

Thịnh Sủng Thê Bảo

Contents

Thịnh Sủng Thê Bảo	2
1. Chương 1: Giang Diệu	2
2. Chương 2: Cứu Mỹ Nhân	5
3. Chương 3: Tam Thúc	10
4. Chương 4: Tiểu Muội	14
5. Chương 5: Anh Đào	18
6. Chương 6: Thịt Tươi	22
7. Chương 7: Thiếu Niên	26
8. Chương 8: Cho Ăn	30
9. Chương 9: Sủng Nịnh	32
10. Chương 10: Định Thân	36
11. Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp	39
12. Chương 12: Tuyển Phu	44
13. Chương 13: Mật Đào	49
14. Chương 14: Cười Nhạo	51
15. Chương 15: Hở	56
16. Chương 16: Sự Thật	61
17. Chương 17: Cướp Người	63
18. Chương 18: Tiểu Nương Tử	67
19. Chương 19: Long Phượng	69
20. Chương 20: Nam Nhân Ấm Ấp	73
21. Chương 21: Lo Lắng	77
22. Chương 22: Sợ Hãi	82
23. Chương 23: Hoắc Nghiễn	85
24. Chương 24: Sinh Nhật	90
25. Chương 25: Cào	95
26. Chương 26: Biểu Độ Và Biểu Tỷ	100
27. Chương 27: Tết Đoan Ngọ	103
28. Chương 28: Gặp Gỡ	108
29. Chương 29: Cùng Đi Chơi	110
30. Chương 30: Mất Tích	114
31. Chương 31: Giải Cứu	119
32. Chương 32: Đi Thăm Bệnh	122
33. Chương 33: Nam Nhân Ngoan Ngoãn!	129
34. Chương 34: Đánh Nhau	131
35. Chương 35: Bị Phạt	136
36. Chương 36: Đau Lòng	140
37. Chương 37: Đến Gặp	143
38. Chương 38: Bôi Thuốc	147
39. Chương 39: Gậy Ông Đập Lưng Ông	150
40. Chương 40: Sự Thật Đằng Sau	156

41. Chương 41: Xem Chim Non	160
42. Chương 42: Tết Trung Thu	164
43. Chương 43: Tiếp Tục Cứu Người	171
44. Chương 44: Sinh Nhật Giang Diệu	176
45. Chương 45: Thân Thiết	182
46. Chương 46: Tạ Di Nương Sảy Thai	190
47. Chương 47: Lão Vương Phi Bệnh Nặng	193
48. Chương 48: Sự Kiện Khoai Lang Nướng!	199
49. Chương 49: Dỗ Dành Tiểu Nữ Oa!	201
50. Chương 50: Thời Gian Là Một Cái Chớp Mắt	207

Thịnh Sung Thê Bảo

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, trùng sinh, sủng ngọt thoải mái, tất nhiên là sạch nữa ạchConvert: annyangEdit: Ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-sung-the-bao>

1. Chương 1: Giang Diệu

Cuối xuân anh đào nở rộ, đem những quả anh đào bỏ vào trong chén, dưới một lớp sữa lên, thế là được một chén anh đào thơm ngào ngạt mùi sữa.

Anh đào trộn sữa, quả anh đào hồng như mã não, màu sữa sánh lại như tuyết trắng, hương vị ngọt ngào thanh mát, đủ cả hương lẫn vị.

Nha hoàn mặc áo màu lục bích, đầu chải hai búi tóc đang bung điểm tâm vào phòng, chính là nha hoàn Ngọc Trác hầu hạ Giang Diệu - cháu gái của phủ Trấn Quốc công.

Ngọc Trác đi vào, hướng về phía tiểu nữ nhi đang vùi đầu vào luyện chữ:

” Tiểu thư, nhà bếp đã chuẩn bị xong điểm tâm, tiểu thư nghỉ ngơi một chút rồi hãy luyện chữ, tránh cho tay đỡ nhức mỏi”

Tiểu nữ nhi đang ngồi sau chiếc bàn vuông ước chừng khoảng sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ trắng nõn tinh xảo, chải hai búi tóc hình nụ hoa, trên tóc nàng cài chiếc trâm vàng nạm châu, trước ngực là bím tóc nhỏ được tết thật tinh xảo, đuôi tóc được buộc chuông nhỏ, càng nhìn càng thấy đáng yêu. Trên cổ nàng còn đeo một chiếc vòng vàng, có hai đầu trạm trổ hoa văn vẩy cá, phía dưới gắn liền với khoá trường mệnh Phúc Thọ. Mà trang phục trên người tiểu nữ nhi là một bộ thêu hoa chất vải mềm mại, vô cùng tinh xảo.

Ngọc Trác là nha hoàn thiếp thân bên người Giang Diệu, đã ở bên hầu hạ gần hai năm, biết rằng tiểu thư nhà mình chỉ mặc tùy tiện một bộ váy áo, giá trị cũng đủ cho một gia đình bình thường ăn được mấy năm, đúng là không nói lên lời — thực sự quý giá.

Ai cũng biết, phủ Trấn Quốc Công dương thịnh âm suy, một phòng đều là nam nhân. Tiểu thư là cháu gái duy nhất của phủ Trấn Quốc Công, vật lấy ít làm quý giá, hướng chi nàng lại là tiểu thư xinh đẹp, trắng nõn đáng yêu, thế nên trên dưới đều được mọi người coi như bảo bối. Chỉ cần là thứ tiểu thư yêu thích, không cần nói là quần áo đẹp đẽ, ngay cả nàng muốn mặt trăng thì mọi người cũng sẽ tìm cách hái xuống cho nàng.

Theo quốc công phu nhân, chính là —— “Có một cháu gái như vậy, nếu mà không cưng chiều nàng, chẳng lẽ lại đem núi vàng núi bạc đắp trên người mấy tên tiểu tử thú kia?”

Đôi tay trắng mịn nhỏ nhắn của Giang Diệu, cầm bút với tư thế đoan chính, hoàn toàn không giống với tư thế của một tiểu nữ nhi sáu tuổi. Nàng chính là tự biết thân thể sáu tuổi này quá mức suy nhược, kém xa khi nàng mười ba tuổi cầm bút viết chữ lưu loát như nước chảy mây trôi.

Giang Diệu nhìn chữ trên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng cảm thấy có chút ổn. Luyện liên tục suốt một tháng, so với lúc mới đầu thì hiện tại như là tốt lắm rồi.

Lúc này nghe được âm thanh của Ngọc Trác, không giống như những đứa trẻ sáu tuổi khác khi nghe được đồ ăn là hứng thú vui mừng, Giang Diệu đem bút đặt lên trên giá, sau đó nàng chỉ thoáng ngẩng đầu, nhìn Ngọc Trác nói: “Để đấy đi”

Để đấy, ý tứ chính là không ăn sao?!!

Ngọc Trác nhú mày, nhìn khuôn mặt khéo léo tinh xảo của tiểu thư nhà mình mà thật đau lòng. Bình thường tiểu thư được cả gia đình yêu thương cưng chiều, tuổi nhỏ như này phải mập mập mập mập mới đúng. Nhưng nhìn trước mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn suy nhược tái nhợt, chỉ duy đôi mắt là to tròn long lánh nước, người không biết còn tưởng tiểu thư nhà nàng bị cha mẹ ngược đãi.

Nhưng Ngọc Trác biết, tiểu thư từ lúc mới sinh ra đã ốm yếu, còn suýt chút nữa là chết non, may mà có phúc lớn nên mới bảo vệ được cái mạng nhỏ. . Nàng từ trong bụng mẹ đã mang bệnh, vì thế thời điểm những đứa trẻ khác đều ra ngoài chơi đùa thì nàng lẳng lặng ngồi trong phòng. Mùa đông lạnh, nàng chỉ có thể cuộn mình trong thật nhiều đồ không thể ra cửa.

Ngọc Trác đem chiếc khay màu hồng mạ vàng có hoa văn phú quý đặt lên mặt bàn, cẩn thận mang mấy thứ điểm tâm ngọt ra

Ngoại trừ anh đào trộn sữa thì còn hai đĩa bánh ngọt tinh xảo. Bánh ngọt này được làm bởi đầu bếp từ Thịnh Châu được Kiều Thị mời đến, vì nữ nhi nên tự nhiên cũng bỏ ra rất nhiều tâm tư. Bánh ngọt khéo léo đáng yêu, mỗi lớp trắng nõn như tuyết, được tạo thành hình dáng con thỏ nhỏ, trông thật sống động. Ở phía bên cạnh là bánh hoa hồng mà buổi sáng hôm nay Kiều Thị cố ý sai người đi Diệu Vân Phong hái về, nên hương vị đặc biệt thơm ngon, khi nuốt bánh vẫn còn lưu hương vị..

Giang Diệu nhìn bộ dáng bị làm khó dễ của Ngọc Trác nên mới nể tình cảm khối bánh ngọt hình thỏ lên. Bánh ngọt mềm mại mà không dính, hương vị không tệ.

Ngọc Trác lúc này mới vui mừng, tiểu thư phải chịu ăn thì mới nhiều thịt, nhưng rồi nghĩ đến điều gì đấy nên Ngọc Trác nói: “Tiểu thư, Tà tiểu thư ở bên ngoài đợi nửa canh giờ, cho nàng đi vào sao?!”

Giang Diệu cầm bánh ngọt trong tay cắn một miếng, nói: “Không cần, bảo nàng đi đi”

Ngọc Trác hơi kinh ngạc. Bên ngoài không phải ai khác mà chính là muội muội Tà Nhân của Tà di nương - thiếp của Tam gia phủ Trấn Quốc Công.

Trần Quốc Công phủ tổng cộng có Tam Phòng, ba vị gia đều là con vợ cả, đại gia và nhị gia là phẩm hạnh đoan lương, quân tử khiêm tốn, tam gia xưa nay công tử bột phong lưu, sớm ngày du sơn ngoạn thủy, thời điểm qua Bình Châu, tình cờ gặp gỡ đại tiểu thư Tà gia đồng đôi thư hương, nên đã suy nghĩ mọi biện pháp nạp đại tiểu thư Tà gia vào cửa. Tà di nương vào cửa sáu năm, cha mẹ ở Bình Châu bị bệnh chết, Tà di nương đối với muội muội chính là tuổi còn nhỏ nên đau lòng. Tam gia sủng ái Tà di nương, vì muốn Tà di nương vui vẻ mà liền đem Tà Nhân vào phủ chăm sóc.

Tà di nương tuy được sủng ái, nhưng cũng chỉ là thiếp, thế nên người của phủ Trấn Quốc Công cũng không để muội muội của nàng ta là Tà Nhân vào mắt.

Tạ Nhân vừa vào phủ không lâu liền thành bạn của Giang Diệu

Từ đó, phủ Trấn Quốc Công ai dám nói xấu Tạ Nhân, Giang Diệu đều không buông tha cho người đó. Đừng nhìn Giang Diệu chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi, nhưng năng lực kì thông tuệ, những thứ đã gặp qua sẽ không quên được. Mặc dù thông tuệ nhưng thân thể lại ốm yếu. Hằng ngày cùng ba ca ca của nàng luyện khí, nếu không vì thân thể ốm yếu này thì nàng đích thực trở thành một tiểu Bá Vương.

Chỉ là từ lúc tiểu thư không cẩn thận bị rơi xuống nước, phải nằm trên giường ròng rã suốt một tháng thì thái độ đối với Tạ Nhân bỗng nhiên lạnh nhạt lên.

Tâm trạng Ngọc Trác nghi ngờ.

Theo lý thuyết, tiểu thư nhà mình tính tình thẳng thắn, nếu không thích Tạ tiểu thư thì thời điểm nàng ta đến đã trực tiếp từ chối, chứ không lại để nàng ta đợi nửa canh giờ rồi mới nói không gặp. Nhất định có nguyên do.

Ngọc Trác không có hỏi nhiều, chỉ chậm rãi đi ra ngoài.

Ngọc Trác đi tới bên ngoài, thấy một tiểu nữ nhi mặc trang phục màu xanh biếc trông hơi cũ đang ngồi phía đằng kia.

Chính là Tạ Nhân. .

Tạ gia là dòng dõi thư hương, Tạ Nhân tuy tuổi còn nhỏ nhưng cử chỉ đoan trang, rất có phong thái thực nữ. Ngọc Trác nhìn vị Tạ tiểu thư này, hai mắt thật to, da dẻ trắng mịn, hồng hào thủy nộn, từ nhỏ đã là một mỹ nhân.

Nhưng dù đẹp cũng không bằng tiểu thư nhà nàng. Nghĩ đến đây, Ngọc Trác có chút tự hào, mẫu thân của tiểu thư là Kiều Thị, không những là hôn ngọc quý trên tay Thái phó mà Kiều Thị còn là mỹ nhân nổi tiếng khắp kinh thành. Mà phụ thân của tiểu thư là con trưởng đích tôn của phủ Trấn Quốc Công - Giang Chính Mậu, ông cũng nổi tiếng về vẻ tuấn kiệt khôi ngô. Có thể nói hôn nhân của hai người họ là được trời đất tác hợp.

Mà tiểu thư lại kế thừa toàn bộ ưu điểm của hai người họ. Sau này khi tiểu thư trưởng thành, thật không biết còn đẹp đến mức nào??!!

Ngọc Trác đem chính lời của tiểu thư nhà mình nói lại với Tạ Nhân.

Vai Tạ Nhân hơi run run.

Tạ Nhân tuy tuổi còn nhỏ, nhưng là hiếu quy củ cùng lễ phép, đối với nha hoàn bên người Giang Diệu cũng là tôn trọng. Hiện nay nghe Ngọc Trác nói như vậy, nàng cũng chỉ kinh ngạc chứ không dám nói thêm gì. Tỷ tỷ nàng được sủng ái nhưng bất quá cũng chỉ là thiếp, phía trên có vợ cả là Thích thị trên ép, tỷ tỷ nàng dù bị ỷ khuất cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Nhưng nàng không nhẫn được thể nên mới phải nghĩ cách tạo mối quan hệ tốt cùng Giang Diệu.

Tuổi nàng và tuổi Giang Diệu xấp xỉ nhau, mà trong phủ Trấn Quốc Công vừa lúc không có tiểu cô nương nào khác, tất nhiên đây là cơ hội không thể tốt hơn.

Nhưng hôm nay, Giang Diệu lại không để ý tới nàng. . .

Tạ Nhân trong lòng ảo não, nhưng cũng không dám đắc tội Giang Diệu, chỉ có thể yên lặng rời đi.

Ngọc Trác thở phào nhẹ nhõm, đi về hướng Giang Diệu bẩm báo: “Tiểu thư, Tạ tiểu thư đi rồi.” Nàng đem món đồ chơi nhỏ mà trước khi đi Tạ Nhân đưa đến, nói: “Đây là của Tạ tiểu thư đưa cho tiểu thư.” Là chiếc vòng cổ có hình con thỏ nhỏ cực tinh xảo, đáng yêu.

Giang Diệu không lên tiếng.

Ngọc Trác hiểu ý, liền đem chiếc vòng này cất đi.

Giang Diệu lặng lẽ nhìn Ngọc Trác đi ra ngoài.

Nàng chợt nhớ tới kiếp trước. Nàng đối với Tạ Nhân là chân thành, nhưng đến cuối cùng chính nàng ta đưa nàng vào chỗ chết, lúc ấy nàng rõ ràng còn sống mà nàng ta lại xui khiến Lục Hành Chu đem nàng ném vào giếng cạn, dù chưa chết thì cũng phải chết.

Hồi đó, nàng mới mười sáu, mới vừa đính hôn không lâu. Sau một tháng là thành thân. Chỉ là, mạng đều không còn, lấy cái gì thành thân.

Có điều nàng cũng rõ ràng, Tạ Nhân của hiện tại cũng không phải Tạ Nhân khi lớn lên, nếu nàng tìm Tạ Nhân của hiện tại mà báo thù thì cũng không chút nào hả giận. Có thể trùng sinh sống lại đời này, chính là trời cao ban ân, nàng không cần vì những người không liên quan mà khiến bản thân không thoải mái. Những ngày tháng này, nàng sẽ sống thật khỏe mạnh, nhưng nếu Tạ Nhân muốn tới tìm nàng chộc giận, nàng tất nhiên là cho nàng ta sống không bằng chết. Dù sao phủ Trấn Quốc Công là địa bàn của nàng, nếu chỉ một người nhỏ nhỏ như Tạ Nhân mà đối phó không được thì đúng là không có tiền đồ.

Chính lúc Giang Diệu đang sững sờ thì bên ngoài truyền đến hàng loạt âm thanh khiến gian phòng nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Sau đó là ba thiếu niên tuần tú vô song hăng hái tiến vào.

Thiếu niên mặc cẩm bào màu thạch anh, đai lưng đeo ngọc bội cùng túi thơm, miệng mỉm cười rực rỡ, bước đi như Lưu Tinh vội vã ở phía trước, như sợ có ai phía sau đoạt mất.

Thiếu niên môi hồng răng trắng tiến về phía bàn đọc sách của Giang Diệu, mang theo gương mặt tuần tú cười đến rực rỡ, giọng điệu hân hỉ mừng mừng kêu nàng: “Diệu Diệu.”

Nghe được tiếng nói quen thuộc này, vẻ mặt của nàng mới trở nên hồn nhiên vui vẻ như đứa trẻ sáu tuổi nên có.

Giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Diệu tràn đầy ý cười, hai núm đồng tiền hiện rõ trông cực kì đáng yêu.

Nàng khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ngược nhìn ba thiếu niên gương mặt tuần tú giống nhau như đúc, âm thanh vừa ngọt ngào mềm mại kêu lên: “Đại ca, Nhị ca, Tam ca.”

2. Chương 2: Cứu Mỹ Nhân

Ba thiếu niên vừa tiến vào chính là ca ca của Giang Diệu: Giang Thừa Nhượng, Giang Thừa Hứa, Giang Thừa Ngạn.

Thiếu niên đi đầu tiên một thân cẩm bào hoa lục màu thạch anh tuốt đằng trước đầu, một thân nhi màu thạch anh chính là Tam ca Giang Thừa Ngạn, trong ba huynh đệ thì hẳn là nhỏ tuổi nhất.

Nói là tuổi tác nhỏ nhất nhưng thực ra cũng không kém bao nhiêu. Ba ca ca của Giang Diệu là tam bào thai, lúc sinh ra ba huynh đệ chỉ cách biệt nhau nửa giờ, tướng mạo cũng giống nhau như đúc.

Khi còn nhỏ, cả ba huynh đệ đều trắng trẻo mũm mĩm giống hệt nhau. Vì phòng ngừa nhận sai, nên trang phục của cả ba đều khác nhau về màu sắc. Có điều khi lớn lên đôi chút thì khí chất trên khuôn mặt cũng tương đối khác nhau, chỉ ít những người thân cận bên cạnh tuyệt đối sẽ không nhận nhầm.

Đại ca Giang Thừa Nhượng thành thực, thận trọng, rất có phong độ huynh trưởng. Nhị ca Giang Thừa Hứa ít nói, trầm tính, nghiêm túc, nhưng lại là người phúc hắc thông tuệ nhất. Cuối cùng là Tam ca Giang Thừa Ngạn, xưa nay hoạt bát nghịch ngợm không lúc nào khiến người khác thôi lo lắng.

Ba huynh đệ tuy khác biệt tính cách, nhưng đều giống nhau ở chỗ bảo vệ cương chiếu muội muội nhà mình. Nếu có ai dám bắt nạt bảo bối muội muội của bọn họ thì ba huynh đệ lập tức đem người vây nhốt lại, trước sau trái phati đều là khuôn mặt giống nhau như đúc, chỉ cần cái khí thế kia đã đủ đem người dọa sợ tè ra quần. Cứ như vậy thì có ai dám bắt nạt Giang Diệu?!

Giang Diệu nhìn ba ca ca của mình chợt nhớ tới đời trước. Nếu các ca ca biết được nàng bị người ta hại chết thì không biết sẽ làm ra cái chuyện điên cuồng gì.

Thật tốt, có thể sống lại một đời.

Tam ca Giang Thừa Ngạn đi đến trước bàn muối muối, một tay chống bàn, tay kia xoa cái đầu nhỏ của muối muối, động tác thật là sủng nịnh. Nhìn muối muối ngọt ngào, đáng yêu nhà mình, Giang Thừa Ngạn tự nhiên sinh ra một loại cảm giác tự hào đây chính là tiểu bảo bối nhà bọn họ!

Giang Thừa Ngạn cúi đầu xuống nhìn, nhíu mày nói: “Diệu Diệu sao lại ở đây viết chữ? Muối tuổi còn nhỏ, hơn nữa lại thông minh, nếu lani chăm chỉ thì những tiểu cô nương khác làm sao sánh kịp bây giờ?! Chẳng lẽ khi lớn muối muốn thành nữ trạng nguyên? Muội nha, thế nào cũng phải lưu cho người khác con đường sống.”

Ở trong lòng Giang Thừa Ngạn, muối muối chính là thông minh xinh đẹp nhất.

Giang Diệu nghe Tam ca lần này mèo khen mèo dài đuôi, không nhịn được cười. Tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu, tuy rằng bờ môi hơi nhợt nhạt nhưng lại có đôi mắt trong trẻo, mười phần linh khí, thực sự rất đẹp dễ.

Đại ca Giang Thừa Nhượng lại không đồng ý với Tam đệ.

Hắn tiến lên một bước nói: “Diệu Diệu nhà chúng ta còn nhỏ tuổi mà đã quyết tâm đến thế, sau này luyện được chữ đẹp thì đúng lag thêm hoa thêm gắm. Chính đệ không thích đọc sách thì thôi đi, đừng có mà dạy hư Diệu Diệu.”

Giang Thừa Ngạn cực kì không thích đọc sách. Tuy mới mười một tuổi nhưng khi Đại ca nói chuyện trên người giống như có bóng dáng của phụ thân Giang Chính Mậu.

Nghe xong lời đại ca, Giang Thừa Ngạn trong lòng bất mãn. Gương mặt trắng nõn tuấn tú đỏ ửng, nhất thời cảm thấy không thoải mái. Vị tiểu tổ tông này vốn có tính hẹp hòi thù dai, ngày thường ngoại trừ Giang Diệu thì không ai dám chọc đến hắn.

Giang Diệu đã quen Đại ca cùng Tam ca đấu võ mồm, mỗi lần như thế đều là Đại ca nhường nhịn, ai bảo hắn là huynh trưởng, bên trong tên hắn cũng có một chữ “Nhượng”. Hơn nữa tình cảm giữa huynh đệ càng ấm ỉ mới càng tốt đẹp.

.

Giang Diệu cười, lúc này mới nhìn về phía cách mình xa nhất Nhị ca Giang Thừa Hứa.

Ba vị ca ca này của nàng tuy rằng dung mạo cực giống nhau, nhưng Nhị ca là trông giống phụ thân nhất, hơn nữa cũng chỉ có Nhị ca là dám cùng phụ thân đối nghịch.

Ngày thường vẻ mặt của Nhị ca trầm mặc kst nói, trên thực tế lại thông tuệ hơn người, mọi chuyện hắn đều nắm trong lòng bàn tay, bất quá về mặt tình cảm lại gặp nhiều trắc trở.

Giang Diệu tỉ mỉ nhớ lại, nhân duyên của Nhị ca gặp nhiều sóng gió thì có chút đau lòng. Đời này, giúp Nhị ca cưới vợ là chuyện quan trọng hàng đầu, nàng phải tranh thủ giúp Nhị ca một chút. Kỳ thực, cũng không cần nàng giúp gì nhiều, Nhị ca thông minh, chỉ cần nàng thoáng nhắc nhở, lấy thông tuệ của huynh ấy thật sự sẽ không giống với đời trước là người kết hôn muộn nhất trong ba huynh đệ.

Giang Thừa Ngạn thấy bảo bối muối muối chỉ nhìn Giang Thừa Hứa, liền cảm thấy không thoải mái. Gương mặt trắng nõn tuấn tú của hắn liền hướng trực tiếp về phía Giang Diệu, bờ môi thiếu niên hồng nhuận như cánh hoa hơi cong lên, nhíu mày bất mãn nói: “Về mặt Nhị ca như cộc gỗ thì có gì đáng để nhìn, Diệu Diệu muối nhìn ta, Tam ca của muối rất tuấn tú nha”

Giang Diệu “Hi hi” cười một tiếng, lại nhịn không được cười to lên.

Nhìn muối muối cười, gương mặt vốn không biểu cảm của Giang Thừa Hứa cũng trở nên nhu hoà, tràn đầy sủng nịnh.

•

Mà lúc này, Tạ Nhân từ Cẩm Tú viện của Giang Diệu đi ra, liền trở về viện của Tạ di nương.

Tạ di nương tuy là thiếp thất, nhưng trong viện được trang trí có thể nói là tinh tế hoàn mỹ. Trong phòng còn có hai cái giá gỗ lè dùng để bày sách, tất cả đều là Tạ di nương vợ vét từ chỗ Giang tam gia, có thể thấy được Giang tam gia đối với Tạ di nương là sủng ái.

Kỳ thực, dung mạo Tạ di nương cũng không tính là xuất chúng, chỉ ít so với vợ cả của Giang tam gia là Thích thị thì đúng là kém xa. Thích thị dung mạo xinh đẹp, lại xuất thân danh môn, nhưng Giang tam gia lại cứ yêu thích nữ tử liễu rủ trong gió như Tạ di nương.

Tạ di nương ngồi ở ghế xoa xoa thắt lưng. Nhớ lại chính là hôm qua cùng Giang tam gia ở trên giường nhỏ triền miên vừa cười vừa làm mấy chuyện xấu bắt nàng đáp ứng. Tạ di nương da mặt mỏng, làm sao chịu đựng được Giang tam gia trêu đùa như vậy nên nàng ta chỉ có thể mau mau đáp ứng.

Hiện tại thấy muội muội đi vào, khuôn mặt thanh lệ mềm mại của Tạ di nương hiện lên nụ cười nhạt, liền sai nha hoàn thiếp thân đến nhà bếp làm chút điểm tâm.

Gương mặt nhỏ bé của Tạ Nhân thoáng nhú mày tỏ vẻ có chút oan ức.

Tạ di nương vậy nàng lại gần mình, nhìn lông mày nàng nhíu lại, đau lòng hỏi “Làm sao vậy?”

Tạ Nhân tuy rằng hiểu chuyện nhưng cuối cùng vẫn là đứa nhỏ bảy tuổi. Từ lúc phụ mẫu mất liền chỉ có thể dựa vào tỷ tỷ là nàng đây, ở trước mặt tỷ tỷ còn có thể giấu cái gì đây??

Nàng thoáng nâng mắt, mắt hạnh chớp chớp, trong con ngươi rưng rưng nước mắt, nhìn Tạ di nương nói “Tỷ tỷ, Giang tiểu thư không chịu để ý đến muội. Vừa mới vừa rồi muội đi tìm nàng chơi đùa mà nàng để muội đợi nửa canh giờ nhưng rồi không gặp muội.”

Tạ di nương bắt đắc dĩ, lúc này mới bế Tạ Nhân ngồi lên đùi mình và nói “Giang tiểu thư thân thể yếu đuối, lần trước lại bị rơi xuống nước nên không thể cùng muội chơi đùa, chờ thêm khoảng thời gian nữa cho thân thể nàng khỏe mạnh rồi muội lại đi tìm nàng chơi đùa, có được hay không?”

Lúc trước quan hệ của muội và Giang tiểu thư rất tốt nên nàng cũng yên tâm, chỉ ít khi ở bên cạnh Giang Diệu thì muội muội sẽ không phải chịu oan ức. Nhưng đến cùng cũng chỉ là tiểu hài tử, nói không chơi liền không chơi, nàng cũng không thể bắt đại tiểu thư nhà người ta chơi cùng muội muội của nàng.

Lại nói, Giang Diệu là người nào? Phủ Trần Quốc Công liên tục có mười đứa cháu trai, Trần Quốc Công cùng Lão thái thái thiết tha mong chờ hồi lâu mới có được một đứa cháu gái này. Coi như nàng có Tam gia che chở, thì cũng không dám đắc tội vị tiểu tử tông này.

Tạ Nhân tuổi còn nhỏ nhưng cũng hiểu rõ ràng đạo lý này. Nàng mím mím môi, nước mắt dồn dập lăn xuống, hai tay nắm chặt, trông thật đáng thương, ủy khuất nói “Nhân nhi biết, chúng ta không đắc tội nổi Giang tiểu thư. Nhưng mà tỷ tỷ, muội thấy Giang tiểu thư không thể nào tốt lên được, muội nghe người ta nói nàng thường xuyên sinh bệnh, sợ không sống nổi qua mấy năm —— “

“Nhân nhi!” Tạ di nương lạnh lùng nói. Về mặt nàng kinh hoảng, tay liền che miệng nhỏ của Tạ Nhân, nhìn mắt muội muội long lanh nước, giọng điệu của nàng mới mềm mại mấy phần “Lời này là ai dạy muội? sau này không được phép nói lung tung.”

Mọi người trong phủ Trần Quốc Công đều biết Giang Diệu ốm yếu, đoản mệnh cũng là bình thường, nhưng nếu người nào dám nói đến từ “Chết”, đừng nói là Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị tức giận, mà người đầu tiên đau lòng cháu gái nhỏ tìm người tính chính là Quốc công gia.

Nghe xong Tạ di nương, tâm trạng Tạ Nhân oan ức nhưng cũng chỉ có thể im lặng không nói, nàng lau nước mắt dựa vào trong lồng ngực tỷ tỷ, nghĩ nghĩ trong ngày thường những thứ Giang Diệu mặc trên người, còn có những món đồ chơi vật dụng nho nhỏ, tất cả đều tinh xảo, có không ít thứ nàng chưa từng nhìn thấy.

Giang Diệu suốt ngày ốm yếu như vậy, không sống được bao lâu nữa, mặc xiêm y đẹp để cùng với trang sức quý giá như vậy thì có ích lợi gì?!

Nếu nàng là Giang Diệu, khẳng định còn được yêu thích hơn nàng ta.

Giang Diệu đang cùng ba ca ca nói chuyện được mấy câu thì Kiều thị đã đến để thăm con gái.

Kiều Thị nhẹ nhàng bước vào.

Lọt vào mắt Giang Diệu đầu tiên là đôi giày bằng chỉ vàng thêu hoa sen của Cẩm Tú phường, sau đó là một thân hoa phục màu đỏ rực rỡ, trên mái tóc cài trâm châu ngọc, lông mày dài như thu ba, môi đỏ như chu đàn. Chính giữa lông mày điểm đóa hoa phù dung, một cái nhẫn mây hay một nụ cười cũng mang phong thái yếu diệu thực nữ, đúng là mỹ nhân có một không hai.

Ba huynh đệ nhìn thấy mẫu thân nhà mình đến, lập tức đứng dậy ưỡn ngực, sống lưng thẳng tắp, tinh thần cũng sáng láng đồng thanh gọi “Nương!”

Giang Diệu cũng mỉm cười, nghiêng đầu nhỏ, ngọt ngào mềm mại gọi tiếng “Nương!”

Kiều Thị hướng về phía ba con trai gật đầu, sau đó quan sát sắc mặt của nữ nhi bảo bối. Nàng thấy tuy rằng khuôn mặt nữ nhi vẫn còn tái nhợt, nhưng so với tháng ngày trước thì đã tốt hơn nhiều rồi.

Kiều Thị ngồi xuống, đem nữ nhi ôm vào trong ngực, nắm hai bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của nữ nhi, lông mày mới dần ra, nói !” Có lạnh không!”

Giang Diệu dựa vào trong lồng ngực Kiều Thị, ngoan ngoãn nói ” nếu nữ nhi lạnh thì sẽ bảo Ngọc Trác tỷ tỷ mặc thêm áo cho.”

hiểu chuyện như vậy khiến Kiều Thị có chút yên lòng, Kiều Thị ôm nữ nhi vào trong lòng, vừa nói vừa liếc mắt về phía nhi tử không nghe lời là Tam ca “Vẫn là Diệu Diệu ngoan, nhìn cái tên nhóc kia đúng là không khiến người ta bớt lo. Trần phu tử đang ở cùng với phụ thân con, buổi tối con sẽ được ăn no tròn”

Hôm nay Giang Thừa Ngạn ở trên lớp học chống đối Trần phu tử, Trần phu tử tức giận không nhẹ, liền tìm đến Giang Chính Mậu cáo trạng.

Giang Thừa Ngạn sợ nhất là phụ thân Giang Chính Mậu, liền giả bộ đáng thương hướng về phía Kiều Thị xin giúp đỡ.

Kiều Thị không nghe, phì cười nói: “không phải hôm nay trước mặt Trần phu tử con rất hung hăng đắc ý sao?”

Giang Thừa Ngạn oan ức bĩu môi, vô cùng đáng thương nhìn về phía Giang Diệu cầu viện nói ” Diệu Diệu, muội muội vì ca ca mà nói giúp ta một câu”

Giang Diệu cười khanh khách, đôi con mắt trong suốt như nước, âm thanh non nớt nói: “Tam ca yên tâm, nếu là phụ thân dám giáo huấn ca thì mẫu thân là người đầu tiên che chở ca đấy.”

Trong ba huynh đệ thì nghịch ngợm nhất là lão tam Giang Thừa Ngạn. Kiều Thị là mạnh miệng nhưng hay mềm lòng, trên thực tế hiểu rất rõ tính cách của nhi tử. Khi còn bé, hai huynh đệ kia rất ngoan ngoãn, nhưng chỉ riêng Giang Thừa Ngạn là trừ Mẫu thân Kiều Thị ra thì ai cũng không cho ôm, hơn nữa còn ở trên người phụ thân hằn tề ra mấy lần, sau đó đắc ý cười.

Nhưng mỗi lần Giang Chính Mậu tức giận muốn tìm nhi tử để giáo huấn thì luôn được có Kiều Thị làm chỗ dựa khiến Giang Chính Mậu không làm gì được tên tiểu tử thú vị kia.

.

Giang Thừa Ngạn nở nụ cười: “Vẫn là Diệu Diệu thông minh.”

Kiều Thị vừa nghe, lông mày chợt nhíu. Nữ nhi xác thực thông tuệ, nhưng nàng thà rằng mong nữ nhi của mình ngu dốt một chút mà có thân thể khỏe mạnh.

Nhớ tới tháng trước ở Tuyên vương phủ, Kiều Thị đúng là kinh hồn bạt vía.

Nàng ôm nữ nhi hai tay cũng nắm chặt một chút rồi vui mừng nói: “Sự việc lần trước mà có đại công tử của phủ Tuyên Vương, nếu không thì Diệu Diệu của chúng ta...”

Đại công tử phủ Tuyên Vương trong lời Kiều Thị chính là vị hôn phu đời trước của nàng – Lục Hành Chu.

Khi nàng sáu tuổi, ở phủ Tuyên Vương đã huyền não không vui cùng với La An quận chúa nổi tiếng điêu ngoa ương ngạnh, sau đó không cẩn thận bị quận chúa đẩy ngã xuống ao sen, thiếu chút nữa là mất mạng.

Khi đó nàng mất đi ý thức, tỉnh lại thì đã ở trong phủ Trấn Quốc Công. Tuy mạng nhỏ không mất nhưng cũng nằm ở trên giường bệnh rất lâu k dậy được.

Nghe phụ mẫu cùng ca ca nói là nàng được Lục Hành Chu cứu.

Xưa nay nàng ít ra khỏi cửa, sau này Lục hành Chu hay qua lại giữa hai phủ, thêm vào nữa là ba vị ca ca cảm kích ơn cứu mạng của Lục Hành Chu với nàng nên tự nhiên đem hấn đối xử như huynh đệ.

Sau đó, khi nàng lớn lên, đến tuổi cập kê, rất tự nhiên cùng thanh mai trúc mã Lục Hành Chu định hôn ước. Chỉ là trong mặt tình cảm này, nàng có chút chậm chạp. Đối với những tiểu cô nương cùng tuổi đã bắt đầu yêu đương thì nàng còn u u mê mê không hiểu chuyện gì. Mà đối với vị hôn phu Lục Hành Chu, nàng không có tình cảm nam nữ, chỉ là cùng nhau từ nhỏ đến lớn nên nàng cũng coi như biểu ca.

Mà Lục Hành Chu lại là cháu của Tuyên Vương, nên cưới cháu gái độc nhất của phủ Trấn Quốc Công thì tuyệt đối không thiệt thòi.

Lục Hành Chu hiền lành lịch sự, nàng gả cho hấn, tự nhiên không có cái gì là không tốt.

Nhưng sau khi đính hôn được một tháng thì nàng phát hiện ra hấn và Tạ Nhân có tư tình. Nàng đối với Lục Hành Chu tuy không có tình cảm, nên khi biết chuyện nàng k có bị kích động nhưng mà tức giận thì có.

Hồi đó lúc nàng đứng ở phía sau vô tình nhìn thấy Lục Hành Chu cùng Tạ Nhân tình chàng ý thiếp mới biết được năm đó khi nàng rơi xuống nước thì người cứu nàng không phải là hấn.

Nếu không yêu thích nàng, hấn có thể không nhắc đến chuyện kết thân, nhưng khi cùng nàng có hôn ước thì hấn lại bày tỏ yêu đương với một nữ tử khác, đây là chuyện quái gì?

Việc hôn ước có thể hủy bỏ. Chỉ là Tạ Nhân có tâm địa thật độc ác.

Lúc tâm tình nàng vì biết chuyện hai người họ mà tâm tình bị kích động, bệnh lại tái phát, nàng mang hộp thuốc luôn mang theo bên mình uống, nhưng Tạ Nhân lại cố tình đánh đổ lọ thuốc trong tay nàng. Mà thời điểm Lục Hành Chu muốn cứu nàng, Tạ Nhân nói với hấn nếu hôm nay nàng không chết thì cả phủ Trấn Quốc Công sẽ không bỏ qua cho chuyện của bọn họ.

Khi đó, Lục Hành Chu định đưa thuốc cho nàng. Nàng thấy cực kì khó chịu trong người, thấy Lục Hành Chu đưa thuốc tới liền đưa tay ra định lấy. Sau, hấn lại nghe lời Tạ Nhân, tần nhân đem viên thuốc của nàng đi mất...

Nghĩ hồi lâu, Giang Diệu nhìn về phía mẫu thân, nàng nháy mắt một cái bày ra cái dáng vẻ tiểu nữ nhi ngây thơ : “Mẫu thân, ngày ấy cứu nữ nhi lúc ở trong dưới nước không phải là Hành Chu ca ca”

Kiều Thị ngẩn ra, nhìn về phía nữ nhi hai mắt to tròn lấp lánh, kinh ngạc nói: “Diệu Diệu, con nói cái gì?”

Giang Diệu trong lòng cười cười. Khi đó nàng mất đi tri giác, tất nhiên là không thấy rõ ai cứu mình nhưng lời này lại từ chính miệng Lục Hành Chu nói, chắc chắn không sai được.

Ngày ấy người cứu nàng, cũng không phải là đại công tử Lục Hành Chu. Mà là tam thúc của Lục Hành Chu, cũng chính là Thế tử —— Lục Lưu.

Các nàng đọc mà thấy lỗi chính tả hay câu văn nào của Moe nghe nó bị lủng củng thì góp ý cho Moe nhé... yêu nhiều ạ!

3. Chương 3: Tam Thúc

Lục Lưu là trưởng tử duy nhất của Tuyên Vương Phủ.

Lúc trước, Tuyên Vương phi mãi vẫn không mang thai, thì trắc phi Vương thị vừa vào cửa cái bụng không chịu thua kém liền sinh cho Tuyên Vương hai nhi tử. Con cả là Lục Thâm cùng con thứ là Lục Dịch cách biệt nhau hai tuổi. Khi Lục Thâm mười hai tuổi, Tuyên Vương muốn đem cho Tuyên Vương phi nuôi nấng, nếu Tuyên Vương phi không sinh được con thì Lục Thâm sẽ trở thành con trưởng. Nhưng lúc này, Tuyên Vương phi lại mang thai nên ý định này liền bỏ đi. Sau đó, trong lúc Tuyên Vương phi sinh ra nhi tử Lục Lưu, thì băng huyết mà chết. Tuyên Vương phi chết được ba năm, Tuyên Vương liền tái giá, cưới muội muội ruột của Tuyên Vương phi - Tống Vân Dao. Tuyên Vương đem cái chết của thê tử đổ lên người Lục Lưu, nhưng Lục Lưu lại là trưởng tử duy nhất nên vị trí Thế tử này, tự nhiên là hắn. Có điều, nếu Tuyên Vương phi không sinh ra Lục Lưu thì Thế tử của Tuyên Vương phủ đã là của Lục Thâm, như vậy thân phận Lục Hành Chu cũng sẽ khác. Mà Tuyên Vương phi khi mang thai thì đã hơn ba mươi, nên tuổi Lục Lưu so với con trai lớn của Lục Thâm là Lục Hành Chu chỉ hơn có bốn tuổi.

Xét theo bối phận thì Lục Hành Chu phải gọi cung kính Lục Lưu một tiếng ” Tam thúc.”

Đời trước Giang Diệu cực ít ra ngoài, coi như cùng Lục Hành Chu lui tới, cũng chỉ là hấn đến Trấn Quốc Công phủ. Thế nên Lục Lưu nàng chưa từng thấy mặt. Ai có thể nghĩ đến vị Tuyên thế tử sau này sẽ trở thành một nhân vật hết sức lợi hại.

Coi như nhiều lần chúng đại thần hướng về Cảnh Huệ để kết tội Tuyên Vương Lục Lưu, cũng không có cách nào lay động địa vị của Lục Lưu trong triều. Tiểu hoàng đế đối với Lục Lưu tín nhiệm mười phần, từ lâu đã vượt qua mức quân thần bình thường.

Lúc đó Tuyên Vương đã chết, Lục Lưu liền kế vương vị, rất nhiều lời bàn tán không tốt về hắn như là “Quyền khuynh triều chính”, “Sát phạt quả quyết”. Mặc dù Lục Lưu danh tiếng xấu nhưng lại không thiếu kẻ kẻ theo sau nịnh bợ đút lót.

Lục Lưu có thể đạt được thành tựu lớn như vậy, hiển nhiên không phải dạng người lương thiện, chỉ là ở thời điểm thiếu niên hắn lại vì nhảy xuống nước mà cứu một tiểu nữ nhi, chuyện này đến nàng cũng có chút không thể tin.

Lúc này Giang Diệu chỉ có thể nói với mẫu thân người cứu nàng ngày ấy không phải Lục Hành Chu. Còn là ai cứu thì đến lúc đó phải do chính mồm Lục Hành Chu nói ra mới được.

•

Kiều Thị nghe xong Giang Diệu nói, liền đi tìm Giang Chính Mậu nói về việc này. Giang Chính Mậu một thân trang phục xanh ngọc, giờ khắc này gương mặt tuần tú không hề cảm xúc. Kiều Thị cùng hắn thành thân mười mấy năm tự nhiên hiểu được giờ phút này hắn chính là tức giận. Giang Chính Mậu biết được thê tử từ chỗ nữ nhi qua đây, liền hỏi: “Diệu Diệu thế nào?” Trong lòng hắn tuy tức giận nhưng mà vẫn tuyệt đối nhớ đến nữ nhi bảo bối.

Kiều Thị nở nụ cười: “Diệu Diệu đang luyện chữ, đúng là ngoan ngoãn. Thiếp thấy sắc mặt Diệu Diệu cũng tốt hơn nhiều”. Nàng tinh tế đánh giá sắc mặt phu quân, âm thanh nhẹ nhàng hỏi “Trần Phu tử nói thế nào?”

Vừa nhắc tới chuyện này, Giang Chính Mậu liền bực mình. Lòng mảy mảy lại, nói: “Tiểu tử thú, ba hôm không đánh là liền lật nóc nhà.”

Kiều Thị “Xì xì” nở nụ cười, con người như làn Xuân Thủy. Giang Chính Mậu dù tuổi trung niên nhưng dáng dấp thật tuần lãng. Chỉ là hắn bình thường nghiêm túc thận trọng, tất cả ôn nhu sủng nịnh đều đặt lên người thê tử cùng nữ nhi, nên trước mặt ba nhi tử không có nửa điểm là phụ thân từ ái. Trong ba huynh đệ, con cả Giang Thừa Nhượng thận trọng nên phụ thân là hắn bớt lo; con thứ Giang Thừa Hứa ngày thường âm trầm, học hành tốt nhất trong ba nhi tử, vốn là Giang Chính Mậu nên vì vậy mà đặc ý nhưng tính khí hai cha con lại giống nhau như đúc nên trời sinh xung khắc; con út Giang Thừa Ngạn, càng không cần phải nói, chính là khí thành tinh, gặp rắc rối nhiều nhất cũng là hắn, chỉ là mỗi lần Giang Chính Mậu muốn giáo huấn hắn thì trùng hợp thê tử Kiều Thị lại bảo hộ trước mặt hắn.

Giang Chính Mậu cũng chiều theo. Giang Thừa Ngân dỗ dỗ hiền thuận, luôn khiến Kiều Thị vui vẻ, nên hẳn luôn có một kim bài miễn tử làm Giang Chính Mậu vẫn không làm gì được hẳn. Nói đến nữ nhi, tâm Giang Chính Mậu liền mềm yếu. Theo tử sinh xong ba cái tiểu tử thú, năm năm sau, hai người mới sinh được nữ nhi Diệu Diệu này.

Mới đầu Giang Chính Mậu liền nghĩ theo tử sẽ sinh cho hẳn một nữ nhi phần điều ngọc mài. Đến lúc ba huynh đệ được ra đời, hẳn nhìn đồng loạt ba nhi tử được mang đến mà nhất thời trợn mắt ngoác mồm, vẻ mặt thật đặc sắc. Kiều Thị cảm thấy hẳn ghét bỏ ba nhi tử của nàng nên giận dữ hẳn một thời gian dài. Sau này rốt cục sinh được bảo bối Diệu Diệu này, Giang Chính Mậu vừa có theo vừa có nữ nhi, thêm nữa nữ nhi nhỏ tuổi lại ngoan ngoãn nên Giang Chính Mậu càng yêu thương nhiều hơn. Giang Chính Mậu nhìn theo tử mặt toàn ý cười, không nhìn được nắm bàn tay nàng, vẻ mặt trở nên ôn nhu. Hẳn nói: “A uyển, chờ một lúc ta đi giáo huấn nhi tử, nàng đừng bênh hẳn.”

A Uyển là khuê danh của Kiều Thị.

Kiều Thị cùng Giang Chính Mậu là thanh mai trúc mã biểu huynh muội, sau thuận lợi kết hôn, phu theo ân ái, nghĩa nặng tình thâm, không biết bao nhiêu người mong ước. Mà Giang Chính Mậu giữ mình trong sạch, bên người không có thiếp thất hay nha hoàn thông phòng, tất cả mọi việc hẳn đều thuận theo ý theo tử. Kiều Thị mang lại niềm vui cho lão thái thái, trước khi xuất giá liền coi nàng như nữ nhi, sau này nàng vào cửa liền sinh một cái ba nhi tử cùng với một nữ nhi, càng làm cho mọi người thêm vui mừng. Đối với Quốc Công phủ, người con dâu này là tuyệt đối hài lòng. Bởi vậy, Giang Chính Mậu không nạp thiếp cũng là chuyện hiển nhiên.

Kiều Thị đau lòng cho nhi tử, mặt lộ vẻ khó xử, nói: “Vậy cũng được, nhưng mà phu quân phải đáp ứng thiếp là không thể ra tay quá nặng, dù sao thì sự việc cũng xảy ra rồi”. Giang Chính Mậu nhìn vẫn nhã nhưng thực tế hẳn lại biết rõ. Ba nhi tử chính là một tay Giang Chính Mậu giáo dục, khi còn nhỏ hẳn liền dạy ba huynh đệ cưỡi ngựa bắn tên. Phu thân nghiêm khắc bất quá cũng có chỗ tốt, trong ba nhi tử thì con thứ hai Giang Thừa Hứa là xuất sắc nhất, cơ hồ còn trò giỏi hơn thầy. Ngoài miệng Giang Chính Mậu tuy không nói gì, nhưng nhìn nhi tử xuất sắc, trong lòng hẳn cũng là đắc ý.

Kiều Thị thấy Giang Chính Mậu sắc mặt hồ hững, nhíu mày nói: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ yêu cầu nhỏ nhỏ ấy của thiếp mà phu quân cũng không đáp ứng?”

Giọng điệu này, phảng phất là tức giận. Kiều Thị tuy đã là mẫu thân của bốn hài tử, nhưng nàng trời sinh quyền rũ hơn nữa lại biết cách bảo dưỡng, dù không thể nói nhan sắc mãi tươi trẻ, nhưng so với các phu nhân cùng tuổi thì nàng trẻ hơn vài tuổi. Phu quân sủng ái, toàn gia hoàn mỹ, Kiều Thị trải qua những tháng ngày thoải mái nên sắc mặt luôn sáng bóng hồng nhuận, đẹp không sao tả xiết.

Giang Chính Mậu nhìn điệu bộ theo tử như vậy, vội vàng nói: “Vi phu đáp ứng nàng vẫn không được sao?” Nói xong, hẳn đem người ôm vào trong lồng ngực, hôn một cái, “Nhưng mà A Uyển, nàng phải hiểu, vi phu làm những thứ này đều là vì tốt cho nhi tử.”

Kiều Thị tất nhiên không phải người hồ đồ. Nàng nói: “Thiếp tự nhiên hiểu được. Thiếp tin tưởng, ba nhi tử này tính tình giống biểu ca, dù có nuôi chiều cũng sẽ không hư hỏng”

Kiều Thị ngọt ngào nói, vừa tán thành quan điểm của Giang Chính Mậu lại không quên khen hẳn một câu.

Giang Chính Mậu nghe xong, giữa hai lông mày liền hiện ôn nhu. Trước khi thành thân, mỗi lần nghe âm thanh mềm mại thân thiết của Kiều Kiều gọi hẳn hai tiếng biểu ca, tất cả mọi việc hẳn liền nghe theo nàng.

Kiều Thị nhận ra tay hẳn đang gỡ trò xấu, nhất thời gò má ửng hồng, đẩy một cái nhưng vẫn không thấy hẳn thu tay lại, chỉ đành tùy ý hẳn, nàng lại tiếp tục nói chuyện: “Diệu Diệu nói ngày ấy ở Tuyên Vương phủ người cứu nàng, cũng không phải Lục Hành Chu. Phu quân, chàng đoán sẽ là người nào?”

Giang Chính Mậu tay vẫn bận rộn, suy nghĩ một chút, mặt mày lạnh nhạt nói: “Bất kể là ai, chung quy là người của Tuyên Vương, ân tình này, chúng ta xác thực là ghi nợ. Nếu nàng muốn biết được là ai cứu nữ nhi chúng ta, chờ hài tử kia đến quý phủ, ta tự mình hỏi một chút liền rõ ràng rồi.”

Sở dĩ Lục Hành Chu cùng ba ca ca của Giang Diệu lui tới rất là mật thiết là vì hẳn có ơn cứu mạng, nếu ngày mai để ba nhi tử đi mời Lục Hành Chu lại đây chơi, thì cũng là chuyện hợp lẽ thường tình. Hơn nữa

Lục Thầm cùng Mạnh thị, ước gì nhi tử mình cùng Trần Quốc Công phủ đi lại thân thiết.

Giang Chính Mậu thực chất cũng tán thưởng hài tử này, cảm thấy hấn phẩm hạnh đoan lương, khiêm tốn lễ nghĩa, chính là tính tình mềm yếu một chút. Chỉ là, chuyện này lại là nói dối, vậy nhân phẩm hài tử này, hấn cần phải xem xét lại.

Kiều Thị hiểu ý, ngửa đầu nhìn Giang Chính Mậu, lại cười nói: “Vẫn là phu quân nói đúng.” Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Kiều Thị đột nhiên thu lại ý cười, nhú mày nói, “Mấy ngày nay Diệu Diệu cùng Tạ nha đầu kia trở nên xa cách. Thiếp vừa cảm thấy thật tốt thì giờ lại thấy đau lòng. Diệu Diệu nhà chúng ta thật vất vả mới có bạn chơi cùng...”

Nói đến đây, Giang Chính Mậu cũng là đau lòng cho nữ nhi. Nếu Trần Quốc Công phủ không phải chỉ có duy nhất một tiểu nữ nhi, thì hấn cũng không đồng ý cho Tạ Nhân kia chơi cùng. Nhưng dù sao nha đầu kia tuổi cũng còn nhỏ, chỉ cần cho người trông chừng thì cũng không lo nha đầu kia làm ra chuyện gì đáng sợ. Nữ nhi bảo bối của hấn vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Giang Chính Mậu nâng tay xoa xoa mi tâm thê tử, suy nghĩ chốc lát, nói: “Chờ mấy ngày nữa, bảo Tiết nha đầu lại đây chơi cùng Diệu Diệu.”

Trần Quốc Công phủ cùng Tiết phủ là thế giao.

Cháu ruột Tiết gia - Tiết Kim Nguyệt, cùng với tuổi Giang Diệu là xấp xỉ nhau

•

Ngày kế, Ngọc Trác đem chuyện Lục Hành Chu đến Trần Quốc Công phủ nói cho Giang Diệu. Giang Diệu nghe xong, khuôn mặt non nớt tinh xảo không thể hiện vẻ mặt gì. Nàng hiểu được, theo như tính tình phụ thân, tự nhiên sẽ có cách hỏi ra chân tướng sự thật từ trong miệng Lục Hành Chu.

Lục Hành Chu cũng chỉ là thiếu niên mười tuổi, trước mặt phụ mẫu nàng chắc chắn không thể nói dối.

Đời này người cứu nàng không phải Lục Hành Chu, như vậy sẽ không có chuyện cùng phủ Trần Quốc Công qua lại, cũng càng không có chuyện cùng hấn đính ước. Đến lúc đó, hấn yêu thích ai liền yêu thích người đó đi.

Tâm tình Giang Diệu bỗng nhiên tốt hơn một chút.

Nàng thoáng ngẩng mặt, đôi mắt to long lanh nhìn về phía Ngọc Trác, âm thanh mềm mại hỏi: “Ngọc Trác tỷ tỷ, bánh ngọt hôm qua ăn thật ngon, còn nữa không, muội muốn ăn.?!”

Khuôn mặt tiểu thư trắng nõn, khoe miệng mỉm cười, núm hoa đồng tiền như ẩn như hiện khiến không biết bao người yêu thích.

Ngọc Trác hầu hạ ở bên tiểu thư nhà mình lâu như vậy, cực kì hiếm thấy nàng lộ ra bộ dáng trẻ con đáng yêu, nên nhất thời có chút choáng váng. Nhưng suy nghĩ kĩ, thì tiểu thư mới chỉ sáu tuổi, vẫn là bộ dáng ngây thơ đáng yêu.

Hiện nay vừa nghe tiểu thư chủ động nói muốn đồ ăn. Ngọc Trác tất nhiên là vui mừng không ngớt, mặt mày mỉm cười, nói: “Vậy nô tỳ xuống bảo nhà bếp chuẩn bị, tiểu thư đợi một lát nữa.”

“Được.” Giang Diệu cười cười, ngồi ở trên ghế, chân ngắn khê quơ quơ, miệng nở nụ cười khiến núm hoa đồng tiền ở má càng sâu.

Đời này nàng chỉ muốn sống thật lâu, muốn nhìn ba ca ca nàng thành thân sinh hài tử, con cháu đầy sảnh đường.

Cho dù nàng không gả cho Lục Hành Chu thì nàng có thể tìm một phu quân khác. Nói chung, những tháng ngày này nàng sẽ trải qua thật thoải mái.

•

Lục Hành Chu hôm nay đáp ứng đến Trấn Quốc Công phủ, hắn mặc một thân áo choàng màu thanh trúc, trông rất có khí chất. Hắn tuy rằng còn trẻ con nhưng dung mạo xuất chúng, da dẻ trắng nõn, sau này lớn lên sẽ là một công tử ngọc thụ lâm phong.

Ba huynh đệ Giang Thừa Nhượng nhìn thấy Lục Hành Chu đến cũng không nhiệt tình giống ngày thường, mà chỉ nhàn nhạt chào hỏi.

Tìm hắn tới chơi, lại không để ý tới hắn. Gương mặt anh tuấn của Lục Hành Chu có chút lúng túng.

May là tại thời điểm này Giang Chính Mậu đi tới gọi hắn vào phòng ngồi nói chuyện một chút.

Lục Hành Chu có chút lo lắng. Hắn nhớ lại lời mẫu thân căn dặn trước khi xuất phủ,

Hắn liền ngoan ngoãn hướng về phía Giang Chính Mậu hành lễ “Giang bá bá”, sau đó theo sau tiến vào phòng.

Lúc này, ba huynh đệ còn chưa bước vào đến cửa phòng của muội muội, Giang Thừa Ngạn một thân trường bào màu xanh sẫm khoác vai đại ca Giang Thừa Nhượng đã mở miệng trước: “hôm nay nếu như tên Lục tiểu tử này mà không nói thật, thì đệ sẽ đánh cho hắn một trận, chiều này tuyệt đối hữu hiệu.”

Vì hôm qua mới bị phụ thân đánh cho một trận nên hôm nay Giang Thừa Ngạn đang muốn tìm người trút giận.

Giang Thừa Nhượng nhìn đệ đệ một chút. Giang Thừa Ngạn ngược ngừng thu tay lại, gãi gãi mặt, cười hắc hắc nói: “Đệ nói giỡn đây.” Coi như người cứu không phải Lục Hành Chu, nhưng ở hắn vẫn có công lao, mà chúng ta không phải là người vong ân phụ nghĩa.

Giang Chính Mậu một thân áo choàng màu xanh thêu hoa văn phiên tây, nhẹ nhàng nhấc áo bào ra ngồi vào trên ghế bằng gỗ mun. Hắn nhận chén trà bằng sứ trắng từ tay nha hoàn bưng tới, mở nắp chén trà, nhẹ nhàng vuốt ve chén trà, cũng chưa có ngẩng đầu lên, chỉ lạnh nhạt nói: “Ngồi đi.”

Lục Hành Chu có chút do dự, thanh âm khẽ run nói: “Cảm tạ Giang bá bá.” Lúc này mới ngồi xuống.

Giang Chính Mậu nhấp một ngụm trà, sau đó cầm cái chén trên tay. Hắn thoáng nhấc mi, nhìn thiếu niên đang căng thẳng trên ghế.

Không thể không nói thiếu niên này được phụ thân hắt hủi Lục Thâm dạy dỗ cũng tính xuất sắc.

Chỉ là ——

Giang Chính Mậu nói: “Hôm qua Diệu Diệu cùng ta nói chuyện ngày ấy ở Tuyên Vương phủ. Đường như cùng lời hiền chất kể có chút sai lệch, nên ta tùy tiện hỏi người vài câu... Ngày ấy người cứu Diệu Diệu, thật sự là người sao?”

Sắc mặt Lục Hành Chu trắng bệch, trán có chút đổ mồ hôi, hai tay cũng không tự giác nắm chặt.

Lục Hành Chu nhớ tới lời mẫu thân nói cho hắn, tuyệt đối không thể đem chuyện này nói cho người khác biết, mà phải nói cho tất cả mọi người, Giang Diệu là hắn do cứu.

Nhưng Lục Hành Chu còn nhỏ tuổi, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, mà ngày ngày đọc sách thánh hiền, chưa từng nói dối. Mấy tháng này, mới đầu hắn có dằn vặt, sau đó tốt hơn một chút, nhưng mỗi khi đến Trấn Quốc Công phủ là lại nghĩ ra đến chuyện kia. Hơn nữa phụ mẫu hắn lại muốn hắn cùng Trấn Quốc Công phủ qua lại thân thiết. Hiện nay Giang Chính Mậu hỏi như vậy, hai tay Lục Hành Chu đặt ở đầu gối nắm chặt thành quyền, do dự một lát, liền không nịn được nói thật.

Hắn nhấc mi nhìn Giang Chính Mậu, tròn mắt đen nhánh bên trong tràn đầy chột dạ, nói: “Ngày ấy cứu Diệu Diệu, không phải cháu. Là... Là Tam thúc của cháu.”

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Diệu Diệu: Tam thúc?

Lục Lưu: Gọi phu quân

Diệu Diệu: Ca ca, chính là người này!

Giang Thừa Nhượng & Giang Thừa Hứa & Giang Thừa Ngạn: o(o#)

4. Chương 4: Tiểu Muội

Buổi tối khi một nhà cùng nhau dùng bữa, Giang Thừa Ngạn xoay xoay chiếc đĩa trên tay một trận, gương mặt tuấn tú trắng nõn không nhận được hỏi: “Phụ thân, hôm nay Lục tiểu tử kia có nói thật không? Là ai cứu muội muội vậy? Chúng ta có biết người đó không??”

Giang Thừa Ngạn vừa nói dứt lời, đại ca Giang Thừa Nhượng đã dựng thẳng lỗ tai lên để nghe, chỉ mỗi nhị ca Giang Thừa Hứa là vẻ mặt hồ hững tiếp tục dùng bữa.

Giang Diệu ngồi ở bên cạnh, nghe Tam ca nhà mình hỏi chuyện, khoé miệng không nhận được cười cười. Mấy ngày trước đây còn luôn miệng nói Lục Hành Chu là huynh đệ thân thiết, bây giờ đổi giọng đúng là nhanh.

Có điều, nhân phẩm Lục Hành Chu xác thực không xấu, khi còn bé rất thật thà ngoan ngoãn, lúc này hẳn lại nói dối chắc chắn là do mẫu thân hắn Mạnh thị dạy. Còn sau khi lớn lên, nàng không thể ngờ rằng hắn lại bị Tạ Nhân mê hoặc thành cái dạng đạo đức như vậy. Xem ra nàng không biết nhìn người.

Lòng hiếu kì của Giang Thừa Ngạn cực lớn, nhưng hôm qua mới bị phụ thân trách phạt một trận, nào dám thật sự đi đánh Lục Hành Chu để rõ chân tướng??? Trong lòng hắn rất là ngứa ngáy khó chịu, chỉ có thể đánh bạo tự mình hỏi phụ thân.

Giang Chính Mậu giương mắt nhìn, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Ăn không nói, ngủ không nói.” Sau đó cầm lấy chiếc đĩa, gấp cho thê tử Kiều Thị miếng trứng cá mực.

Trứng cá mực này mùi vị rất ngon, trước tiên dùng nước rửa sạch, tẩy đi mùi tanh, sau đó đun cùng với canh gà và nấm, nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế muốn chế biến món này thật ngon rất khó, mấy ngày nay Kiều Thị rất thích ăn món này.

Lông mày nhỏ của Giang Thừa Ngạn nhíu lại, sau đó tha thiết mong chờ nhìn về phía Kiều Thị.

Kiều Thị hướng về phía Giang Thừa Ngạn lườm một cái.

Giang Thừa Ngạn con mắt trong suốt tràn đầy oan ức, bất mãn cắn chiếc đĩa rồi “Ồ” một tiếng, sau đó gấp một miếng cá bỏ vào trong bát súp. Hắn cúi đầu, yên lặng gỡ hết xương cá, đảm bảo không còn xương rồi mới gấp miếng cá bỏ vào trong bát của Giang Diệu. Giang Thừa Ngạn nói: “Diệu Diệu, muội ăn nhiều một chút.” Nuôi muội muội bảo bồi thành một dạng béo trắng, mục tiêu này ba huynh đệ hắn vẫn đang nỗ lực cố gắng.

Nhìn miếng cá trắng mềm trong bát, Giang Diệu vươn tay nhỏ gấp một miếng. Tam ca này của nàng, ngày thường rất nghịch ngợm lại hay gây sự, tính tình cũng tùy tiện, nhưng biết nàng thích ăn cá, mỗi lần như vậy Tam ca đều kiên nhẫn gỡ hết xương giúp nàng. Nếu Tam ca có thể đem phần kiên trì này đặt vào việc học tập thì cũng sẽ không bị Phu tử suốt ngày cáo trạng.

Giang Diệu mặt mày rạng rỡ, nghiêng đầu nhỏ hướng về phía Giang Thừa Ngạn cười nói: “cảm ơn Tam ca.”

Giang Thừa Ngạn rất đắc ý, chỉ cần muội muội thích ăn, hắn gỡ bao nhiêu xương cá cũng được.

Dùng bữa xong, Kiều Thị đưa nữ nhi về phòng, nhìn nàng đã say ngủ mới yên tâm trở về phòng ngủ của mình.

Giang Chính Mậu đã tắm rửa xong, giờ khắc này hắn đang mặc một một trung y màu trắng, nằm dựa ở trên giường đọc sách, nghe được tiếng bước chân của thê tử, hắn liền ngẩng mặt lên hỏi: “Diệu Diệu ngủ rồi?”

Kiều Thị đáp lại một tiếng vâng.

Lúc này nàng thấy trong tay phu quân đang cầm một tập thơ liền biết hắn giả vờ giả vịt.

Nàng mỉm cười đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn liền đoạt lấy tập thơ trong tay hắn. Gương mặt tuấn tú không lộ cảm xúc của Giang Chính Mậu hiện lên ý cười, liền đưa tay kéo người ôm vào ngực, ngửi ngửi mùi thơm trên người thê tử.

Kiều Thị bảo dưỡng dung nhan rất tốt, trên người lại luôn có hương thơm, mà hương này do nàng tự mình điều chế nên mùi hương rất thanh nhã.

Giang Chính Mậu vuốt ve tay thê tử một hồi, sau đó mới mở miệng nói: “Nàng muốn hỏi cái gì?”

Kiều Thị khẽ nâng đôi mắt hạnh lườm hắn, ý tứ là: điều này còn cần nàng phải nói ra sao???

Giang Chính Mậu cười cười. Hắn đối với thê tử xưa nay không chút dấu điểm, tự nhiên liền đem chuyện hôm nay với Lục Hành Chu kể không thiếu một chữ. Ngày ấy bọn họ nhìn thấy Lục Hành Chu ôm lấy khuê nữ cả người ướt đầm, lại biết khuê nữ bị La An quận chúa đẩy xuống ao sen, nên phu thê bọn họ tự nhiên cho rằng là Lục Hành Chu cứu người. Lúc đó bọn họ đau lòng khuê nữ nên cũng không có hỏi kỹ.

Sau đó mẫu thân của Lục Hành Chu - Mạnh thị biết được chuyện này. Lục Hành Chu tuy là trưởng tôn của Tuyên Vương phủ nhưng vẫn chỉ là thứ xuất, nếu có thể cùng Trần Quốc Công phủ có giao tình thì sau này chắc chắn là có lợi, hơn nữa địa vị của Giang Diệu ở Trần Quốc Công phủ, toàn bộ người trong kinh thành đều biết.

Mạnh thị nói cho hắn biết những điều này, tất nhiên hắn liền ngoan ngoãn nghe lời.

Đến cuối cùng đúng là Lục Hành Chu không hề nói ra chân tướng sự việc, dù sao hắn cũng không dám trái ý mẫu thân, điều này trong lòng Giang Chính Mậu hiểu rõ.

Kiều Thị nghe xong liền kinh ngạc: ” lúc trước thiếp cảm thấy Tuyên thế tử rất cao quý, kiêu ngạo, không ngờ lại thiện tâm như vậy, đúng là làm thiếp phải nhìn với con mắt khác xưa.”

Tuy rằng ngày thường Tuyên Vương cũng rất yêu thích Lục Hành Chu nhưng dù sao vẫn là thứ xuất, chung quy Thế tử của vương phủ vẫn là con của chính thất Lục Lưu.

Giang Chính Mậu ừ một tiếng, cúi đầu nhìn thê tử nói: “hồi đó chúng ta vì lo lắng nữ nhi nên mới không chú ý những thứ này.”

Đúng vậy, phu thê hai người thương yêu nhất là nữ nhi, hơn nữa Kiều Thị lại coi nữ nhi như mạng, nên hồi ấy làm sao có thể suy nghĩ được nhiều?

Hơn nữa đứa nhỏ Lục Hành Chu này bọn họ cũng từng thấy vài lần, nhân phẩm không tệ, không giống sẽ là người nói dối.

Kiều Thị suy nghĩ một hồi, nhắc mi hỏi: “Vậy chúng ta nên làm sao cảm tạ người ta?”

Giang Chính Mậu nói: “Nếu vị Thế tử này không để ý, cũng không để chuyện này trong lòng...” Dù sao lấy tính tình Tuyên thế tử, cũng không vì chuyện bị người ta cướp mất công lao mà đứng ra làm sáng tỏ.

Hắn tiếp tục nói, “Có điều, mặc kệ có phải là tiện đường, tóm lại là hắn cứu Diệu Diệu nhà chúng ta, ân tình này chúng ta nhớ kỹ trong lòng, nếu sau này hắn có việc gì khó khăn cần giúp, ân tình này trả cũng không muộn.”

Kiều Thị gật đầu nói “Cũng tốt”, sau đó cười yếu ớt: “Thiếp lúc trước cảm thấy Tuyên Thế tử có được dung mạo hơn người, quả nhiên cũng là hài tử tâm địa thiện lương.”

Giang Chính Mậu cười, giơ tay bóp bóp gò má thê tử, nói: “Lúc trước còn khen Lục Hành Chu, còn nói nếu là thân phận cao một chút, sau này làm một người con rể cũng tốt, làm sao nhanh như vậy liền đổi giọng?”

Kiều Thị liền mím môi hờn giận phu quân.

Giang Chính Mậu đem người ôm sát, ở trên mặt nàng thơm một cái, nói: “Nếu nàng muốn cảm tạ, tháng sau chính là tiệc mừng thọ Lão vương phi Tuyên Vương phủ, nàng trước mặt nói cảm ơn cũng tốt.”

Kiều Thị nói: “Vâng, thiếp thân nhớ kỹ.” Nàng lại nói, “... Đến lúc đó thiếp thân cũng mang theo Diêu Diêu cùng đi.”

•

Lúc này Lục Hành Chu trở về Tuyên Vương phủ, liền đem sự tình nói lại với mẫu thân Mạnh thị.

Mạnh thị hôm nay một thân hoa phục sắc hồng diễm lệ, trên búi tóc cài trâm vàng rực rỡ. Nàng tuy là gả cho thứ trưởng Tuyên Vương phủ - Lục Thâm, nhưng Tuyên Vương xưa nay cũng rất coi trọng Lục Thâm, đúng là thế bằng phu quý nên địa vị của Mạnh thị ở Tuyên Vương phủ cũng không bình thường.

Mạnh thị dung mạo đoan trang, tư thái trang nhã, cùng Lục Thâm thành thân cũng hơn mười năm, vẫn là cực kỳ được cưng chiều. Thêm vào đó nhi tử lại xuất sắc, nếu trên nàng không có một lão nhân gia, thì sợ là ở phủ Tuyên Vương này nàng muốn thế nào thì được thế ý.

Nhìn Lục Hành Chu đi vào, Mạnh thị liền mỉm cười hỏi nhi tử chuyện hôm nay ở Trấn Quốc Công phủ, nghe nhi tử nói hẳn đã kể rõ chân tướng với đại gia Trấn Quốc Công phủ, Mạnh thị chợt đổi sắc mặt, lông mày nhíu lại chặt chẽ, nói: “Người đứa nhỏ này, đã quên nương dạy người làm như nào rồi sao?”

Nhi tử xưa nay nghe lời, nhưng lại là người quá thật thà. Thân thể Mạnh thị run lên, thật không biết mắng đứa nhỏ này ra sao?!

Trấn Quốc Công phủ đều là cháu trai, chỉ có duy nhất Giang Diêu là cháu gái, trên dưới trong phủ đều coi cái tiểu nữ nhi ốm yếu này là bảo bối quý giá. Trấn Quốc Công phủ khi biết người cứu Giang Diêu là con trai của nàng, liền đối với con trai của nàng cảm kích, ba ca ca của Giang Diêu còn thường xuyên tìm hẳn đến quý phủ chơi. Tối ngày lui tới nên quan hệ tự nhiên cũng thân thiết. Còn Giang Diêu tuy rằng trông có vẻ ốm yếu nhưng khi lớn lên thân thể nhất định sẽ tốt hơn, con trai nàng cưới nàng ta, cũng coi như vụ buôn bán này không lỗ. Thân thể không tốt thì tất nhiên khó mang thai, nhưng mà không sao, lúc ấy nạp cho Hành Chu vài cái thiếp là được, bất kể là ai sinh thì cũng là cháu của nàng.

Nhưng hôm nay ——

Dù Mạnh thị hay đau lòng nhi tử, vào lúc này cũng có chút tức giận, nói: “Người thật hồ đồ, người thật muốn làm tức chết nương.”

Lục Hành Chu cảm thấy oan ức, nhưng không chút nào vì hôm nay mà hối hận.

Hắn ngẩng mặt, bình tĩnh nói: “Diêu Diêu vốn là Tam thúc cứu, nhi tử chỉ là đem công lao trả lại Tam thúc thôi. Hơn nữa Giang bá bá nói, ngày sau nhi tử vẫn đi quý phủ chơi đùa.”

Chuyện này làm sao có thể như thế đây! Mạnh thị trong lòng ảo não, nhưng cũng không thật sự dám đánh nhi tử.

Mạnh thị xưa nay không ưa Lục Lưu. Nếu Lục Lưu không có sinh ra thì phu quân nàng chính là Tuyên Vương phủ Thế tử, còn con trai của nàng, chính là trưởng tôn Tuyên Vương phủ.

•

Ba ngày sau, Kiều Thị thỉnh người đi Tiết phủ đón Tiết Kim Nguyệt lại đây cùng chơi với nữ nhi.

Mà Giang Diêu giờ khắc này đang ngồi ở trên ghế viết chữ.

Đứng phía sau nàng chính là nhị ca Giang Thừa Hứa.

Giang Thừa Hứa mặc bộ bạch cẩm thêu hoa văn bán nguyệt, gương mặt tuấn tú so với ngày thường nhiều hơn mấy phần ôn nhu. Hắn nắm tay muội muội, không còn vẻ lạnh lùng thường ngày, kiên trì dạy muội muội luyện chữ.

Giang Diệu học cực chăm chú. Tay nàng còn nhỏ nên tự mình viết còn khó khăn, nhưng nay được Nhị ca cầm tay luyện chữ, chữ so với thường ngày đẹp hơn rất nhiều.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Diệu thoảng nghiêng đi, khen: “chữ của Nhị ca thật đẹp!”

Trong ba huynh đệ thì thành tích của Giang Thừa Hứa là tốt nhất, từ lúc muội muội khỏi bệnh liền thích luyện chữ, hôm nay đúng lúc hần không phải lên lớp học nên quyết tâm dạy muội muội thật tốt.

Lúc này nghe được âm thanh mềm mại của muội muội, hần cúi đầu xuống một chút nhìn hai mắt muội muội đen láy to tròn tràn đầy ý cười, chỉ là gò má này quá mức gầy.

Hần đau lòng, giơ tay xoa xoa búi tóc trên đầu muội muội, nói: “Diệu Diệu cố gắng thì chữ sau này so với Nhị ca còn đẹp hơn.”

Giang Diệu cười cười. Đời trước nàng xác thực viết chữ rất đẹp, phàm là những gì nàng để tâm thì nàng đều làm rất tốt. Nhưng dù có tốt, cũng không bằng được Nhị ca thông minh bẩm sinh, trí tuệ hơn người.

Hai huynh muội đang nói chuyện, thì chợt xuất hiện một tiểu nữ nhi xinh đẹp đáng yêu đi vào.

Tiểu nữ nhi mặc một bộ bích lục thêu hoa sen, phía dưới là quần nhũ bạch, trên cổ còn đeo chiếc vòng vàng nạm hoa sen. Nàng có khuôn mặt tròn tròn, giữa mi tám có dính một hạt chu sa, tuổi so với Giang Diệu nhìn lớn hơn một chút.

Giang Diệu nhìn thấy người đến liền thân thiết gọi: “muội ở chỗ này!”

Tiểu nữ nhi này chúng là cháu gái của Tiết phủ - Tiết Kim Nguyệt, lớn hơn Giang Diệu hai tuổi, rất thích hợp làm bạn chơi.

Tiết Kim Nguyệt chạy có chút nhanh, gò má phấn hồng, nhìn khoẻ mạnh hơn Giang Diệu rất nhiều.

Nghe thấy tiếng Giang Diệu gọi, nàng liền đi tới bên cạnh Giang Diệu. Nàng ngẩng đầu, nhìn Giang Diệu mỉm cười, đối với ánh mắt sủng nịch muội muội của Giang Thừa Hứa, lập tức mắt nàng trở nên loạn, tay nhỏ trắng mịn giơ lên nắm lấy ống tay áo Giang Thừa Hứa, nói: “Tam biểu ca.”

Hi hi.

Giang Diệu nhất thời cười ra tiếng, thế mà lại nhận lầm người .

Tiết Kim Nguyệt vốn là trí nhớ kém, thường thường không nhớ được mặt người, huống hồ ba vị ca ca này của nàng dáng dấp giống hệt nhau, cũng khó trách tỷ ấy thường nhận sai . Nhưng là, bình thường chỉ hay nhận nhầm Đại ca và Tam ca, còn mặt mày không cảm xúc, lúc nào cũng yên lặng thì không thể nghi ngờ chính là Nhị ca. Hôm nay đúng là thần kì, tỷ ấy lại nhận nhầm Nhị ca thành Tam ca.

Giang Thừa Hứa cúi đầu nhìn Tiết Kim Nguyệt, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, ánh mắt cũng trở nên lạnh nhạt.

Tiết Kim Nguyệt lúc này mới phản ứng được.

Nàng thu tay về, cẩn thận từng li từng tí, sợ hãi nói: “Nhị...nhị biểu ca.”

Kỳ thực điều này cũng không thể trách Tiết Kim Nguyệt. Mỗi lần nàng đến Trấn Quốc Công phủ, ba biểu ca liền khiến nàng có chút đau đầu, dễ dàng nhận nhất chính là nhị biểu ca Giang Thừa Hứa mặt lạnh này. Có điều nàng thích nhất Tam biểu ca, Tam biểu ca rất hay cười, hơn nữa lại hay cùng nàng chơi đùa.

Giang Diệu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiết Kim Nguyệt không còn ý cười, cũng biết Nhị ca đối với người khác vẫn luôn lạnh nhạt, cho nên từ nhỏ tỷ ấy đã e ngại Nhị ca nàng . Đừng nói là tỷ ấy cảm thấy Nhị ca chán ghét tỷ ấy, mà ngay cả nàng là muội muội ruột, lúc đầu cũng nghĩ là Nhị ca không thích vị biểu muội này.

Chỉ là, đời trước sau khi tỷ ấy định thân, nàng mới biết được Nhị ca sở dĩ là yêu thích tỷ ấy. Việc hôn sự được định ra, vị hôn phu của tỷ ấy là biểu ca con di nương, cũng coi như thanh mai trúc mã.

Nhị ca nàng khi biết được việc định thân của tỷ, mới đi tìm tỷ ấy, không biết họ đã nói những gì, nhưng khi Nhị ca trở về phủ, tâm tình bị sa sút rất lâu.

Sau khi tỷ ấy xuất giá, hôn sự của Nhị ca vẫn chậm chạp không định. Không lâu sau đó, tính tình phong lưu trêu hoa ghẹo nguyệt của tên hôn phu kia mới ngày càng lộ rõ, hẳn đối với thê tử càng ngày càng lạnh nhạt, không chịu nổi chuyện này, hai người mới thành thân được một năm thì hoà ly.

Sau khi tỷ ấy hoà ly, Nhị ca nàng vẫn không chịu cưới vợ nhưng lại chủ động cầu xin cha mẹ đi Tiết gia cầu hôn. Việc hôn nhân mặc dù có chút khó khăn nhưng cuối cùng Nhị ca vẫn cưới được người mình yêu.

Chỉ là Nhị ca nàng tính tình lạnh lùng, phu thê hai người sau khi thành thân không giống những đôi bình thường ân ái ái ái, đại thể là tỷ ấy bị Nhị ca lạnh nhạt thán ngày, thêm nữa tính tình tỷ ấy mềm yếu, từ nhỏ đã sợ Nhị ca nên càng ngày sống càng trầm lặng khép kín.

Nàng có khuyên Nhị ca vài lần, nhưng trong chuyện tình cảm, người ngoài nói cái gì cũng vô dụng. Chờ đến lúc Nhị ca hiểu rõ, muốn quý trọng yêu thương thê tử, thì lúc này, vào lúc tỷ ấy ra ngoài lại bị tặc nhân hãm hiếp, không chịu nổi nhục nhã, tỷ ấy đã cắn lưỡi tự sát.

Ở Trấn Quốc Công phủ chỉ có nàng là bạn tâm giao duy nhất của tỷ ấy, nên tỷ ấy nghĩ gì trong lòng nàng tự nhiên hiểu rõ. Tỷ ấy cảm thấy Nhị ca đối xử lạnh nhạt vì nghĩ Nhị ca chê tỷ ấy không còn sạch sẽ nên mới không muốn chạm vào người tỷ, nên lúc ấy tỷ ấy mới không chút do dự chọn cái chết.

Giang Diệu nhìn mực nước chảy xuống làm chữ nhoè đi, lúc này mới nghiêng đầu nhìn Tiết Kim Nguyệt, nói: “Tỷ yên tâm, Nhị ca muội không ăn thịt tỷ, không có gì đáng sợ.”

Đời này, nàng muốn giúp nhất chính là nhân duyên của Nhị ca.

Tiết Kim Nguyệt lúc này mới không nhịn được cười cười, gật đầu “Ân” một tiếng.

Giang Thừa Hứa ánh mắt lạnh nhạt, nhưng cũng nghiêng đầu, nhìn vị tiểu biểu muội này thêm một chút.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệu mẹ: cứu nữ nhi của ta, nói đi, muốn ta làm sao báo đáp người?

Lục Lưu: (chắp tay hành lễ) nhạc mẫu đại nhân, tiểu tể muốn làm con rể người!

Diệu mẹ: phu quân, chính là người này!

Diệu cha: o(o#)

... ..

Moe cũng có lời muốn nói: chương tiếp này Moe đang edit được một nửa rồi nhé!!!!

Hay là giải trí chút nhờ??? Nàng nào đoán đúng được Moe sinh năm bao nhiêu trước 7h tối hôm nay, Moe lại post chương mới... Hehe (;)

5. Chương 5: Anh Đào

Giang Thừa Hứa chỉ ôn hoà đối với muội muội, vào lúc này dù có Giang Diệu, Tiết Kim Nguyệt vẫn còn có chút sợ hãi.

Hắn ở đây nàng liền không dám nói lời nào. Chờ đến khi Giang Thừa Hứa đi ra ngoài, Tiết Kim Nguyệt mới giơ tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ bé của Giang Diệu, nói: “khí sắc Diệu Diệu xem ra tốt hơn nhiều rồi.” Nàng lại bưng khuôn mặt đang mỉm cười quan sát kỹ một lần, thấy nụ cười trên mặt của Giang Diệu càng sâu, nàng tiếp tục nói: “ Hơn nữa so với lúc trước cũng thích cười nhiều hơn.”

Đời trước chỉ khi ở trước mặt phụ mẫu và các ca ca thì Giang Diệu mới lộ ra ý cười vui vẻ. Hơn nữa thân thể nàng quá suy nhược, tâm trạng luôn không thoải mái, lại là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, so với mấy tiểu

nữ nhi cùng tuổi thì ít đi mấy phần hoạt bát. Cũng may đáng đắp nàng phát triển tốt, đặc biệt là đôi mắt mười phần linh khí nên mới nhìn không quá tiêu tụy.

Nhưng hôm nay nàng lại biết, duy trì tâm trạng thoải mái vui vẻ, thân thể của nàng mới có thể tốt hơn một chút.

Kiếp trước, trước khi chết, nàng hận Tạ Nhân cùng Lục Hành Chu. Thậm chí ở thời điểm mới vừa sống lại, trong lòng nàng cũng toàn là oán hận. Chỉ là ngày ấy khi nàng tỉnh lại, nhìn người trước mặt đến thăm mình là Tạ Nhân lúc nhỏ, lúc này nàng hoàn toàn có thể diệt trừ nàng ta, nhưng nàng lại không muốn. Ngược lại, nàng muốn xem xem, đời này nàng không gả cho Lục Hành Chu, thì Tạ Nhân và Lục Hành Chu có thể hay không thành một đôi thần tiên quyến rũ.

Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ là nàng phải khỏe mạnh để sống được thật lâu.

Tiết Kim Nguyệt nhìn Giang Diệu mỉm cười, càng nhìn càng yêu thích. Lúc trước nàng rất đau lòng vì biểu muội này, rõ ràng nhỏ hơn nàng hai tuổi thôi mà lại gầy thành như vậy, hơn nữa luôn luôn phải uống thuốc. Tiết Kim Nguyệt âm thanh ngọt ngào mềm mại nói: “Vừa rồi Nhị biểu ca cười làm tỷ cho rằng đây là Tam biểu ca, Nhị biểu ca xưa nay đều không thích cười nha.”

Giang Diệu lập tức nói giúp Nhị ca nhà mình: “Nhị ca không phải không cười, mà chỉ là không thường xuyên cười thôi.”

Nàng nhìn Tiết Kim Nguyệt, tiếp tục nói: “biểu tỷ, tỷ....sợ Nhị ca của muội sao?”

Tiết Kim Nguyệt mắt hạnh nhú nhú, sau đó rũ đầu xuống, nhìn hai tay mình quăn quít lại với nhau, gật đầu nói: “ừm, có chút sợ.”

Nói là có chút, kỳ thực là rất sợ đi.

Trong lòng Giang Diệu rõ ràng, nói: “kỳ thực Nhị ca muội là người rất tốt, tỷ tiếp xúc nhiều sẽ hiểu.”

Hiện tại cả hai tuổi đều còn nhỏ, nói chuyện đại sự cả đời có chút sớm, nhưng từ nhỏ thân thiết một chút, sau đó sinh tình cảm mới có thể nước chảy thành sông.

Nhưng mà Tiết Kim Nguyệt không tin. Giang Thừa Hứa đối với muội muội nhà mình thì tất nhiên là tốt, nhưng với muội muội nhà người khác thì đều là gương mặt lạnh lùng. Nàng không muốn cùng Giang Diệu nói chuyện Nhị biểu ca, liền lôi kéo tay nàng nói: “chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Song nàng lại nhìn Giang Diệu: “muội...có thể không?”

Giang Diệu rất ít khi ra ngoài chơi, nhưng lúc này lại gật đầu: “được!”

Gương mặt tròn tròn của Tiết Kim Nguyệt đầy tươi cười, liền lôi kéo tay biểu muội chạy ra ngoài.

Bên người Giang Diệu có nha hoàn Ngọc Trác cùng với lão phụ nhân một thân trang phục màu xanh lam là Hứa ma ma chăm sóc nàng từ nhỏ. Hứa ma ma vốn là ma ma chăm sóc từ nhỏ của Kiều Thị mang theo từ phủ Thái phó. Hứa ma ma đối với thân thể nhiều bệnh của vị tiểu chủ nhân này là thật sự đau lòng, hiện nay thấy tiểu chủ nhân cùng Tiết tiểu thư đứng dưới giàn nho ở trong sân cùng nhau tung cầu. Hai tiểu nữ nhi tiếng cười thanh thúy như chuông bạc, làm Cẩm Tú viện tăng thêm mấy phần sinh động.

Ngọc Trác nói: “tiểu thư nhà chúng ta trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.”

Hứa ma ma gật đầu, hơi hơi híp mắt, giữa hai hàng lông mày tràn đầy vẻ từ ái. Bà quay sang nhìn Ngọc Trác nói: “đội lát nữa, liền bảo các tiểu thư nghỉ ngơi một chút, buổi sáng phu nhân bảo Phàm Cúc mang một giỏ anh đào đến, chúng ta mang anh đào ra, làm chút bánh ngọt cho các tiểu thư cùng ăn.”

Ngọc Trác khom người, liền đi nhà bếp dọn đồ .

Hứa ma ma đi tới, nhìn Giang Diệu cầm quả cầu học đá. Khuôn mặt của Giang Diệu xưa nay không có huyết sắc, hiện nay cũng đã lộ ra hai má phần hồng hào. Nàng cùng Tiết Kim Nguyệt đá cầu, là người mới nên nhiều lắm cũng chỉ đá được bốn, năm cái.

Còn Tiết Kim Nguyệt tuy chỉ có tám tuổi, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, nàng sinh ra trong tướng môn thế gia, từ nhỏ khi huynh trưởng Tử Đằng cùng phụ thân luyện công thì nàng cũng theo thể dục buổi sáng, thể trạng tốt, động tác linh hoạt nên việc đá cầu với nàng quá đơn giản.

Đời này, Giang Diệu trước tiên là chữa trị khỏi thân thể, nên dù thuốc có đắng ngắt thì thường ngày vẫn uống đầy đủ, thêm cả việc rèn luyện thân thể cũng ắt không thể thiếu.

Chơi được một trận, Hứa ma ma cầm khăn lau mồ hôi cho Giang Diệu, nói: “Tiểu thư nghỉ ngơi một lát đi.”

Giang Diệu gật đầu, Tiết Kim Nguyệt cũng theo ngồi cùng ở trên ghế đá.

Cẩm Tú viện từ bàn ghế đá đều được lót đệm mềm, nay tuy là cuối xuân, nhưng thân thể Giang Diệu quý giá, bọn nha hoàn ở Cẩm Tú viện cũng không dám qua loa.

Vào lúc này nha hoàn Ngọc Trác cùng Lưu Châu bưng bánh ngọt đến.

Mấy ngày trước đây Giang Diệu khen đầu bếp làm đồ ngọt ngon, khẩu vị nàng cũng tốt lên chút, nên Kiều Thị đã cố ý trọng thưởng cho đầu bếp ở Cẩm Tú viện. Kiều Thị ra tay rất hào phóng, tiền thưởng ngang một năm tiền công, nên nhóm đầu bếp này tự nhiên vất óc nghĩ món mới lạ để cho vị tiểu tử tông này ăn thấy ngon, ngóng trông đến tiền thưởng lần tới.

Tiểu nữ nhi sáu tuổi, thích nhất là tinh xảo đáng yêu, đủ loại bánh ngọt làm thành hình động vật cùng hoa cỏ, rất sống động, dù không ăn cũng sẽ yêu thích.

Mà đầu bếp của Tiết phủ không làm các món tinh xảo như ở chỗ Giang Diệu.

Người nhà họ Tiết đều một thân luyện võ nên không quan trọng hình thức, đối với đồ ăn xưa nay không coi mới, mỗi lần nàng đến phủ Giang Diệu chơi đùa đều nhìn những món bánh ngọt tinh xảo khen không dứt miệng.

Kiều Thị biết hai hài tử này gặp nhau đều chơi đến vui vẻ, nên mỗi lần Tiết Kim Nguyệt trở về, nàng đều sớm bảo nhà bếp chuẩn bị nhiều bánh ngọt hơn một chút để Tiết Kim Nguyệt mang về.

Người hai nhà quan hệ tốt, tiểu hài tử yêu thích đồ ăn nên tặng chút ít đồ ăn cũng không phải chuyện gì lớn.

Hai tiểu hài tử rửa tay xong rồi mới cầm bánh ngọt ăn.

Tiết Kim Nguyệt cầm một khối bánh ngọt có hình lão hổ, ăn say sưa ngon lành, Ngọc Trác liền đem anh đào bưng tới.

Trên bàn đặt chiếc đĩa mạ vàng khắc hoa lưu ly, bên trong tràn đầy quả anh đào tròn vo. Anh đào vốn dĩ là quả hiếm, nhìn quả anh đào căng mọng, hồng hào no đủ, màu sắc tươi đẹp như mã não cầu, càng là quý giá.

Có điều với thân phận Giang Diệu, thường ngày ăn mặc đều là tốt nhất, nên anh đào này cũng chẳng có gì lạ. Tiết Kim Nguyệt ăn liền hai trái, con mắt cong cong hình trăng lưỡi liềm, nói: ” Thật ngọt!!”

Sau đó Giang Diệu cũng nếm thử, cảm thấy vị không sai, cũng ăn liền mấy trái.

Thời điểm Tạ Nhân đến, nhìn thấy Giang Diệu cùng Tiết Kim Nguyệt nói chuyện vui vẻ. Giang Diệu mặc một bộ váy áo màu đỏ, đầu chải hai búi tóc vô cùng tinh xảo, cảm thấy khuôn mặt tuy rằng vẫn gầy yếu nhưng nụ cười trên mặt lại xán lạn hơn rất nhiều. Bởi vậy cả người Tạ Nhân liền thấy không thoải mái.

Giang Diệu vốn đẹp đẽ, nếu không phải do thân thể suy yếu, thì cũng là tiểu mỹ nhân phần điều ngọc mài.

Trước đây dù nàng cùng Giang Diệu quan hệ tốt, cũng chưa thấy nàng ta cười với nàng như vậy. Tạ Nhân tiến đến, cố gắng mỉm cười: “Diệu Diệu”. Rồi nàng nghiêng đầu nhìn Tiết Kim Nguyệt, “Tiết tiểu thư đến chơi?”

Tiết Kim Nguyệt không thích Tạ Nhân, nên không để ý đến nàng ta, ăn xong mấy quả anh đào liền tiếp tục ăn bánh ngọt đáng yêu.

Nụ cười trên mặt Tạ Nhân cứng đờ, tiếp tục cùng Giang Diệu nói chuyện. Lúc này nàng đến, hiếm thấy Giang Diệu chơi ở bên ngoài, nàng phải nắm chặt cơ hội. Tạ Nhân nói: “trước đó vài ngày ta nghe nói Diệu Diệu thân thể không khỏe, nên không dám đến quấy rối. Giờ thân thể Diệu Diệu đã tốt hơn chưa?”

Giang Diệu chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tạ Nhân cảm thấy ảm ức, hai tay trong tay áo nắm chặt, sau đó nhìn ghế đá bên người Giang Diệu, nói: “Ta có thể ngồi chỗ này không?”

Giang Diệu còn chưa trả lời, Tạ Nhân liền mỉm cười tự mình ngồi xuống. Nàng nhìn anh đào cùng bánh ngọt trên bàn đá, không nhận được liếc mắt lần.

Tạ Nhân dù hiểu chuyện, cũng chỉ là đứa nhỏ bảy tuổi, nàng được Tạ di nương cưng chiều, những vật gì tốt Tam gia đều đưa cho tỷ ấy không thiếu, Tạ Nhân tự nhiên sẽ được thơm lây. Nhưng quả anh đào thì Tạ Nhân chưa bao giờ được ăn qua.

Chỉ có Hồ Nam mới trồng được anh đào tươi ngon như này, mà hàng năm phần lớn đều đem vào trong cung. Quả anh đào này so với vàng còn muốn quý giá hơn. Tạ Nhân nhìn nhìn, có chút trông mà thèm. Nếu là trước đây, Giang Diệu sẽ thoải mái cho nàng ăn, nhưng hôm nay....Giang Diệu thấy Biểu tỷ ăn cũng đủ rồi, lúc này mới nghiêng đầu, quay về phía Ngọc Trác nói: “Ngọc Trác tỷ tỷ, anh đào này, tỷ tỷ cùng Lưu Châu đem chia đi.”

Giang Diệu dễ tính, đối với hạ nhân trong phòng rất thoải mái, Ngọc Trác cùng Lưu Châu là nha hoàn thiếp thân của Giang Diệu nên ngày thường được thưởng không ít vật tốt.

Dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạ Nhân trở nên cứng đờ, nàng nhìn Ngọc Trác đem anh đào đi, nhất thời cảm thấy mình bị nhục nhã.

Tạ Nhân nắm chặt tay thành nắm đấm, đứng bật dậy nói: “Ta chợt nhớ tới tỷ tỷ còn tìm ta có một số việc, Diệu Diệu, ta đi trước.”

Thanh âm này, nghe như sắp khóc.

Nhìn Tạ Nhân vừa khóc vừa đi, Tiết Kim Nguyệt đột nhiên có cảm giác hả giận, nháy nháy mắt nhìn Giang Diệu mấy cái, nói: “Diệu Diệu, muội thật sự không muốn chơi cùng nàng ta?”

Giang Diệu biết, lòng tự ái của Tạ Nhân cực kì lớn, hôm nay nàng cố ý làm như thế, sau này chắc sẽ không lại khóc lóc van nài đến tìm nàng. Như vậy cũng tốt, nàng được thanh tĩnh. Nàng nghiêng đầu nhìn biểu tỷ Tiết Kim Nguyệt, chớp chớp mắt long lanh, cả người có vẻ càng đẹp dễ dàng yêu, vui vẻ nói: “Vậy sau này tỷ phải thường xuyên đến chơi với muội.”

Tiết Kim Nguyệt gật đầu: “Hay lắm hay lắm, lần tới tỷ mang cả ca ca đến chơi.”

Tiết Đằng à?

Lông mày Giang Diệu đột nhiên trở nên nghiêm túc. Tiết Đằng sau này, chính là nam nhân của trưởng công chúa, nàng vẫn bớt trêu chọc thì tốt hơn.

•

Sáng sớm hôm đó, Giang Diệu vẫn đang trong mộng đẹp.

Đang là đầu hạ nên trên người nàng chỉ mặc một thân tằm y màu hồng nhạt, ống tay áo thêu hoa sen tinh xảo, khuôn mặt mềm mại trắng nõn vẫn chui ở trong chăn, nhìn càng ngày thơ đáng yêu.

Suốt một tháng nay, khẩu vị Giang Diệu rất tốt, trên mặt đã thấy có chút thịt, điều này làm mọi người trong nhà cao hứng đến hồng rồi.

Kiều Thị hơi vén chăn mỏng lên, tay liền tiến vào, bóp bóp đùi mềm mại của nữ nhi.

Thân thể Giang Diệu giật giật, mơ mơ màng màng mở mắt ra, âm thanh ngái ngủ nói: “Nương?”

Trang phục Kiều Thị hôm nay mặc thật là đoan trang, thanh nhã. Thấy nữ nhi tỉnh rồi, liền đem nữ nhi ôm lên.

Giang Diệu duỗi cánh tay ôm lấy cổ mẫu thân, đem đầu chôn lên cổ nàng, nhẹ nhàng dụi dụi mấy cái.

Kiều Thị giơ tay xoa xoa tóc bù xù của nữ nhi, nói: “Diệu Diệu, chúng ta không ngủ. Hôm nay mẫu thân mang cho con một bộ trang phục mới.”

Giang Diệu còn chưa tỉnh táo, mơ hồ “A” một tiếng, mới hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?” Từ lúc nàng sống lại tới nay, chưa bao giờ ra khỏi phủ.

Kiều Thị một tay giúp nữ nhi thay y phục, nói: “Hôm nay là tiệc mừng thọ Lão vương phi của Tuyên Vương phủ, chúng ta phải đi chúc thọ.”

Tuyên Vương phủ a...

Giang Diệu kinh ngạc, cơn buồn ngủ lập tức biến mất.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệu Diệu: Nguyên lai là đi gặp phu quân nhaaaaa ~ >

6. Chương 6: Thịt Tươi

Kiều Thị đem nữ nhi ôm đến trước gương, mở ra hộp đựng trang sức.

Bên trong có đủ loại kiểu dáng tinh xảo: trâm hoa, vòng cổ, khuyên tai, lắc tay... Kiêu Thị giúp nữ nhi chải lên hai búi tóc, rồi cài châm hoa sơn trà ở hai bên, phía bên phải búi tóc lại cài thêm một chiếc châm bạc đính châu báu. Sau đó nàng đeo cho Giang Diệu một chiếc lắc bạc Phúc Thọ vào cổ tay, đây chính là quà tặng của Ngoại tổ mẫu tặng Giang Diệu lúc đón giao thừa.

Sau đó, Kiêu Thị cầm lược ngọc chải cho nữ nhi kiểu mái Lưu Hải.

Nàng nhìn đôi mắt to long lanh nước dưới mái Lưu Hải, không nhịn được nhéo nhéo mấy cái trên khuôn mặt trắng nõn của nữ nhi.

Kiều Thị mỉm cười hài lòng nói: “Diệu Diệu nhà chúng ta thật xinh đẹp.”

Lúc trước Kiêu Thị khổ cực mang thai, kết quả sinh ra ba hài tử đáng dấp giống hệt Giang Chính Mậu, nửa điểm đều không giống nàng, may nhờ nữ nhi có tiểu đáng dấp như nàng, mới để Kiêu Thị trong lòng được an ủi một chút.

Mấy ngày nay, Kiêu Thị thấy nữ nhi cười nhiều hơn, cũng thích ăn hơn, tiểu hài tử chính là dễ dàng nhiều thịt, nhìn một cái mới nuôi có mấy tháng mà giờ gò má đều có chút hồng hào.

Mỗi khi nhớ lại lúc nữ nhi mới trào đời bộ dáng bệnh tật, Kiêu Thị hoảng sợ một trận. Khi đó nữ nhi đặc biệt nhỏ gầy, nàng ngày đêm chăm sóc, chỉ lo một giây sau nữ nhi liền không còn thở, thật tốt qua vài lần đổ bệnh, cuối cùng cũng dưỡng đến sáu tuổi.

Mời nhiều danh y như vậy, thân thể nữ nhi cũng có chút chuyển biến tốt, tuy không khoẻ mạnh so với hài tử bình thường, nhưng đại phu nói, cố gắng điều dưỡng, ngày sau sẽ dần dần hồi phục.

Kiều Thị hôn lên má khuê nữ một cái, nói: “Trước tiên dùng đồ ăn sáng, sau đó nương dẫn con đi gặp tổ mẫu.”

Giang Diệu hấp háy mắt “Ân” một tiếng.

Dùng đồ ăn sáng xong, mẹ con hai người đến sảnh đường gặp lão thái thái.

Đi vào cửa, liền nhìn thấy phụ tử bốn người Giang Chính Mậu cùng người chi thứ hai Tam Phòng đều đến .

Kiều Thị dẫn nữ nhi đi vào, hướng về lão thái thái thỉnh an. Giang Diệu thỉnh an lão thái thái sau, mới lần lượt hướng về nhóm trong phòng thục thẩm, ca ca chào một lần. Người nhỏ nhỏ, đúng là cực hiểu lễ phép, mềm mại nhu nhu chào từng người ca ca, Giang Diệu sau khi chào xong, khuôn mặt nhỏ đều hồng hào mấy phần, dường như có vẻ mệt.

Thích thị ngồi ở một bên, nhìn tiểu nữ nhi được mọi người yêu thích nhất, không nhịn được nói: “Diệu Diệu mồm mồm lên nhiều rồi, nhìn càng ngày càng đáng yêu. Trông giống như tiểu Tiên nữ bên cạnh Vương mẫu nương nương, quá khiến người ta yêu thích.”

Thích thị là vợ cả của Giang tam gia, không chỉ gia thế tốt mà dung mạo cũng thật là xuất chúng. Nàng có khuôn mặt trái xoan, lông mày như lông chim trả, da như tuyết trắng, lại biết cách trang điểm, nên thường thường cùng Kiều Thị thảo luận cách trang điểm cùng dưỡng da, mỗi ngày xuất hiện đều là đẹp long lanh như tia nắng. Chỉ tiếc Thích thị tuy là chính thê, trăm phần trăm không hơn không kém mỹ nhân, nhưng Giang tam gia lại yêu thích mỹ nhân nũng nịu như Tạ di nương.

Mà Thích thị lại là một mỹ nhân tính khí nóng nảy, bọn hạ nhân hầu hạ bên người đều sợ nàng, nhưng nàng đối với tiểu chủ nữ Diệu Diệu này, đúng là thật tâm thương yêu.

Giang Diệu lại ngọt ngào kêu một tiếng “Tam thẩm” .

Thích thị càng nghe càng vui mừng. .

Lúc trước Giang Diệu cùng Tạ Nhân quan hệ tốt, nàng nguyên bản còn tức giận đây, nhưng sau lại nghĩ, tiểu chủ nữ dù sao cũng là một tiểu hài tử, nàng không thể tính toán hẹp hòi như vậy. Chỉ là lời ngoài miệng là vậy, nhưng trong lòng nàng tóm lại vẫn không thoải mái.

Nhưng gần mấy tháng nay, Giang Diệu không để ý tới Tạ Nhân, lần trước còn đem Tạ Nhân làm cho khóc, nên Thích thị cũng coi như xả được cơn giận.

Trước đây thời điểm Tạ di nương xin cho Tạ Nhân vào phủ, nàng cũng từng có ý làm khó dễ, nhưng mỗi lần như thế Giang tam gia đều cho nàng sắc mặt xấu. Nàng xả giận, nhưng cũng là giết địch ba ngàn tự tổn tám trăm chiêu.

Thích thị nói: “Hôm qua thẩm xuất môn, nhìn nhất cái vòng tay, đặc biệt thích hợp với Diệu Diệu, ngày mai thẩm liền tự mình đưa tới cho Diệu Diệu, có được hay không?” .

Giang Diệu nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Kiều Thị, sau đó hiểu ý, hướng về Thích thị nói: “Cảm ơn tam thẩm.”

Thích thị nói một tiếng “Bé ngoan” .

Ngồi bên cạnh Thích thị, là nhị thẩm của Giang Diệu - Phùng thị.

Phùng thị hôm nay một thân áo lụa màu lam, đầu chải kiểu tóc uy đoạ kế, dáng dấp nhìn so với Thích thị có vẻ lớn hơn chút, nhưng cũng là dạng đoan chính đoan trang.

Phùng thị xưa nay đối với Thích thị đều là không thích, nên tự nhiên cũng lôi kéo Giang Diệu khen một phen rồi tặng nàng món đồ chơi nhỏ tinh xảo.

Phùng thị tú nghệ xuất chúng, Giang Diệu lại thích thỏ, nên vào lúc này nàng tự mình thắt lên eo Giang Diệu túi thơm hình thỏ do chính tay mình làm, bên trong còn chứa một ít thảo dược tốt cho thân thể.

Giang Diệu cũng ngọt ngào cảm ơn qua.

Tâm trạng Phùng thị đặc ý, ôm thân thể nhỏ gầy của tiểu chủ nữ liếc nhìn về phía Thích thị, phảng phất như muốn thể hiện quan hệ của mình và tiểu chủ nữ thân thiết hơn so với Thích thị.

Hai trò vật của hai vị thẩm thẩm này, Giang Diệu cũng không cảm thấy kinh ngạc, hiện nay nhìn, chỉ cảm thấy buồn cười.

Giang Diệu lại liếc mắt nhìn Phùng thị cùng Thích thị và các ca ca đứng phía sau, nhìn một vòng liền bị Lão thái thái ôm vào lồng ngực.

Lão thái thái từ ái nhìn tiểu tôn nữ, nắm nắm bàn tay nhỏ của nàng, đau lòng nói: “Mệt không?”

Giang Diệu lắc đầu một cái: “Không mệt đâu ạ, thân thể của Diệu Diệu đã tốt lắm rồi, trước đây vài ngày Tiết biểu tỳ còn dạy Diệu Diệu đá cầu, bây giờ có thể đá mười mấy cái đấy ạ.”

Nhìn lão thái thái lúc này mới vui mừng, nàng nói: “Lần tới Diệu Diệu đá cho tổ mẫu xem, có được hay không?”

“Tốt lắm!”

Ở trước mặt Lão thái thái, xưa nay Giang Diệu luôn ngoan ngoãn, khoẻ miệng nàng ngậm ý cười, ngữ khí so với thường ngày hoạt bát lên nhiều: “Diệu Diệu còn muốn đá cũng tổ mẫu cơ!”

Lời này vừa dứt, trong phòng mọi người đều nở nụ cười.

Lão thái thái cũng cười: “Tổ mẫu già rồi, đá không được.”

Giang Diệu vội vàng nói không già, đem lão thái thái cười đến thật vui vẻ.

Thích thị nhìn thấy cảnh này, tâm trạng cũng là ước ao. Gia đình bình thường, đều yêu thích nam nhi, nhưng ở Trấn Quốc Công phủ thì nữ nhi lại quý giá nhất. Thích thị nhịn không được sờ sờ bụng chính mình, nếu nàng có thể sinh được một nữ nhi, có thể Lão thái thái sẽ để ý đến nàng nhiều một chút. Nhưng nghĩ đến Giang tam gia lại chuyên sủng Tạ di nương, Thích thị lại thấy trong lòng nổi giận. Nàng làm sao chờ đợi được đây, không có nam nhân, nàng làm sao sinh con?

Còn Phùng thị đối với tiểu chất nữ này thì không phải chỉ là yêu thích thuần túy. Nàng biết quốc công gia cùng lão thái thái đều coi trọng tôn nữ duy nhất này, nhìn Thích thị liên tiếp lấy lòng, nàng tự nhiên cũng không thể thua kém Thích thị.

Thỉnh an xong, Giang Chính Mậu và thê tử đại biểu cho Trấn Quốc Công phủ đi chúc thọ lão vương phi phủ Tuyên Vương.

Quà cho lễ mừng thọ là Kiều Thị tự mình chọn. Lão vương phi tin phật, Kiều Thị liền chọn một bộ tranh Quan Âm. Tranh Quan Âm tuy không phải hiếm lạ nhưng lại xuất phát từ chính tay đại sư trụ trì, nên tự nhiên quý giá hơn nhiều.

Giang Chính Mậu cùng ba nhi tử không ngồi xe ngựa, mà mỗi người tự mình cưỡi ngựa.

Giang Chính Mậu anh tuấn xuất thần, thành thực thận trọng, Kiều Thị gơ tay vén màn xe liếc nhìn phu quân trên lưng ngựa, không nhịn được liếc đỏ mặt. Đã nhiều năm như vậy, nàng vẫn là thích nhất dáng vẻ phu quân cưỡi ngựa.

Dường như có thần giao cách cảm, Giang Chính Mậu liền quay đầu sang cổ kiệu xe, vừa vặn bắt được thê tử liếc nhìn.

Khuôn mặt đang lạnh lùng của Giang Chính Mậu đột nhiên ôn hoà hẳn lên.

Kiều Thị mang màn xe thả xuống. Nàng không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, đem nữ nhi ngồi ở bên cạnh ôm vào lòng, cúi đầu nói: “Nếu là không thoải mái, liền nói cho nương, biết không?”

Giang Diệu gật đầu: “vâng ạ, nữ nhi biết rồi.” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói: “Các ca ca cưỡi ngựa dáng vẻ thật là đẹp mắt, nương, nữ nhi sau này có thể học cưỡi ngựa không?”

Chuyện này...

Kiều Thị có chút khó khăn, nữ nhi thân thể quá yếu, không thích hợp cưỡi ngựa.

“Nương...”

Giang Diệu âm cuối tha đến thật dài, tha thiết mong chờ nhìn Kiều Thị. Cử chỉ nũng nịu này tuy là tiểu nữ nhi bình thường đều có, nhưng Giang Diệu lại ít khi dùng nó. Nàng xưa nay muốn cái gì có cái đó, thân thể mình không chịu nổi trong lòng nàng biết rõ cũng sẽ không đi cầu Kiều Thị. Nhưng hôm nay, nàng muốn nhiều thử nghiệm.

Tâm Kiều Thị nhất thời liền mềm nhũn, nói: “Được, nương đáp ứng Diệu Diệu, chờ Diệu Diệu lớn lên chút, thân thể cũng tốt hơn một chút, liền để phụ thân cùng các ca ca tự mình dạy con cưỡi ngựa.”

Giang Diệu cười cười, nói một tiếng “Nương thật tốt” .

Quá nửa canh giờ, xe ngựa Trần Quốc Công phủ dừng ở cửa Tuyên Vương phủ.

Giang Chính Mậu đỡ Kiều Thị xuống xe ngựa, sau đem ôm khuê nữ từ trên xe ngựa xuống.

Giang Diệu theo bản năng ôm lấy cổ của phụ thân. Giang Chính Mậu đứng là không có ý đem khuê nữ thả xuống, liền trực tiếp ôm nàng tiến vào Tuyên Vương phủ.

Đi khoảng một chút thời gian là sẽ đến tiền thính, Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị phu thê tình thâm bước vào, trông giống như đôi bích nhân, trong lồng ngực nam nhân ôm một tiểu nữ nhi ngọc tuyết tinh xảo, phía sau lại có ba tiểu nhi tử khuôn mặt, hình dáng giống hệt nhau, chỉ có màu sắc trang phục là khác nhau, đồng loạt bước theo sau, một khung cảnh gia đình hạnh phúc như này làm người ta phải ao ước.

Mãi đến khi vào trong tiền thính, rốt cục hai chân Giang Diệu mới chạm đất.

Thấy đích tôn của Trần Quốc Công phủ phu thê hai người đều đến, lão vương phu rất là vui mừng.

Sau một hồi chào hỏi, lão vương phi nhìn tiểu nữ nhi trong tay Giang Chính Mậu, lộ ra ý cười: “Diệu Diệu cũng tới à? Đến đây để ta nhìn một cái.”

Giang Chính Mậu buông lỏng tay, ra hiệu nữ nhi đi qua.

Lão vương phi từ ái phúc hậu, Giang Diệu cũng từng thấy vài lần.

Đời trước, nàng cùng Lục Hành Chu định thân, lão vương phi và nàng càng là thân thiết. Nàng đi tới bên người lão vương phi, ngoan ngoãn chào một tiếng. Lúc này mới phát hiện bên người lão vương phi, có một thiếu niên mặc cẩm bào màu xanh sẫm đứng đó.

Đây không phải Lục Hành Chu.

Lục Hành Chu dù sao cũng là thứ tôn nên không đủ tư cách có thể đứng ở chỗ này.

Thiếu niên ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi, có được dung mạo diệt lệ, mặt như ngọc, nhưng mặt mày lạnh lạnh, tròng mắt đen nhánh thâm thúy mát lạnh, làm người không dám thân cận.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệu Diệu: (hai ngón trỏ chỉ chỉ hai điểm nhỏ trước mặt) a, phu quân đáng đáp có vẻ không tệ nha, nếu không... Trước tiên xem hết toàn bộ??

Ôm mặt, hết cách rồi, tác giả chính là yêu thích khoản mặt lạnh hơn nữa tính cách khác biệt của nam chính. Thế nhưng yên tâm, thịt tươi tình thương so với đại tổng cao rất nhiều, tiểu nương tử đương nhiên cũng chủ động rất nhiều (~)

———oOo———

Bản convert dịch tên chương này là Lỗ thịt, đây là cách gọi yêu thích của tác giả dành cho nam chính. Moe edit lại là Thịt Tươi, chắc thịt tươi nghĩa là gì thì các nàng cũng rõ rành rành rồi, hê hê

Cơ mà Moe cũng không chắc lắm là có giống với nghĩa Lỗ Thịt của tác giả không? Nàng nào biết thì giúp Moe với nhé!!!

Tôi luôn có một khao khát được sống nhiều cuộc đời, cách tốt nhất và nhanh nhất là đọc truyện, để trải nghiệm những cuộc sống khác

7. Chương 7: Thiếu Niên

Tiểu hài tử xưa đều là ngồi không yên một chỗ. Sau khi thỉnh an lão vương phi, ba huynh đệ Giang Thừa Nhượng liền dẫn muội muội đi Tử Lý viện chơi đùa. Trước khi đi, Kiều Thị còn đặc biệt đưa vào tay của nữ nhi một khối cây dẻ cao. Cây dẻ cao vàng óng ánh nhuần nhu, ở trên rắc nhân hạt dưa cùng hạt thông, tuy mỹ vị không tinh xảo bằng ngày thường Giang Diệu hay ăn, nhưng vẫn có thể cho vào miệng. Giang Diệu mấy ngày nay khẩu vị rất tốt, hơn nữa quyết nuôi mình đến béo trắng, nên cũng tự nhiên không kén chọn đồ ăn.

Lão vương phi nhìn bóng lưng bốn hài tử, hướng về Kiều Thị nói: “Thực sự là có phúc lớn, mấy hài tử này, có được thật là tốt.”

Kiều Thị cười nói vài câu khiêm tốn bọn nhỏ thường ngày nghịch ngợm. Có điều làm mẫu thân tự nhiên yêu thích người khác khen con của chính mình, lão vương phi giọng điệu chân thành, Kiều Thị nghe xong tất nhiên là vui mừng.

Kiều Thị liếc nhìn về phía thiếu niên bên cạnh lão vương phi.

Tuyên Thế tử Lục Lưu dung mạo tuấn mỹ, cao gầy hơn so với thiếu niên bình thường một chút, nhìn càng có phong độ con cháu hoàng tộc..

Kiều Thị nhìn người rồi lại nhìn thêm mặt, lúc trước chỉ cảm thấy vị thiếu niên này đáng vẻ cực tuấn mỹ, nhưng hôm nay biết được hãn cấu nữ nhi bảo bối một mệnh, nên nàng càng nhìn càng yêu thích.

Kiều Thị cũng thuận thế khen Lục Lưu vài câu.

Lão vương phi nghe xong rất hài lòng.

Ngồi ở bên cạnh lão vương phi là một thân nữ tử áo hồng thêu hoa bối tử, đây chính là vợ sau của Tuyên Vương - Tống Vân Dao.

Tiểu Tống thị là muội muội ruột của Tuyên Vương phi đã qua đời, lúc trước Tuyên Vương phi gả vào Tuyên Vương phủ, Tuyên Vương đối với Vương phi sủng ái mọi cách, chỉ là sau đó Tuyên Vương phi mãi không mang thai hài tử, nên Tuyên Vương cũng dần dần lạnh nhạt nàng, chuyển sang sủng ái trác phi Vưu thị.

Vưu trác phi ôn nhu sẵn sàng, so với Tuyên Vương phi đoan trang thì rất lạc quan phóng khoáng, làm Tuyên Vương thật vui vẻ, sau lại sinh được hai hài tử, địa vị ở Tuyên Vương phủ nâng lên một tầm cao.

Tuyên Vương phi tâm tính rộng rãi, không để ý Vưu trác phi tính toán cái gì, nàng chỉ đón tiểu muội muội chưa cập kê vào trong phủ giải buồn. Tuyên Vương phi là mỹ nhân nổi tiếng kinh thành, Tuyên Vương phong lưu, nếu không như vậy, lúc trước cũng không nghĩ mọi biện pháp để kết hôn với nàng. Nhưng tóm lại nam nhân là loại có mối nối cũ, khuôn mặt Tống Vân Dao kém xa Tuyên Vương phi, nhưng nàng ta hồi đó tuổi trẻ ướm ất, thân hình thướt tha lung linh, gò má non nớt búng ra sữa, càng nhìn càng khiến nam nhân sinh ý muốn chinh phục cùng bảo hộ. Nay nàng ta lại thường xuyên đến phủ chơi, nên quan hệ với Tuyên Vương tự nhiên thân thiết.

Tuyên Vương phi sau khi qua đời, Tuyên Vương liền tái giá với muội muội của Tuyên Vương phi, trên danh nghĩa là đối với Tuyên Vương phi nhất kiến si tình, nhưng trong loại sự tình loạn luân tỷ phu cùng em vợ này thì ai trong lòng mà không rõ ràng??

Tiểu Tống thị nghe Kiều Thị khen Lục Lưu, trên mặt tuy là ý cười, nhưng trong lòng không cười.

Nàng tự mình bưng chén trà cho lão vương phi.

Lão vương phi lại làm như không thấy, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tôn nhi, nói: “Người không cần ở cạnh ta, cũng ra ngoài chơi cùng bọn tiểu hài tử đi.”

Tay Tiểu Tống thị đang bưng trà run lên, nụ cười chợt cứng đờ.

Nhiều người ở đây như vậy, lão vương phi liền không nể mặt mũi người con dâu này, có thể thấy được lão vương phi đối với Tiểu Tống thị thành kiến sâu bao nhiêu.

Lục Lưu sắc mặt lạnh nhạt, hẳn đối với lão vương phi xưa nay tôn kính, liền khẽ gật đầu sau mới đi ra ngoài.

•

Từ Lý viện của Tuyên Vương phủ đủ loại hoa cỏ, trong đó thực được chiếm đa số, hiện nay mùa thực được nở rộ, trong viện ngập tràn hương thơm, một nhóm tiểu cô nương ăn mặc đẹp đẽ đang tâng tú cầu cạnh khóm hoa.

Tâng tú cầu chính là một trong số những trò chơi yêu thích của tiểu cô nương trong kinh thành. Dùng màu sắc giấu vóc tươi đẹp làm thành từng quả tú cầu, từng người đá lên lên xuống xuống, lấy số lần tâng lên xuống phân ra thắng bại. Hiện nay cạnh khóm hoa có tổng cộng bảy tiểu nữ nhi khoảng sáu, bảy tuổi chia thành hai nhóm. Trong đó ba tiểu nữ nhi nhu quần màu đỏ, tâng tú cầu cũng là màu đỏ, đội bên kia bốn tiểu cô nương là màu xanh lam.

Bọn nha hoàn vừa xem vừa đếm tú cầu lên xuống, khóm hoa đầy rẫy âm thanh lạnh lạnh dễ nghe.

Giang Diệu nhìn đến xuất thần.

Nghĩ khi còn bé nàng nên chơi trò chơi, nhưng đời trước nàng chưa từng có chạm qua. Hồi đó nàng hiểu được cơ thể chính mình, biết cha mẹ cùng các ca ca lo lắng, nên nàng xưa nay không đi ra ngoài chơi, làm bé ngoan chờ ở quý phủ.

Cha mẹ đều cho rằng tính tình nàng yên tĩnh, nhưng trong lòng nàng kỳ thực rất muốn chơi đùa.

Dường như vòng một kết thúc, mấy tiểu nữ nhi liền ngừng lại.

Vào lúc này, tiểu nữ nhi lớn nhất mặc nhu quần đỏ nghiêng nghiêng đầu liếc mắt nhìn sang, vừa vặn trông thấy Giang Diệu, liền cất bước chạy tới.

Giang Diệu nhận ra, đây là cháu ruột của Bình Tân Hầu phủ - Hoắc Tuyền.

Hoắc Tuyền so với Giang Diệu lớn hơn một tuổi. Mặt mày nàng tinh xảo, mang theo gương mặt trẻ con phần nộn hồng hồng, chóp mũi tinh tế còn có chút mồ hôi, nhìn thật đáng yêu.

Hoắc Tuyền lôi kéo tay Giang Diệu cười nói: “Diệu Diệu muốn cùng chơi với bọn tỷ không? Đội tỷ còn đang thiếu một người đây.”

Giang Diệu cũng cười cười, quay đầu nhìn ba vị ca ca không rời nàng một tấc, nói: “Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Diệu Diệu muốn cùng chơi đùa với Tuyền tỷ.”

Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa đúng là hi vọng muội muội chơi đùa nhiều một chút, nhưng Giang Thừa Ngạn lại lo lắng, hẳn nhìn một chút bên cạnh khóm hoa đằng kia, tiểu nữ nhi cao gầy nhất mặc quần màu lam, nói: “Ta không yên lòng.”

Tiểu nữ nhi mặc quần lam kia chính là La An quận chúa, lần trước chính nàng ta đẩy muội muội rơi xuống ao sen. Hoắc Tuyền vỗ ngực cam đoan một cái nói: “Ba vị Giang ca ca yên tâm, muội sẽ chăm sóc tốt cho Diệu Diệu. Có muội ở đây, La An không dám bắt nạt Diệu Diệu.”

Kỳ thực Giang Thừa Ngạn lo lắng hoàn toàn là dư thừa, La An quận chúa lần trước suýt chút nữa hại mạng nhỏ của Giang Diệu, cũng là nhận không ít giáo huấn. Đặc biệt ba huynh đệ họ Giang còn treo tiểu nữ nhi nhà người ta lên trên cây, làm La An quận chúa một trận ám ảnh.

Giang Thừa Ngạn còn muốn nói điều gì, Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa trong lòng hiểu ý liếc mắt nhìn nhau, sau đó mỗi người một tay trực tiếp nhắc thân thể Giang Thừa Ngạn đi ra ngoài viện.

Muội muội thật vất vả mới muốn chơi đùa vui vẻ, bọn họ làm ca ca sao có thể không đồng ý?

Giang Diệu cùng Hoắc Tuyền đi tới bên khóm hoa.

Đội La An quận chúa đều là mấy tiểu nữ nhi lớn tuổi nhất, nàng cũng là người hung hăng càn quấy nhất. Nàng là nữ nhi duy nhất của Ngụy vương, Ngụy vương coi nàng như hòn ngọc quý trên tay, hơn nữa hiện nay Thái tử chưa lập, mà Ngụy vương là một trong số những hoàng tử xuất chúng nhất. Nếu Ngụy vương sau này làm hoàng đế, vậy La An quận chúa nàng liền trở thành La An công chúa.

Nhưng Giang Diệu biết, hai năm sau, người lên để vị không phải Ngụy vương mà là Thập nhất hoàng tử nhỏ tuổi nhất.

Bên cạnh La An quận chúa là tiểu nữ nhi mũm mĩm, nhưng là thứ tôn nữ Tuyên Vương phủ - Lục Linh Lung, cũng là muội muội ruột của Lục Hành Chu.

Lục Linh lung xuất thân không cao quý bằng La An quận chúa, nhưng tính kiêu căng thì giống như đức.

Ngày sau Lục Lưu quyền khuynh triều chính, đặc ý nhất không gì bằng Lục Linh Lung .

Ỗ Tam thúc có thể chi phối hoàng đế, con mắt Lục Linh Lung muốn dài đến tận gáy, quả thực hồng hách không chịu được.

Nhìn quần áo liền biết tổng cộng bảy tiểu nữ chia làm hai đội. Quần áo màu xanh lam là La An quận chúa dẫn đầu, mà quần áo màu đỏ là Hoắc Tuyên dẫn đầu. Hoắc tuyên hoạt bát đáng yêu, cùng hai tiểu nữ nhi còn lại chơi rất hợp ý, mà La An quận chúa xưng vương xưng bá, bắt mọi người nhất định phải theo ý nàng ta.

Lần trước chính La An quận chúa rủ nàng cùng chơi, nhưng Giang Diệu từ chối, La An quận chúa trong cơn tức giận liền động thủ, nhưng không ngờ đẩy nàng rơi trực tiếp xuống ao sen, La An quận chúa nhất thời bị dọa sợ. Ngụy vương tuy rằng đau lòng nữ nhi, nhưng sự tình như vậy, đành phải tự mình mang nữ nhi đến tận phủ để xin lỗi, dù sao Trần Quốc Công phủ địa vị trong kinh thành như nào? Ngụy vương trong lòng rõ ràng.

La An quận chúa tuy rằng hung hăng, nhưng lúc trước nhận giáo huấn lớn như vậy, hiện nay cũng không dám tùy tiện bắt nạt Giang Diệu, huống hồ Giang Diệu còn có ba ca ca đây.

Ba người kia là ba cái người điên a...

La An quận chúa ngấm lại đều cảm thấy sợ.

Chỉ là, La An quận chúa kiêu căng tự mãn, nhìn Hoắc Tuyên nắm tay Giang Diệu, liền biết Giang Diệu đã bị Hoắc Tuyên lôi kéo . Lần trước nàng ta không đáp ứng nàng, lúc này lại cùng Hoắc Tuyên chơi, La An quận chúa khá là tức giận, quay về phía Hoắc Tuyên nói: “Nhìn đáng vẻ nàng ta có vẻ bệnh, sao có thể tăng tú cầu?”

Hoắc Tuyên lôi kéo Giang Diệu cùng chơi , tuy có tâm tư riêng là nàng vừa ý ba ca ca uy phong lẫm liệt kia, nhưng trong lòng cũng là thật tâm yêu thích tiểu muội muội này. Liền bênh Giang Diệu, nói: “Diệu Diệu nhỏ tuổi nhất, ta không thể để nàng tự mình chơi đùa, coi như chúng ta chỉ có ba người, nhưng cũng dễ dàng thắng các người.”

Hoắc Tuyên ngẩng đầu uốn ngực đối nghịch La An quận chúa. Giang Diệu giờ khắc này nghe xong không nhận được muốn vỗ tay. Có khí thế, quả nhiên không hổ ngày sau làm mẫu nghi thiên hạ nha.

La An quận chúa nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận trắng bệch. Nàng cắn môi, tức giận dùng sức dậm chân mấy cái.

Vừa rồi đội La An quận chúa và Lục Linh Lung tổng cộng bốn người, mà bên này Hoắc Tuyên mới chỉ có ba, nhưng khả năng tung tú cầu của Hoắc Tuyên cực tốt, tuy thiếu một người nhưng bên Hoắc Tuyên vẫn thắng dễ dàng.

Chính vào thời khắc này, con người của Lục Linh Lung xoay một cái lộ ra vẻ giảo hoạt, sau đó lôi kéo La An quận chúa lặng lẽ nói vài câu.

La An quận chúa nghe xong lập tức liền vui vẻ, nói: “Vừa rồi nhìn các người chỉ có ba người, bản quận chúa hết sức nhường các người, hiện tại thêm Giang Diệu vào, bốn người đối bốn người mới công bằng, chúng ta đổi trò chơi khác vui đùa một chút xem sao?”

Hoắc tuyên nói: “được, người muốn chơi cái gì?”

La An quận chúa liếc mắt nhìn Giang Diệu, rồi mới hướng Hoắc Tuyên nói: “vậy chơi thực được lệnh, thế nào?”

Thược được lệnh là trò chơi mà hai đội chọn những hoa thược được cắt từ giấy với màu sắc khác nhau, sau đó đuổi theo người của đội khác để dán hoa lên, khi bị dán hoa thì người bị dán không được động đậy và xem như thua, cuối cùng đội còn nhiều người không bị dán hoa thì là đội thắng.

La An quận chúa lớn tuổi nhất, lại chạy nhanh, tất nhiên sẽ có ưu thế, tuy nói bây giờ số người ngang nhau, nhưng Giang Diệu thân thể nhỏ bé, rõ ràng phần thắng thấp hơn.

Giang Diệu lo lắng nhìn Hoắc Tuyền một chút.

Hoắc Tuyền nhưng lại nắm nắm tay Giang Diệu làm như cổ vũ, hướng về phía La An quận chúa nói: “Chơi thì chơi, ai sợ?”

“Được!”

Giang Diệu cúi đầu nhìn hoa thược được đỏ được cắt bằng giấy trong tay mình, chờ nghe âm thanh trò chơi bắt đầu, liền thấy La An quận chúa đã hướng phía nàng chạy tới.

Đây là ý định nhằm vào nàng.

Giang Diệu thầm cười cười, chân nhỏ liền nhấc lên chạy.

Tiểu hài tử chơi trò chơi để vui thôi, thắng thua với nàng cũng không quan trọng.

Chạy một đoạn đường, Giang Diệu đã dừng lại một chút thở hồng hộc, chờ sau khi nghe âm thanh của La An quận chúa càng ngày càng gần, nàng định đứng lên tiếp tục chạy, thì đầu vừa ngẩng liền nhìn thấy một thanh niên đứng phía trước mặt, nàng không do dự ôm lấy bắp đùi của hắn đứng lên, sau đó thân thể nhanh nhẹn linh hoạt di chuyển ra đằng sau hắn.

Hai tay Giang Diệu nắm chặt ống tay áo của hắn, đem tiểu thân thể nhỏ nhắn trốn thật kỹ, phần môi nàng hé mở thở hổn hển, khuôn mặt tinh xảo liền mang theo ý cười.

Quả nhiên, La An quận chúa lập tức ngừng lại.

La An quận chúa không sợ trời, không sợ đất nhưng lại một mực sợ Thế tử Lục Lưu.

Chuyện này phải kể đến hồi trước, La An quận chúa là ái nữ của Ngụy vương, nàng ý vào được nhiều người khen ngợi, thấy vị đường thúc này bộ dáng tuấn tú, liền muốn cùng hắn thân cận, vậy mà lại bị hắn đẩy mạnh một cái, cái trán bị đập xuống đất chảy máu, nàng liền kêu đau oa oa khóc lớn.

Tuy rằng sau đó Tuyên Vương có trách phạt Lục Lưu, mà trán của La An quận chúa cũng không để lại sẹo, nhưng sau này mỗi lần La An quận chúa nhìn thấy vị đường thúc mặt lạnh như băng này, liền muốn đi đường vòng.

Lúc này cũng vậy.

Đôi mắt to sợ hãi của La An quận chúa nhìn nhìn Lục Lưu, nàng liền thấy phía sau hắn lộ ra một góc quần màu phấn, còn có đôi tay trắng mịn của Giang Diệu đang nắm lấy ống tay áo hắn. Do dự một lúc, nàng liền dậm chân mấy cái, không cam lòng xoay người đi trở về.

Giang Diệu phía sau Lục Lưu liền thò đầu nhỏ ra ngó. Trên đầu tiểu nữ nhi là hai búi tóc chãi nọ hoa tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhuộm ý cười, hai má phần hồng lộ ra hàm răng trắng ngần.

Nàng thoáng ngửa đầu, chớp chớp mắt đen to lay láy, ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn...”

Lúc này nàng mới nhìn rõ thiếu niên gương mặt lạnh lùng này, ý cười liền thu liễm một chút, nghĩ nghĩ nói:

“...Cảm ơn thúc thúc!”

Lấy tuổi Lục Lưu, nàng phải gọi hắn một tiếng Đại ca ca, nhưng Lục Hành Chu cũng gọi hắn một tiếng Tam thúc, nên nàng cũng theo Lục Hành Chu mà gọi. Hơn nữa sau này Lục Lưu có tiền đồ như vậy, nhân vật lớn này nàng không thể đắc tội.

Gương mặt tuấn tú không hề cảm xúc của Lục Lưu nhất thời giật giật một trận. Hắn thoáng ngồi xổm xuống, liền nâng mông nàng lên đem người đơn giản ôm vào ngực. Thân thể Giang Diệu chợt bay lên, nàng theo bản năng liền ôm lấy cổ hắn.

Cái mũi nhỏ nhắn tiếp xúc với tay hắn, cảm giác rất mềm mại.

“...Gọi ta là gì?”

Ồ?

Âm thanh thiếu niên mát lạnh trầm thấp, thật là dễ nghe, nhưng giọng điệu này, hiển nhiên là không thích cách gọi này.

Tác giả có lời muốn nói:

•

Thịt Tươi: Ta làm sao có thể trông già như vậy...(* 3)(*)

8. Chương 8: Cho Ăn

Đời trước Giang Diệu sống đến mười sáu tuổi, nam nhân thân cận nhất bên người ngoài phụ thân và ba ca ca thì chính là thanh mai trúc mã Lục Hành Chu.

Thuở nhỏ Lục Hành chu giáo dưỡng vô cùng tốt, quân tử khiêm tốn, khi lớn cũng là ngọc thụ lâm phong, ôn hoà nhã nhặn. Dù sau đó hai người định thân, nhưng lúc bên cạnh nhau đến tay cũng chưa có chạm qua.

Hiện nay Lục Lưu lại dùng tay nâng mũi nàng ôm lên, khiến khuôn mặt Giang Diệu nhất thời một trận đỏ ửng.

Nhưng tinh tế nghĩ, giờ khắc này nàng chỉ là tiểu nữ nhi sáu tuổi, động tác này của Lục Lưu cũng không tính là mạo phạm.

Giang Diệu có chút ngại ngùng. Nàng có thể ở trước mặt phụ mẫu làm nũng như một tiểu nữ nhi sáu tuổi, nhưng trong tâm nàng vẫn là một thiếu nữ mười sáu nha, không thể nhanh như vậy mà hồn nhiên như sáu tuổi.

Nàng biết Lục Lưu không thích danh xưng này, đem người ta gọi thành thúc thúc, sao có thể để bối phận hắn cao như vậy đây?

Giang Diệu thoáng suy nghĩ một chút, đang định mở miệng đổi thành đại ca ca, thì chính lúc này, nhìn thấy một thiếu niên mặc trường bào cổ tròn màu xanh đi tới. Thiếu niên này tên gọi Lục Hà, chính là thiếp thân thị vệ của Lục Lưu, tuổi so với Lục Lưu lớn hơn một tuổi, nhưng võ nghệ vô cùng lợi hại.

Lục Hà tuy là người tập võ, nhưng dáng dấp lại như một thư sinh, thật là tuấn lãng.

Lục Lưu không hề có ý định thả tiểu nữ nhi trong ngực xuống, gương mặt tuấn tú hờ hững, đôi mắt phượng đen nháy nhìn về phía Lục Hà: “có chuyện gì?”

Lục Hà nhìn trên tay Thế tử ôm một tiểu Nữ oa, đúng là hiếm thấy, trong lòng thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ đành hoành hành lễ, nói: “Lão vương phi thấy sáng nay Thế tử gia ngài dùng bữa sáng không nhiều, liền để đầu bếp chuyên nấu ăn cho Thế tử làm chút đồ ăn. Lão vương phi thông báo Thế tử ngài phải ăn hết toàn bộ.”

Lục Hà nhíu nhíu mi suy nghĩ một chút, bổ sung nói:

“...Không cho phép thuộc hạ ăn hộ!”

Lông mày Lục Lưu đột nhiên nhăn lại.

Giang Diệu chớp đôi mắt to ngập nước nhìn thiếu niên trước mặt.

Sự tình Tuyên Vương phủ này, nàng cũng là hiểu một chút. Lục Lưu là người rất đáng thương, cả Tuyên Vương phủ to lớn, chỉ có duy nhất Lão vương phi thật tâm yêu thương cái Tôn nhi này. Lục Lưu là người

rất có bản lĩnh, nhưng ở trước mắt Lão vương phi luôn là kính trọng, thái độ so với người bình thường khác biệt.

Giang Diệu nhẹ nhàng rũ mắt xuống, nếu nàng nhớ không sai, thì năm nay chính là năm mừng thọ cuối cùng của Lão vương phi.

Bộ dạng này nhẵn mày suy nghĩ này của Giang Diệu, liền rơi vào tròng mắt đen kịt thâm thúy của thiếu niên.

•

Lục Lưu ôm tiểu nữ nhi trong lòng ngực, trực tiếp trở về Ngọc Bàn viện.

Đi vào phòng, liền thấy ba bốn nha hoàn áo lục đứng ở một bên, còn người ăn mặc hương sắc nhất là Lý ma ma.

Lý ma ma là ma ma hầu hạ bên người Lão vương phi, hôm nay được lão vương phi dẫn dò đến Ngọc Bàn viện. Lý ma ma thấy Lục Lưu đi vào liền cúi người hành lễ, lại nhìn thấy trong ngực hắn ôm một tiểu nữ nhi mặt mày tinh xảo, Lý ma ma liền nhận ra, trong lòng không khỏi thắc mắc: Thế tử gia sao lại ôm Giang tiểu thư đến đây?!!”

Lý ma ma cũng không dám nhiều lời, chỉ mỉm cười đem lời Lão vương phi dẫn dò nói không sót một chữ cho Lục Lưu.

Lục Lưu gật đầu, nói: “Ta biết rồi, làm phiền lý ma ma .”

Chờ Lý ma ma đi rồi, Lục Lưu liền bảo mấy nha hoàn trong phòng ra hết ngoài, cuối cùng đem tiểu nữ nhi trong ngực ôm xuống để trước bàn cơm.

Giang Diệu ngồi trên ghế, nàng tuổi nhỏ chân ngắn, hai chân không chạm đất vung vung mấy cái.

Giang Diệu không hiểu được tâm tư vị Tuyên Thế tử này, nhất thời cũng không dám nhiều lời, dù sau này hắn tiền đồ rộng mở, nhưng nàng cũng là tôn nữ của Trần Quốc Công phủ, nên cũng không cần làm mấy việc nịnh nọt. Vào lúc này nàng nên ngoan ngoãn, vì hắn đối với nàng có ơn cứu mạng.

Nàng nhắc mi nhìn Lục Lưu, hai mắt thật to phảng phất dò hỏi.

“... Ca ca?”

Lục Lưu nghe vậy, lúc này mới giơ tay, xoa xoa đầu nhỏ của nàng, nói một câu:

“Ăn đi.”

Hắn dừng một chút, lại nói tiếp: “Ăn xong ta để cho người đi.”

Lục Lưu là người ít lời, bây giờ ép buộc tiểu nữ nhi nhà người ta ăn, cũng là mãnh liệt như vậy.

Giang Diệu có chút ngơ ngác.

Nàng cúi đầu nhìn lên trên bàn đặt ba loại đồ ăn: Vịt hoang tuyết lê, sủi cảo nhân cá ngừ và bô câu hầm.

Giang Diệu thoáng nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy thiếu niên trước mặt dựa vào tay vịn trên ghế gỗ mun, trong tay là quyển tập thơ ngắn Liễu Văn.

Đời trước Giang Diệu thân thể yếu đuối, nên rất thích đọc sách thơ, Giang Chính Mậu tự nhiên tìm cho nàng rất nhiều bản cổ thư chỉ có duy nhất một bản, tập thơ này nàng cũng từng đọc qua. Chỉ là, không ngờ Lục Lưu tính tình như vậy, lại cũng yêu thích tập Liễu Văn của một thi nhân đã ẩn cư.

Đọc nhiều thơ như vậy, nàng tự nhiên hiểu được đạo lý tri ân báo đáp, nhưng chưa từng nghĩ qua loại hình thức báo ân này.

Chỉ là, hôm nay cứ chỉ Lục Lưu dường như là thật lòng.

Lạnh tình người đại thể sẽ quý trọng ấm áp, hắn không muốn phụ lòng một phen ý tốt của lão vương phi, liền thẳng thắn để nàng ăn giúp, cũng coi như là hiếu thuận.

Thôi, ăn thì ăn.

Dáng người nho nhỏ khẽ thở dài, khuôn mặt Lục Lưu sau tập thơ cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn.

Không thể không nói, Giang Diệu tuy rằng có vẻ gầy yếu, nhưng trải qua tháng ngày chăm bẵm nuông chiều, sắc mặt đẹp đẽ hơn nhiều, thêm vào đó đôi mắt to trên khuôn mặt phấn nộn, một đôi mắt long lanh nước nhìn rất có tinh thần, đôi môi đỏ chúm chím đáng yêu, núm đồng tiền nở rộ mỗi khi cười, xác thực là một tiểu nữ nhi ngọc tuyết khả ái. Dù là Lục Lưu tâm tính lạnh nhạt, nhưng cũng nhìn tiểu nữ nhi này không hề rời mắt.

Giang Diệu giơ tay cầm lấy chiếc đĩa.

Đầu tiên là nhìn vịt hoang tuyết lê ở trên bàn. Món này là đem vịt hoang làm sạch rồi cắt thành từng miếng vừa ăn, tẩm ướp gia vị, sau đó dùng hai miếng tuyết lê kẹp lấy thịt vịt, rồi bỏ vào trong nồi hầm là được. Nhìn miếng vịt hoang sắc vàng rực rỡ, rất đẹp mắt, nhưng Giang Diệu xưa nay không thích ăn quá nhiều dầu mỡ, nên không muốn ăn món này.

Nàng liền đặt chiếc đĩa xuống, cầm lấy thìa múc một muỗng bỏ vào bát trước tiên.

Bồ câu hầm đậm nhạt thoả đáng, mùi vị đậm đà rất ngon, dù đầu lưỡi Giang Diệu được dưỡng điều luyện, cũng không nhịn được uống hai ngụm, tiểu lông mày của Giang Diệu cũng chậm rãi giãn ra.

Nhìn đến sủi cảo nhân cá ngừ, mấy miếng sủi cảo này so với bình thường to hơn rất nhiều, lại có những sáu cái được xếp chỉnh tề trên đĩa. Ăn hết tất cả thì nàng không thể, nhưng chỉ cần nàng tận lực, Lục Lưu sẽ không tính toán cùng với tiểu hài tử như nàng đâu nhỉ.

Nàng cầm lấy chiếc đĩa gắp một miếng sủi cảo nóng hổi. Giang Diệu hé phiến môi, nhẹ nhàng thổi thổi cho bớt nóng, há mồm cẩn thận cắn một miếng.

Vỏ sủi cảo non mềm nhũn nhụi, bên trong là nhân cá ngừ cùng nước sốt, tươi ngon cực kì, Giang Diệu chỉ nhẹ nhàng cắn một miếng, nhưng nước sốt nóng hổi bên trong đột nhiên bắn trực tiếp lên tay thiếu niên đối diện.

Mu bàn tay Lục Lưu nóng lên dính dính, mày thoáng nhăn lại.

Mùi vị tươi ngon lan tràn khắp đầu lưỡi, đúng là mỹ vị, đang lúc thưởng thức nàng mới phát giác có gì không thích hợp lắm. Nàng liền mơ mơ màng màng chớp mắt, trong mắt mê man tràn đầy vô tội. Đến lúc nhìn thấy trên mu bàn tay của Lục Lưu, nàng mới phản ứng được là xảy ra chuyện gì =.=

Nàng liền lập tức cúi đầu, tỏ vẻ không hề hay biết.

Lục Lưu có bệnh sạch sẽ. Liền lấy khăn tay lau nước sốt, dường như không hề để ý. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Giang Diệu đỏ lên, dường như muốn chôn vùi vào mấy miếng sủi cảo thơm phưng phức.

= =

Moe muốn nói: mỗi lần anh gắp chị dường như chỉ toàn ăn là ăn thôi, có lần cho ngta ăn mà Moe cười đau cả bụng... Cơ mà chưa vội bật mí cho mấy nàng, mấy chương nữa là tới rồi, mấy nàng chuẩn bị mà cười đi, hahaha (;)

9. Chương 9: Sủng Nịnh

Lúc này, Tiểu Tống thị bị Lão vương phi làm cho uỷ khuất, liền viện cớ rồi về Tàng Trần viện nghỉ ngơi chốc lát.

Tuyên Vương nghe được tin tức, liền đến nhìn người.

Hôm nay lão vương phi đại thọ, Tuyên Vương ăn mặc một thân xanh ngọc thêu mây ngũ sắc, đầu đội kim quan, thêm vào thân hình hần vạm vỡ, tuy lớn tuổi chút nhưng rất có mùi nam nhân thành thực.

Tiểu Tống thị nghe được âm thanh, vẫn không dậy hành lễ mà chỉ oan ức nằm trên giường tỉnh xảo mềm mại trầm thấp nức nở.

Vì là nằm nghiêng, nên càng lộ rõ đường cong lồi lõm mượt mà, eo nhỏ lộ ra chưa đầy một nắm.

Tuyên Vương thấy một màn này, hai con mắt muốn phun lửa. Tướng mạo tuấn tú liền lộ ra mấy phần hèn mọn xấu xa cùng dâm dục. Hắn liền tiến lên, ôm lấy hình dáng kiều diễm thơm phức mềm nhũn vào lòng.

Nha hoàn trong phòng dường như đã quen với cử chỉ như vậy, liền yên tĩnh lui ra ngoài.

Tiểu Tống thị tức giận viên mắt ửng hồng, hiện nay được Tuyên Vương ôm trong lòng như vậy, càng thấy oan ức, giận dữ nói: “Vương gia ngài sao lại đến đây? Không sợ mẫu thân tức giận sao?”

Tuyên Vương xoa chút nước mắt trên mặt nàng ta, nói: “Mẫu thân xưa nay tính khí như vậy, nàng còn không rõ ràng sao?”

Hắn nói xong, bàn tay đang ôm mỹ nhân liền di chuyển, dừng lại trên hai nắm tròn tròn mềm mại, xoa nắn một phen, thấy người trong lòng mềm nhũn vô lực, Tuyên Vương cắn cắn vành tai của Tiểu Tống thị, nói: “Còn oán bản vương sao?”

Trước đó vài ngày, Tuyên Vương chính là quây quần bên mấy thiếp thất nóng bỏng, mấy ngày nay đều không qua chỗ Tiểu Tống thị. Nàng ta tuy rằng không vui, nhưng rõ ràng rằng Tuyên Vương không thích thê tử quá mức ghen tị. Nghĩ đến mấy tiểu yêu tinh kia, tiểu Tống thị liền giận không có chỗ phát tiết, xoay người liền nằm trên người Tuyên Vương, ôm cổ hắn nũng nịu nói: “Thiếp thân muốn Vương giaaaaa.....!!!!”

Tuyên Vương sao lại không hiểu suy nghĩ trong lòng tiểu Tống thị? Chỉ là nữ nhân này thông minh, hiểu lòng người, hắn liền cho nàng mấy phần mặt mũi. Tuyên Vương nói: “Là bản vương không tốt, nếu bụng nàng vì bản vương sinh một hài tử mập mạp thì mẫu thân cũng sẽ không làm khó dễ nàng.”

Lời này, nhưng là chân thật nhất.

Tuyên Vương chỉ có ba nhi tử, trong đó hai người là con thứ, đều là trắc phi Vưu thị sinh ra, chỉ có duy nhất con trai trưởng Lục Lưu, nhưng là Tuyên Vương phi đã qua đời - Tống thị sinh ra.

Nghĩ đến người trưởng tử này, tiểu Tống thị không nhịn được sinh lòng đổ kị..

Từ khi nàng hiểu chuyện tới nay, cha liền đem trưởng tử làm chuẩn để dạy dỗ nàng, nào là trưởng tử hiền lương thực đức, nào là quý nữ tiêu chuẩn trong kinh thành, mặc cho nàng nỗ lực như thế nào, cũng không thể nào sánh với trưởng tử. Nàng đổ kị trưởng tử, mặc dù trưởng tử thật tâm yêu thương nàng, nhưng nàng lại mặc cảm tự ti không ngớt. Mãi đến khi nàng nhìn thấy tình cảnh của trưởng tử ở Tuyên Vương phủ, nàng mới phát hiện —— Thì ra không phải ai cũng coi trưởng tử như trân bảo.

Tuyên Vương có mới nói cũ. Nàng nhìn tỷ phu thân phận cao quý, tuấn mỹ vô song liền tự nhiên nảy ý đồ xấu. Sau nàng cùng Tuyên Vương ba lần bốn lượt qua lại, cũng không dám thật sự đem thân thể chính mình giao cho hắn, phải đến khi trưởng tử vì khó sinh mà chết, nàng mới biết cơ hội của mình đã đến. Đêm đó trong linh đường, Tuyên Vương liền muốn nàng ngay trước mặt linh cữu của trưởng tử. Nàng ôm ở cũng là thuận theo hắn, chỉ ít nàng muốn chứng minh cho trưởng tử xem, có một thứ nàng đã thắng được trên người trưởng tử.

Sau đó, nàng toại nguyện thay thế được vị trí trưởng tử, gả cho Tuyên Vương, chỉ là không hiểu tại sao, nhiều năm như vậy, nàng vẫn chưa hề mang thai.

Mà Tuyên Vương nâng mặt nàng lên hôn chốc lát, ôn nhu động viên.

•

Lúc này tại tiền viện.

Ba huynh đệ họ Giang chính là vô cùng lo lắng tìm tiểu muội muội.

Hoắc Tuyền cầm trong tay hoa thước được đồ được cắt bằng giấy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tự trách, nhúu mày nói: “Vừa này Diệu Diệu mới ở cùng muội, mới một lúc, liền...”

Nàng nhắc mi, nhìn ba thiếu niên dung mạo anh tuấn giống hệt nhau trước mặt, nói: “Xin lỗi, muội...”

La An quận chúa nhìn ba huynh đệ sốt ruột, trong lòng vui mừng, cũng không hề có ý nói Giang Diệu đã gặp phải Lục Lưu cho họ biết. Nghĩ đến ngày đó, ba huynh đệ kia treo nạng ở trên cây, lòng nạng vẫn còn thấy sợ hãi. Hừ, không tìm được, mới càng tốt.

Giang Thừa Ngạn tính khí nóng nảy, muội muội không thấy, cũng không kịp nhớ cái gì quân tử phong độ, gằn giọng nói: “Nếu như Diệu Diệu có cái gì sơ xuất, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Hoắc Tuyền đầy lòng thiện lương, vốn là tự trách, hiện nay nghe Giang Thừa Ngạn trách cứ, càng oan ức cần môi, nhất thời trong con ngươi chứa đầy nước mắt.

Đứng bên cạnh Hoắc Tuyền là tiểu nữ nhi thân hình mềm mại, nhìn tình cảnh này không nhịn được liền dừng cảm đứng ra nói: ” A Tuyền cũng không phải cố ý, các người sao lại trách nạng đây? Diệu Diệu chính là tự có chân, chúng ta còn có thể ngăn cản nạng sao?”

Giang Thừa Ngạn hơi nhượng mảy, quay về hai vị ca ca nói: “Đi, chúng ta đi tìm Diệu Diệu.”

Nhưng tiểu nữ nhi kia quyết không tha, ngăn ở trước người Giang Thừa Ngạn muốn hấn nói xin lỗi.

Giang Thừa Ngạn tuy rằng tính khí nóng nảy, nhưng cho tới bây giờ không bắt nạt nữ hài tử. Đi được vài bước, thấy nạng còn ngăn cản, Giang Thừa Ngạn vung tay lên đưa nạng đẩy ra: “Đi ra.”

Sau đó bước nhanh chân đuổi tới hai vị ca ca đứng đằng trước.

Phía sau là âm thanh tiểu nữ nhi “Oa oa” khóc lớn, bước chân Giang Thừa Ngạn chỉ hơi chậm lại, có chút chột dạ cau mày, nhưng nhớ tới muội muội, liền không quay đầu lại.

Ba huynh đệ một phen hỏi thăm, mới biết muội muội bị tuyên Thế tử Lục Lưu mang đi , chột xoải bước đi tới Ngọc Bàn viện.

Ba người tiến vào viện, bọn nha hoàn đang muốn bẩm báo, nhưng tam huynh đệ trực tiếp liền đi vào.

Giang Thừa Ngạn là người nóng tính, liền nhắc chân đạp cửa, đáng tiếc cánh cửa quá vững chắc, Giang Thừa Ngạn khí lực có hạn, sau một khắc liền ôm chân kêu đau.

Đại ca cùng Nhị ca liếc mắt nhìn nhau: đúng là không có tiền đồ.

Sau đó ba huynh đệ đồng thời giơ chân đạp “Oành” một tiếng, thanh chốt cửa theo tiếng rơi liền xuống đất.

Ba huynh đệ vào nhà, trông thấy muội muội nhà mình đang vui đùa ăn sủi cỏ.

Nghe được âm thanh, khuôn mặt trắng nõn nà liền ngẩng lên. Giang Diệu có chút bất ngờ, đem sủi cỏ trong miệng nuốt xuống, âm thanh vui vẻ gọi:

“Đại ca, Nhị ca, Tam ca...”

Lục Lưu không nhanh không chậm, khép tập thơ trong tay lại, nheo nheo mắt nhìn về phía cửa gỗ bị đổ kia.

Giang Diệu thấy tình thế không đúng lắm, động tác lập tức linh hoạt trượt từ trên ghế xuống, chạy về hướng ba vị ca ca.

Đại ca Giang Thừa Ngạn lập tức cúi người đem muội muội ôm lên.

Nhị ca Giang Thừa Hứa mặt lạnh rút chiếc khăn tay màu xanh ngọc từ trong ngực, cẩn thận từng li từng tí lau mờ dính trên khoé miệng muội muội.

Xong xuôi, Tam ca Giang Thừa Ngạn lại tỉ mỉ kiểm tra một lần, thân thiết hỏi: “Diệu Diệu không có sao chứ?”

Nhìn ba vị ca ca căng thẳng, Giang Diệu lắc đầu một cái bật cười, âm thanh ngọt ngào nói: “Diệu Diệu không có chuyện gì đâu, vì Diệu Diệu đói bụng nên Lục ca ca mới dẫn Diệu Diệu đi ăn.”

Nói xong, một đôi mắt đen láy nhìn Lục Lưu, dường như là chờ hấn phụ hoạ theo. . Dù sao nạng cũng không muốn các ca ca đắc tội Lục Lưu.

Đừng xem Lục Lưu lạnh nhạt mà nghĩ hần biết điều, sau này Cảnh Huệ để đăng cơ, thủ đoạn của Lục Lưu mới biểu lộ. Hần làm việc sấm rền gió cuốn, nhỏ cỏ tận gốc, tuy phò trợ Cảnh Huệ để địa vị vững chắc, nhưng cũng rơi xuống cái danh tiếng “Lòng dạ độc ác”, người ta nói cũng là bởi vì cái này mà hần vẫn chưa có thể tử.

Lục Lưu một thân cẩm bào màu xanh sẫm, tuổi so với ba huynh đệ lớn hơn ba tuổi, chiều cao đương nhiên cũng hơn ba bọn họ, tuy rằng đối phương đông người, nhưng hần cũng không có chút nào yếu thế.

Ba huynh đệ họ Giang dĩ nhiên là rồng trong loài người, dung mạo bất phàm, nhưng so với Lục Lưu tuần mỹ, ba người vẫn là kém hơn một bậc.

Lục Lưu nhìn tiểu nữ nhi trong lòng ngực Giang Thừa Nhượng, nhàn nhạt “Ừm” một tiếng.

Giang Thừa Ngạn tức không nhịn nổi, nhìn chính mình muội muội nói: “Vậy thì tốt, có điều —— nếu như có lần sau, xem Tam ca ta đánh mông muội như thế nào”

Giang Diệu hiểu được ba ca ca lo lắng cho nàng, liền chớp chớp mắt to, phối hợp lấy tay che đi cái mông nhỏ.

Cử chỉ đáng yêu như vậy khiến ba huynh đệ nhất thời lộ ra nụ cười vui vẻ, thân mật nắn nắn khuôn mặt nhỏ của muội muội.

Đại ca Giang Thừa Nhượng tính tình trầm ổn, bây giờ tìm được muội muội, liền hướng về phía Lục Lưu nói: “Đa tạ Tuyên Thế tử chiếu cố tiểu muội, chúng ta xin cáo từ trước.”

Lục Lưu khẽ vuốt cằm, mặt không hề cảm xúc.

Giang Thừa Ngạn rất không ưa vẻ mặt này, cùng với Nhị ca hần một dạng giống nhau, bên trong liền âm thầm mắng một câu, lúc này mới che chở muội muội đi ra ngoài.

Đi trên đường, Giang Diệu ôm cổ Giang Thừa Nhượng, nghiêng nghiêng đầu nhỏ nói chuyện cùng tam ca Giang Thừa Ngạn.

Giang Thừa Ngạn động tác ôn nhu xoa xoa một hồi bụng dưới của nàng, lẩm bẩm nói: “No rồi còn cố ăn, muội nhìn xem, hiện tại bụng đều khó chịu?” Tuy là giọng điệu trách cứ nhưng đau lòng chiếm đa số.

Giang Diệu không dám nói là Lục Lưu bắt nàng ăn, chỉ nhỏ giọng nói: “Cái sủi cảo kia ăn thật ngon!”

Giang Thừa Ngạn gờ tay nhéo nhéo chóp mũi muội muội, giọng điệu cưng chiều nói: “Diệu Diệu nhà chúng ta sao lại thích đồ ăn vặt rồi.” Hần lại nói tiếp “Có điều cũng được, ăn nhiều một chút mới tốt, Diệu Diệu nếu là thích ăn, hôm nay liền để đầu bếp trong phủ làm, bảo đảm so với Tuyên Vương phủ ngon hơn.”

Giang Diệu cười cười, mới vừa rồi nàng ăn tổng cộng ba cái sủi cảo nhân cá ngừ, hiện vẫn còn no đây.

Ba huynh đệ ôm muội muội, dọc đường đi vừa nói vừa cười, một lần nữa trở về tiền viện.

Nhưng Kiều Thị lúc này lại không ở đó xem kịch, mà ngồi ở trong phòng, dường như Giang Chính Mậu đang động viên cái gì.

Giang Thừa Ngạn cho rằng mẫu thân lo lắng cho muội muội, liền vội vàng mỉm cười đi vào: “Phụ thân, nương.”

Vừa nghe được âm thanh nhi tử nhà mình, Kiều Thị liền ngẩng mặt lên.

Mà Giang Chính Mậu bên cạnh chính là một gương mặt tuần tú nén giận, quay về phía Giang Thừa Ngạn nói:

“Nghịch tử, ngươi còn biết trở về!”

Giang Thừa Ngạn sợ nhất Giang Chính Mậu, cái cổ vội vàng co rút lại, oan ức hướng đến Kiều Thị, đưa ra bộ mặt vô tội làm nũng nói: “Nươngggg, người xem phụ thân...”

Vậy mà lúc này, Kiều Thị không có bênh hần, mà thái độ thay đổi đưa tay lên nhéo lỗ tai Giang Thừa Ngạn, mày liễu nén giận nói: “Người nói một chút, ngươi làm sao lại đi bắt nạt Trần Cửu Tiểu Thư?”

Kiều Thị càng nghĩ càng giận, nhìn bộ dáng nhĩ tử tử vô tội, âm thanh cũng lớn hơn: “Nương thường ngày dạy người thế nào? Bắt nạt ai cũng không cho phép bắt nạt nữ hài tử, người ngược lại thật tốt, đem tiểu nữ nhĩ nhà người ta đẩy ngã, hại người ta rơi một cái răng cửa, đầu bị chảy máu một mảng lớn. Giang Thừa Ngạn, lá gan người thật lớn!”

Giang Diệu sững sờ, vội vàng nhìn Giang Thừa Nhượng, tay nhỏ ôm cổ hần cũng nắm chặt lại, chớp chớp mắt nói: “Đại ca?” Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Sao Nhị ca lại bắt nạt Trần cửu tiểu thư?

Giang Thừa Nhượng nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng muội muội, ôn nhu nói: “Diệu Diệu không sợ.”

Luôn luôn hờ hững như Giang Thừa Hứa, cũng yên lặng đưa tay ra, vuốt ve sống lưng muội muội.

Đối với Giang Thừa Nhượng và Giang Thừa Hứa thì Tam đệ bị đánh một trận toi bởi không quan trọng, nếu để cho muội muội bảo bối bị dọa kinh sợ, vậy thì không tốt .

Tác giả có lời muốn nói:

•

Tam ca: Muội muội bảo là đệ đều tốt, khóc /(o)/

~~Diệu Diệu: (xoa đầu) Tam ca đừng khóc

~Tam ca: Được, ca không khóc ~()/~

10. Chương 10: Định Thân

Giang Thừa Ngạn gây họa, Kiều Thị buổi tối ngủ đều không yên giấc. Giang Chính Mậu đem thê tử kéo vào trong lòng ngực, động viên một trận: “...Ngày mai chúng ta đi nhìn một cái, chuyện này xác thực là Ngạn nhi có lỗi, có điều Trần gia cũng không phải không hiểu đạo lý, nàng đừng quá lo lắng...”

Gia thế Trần gia tuy không theo kịp Trần Quốc Công phủ, nhưng trong kinh thành vẫn có chút địa vị, hôm nay Giang Thừa Ngạn làm bị thương chính là Trần cửu tiểu thư - Trần Ngưng Chỉ, là khuê nữ con vợ cả ngũ phòng, Trần gia cũng yêu thương nữ nhĩ này.

Kiều Thị gật đầu, lại mắng vài câu tiểu tử thú. Hôm nay Lão vương phi Tuyên Vương phủ đại thọ, nàng chính là muốn ngay trước mặt cảm tạ Tuyên thế tử đối với nữ nhĩ ân cứu mạng, không ngờ lại thêm chuyện bực mình này.

Ngày kế Kiều Thị trước tiên đi Cẩm Tú viện chăm sóc nữ nhĩ rời giường rửa mặt. Giang Diệu thân thiết nhìn khuôn mặt mầu thân lúc này, biết được nàng vẫn còn đang tức giận, nhất thời không dám nói lời nào, chỉ vươn đôi tay nhỏ thân mật ôm cổ của nàng, mềm mại nói: “Nương...”

Kiều Thị sao không biết suy nghĩ trong lòng khuê nữ, cũng không biết được là xảy ra chuyện gì, từ lúc khuê nữ rơi xuống ao sen ốm nặng một trận, sau khi khỏi bệnh tính tình càng ngày càng hoạt bát. Đúng là chuyện tốt. Kiều Thị tự nhiên mừng rỡ, gơ tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của nữ nhĩ, nói: “Không cho con xin giúp Tam ca!”

A.

Giang Diệu chép miệng, không nói lời nào .

Kiều Thị ôm khuê nữ tiến vào phòng ăn, nhìn bên cạnh hai nhĩ tử đứng chỉnh tề, đột nhiên nhú lên lông mày: “Ngạn nhi đâu?”

Đại ca Giang Thừa Nhượng, nhất thời lộ ra vẻ khó khăn.

Kiều Thị chợt rõ ràng .

Ngồi trên xe ngựa đến Trần phủ, Giang Chính Mậu nhìn thê tử tức giận thở phì phò, ôn hoà nói: “Được rồi, phu quân sai người đi Kiều phủ trối tên tiểu tử kia về, nàng đừng tức giận.”

Kiều phủ là nhà mẹ đẻ của Kiều Thị. Giang Thừa Ngạn xưa nay dẻo mồm được người yêu thích, hơn nữa đáng dấp tuần tú, càng ngày càng làm người thương yêu, tự nhiên đem Tổ phụ Kiều Thái phó cùng Tổ mẫu đổ đến vui vẻ, hai vị nhân gia này yêu thương ngoại tôn là hần nhất.

Kiều Thị một đường buồn bực, đợi đến Trần phủ, mới lộ ra ý cười hiền lành, khuôn mặt kiều diễm ướt át, cử chỉ lại đoan trang hào phóng, dường như từ họa bên trong đi ra.

Trần phủ cùng Trần Quốc Công phủ trước nay vốn không giao thiệp, hôm nay đích tôn Quốc Công phủ phu thê hai người tạ lễ đến chơi đúng là lần đầu tiên.

Giang Chính Mậu cùng Trần Ngũ gia ở bên ngoài nói chuyện.

Trần Ngũ gia ăn mặc một thân trường bào màu xanh cổ tròn, vóc người cao gầy, hơi xấu chút, là người nhã nhặn biết điều. Trần Ngũ gia ngược lại cũng không nói gì trách cứ, hai gò má mỉm cười, thái độ có chút thân mật.

Nhưng thê tử Trần ngũ gia - Thái thị, tính tình lại mạnh mẽ xảo quyệt, hôm qua nhìn khuê nữ ngã chống vó, rơi mất cái răng cửa, cái trán còn bị thương, sớm đã đem kẻ gây hoạ ra mắng khắp tám đời.

Thái thị có khuôn mặt trái xoan, đuôi lông mày hơi nhếch lên, đúng là biểu hiện tính tình. Hiện nay mặc một thân xanh ngọc thêu hoa búi tử, cài trâm ngọc thạch trạm hình con bướm, trên cổ tay mang ngọc tường vân, nhưng cũng đều là kiểu dáng năm ngoái. Thái thị nhìn Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị lại đây, liền đem Trần Ngưng Chỉ trong phòng ôm ra.

Trần Ngưng Chỉ dung mạo đúng là không giống Thái thị, mà là có chút giống phụ thân Trần Ngũ gia, vẻ ngoài thân thiết, ngoan ngoãn dịu ngoan. Hiện nay nhìn một khuôn mặt trắng nõn béo núc ních, con mắt mở to còn có chút sợ hãi, chỉ núp ở trong lồng ngực Thái thị, ánh mắt sợ hãi đánh giá phu thê Giang Chính Mậu đang trong phòng.

Dù Kiều Thị không thích Thái thị, nhưng trước mắt là tiểu nữ nhi đầu buộc băng trắng xoá, lòng cũng sinh hổ thẹn. Trần Cửu cô nương này mới hơn khuê nữ của nàng một tuổi thôi.

Kiều Thị vội vàng nhận lỗi: “...Chuyện này là Ngạn nhi nhà chúng ta không đúng, hôm qua chúng ta cũng đã giáo huấn hần.”

Nhưng Thái thị không tin. Lúc trước Kiều Thị cùng Giang Chính Mậu thành thân, làm náo động cả kinh thành, thành thân liền sinh một lúc ba nhi tử, làm người khác phải ước ao. Kiều Thị đối với ba nhi tử đều là thương yêu, làm sao nỡ lòng giáo huấn? Hơn nữa hôm nay, ngay cả bóng dáng tiểu tử kia còn không thấy, thành ý ở đâu?

Thái thị ôm lấy nữ nhi, nói: “Là nữ nhi chúng ta không có phúc, không trách được Tam công tử. Hiện nay tướng mạo bị huỷ rồi, lớn lên liệu ai muốn lấy nàng...”

Kiều Thị nhìn Giang Chính Mậu một chút, liền lấy bình nhỏ đã chuẩn bị kĩ đưa cho Thái thị: “Đây là ngọc da cao, bôi cái này lên vết thương của Cửu tiểu thư sẽ không để sẹo.”

Thái thị không nhận, Thái thị cũng đã từng nghe qua tên tuổi của ngọc da cao này, hiệu quả tuyệt hảo, đáng giá ngàn vàng. Nhưng hôm nay, trong lòng Thái thị không có nửa phần cảm kích, chỉ cảm thấy Kiều Thị trước mặt là đang khoe khoang.

Thái thị nói: “Đa tạ phu nhân, chúng ta chỉ không chịu đựng nổi.”

Nữ nhi chịu oan ức lớn như này, làm nương đau lòng cũng là đạo lý. Kiều Thị không thoải mái với thái độ của Thái thị, nhưng tính tế nhị, nếu chuyện hôm nay rơi vào nữ nhi của nàng, thái độ nàng cũng sẽ tuyệt không thân thiết. Kiều Thị thở dài, nhíu mày nhìn về phía phu quân nhà mình.

Trần Ngũ gia đã quen với tính khí của thê tử, hần tự nhận mình là trung hậu thành thật, hôm qua đã khuyên thê tử, không ngờ vẫn là vô dụng.

Trần Ngũ gia hướng về phía Giang Chính Mậu tỏ vẻ áy náy: “Thê tử ta chính là tính tình như vậy, khiến người cười chê rồi.” Thái thị mạnh mẽ nhéo Trần Ngũ gia một cái.

Kiều Thị không nói, bên cạnh Giang Chính Mậu chậm rãi khởi thân, hướng về phía Trần ngũ gia cùng Thái thị nói: “hôm qua, xác thực là khuyển tử lỗ mãng. Ngọc da cao này nên nhận, đừng nói là tiểu cô nương, mà ngay cả nam tử, mặt mày cũng rất quan trọng. Thân thể được cha mẹ ban tặng, sao có thể dễ thương tổn?” Ngày thường khuôn mặt Giang Chính Mậu luôn không tỏ vẻ, nhưng hôm nay đến nhận lỗi nên vẻ mặt tuần tú ôn hoà hơn một chút, hẩn suy nghĩ chốc lát, liếc mắt nhìn tiểu nữ nhi trong lòng ngực Thái thị, lại cười nói: “... Không bằng như vậy, nếu là hai vị không chê, ta thay khuyển tử hướng về hai vị cầu thân.”

Lời này vừa dứt, đừng nói là Thái thị, ngay cả Kiều Thị sắc mặt cũng ngẩn ra. Kiều Thị nhìn gò má phu quân, tay trong tay áo liền nắm chặt.

Thái thị nguyên bản không hi vọng gì, dù sao nhân gia nhà người ta, không thể trêu chọc vào, chỉ là muốn xả giận thôi. Nữ nhi không thể tự nhiên bị người ta bắt nạt. Nhưng lúc này nghe Giang Chính Mậu nói như vậy, thật đúng với chủ ý của nàng —— nếu tiểu tử Giang Thừa Ngạn kia, có thể lấy khuê nữ nàng thì không thể tốt hơn.

Thái thị sắc mặt thoáng hòa hoãn chút, nhìn về phía Giang Chính Mậu: “Việc này thật chứ?” Giọng điệu này, dường như là lo lắng sau một khắc nhân gia sẽ đổi ý. Giang Chính Mậu gật đầu: “Tự nhiên là thật sự. Cữu cô nương có được thông minh lanh lợi lại hoạt bát đáng yêu, nếu như có thể cưới Cữu cô nương, là khuyển tử có phúc khí.”

Thái thị liền vui vẻ lộ ra mấy phần nụ cười. Nhưng sắc mặt Kiều Thị có chút khó coi.

Thời điểm ra khỏi Trần phủ, Thái thị cùng Trần Ngũ gia tiễn hai người đến tận cửa chính, khỏi nói có bao nhiêu khách khí .

Lên xe ngựa, khuôn mặt tươi cười của Kiều Thị trở nên lạnh nhạt.

Giang Chính Mậu nắm tay của vợ, âm thanh mềm mại phần: “Trách ta không sớm thương lượng với nàng sao?”

Kiều Thị nhắc mi nhìn Giang Chính Mậu, nói: “Thiếp thân hiểu được tâm tư phu quân, chỉ là... Chỉ là đây là chuyện đại sự cả đời của Ngạn nhi, chàng làm sao có thể —— ”

Thân phận Trần Ngũ gia Chỉ căn bản không đủ tư cách làm thê tử Giang Thừa Ngạn, Kiều Thị tuy không coi trọng thân phận, chỉ hy vọng nữ tử chính mình ngày sau có thể lấy được Tâm Nghi tiểu thư. Nàng cùng phu quân là hai bên tình nguyện, tự nhiên rõ ràng chỗ tốt của hai bên tình nguyện. Chuyện phu thê là phải sống hết đời.

Kiều Thị chớp mũi đau xót, viền mắt ửng hồng: “Chàng nhìn một cái tính tình Thái thị, nếu là ngày sau Trần Cửu như nàng ta, vậy không phải hại cả đời Ngạn nhi chúng ta sao?”

Giang Chính Mậu đem người ôm vào lòng nói: “Đây là Ngạn nhi phạm sai, đường đường đại nam nhi, đương nhiên phải dám làm dám chịu. Còn tiểu cô nương kia, Thái thị tính khí tuy rằng không được, nhưng ta vừa mới nhìn qua tiểu cô nương kia, là một đứa bé ngoan ngoãn, phụ thân nàng lại là một người trung trực, Trần Cửu cô nương sau này sẽ giống phụ thân nàng. Sao vậy, nàng còn không tin ánh mắt nhìn người của ta”

Kiều Thị khịt khịt mũi. Không tin thì có ích lợi gì, việc hôn nhân đều định ra rồi.

Thời điểm hai vợ chồng hồi Trần Quốc Công phủ, Giang Thừa Ngạn đã bị Giang Chính Mậu phái thị vệ cho trở về .

Giang Thừa Ngạn cũng là oan ức, hôm qua có chuyện lo lắng nên mới đem người nhẹ nhàng đẩy một cái, không ngờ Trần Cửu cô nương mạnh mai như vậy. Giang Thừa Ngạn tự biết có lỗi, chờ bị mắng, đã thấy cha mẹ không nói tiếng nào.

Giang Thừa Ngạn có chút phát hoảng: “Nương?”

Kiều Thị không lên tiếng, vốn là tức giận, nhưng hôm nay trong lòng là hổ thẹn. Vừa vặn vào lúc này Hứa ma ma bưng một bát nước lê lại đây, Kiều Thị tiếp nhận nước lê, đặt ở trên giường la hán cho nữ nhi.

Giang Diệu thức thời không lên tiếng, tay nhỏ cầm thìa, uống một ngụm nước lê, sau đó tha thiết mong chờ nhìn Tam ca.

Giang Chính Mậu mặt lạnh, quay về Giang Thừa Ngạn nói: “Phạm lỗi lầm liền chạy đến tổ phụ gia, người muốn chọc mọi người thêm tức giận.”

Giang Thừa Ngạn nói: “Nhi tử biết sai rồi.”

Nhận sai đúng là nhanh, cũng không biết được là giống ai. Giang Chính Mậu nghiêm mặt nói: “Mấy ngày nữa ngươi đi một chuyến đến Trần phủ, cố gắng xin lỗi tiểu cô nương nhà người ta. Dù sao sau này cũng là thê tử của người, tóm lại không thể khiến người ta sinh lòng căm ghét.”

Giang Thừa Ngạn vốn là biết sai rồi, đang chuẩn bị thuận thế gật đầu, mới chợt cảm thấy không đúng, con người ngẩn ra, bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Phụ thân, ngài đây là ý gì?” Hắn mở đôi mắt to nhìn Giang Chính Mậu. Nhìn phụ thân không lên tiếng, hắn liền nhìn về phía mẫu thân Kiều Thị.

Kiều Thị đi tới, thở dài nói: “Chuyện này là chính người gây họa, không oán được người khác. Nương cùng phụ thân người đã đáp ứng hôn sự của người và Trần cửu cô nương rồi.”

Giang Thừa Ngạn khóc, ai oán nói: “Nương, người lại không phải chưa từng thấy Trần Ngưng Chỉ, béo như vậy, so với Diệu Diệu thì đẹp dễ một nửa cũng không bằng. Nhi tử không cưới!” Giang Thừa Ngạn quệt mồm. Tính tình của hắn như Kiều Thị, xem người chỉ xem mặt cũng cực kỳ giống mẫu thân.

Trần Ngưng Chỉ cũng tính xinh đẹp, bây giờ còn nhỏ tuổi, mập mập chút cũng là bình thường, nhưng Giang Thừa Ngạn sinh ra ở Trần Quốc Công phủ, cha mẹ, ca ca muội muội, đều là tướng mạo xuất chúng nên mặt mũi Trần Ngưng Chỉ này không lọt vào mắt Giang Thừa Ngạn. Điểm trọng yếu nhất là tính khí Giang Thừa Ngạn không thích bị người dễ dàng quyết định việc hôn nhân.

Không ngờ trong ba huynh thị thì người nhỏ nhất lại định thân sớm nhất.

Giang Diệu cầm trong tay thìa sứ trắng nghe xong lời này, cũng là ngẩn ra. Nàng nhìn về phía Kiều Thị, khẽ mở phần môi nói: “Nương, hôm qua Tam ca là vì tìm nữ nhi, mới không cẩn thận tổn thương Trần tỷ tỷ —— ”

Kiều Thị đang khổ não lắm, liền nghiêng đầu nói: “Diệu Diệu ăn đi.”

Giang Diệu : “... Nha.”

Giang Diệu cúi đầu, nhìn hoa văn trong chén nước lê, tiểu lông mày đột nhiên nhướng lên. Đời trước, người Tam ca lấy cũng không phải Trần Ngưng Chỉ nha.

Tác giả có lời muốn nói:

•

Lục Lưu: Ta là nam chính! Tại sao lại xuất hiện ít hơn mấy nam tử kia? !

Đại bỉnh: Ngày hôm qua sủi cảo còn lại ăn ngon không?

Lục Lưu: ... °° (_) °°

11. Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp

Kiều Thị đau lòng nhi tử, giận Giang Chính Mậu độc đoán, năm ngày liền nàng đều ngủ ở Cẩm Tú viện cùng Giang Diệu.

Giang Chính Mậu sủng thê như mạng, tất nhiên không chịu được sự lạnh nhạt này, mỗi khi trở về gặp Kiều Thị, đều là một bộ dáng mặt nóng dính mông lạnh của nàng. Giang Diệu bị kẹp ở giữa, cũng là làm khó dễ. Nàng không muốn nương cùng phụ thân giận dữ, nhưng mà bản thân nàng thuyết phục không được. Đừng nói là nương, nàng cũng thấy tức giận đây.

Ngày hôm nay Giang Diệu đang luyện chữ, nhìn cha lại đang tới nữa, mới nhắc mi ngơ ngác nhìn hẩn.

Giang Chính Mậu thân hình cao to, quanh năm tập võ, trên người tự có một luồng vũ nhân cường tráng, nhưng giờ nhìn khuôn mặt tuấn tú ấy lại có vẻ phờ phạc, gầy đi.

Giang Diệu đến cùng là đau lòng, hướng về phía Giang Chính Mậu nói một câu: “Phụ thân, nương đang ở chỗ Tam thẩm thẩm.” Nhưng thái độ không có thân thiết như ngày xưa.

Giang Chính Mậu nhìn nữ nhi nho nhỏ, vằng trán lộ ra ôn nhu, liền đi tới dắt tay nữ nhi ra ngoài đi dạo.

Một cao một thấp, một lớn một nhỏ hai cha con ở trong viện đi mấy bước.

Giang Chính Mậu hỏi: “Diệu Diệu cũng tức giận phụ thân?”

“... Vâng.” Giang Diệu gật đầu.

Nàng tính tình giống Kiều Thị, nên rất thẳng thắn, tức giận chính là tức giận, nửa điểm đều không do dự. Nàng biết phụ thân bởi vì Tam ca làm chuyện bậy rồi trốn tránh trách nhiệm nên mới tức giận, trong khi Trần Ngưng Chỉ là một tiểu cô nương, bị ca ca phá tướng, đây đúng là sự tình nghiêm trọng. Nhưng là, rõ ràng có thể có biện pháp khác để giải quyết.

Giang Diệu nâng lên khuôn mặt nhỏ, nói: “Tam ca còn khó chịu hơn nữ nhi.”

Thường ngày Tam ca nàng luôn lăm lăm liệt liệt không ai quản được, nhưng rõ ràng hôn sự quan trọng như vậy liền cứ như thế bị quyết định, cũng khó trách ca ca sẽ bất mãn.

Giang Chính Mậu nhất thời sắc mặt nghiêm nghị, không nói gì.

Nhưng Giang Diệu lại mở miệng nói tiếp: “Phụ thân, ngày mai nữ nhi có thể cùng Tam ca đi Trần gia không?”

Giang Chính Mậu xưa nay không từ chối yêu cầu gì của nữ nhi, hẩn giờ tay xoa xoa đầu nữ nhi, nói: “Được.”

Ngày kế Giang Diệu cùng Giang Thừa Ngạn tự mình đi Trần gia xin lỗi.

Giang Thừa Ngạn mặt mày ủy khuất, phờ phạc, lúc nhìn thấy Giang Chính Mậu, chỉ nhàn nhạt kêu một tiếng “Phụ thân”, sau đó liền trưng vẻ mặt thối cho hẩn.

Nếu đổi lại là bình thường, Giang Chính Mậu thấy nữ tử không biết lớn nhỏ như này sẽ giáo huấn một phen, nhưng mấy ngày nay Giang Chính Mậu đang bị cả nhà cô lập, nên không dám lại phát hỏa.

Giang Diệu được đại ca Giang Thừa Nhượng ôm lên xe ngựa, ngồi cùng Giang Thừa Ngạn trên đệm mềm.

Nàng cúi xuống, nhìn thấy trước mặt có một ít bánh ngọt cùng một đĩa hạt thông.

Giang Diệu biết là Tam ca thích ăn hạt thông, liền cầm hạt thông lên bóc vỏ.

Giang Thừa Ngạn tuy rằng khổ sở, nhưng đã qua vài ngày nên tâm tình tự nhiên cũng tốt hơn rất nhiều. Về mặt ngày hôm nay là cố tình bày ra cho phụ thân xem. Vào lúc này hẩn thấy muội muội đang bóc hạt thông, hẩn liền vội vàng đoạt lấy hạt thông trong tay muội muội, nói: “Diệu Diệu muốn ăn? Để Tam ca bóc cho muội.”

Thiếu niên trẻ tuổi liền như thế cẩn thận nghiêm túc, cúi đầu bắt đầu bóc hạt thông.

Giang Diệu cầm mấy hạt thông đã được bóc sạch vỏ đưa đến bên miệng Giang Thừa Ngạn, nói: “Tam ca ăn!”

Nguyên lai là cho hẩn.

Giang Thừa Ngạn cảm động một trận, nói: “Vẫn là Diệu Diệu thương Tam ca.” Hẩn một mặt ăn hạt thông, một mặt nói chuyện với muội muội.

Giang Diệu đem hai tay quy củ đặt ở trên đầu gối vui vẻ cười. Nàng chỉ bóc mấy hạt thông mà thôi, đáng là gì. Lại nói, chuyện này cũng nguyên nhân do nàng, nếu hại cả đời Tam ca, nàng chính là áy náy không yên.

Hai huynh muội đến Trần phủ.

Thái thị biết được tin tức, dọn dẹp một phen sau đó lập tức đi ra gặp người .

Xa xa nhìn thấy trong phòng có hai người, một thiếu niên tuấn lãng trẻ con, ăn mặc một thân trường bào màu xanh sẫm, anh khí mười phần. Thái thị biết được, trong ba đích tôn của Trần Quốc Công phủ thì chỉ có Tam công tử yêu thích nhất là màu xanh. Sau này, đây chính là con rể nhà mình, Thái thị đứng kiểu cha mẹ vợ xem con rể, càng xem càng yêu thích. Còn bên cạnh là một tiểu nữ nhi, dáng người nhỏ nhỏ, đầu chải song thủy kế tinh xảo, mặc một thân áo đỏ thêu hoa sen cùng với chiếc quần màu nhũ bạch, trên cổ đeo khoá trường mệnh Phúc Thọ, khuôn mặt trắng nõn hoàn mỹ, đúng là tiểu mỹ nhân.

Đây chắc chắn là cháu gái duy nhất của phủ Trần Quốc Công.

Tiểu nữ nhi này ngàn kiều bách sủng mà lớn lên, Kiều thị mơ hồ lo lắng tính khí được nuông chiều sẽ khó ở chung với con gái nàng. Thái thị nghĩ đến thất thần, phải đến khi ma ma bên cạnh nhắc nhở mới bước chân đi vào.

Thấy người đi vào, Giang Thừa Ngạn cùng Giang Diệu liền chào hỏi một phen.

Chỉ là sắc mặt Giang Thừa Ngạn có chút không được tốt.

Thái thị căn bản là vừa ý vị sắp là con rể này, nhưng hiện nay nhìn thái độ hẩn như vậy, mặt cũng lạnh đi mấy phần.

Giang Diệu hỏi: “Bá mẫu, hôm nay Trần tỷ tỷ có ở nhà không ạ?”

Dáng người Giang Diệu nhỏ nhắn, khi nói chuyện đều mềm mại ngọt ngào, khiến người nghe tâm đều mềm nhũn. Thái thị thoáng cúi đầu nhìn nàng, khoé miệng mỉm cười, nói: “Chỉ nhi ở nhà, đang cùng với Hoắc tiểu thư chơi đùa ở trong sân.”

Hoắc Tuyền là cháu ruột của bình tân Hầu phủ, thân phận cao quý nên Thái thị rất hoan nghênh nữ nhi cùng nàng lui tới, mỗi lần Hoắc Tuyền đến, đều là nhiệt tình tiếp đón.

Bây giờ bọn nhỏ tuổi còn nhỏ, tự nhiên không có gì cấm kỵ. Thái thị lập tức dẫn hai huynh muội đi tới hậu viện.

Thái thị cùng Trần Ngũ gia ở tại Thúy Bình cư, Trần Ngưng Chỉ vẫn ở cùng với phụ mẫu, không giống như Giang Diệu, còn nhỏ tuổi mà đã một mình một viện. Bình thường tiểu thư nhà giàu có phải đến mười một, mười hai tuổi mới ở viện riêng, còn Giang Diệu mới tuổi nhỏ như vậy mà đã được như thế, đủ hiểu nàng ở phủ được cưng chiều như nào.

Thái thị quản gia rất tốt, trong Thúy Bình cư này đều được nàng quản lý ngay ngắn rõ ràng, nhóm ma ma cùng nha hoàn cực hiểu tiêu chuẩn lễ nghi.

Vào đến Tử Lý viện, Trần Ngưng Chỉ đang cùng Hoắc Tuyền nhảy dây.

Hai nha hoàn áo lục từng người nắm hai đầu dây thừng để hai người thay phiên nhau nhảy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười rạng rỡ, chơi rất vui vẻ.

Hoắc Tuyền nhìn thấy Thái thị cùng huynh muội Giang Thừa Ngạn liền vội vàng dừng động tác. Trần Ngưng Chỉ theo ánh mắt Hoắc Tuyền nhìn sang cười với mẫu thân Thái thị, tiểu cô nương mất cái răng cửa, nhưng tuổi còn nhỏ nên cười đặc biệt đáng yêu.

Chờ đến khi nhìn thấy Giang Thừa Ngạn, Trần Ngưng Chỉ liền thu lại ý cười, trên khuôn mặt mồm mỉm hiển nhiên là không vui.

Giang Thừa Ngạn đứng ở đằng xa nhìn Trần Ngưng Chỉ, chân giống như dính trên đất, không hề nhúc nhích, nhất quyết không đi vào.

Giang Diệu lôi kéo hắn đi tiếp không được, không còn cách nào khác là tự mình theo Thái thị vào trong.

Hoắc Tuyền hiểu được Trần Ngưng Chỉ là do Giang Thừa Ngạn làm bị thương, nàng là tiểu cô nương hiểu đạo lý nên không vì vậy mà đổ lên đầu Giang Diệu, lúc này thấy Giang Diệu liền nhiệt tình gọi người.

Còn thái độ Trần Ngưng Chỉ lại không có tốt như vậy. Trần Ngưng Chỉ tuy rằng tính cách giống Trần Ngũ gia, nhưng dù gì nàng vẫn là con của Thái thị, nên ít nhiều vẫn giống mẫu thân nàng hẹp hòi.

Thái thị cười cười, nói: “A Chỉ, con trước tiên cùng Giang tiểu thư chơi đùa, mẫu thân cho người đi làm mấy món điểm tâm ngon.”

Nếu hai hài tử đã định thân, vậy chính là người một nhà, Thái thị tự nhiên cũng muốn nữ nhi cùng tiểu cô tử tương lai ở chung hòa hợp. Nếu từ nhỏ đã có thể trở thành bạn tốt, ngày sau gả đi, nữ nhi cũng coi như là có người giúp đỡ. Thái thị trong lòng càng nghĩ càng vui.

Thái thị vừa đi, Tử Lý viện cũng chỉ còn sót lại mấy hài tử.

Giang Thừa Ngạn thẳng tắp đứng dưới cây liễu cách đó không xa, nói cái gì cũng không chịu lại đây.

Giang Diệu hôm nay đến đây, không đơn thuần là cùng Tam ca đến xin lỗi. Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ, quay về phía Trần Ngưng Chỉ nói: “Trần tỷ tỷ, muội có thể cùng tỷ nói chuyện một chút không?”

Hoắc Tuyền là hài tử thông minh, vừa nghe lời này, liền cười cười rồi viện cớ đi nhà xí.

Trần Ngưng Chỉ có khuôn mặt tròn mồm mĩm hơn với tiểu cô nương bình thường, Giang Diệu là nhỏ gầy, nên lúc này hai người đứng cạnh nhau nhìn càng rõ ràng. Trên trán Trần Ngưng Chỉ vết thương còn chưa khỏi hẳn, có điều đã bắt đầu đóng vảy, Giang Diệu biết được dùng ngọc da cao ngày ngày bôi lên, sau này sẽ không lưu lại sẹo.

Giang Diệu tiếp tục nói: “Muội nghe mẫu thân nói, sau này Trần tỷ tỷ phải gả cho Tam ca của muội.” Âm thanh của tiểu nữ nhi sáu tuổi non nớt mềm mại, rất là dễ nghe.

Trần Ngưng Chỉ tuy mới bảy tuổi, nhưng mà nữ hài tử đối với chuyện lập gia đình trời sinh vẫn là ngượng ngùng, nàng quyết miệng nói lảm bảm: “Ta mới không thèm gả.”

Giang Diệu hỏi: “Trần tỷ tỷ chán ghét Tam ca của muội?”

Trần Ngưng Chỉ nói thẳng: “Tam ca của muội tính tình xấu hoắc, còn không tốt bằng một nửa Xa biểu ca của tỷ.”

Giang Diệu nghe vậy ngẩn ra.

Nàng tự nhiên hiểu được trong miệng Trần Ngưng Chỉ “Xa biểu ca” là ai.

Thái Thanh Xa là con thứ của Thái Gia Bàng, cùng Trần Ngưng Chỉ là biểu huynh muội, hai người từ nhỏ quan hệ rất tốt, đời trước, Trần Ngưng Chỉ chính là gả cho vị biểu ca Thái Thanh Xa này. Tuy nàng nuôi dưỡng ở khuê phòng, nhưng có một số việc, vẫn là biết một ít. Thái thị ghét bỏ Thái Thanh Xa thư sinh nghèo túng, không tiền đồ nên không chịu đem nữ nhi gả cho hắn, nhưng Trần Ngưng Chỉ đối với Thái Thanh Xa là một tấm chân tình, sau đó nàng liền cầu xin phụ thân Trần Ngũ gia. Trần Ngũ gia thường ngày tuy đối với thái thị nói gì nghe nấy, nhưng vì chuyện cả đời của nữ nhi nên liền kiên quyết, một hồi tác thành cho hai người. Thái thị bởi vậy buồn bực rất lâu, cực bất mãn người con rể này nên ngay cả Trần Ngưng Chỉ cũng không thương yêu nữa. Nhưng Trần Ngưng Chỉ gả cho Thái Thanh Xa là không oán không hối hận. Nàng chỉ biết hai người mới thành thân tình cảm vô cùng tốt, còn chuyện về sau, mạng nàng cũng không còn nên dĩ nhiên không biết được chuyện sau.

Nàng hôm nay đến, ôm một tia may mắn.

Quả nhiên, tuy rằng Trần Ngưng Chỉ còn nhỏ, nhưng từ nhỏ đã yêu thích vị biểu ca này.

Vậy chuyện này, liền dễ làm.

Giang Diệu cố ý hỏi: “Vậy Trần tỷ tỷ không muốn gả cho Tam ca của muội?”

Trần Ngưng Chỉ thấy thái độ Giang Diệu thân mật, ngược lại cũng bắt đầu thoải mái nói chuyện cùng nàng, dù sao cũng là tiểu cô nương, lúc trước tuy rằng tức giận, nhưng cũng là hiểu lý lẽ, hiểu được chuyện này chỉ có thể trách Giang Thừa Ngạn, không thể trút giận lên Giang Diệu.

Nàng gật gật đầu, nói thảng: “Ừm, tở sau khi lớn lên, muốn gả cho Xa biểu ca, không muốn gả cho ca ca muối. Nhưng mà nương của tở ...”

Trần Ngưng Chỉ e ngại Thái thị. Mà ngày ấy nàng bị kinh sợ nên khi nhìn song phương cha mẹ định ra việc hôn nhân, nàng cũng không nói gì.

Trần Ngưng Chỉ không ngu ngốc, nháy nháy mắt nói: “Diệu Diệu, muối có phải là... Có biện pháp gì?”

Giang Diệu nhìn tiểu cô nương thiếu mất chiếc răng cửa trước mặt này, đúng là châu tròn ngọc sáng, rất là đáng yêu.

Nhưng nói cho cùng, nàng lại là ích kỷ. Nàng không muốn Tam ca lấy người mình không thương. Chuyện này phụ thân nàng quá mức vội vàng, nếu không giải quyết, sợ là sau này phụ mẫu hai bên sẽ gây mâu thuẫn. Bây giờ Trần Ngưng Chỉ chán ghét Tam ca nàng, trong mắt chỉ có duy nhất Thái Thanh Xa, đó là chuyện không thể tốt hơn .

Giang Diệu nói: “Nếu Trần tở tở tin tưởng muối, muối liền có biện pháp, đảm bảo việc thành thân của tở và Tam ca muối đều không thành.” Dù sao hai gia đình chỉ là ước định bằng mồm nên việc giải trừ hôn ước cũng dễ dàng. Con người Trần Ngưng Chỉ óng ánh vui mừng không ngớt, sau một khắc nhưng lại lo lắng hỏi: “... Có thật không?”

Tuổi Giang Diệu còn nhỏ hơn nàng một tuổi đấy, có thể nghĩ ra cách gì.

Giang Diệu hiểu được Trần Ngưng Chỉ vẫn là nghi ngờ, liền hướng về nàng nháy mắt. Trần Ngưng Chỉ đem lỗ tai lại gần, nghe chủ ý của Giang Diệu, sau một khắc mặt mày liền thoải mái vui vẻ.

•

Từ Trần phủ đi ra, Trần Ngưng Chỉ tự mình đưa Giang Diệu ra ngoài, còn với Giang Thừa Ngạn bên cạnh Giang Diệu thì vẫn cứ là hồ hững.

Thái thị nhìn nữ nhi cùng Giang Diệu thân thiết, tâm trạng cũng là vui mừng, trước khi đi còn cùng Giang Diệu nói nàng sau này lại đến phủ chơi đùa. Đưa người đi, Thái thị lôi kéo tay của nữ nhi, vừa đi vừa nói: “Vừa nãy Giang tiểu thư cùng A Chỉ nói cái gì ?”

Trần Ngưng Chỉ âm thanh thản nhiên nói: “Diệu Diệu thay Tam ca nàng xin lỗi nữ nhi, còn nói lần sinh nhật tới mời nữ nhi đi đấy.”

Thái thị mỉm cười gật đầu, liên tục nói tốt.

Trên xe ngựa, gương mặt tuần tú của Giang Thừa Ngạn nhất thời ử rữ, tâm trạng cũng xoắn xuýt theo. Hắn căn bản là không thích Trần Ngưng Chỉ, cảm thấy nàng không chỉ xấu xí còn mập mạp, không giống như Diệu Diệu rất được yêu thích đây. Hai tay Giang Thừa Ngạn chống má suy nghĩ, có chút do dự...haizzz....nhưng nếu là Diệu Diệu yêu thích nàng ta, hắn kì thực cũng sẽ cố lấy Trần Ngưng Chỉ.

Giang Diệu không biết suy nghĩ trong lòng Giang Thừa Ngạn, chỉ thấy hắn không vui, liền đề nghị: “Tam ca, phía trước có cửa hàng binh khí, lần trước không phải Tam ca nói muốn mua kiếm sao, chúng ta đi xem chứ?”

Giang Thừa Ngạn muốn gật đầu, sau một khắc lại nghi hoặc nhìn Giang Diệu , hai con mắt ngạc nhiên hỏi: “Diệu Diệu làm sao biết ?”

Giang Diệu nhanh chóng cười cười nói: “Tam ca đã quên, lần trước đi Tuyên Vương phủ, chính là đi qua đường này, muối nhìn một lần là nhớ kỹ.”

Giang Thừa Ngạn biết được bản lĩnh của muối muối có đã gặp qua là không quên, cũng không hỏi lại, chỉ giơ tay xoa xoa đầu nhỏ của muối muối, nói: “Được, vậy chúng ta liền đi nhìn một cái.”

Xe ngựa của hai huynh muội đến trước cửa hàng binh khí liền dừng lại.

Giang Thừa Ngạn đem muối muối ôm xuống dưới, nắm tay nàng đi vào.

Giang Thừa Ngạn từ nhỏ theo Giang Chính Mậu tập võ, võ nghệ tuy không kịp Nhị ca Giang Thừa Hứa, nhưng so với thiếu niên bình thường thì rất là xuất sắc. Nam hài tử tự nhiên yêu thích công phu, hiện nay

Giang Thừa Ngân nhìn trong cửa hàng trưng bày binh khí rực rỡ muôn màu, liền vội vàng xoay bước đến chỗ bội kiếm treo trên vách tường.

Giang Diệu thấy Tam ca vui vẻ xem đồ, nàng cũng nhìn nhìn chung quanh, bước chân ngần đi tới trước gian tủ bày chuỷ thủ.

Giang Diệu người nhỏ, nên nhìn không thấy chuỷ thủ bày trong tủ, đang lúc nàng phát sầu thì ngay lúc đó, thân thể liền được người nhắc lên ôm lấy.

Tiểu nữ nhi nho nhỏ liền vững vàng ngồi ở đầu vai của đối phương. Giang Diệu cho rằng là Tam ca Giang Thừa Ngân, khuôn mặt nhỏ lập tức lộ ra nụ cười, sau đó cúi đầu nhìn kĩ chuỷ thủ được trưng bày, liếc mắt nàng liền nhìn trúng một cái chuỷ thủ khéo léo tinh xảo, trên đầu chuỷ thủ nạm đá quý rất đẹp.

Nàng giơ tay lên nắm lấy chuỷ thủ, cẩn thận tỉ mỉ nhìn, thấy rất đẹp mắt.

Lúc này, lại nghe thấy bên cạnh âm thanh truyền tới: “...Chuỷ thủ này bên trong không tốt.”

Hả?

Giang Diệu ôm chuỷ thủ trong tay, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh đang ôm mình trên vai, chờ đến khi thấy khuôn mặt thanh phong lãng nguyệt của đối phương, con mắt nàng đột nhiên mở lớn lên.

Lục Lưu sắc mặt lạnh nhạt, đem tiểu nữ nhi ngồi trên đầu vai mình ôm xuống.

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

•

Diệu Diệu: Lục thúc thúc, người làm sao ở chỗ này?

Lục Lưu: tâm ý tương thông = =

—

Moe muốn nói là Moe edit đau cả hai con mắt rồiiiii

12. Chương 12: Tuyển Phu

Edit: Phương Moe

Đứng bên chân thiếu niên là tiểu nữ nhi một thân váy đỏ mềm mại. Nàng thoáng ngửa đầu, đôi mắt to tròn long lanh lẳng lẳng nhìn thiếu niên.

So với nữ nhi cùng tuổi thì Giang Diệu nhỏ gầy hơn một chút, Lục Lưu lại là cao hơn so với thiếu niên bình thường, hiện nay Giang Diệu nhỏ bé miễn cưỡng đứng đến bắp đùi Lục Lưu.

Ba ca ca của Giang Diệu cũng là dạng cao to kiên cường, đời trước sau khi trưởng thành, so với nam tử cùng tuổi cao hơn rất nhiều, nhưng Lục Lưu này hai chân to dài, so với các ca ca nàng còn muốn cao hơn nữa.

Giang Diệu thấy Lục Lưu chăm chú chọn chuỷ thủ, liền ngoan ngoãn đứng chờ hần. Sau đó thấy hần chọn được một cây chuỷ thủ có vỏ màu hổ phách nạm đá quý. Cây chuỷ thủ ước chừng khoảng bảy, tám thốn. Tuy không tinh xảo như cây chuỷ thủ trong tay Giang Diệu nhưng nhìn thiết kế rất khéo léo và cẩn thận, cực thích hợp cho tiểu nữ nhi.

Lục Lưu cúi đầu, không lên tiếng, chỉ đem chuỷ thủ đưa cho nàng.

Giang Diệu giơ tay nhận lấy, muốn rút ra nhìn bên trong, thì Giang Thừa Ngạn ở bên kia lập tức chạy tới.

Hắn đem chuỷ thủ trong tay nàng lấy đi, siết chặt trong tay, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Cái này quá nguy hiểm, Diệu Diệu không thể dùng làm đồ chơi.”

Vũ khí nhỏ sắc bén, làm sao có thể để muội muội mảnh mai chạm vào? Dứt lời lại nghiêng đầu nhìn Lục Lưu, lông mày cau lại, chất vấn hắn: “Diệu Diệu mới là hài tử sáu tuổi, người làm sao có thể cho nàng chơi thứ đồ nguy hiểm như thế?”

Giang Thừa Ngạn giọng điệu tràn đầy trách cứ. Lần trước ở Tuyên Vương phủ, vị tuyên Thế tử Lục Lưu này mang muội muội bảo bối của hắn đi, Giang Thừa Ngạn liền cảm thấy có gì đó không đúng, bây giờ lại nhìn hắn tiếp cận muội muội như vậy, Giang Thừa Ngạn càng ngày càng là buồn bực —— nếu không phải thân phận của hắn tôn quý, Giang Thừa Ngạn còn tưởng hắn muốn giở trò xấu với muội muội đây!

Giang Thừa Ngạn đem hai cây chuỷ thủ đặt ở trước quây, sau khi thị uy xong liền kéo tay muội muội nhà mình đi ra ngoài, vừa đi vừa căn nhắc liên miên: “Nương không phải đã dạy muội sao? Không cho cùng người lạ nói chuyện. Ca ca nói cho Diệu Diệu biết, trong kinh thành này kẻ xấu còn muốn nhiều hơn, muội phải ngoan ngoãn, biết không?”

Giang Diệu trừng mắt nhìn, hiểu được lời này của Tam ca là cố ý nói cho Lục Lưu nghe, nàng liền không nhìn được liếc nhìn sắc mặt Lục Lưu, thấy gương mặt tuấn tú của hắn không lộ vẻ mặt gì, thật không biết có tức giận hay không. Giang Diệu không muốn trêu chọc đến hắn, đời trước nàng được biết Lục Lưu có tính thù dai, những đại thần từng dâng sớ buộc tội hắn, hết thấy đều không có kết quả tốt.

Giang Diệu vội vàng nắm tay Tam ca, nói tránh đi: “Tam ca chọn được kiếm rồi sao?”

Giang Thừa Ngạn lắc đầu, khuôn mặt có chút mất hứng: “Không chọn nữa, chúng ta vẫn là sớm trở về nhà một chút.”

“Được ạ” Giang Diệu nói.

Về nhà cũng được, chỉ cần Tam ca không nói thêm gì nữa là tốt rồi.

Lục Hà vẫn luôn đi theo sau Thế tử nhà mình, nghe thấy Tam công tử Trần Quốc Công phủ đem Thế tử nói thành người xấu, đúng là thú vị. Nhưng thật hiếm thấy Thế tử lại có lòng nhiệt tình tự mình chọn đồ cho vị tiểu nữ nhi này nha.

Lục Hà nhìn về phía Lục Lưu, hỏi: “Thế tử, đây là lễ vật cho sinh nhật của Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử, người xem lễ vật như này được chưa?” Nói xong, Lục Hà đem đến một cái búa đầu nhỏ cùng tiểu cung tên đã chọn lựa tốt đến.

Búa đầu nhỏ là đưa cho Cửu công chúa Lục Dục Tú, còn tiểu cung tên là chuẩn bị cho Thập nhất hoàng tử Lục Tử Hằng.

Lục Lưu khẽ vuốt cằm, dường như đối với chuyện chọn lễ vật này cũng không có mấy hứng thú. Nhưng Lục Hà biết, Thế tử gia cùng Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử quan hệ không bình thường. Chỉ ít quan hệ còn tốt hơn nhiều so với hai thứ huynh trong quý phủ.

Giang Thừa Ngạn nắm tay muội muội đi ra ngoài.

Giang Diệu chân ngắn bước theo Giang Thừa Ngạn, lúc đi đến ngưỡng cửa, nàng đang muốn bước lên thì Tam ca đã sớm khom lưng đem hai tay đặt ở eo nàng nhắc nàng qua dễ dàng.

Giang Diệu tươi cười hướng về phía Giang Thừa Ngạn, đúng lúc quay đầu liếc nhìn về phía Lục Lưu liền nghe thấy Lục Hà nhắc đến Cửu công chúa cùng Thập nhất hoàng tử, hai vị này cũng chính là Minh Hà trưởng công chúa và Cảnh Huệ đế ngày sau.

Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử là một đôi long phượng thai, lúc sinh ra cách biệt có một phút đồng hồ, đáng tiếc từ bé đến lớn hầu như không thay đổi. Cửu công chúa sinh ra sớm hơn, từ nhỏ đã luôn che chở cho đệ đệ, đến khi Thập nhất hoàng tử đăng cơ thì chỉ có hai người đối với hắn là quan trọng nhất, một trong số đó chính là vị hoàng tỷ này, người thứ hai chính là Lục Lưu.

Thập nhất hoàng tử tâm tính đơn thuần, nếu không có hai người này che chở, sợ là rất khó ngồi vững vàng ngôi vị hoàng đế.

Nàng cũng không có mấy ngạc nhiên khi hiện tại Lục Lưu có quan hệ thân thiết với tỷ đệ Cửu công chúa như vậy, vì vốn dĩ hắn đã có ý nâng đỡ vị tiểu hoàng đế này, nên hai bên qua lại từ bây giờ cũng là chuyện bình thường.

•

Kiều Thị cùng ba nhi tử và nữ nhi, mấy ngày nay đều đối với Giang Chính Mậu là hồ hững, điệu bộ này hiển nhiên là không muốn bỏ qua cho hắn.

Ba tên tiểu tử thối kia thì Giang Chính Mậu thu thập thừa sức, nhưng trong trận chiến này, lại có cả thê tử và nữ nhi bảo bối, lực lượng này hắn chống đỡ không nổi.

Ngày hôm nay trên bàn cơm hoàn toàn yên tĩnh, Giang Chính Mậu gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào bát cho nữ nhi, ôn nhu nói: “Diệu Diệu ăn nhiều một chút.”

Giang Diệu mở đôi mắt to len lén nhìn Kiêu Thị, sau đó gật đầu nói: “Cảm ơn phụ thân.”

Trước kia Giang Diệu không thích ăn thịt dính nhiều mỡ, nhưng lần trước sau khi nếm thử món thịt kho tàu này, cảm thấy món này mỡ ăn không ngấy, non mềm ngọt ngọt, cắn xuống một miếng, hương vị đậm đà tràn đầy khoang miệng, khỏi nói có bao nhiêu thoải mái.

Giang Diệu chậm rãi ăn, nghĩ đến hôm nay muốn cùng cha thương lượng việc của Tam ca, nên chờ khi dùng bữa xong, nàng cũng không cùng Kiêu Thị trở về viện. Kiêu Thị không thể nào ngăn cấm nữ nhi cũng cha nàng thân thiết, thấy nàng không có ý muốn về, cũng không nói gì, chỉ chậm rãi bước đi.

Giang Chính Mậu đúng là kinh hãi, đem nữ nhi ôm tới trên đùi, xoa xoa khuôn mặt trắng mịn của nàng, mừng tí mắt nói: “Vẫn là Diệu Diệu đau lòng cha.”

Giang Diệu lắc đầu một cái, khuôn mặt nhỏ bé nghiêm túc nói: “Diệu Diệu có chuyện muốn cùng phụ thân thương lượng.”

Giang Chính Mậu rất là ngạc nhiên, nhìn nữ nhi nhỏ bé như hạt đậu này, có thể có chuyện gì để thương lượng??!!

Giang Chính Mậu biết nữ nhi đã hoạt bát hơn rất nhiều, nghĩ chắc nàng muốn đi nơi nào chơi đùa, liền nói: “Diệu Diệu muốn ra ngoài chơi, thì phải hỏi ý kiến của nương con mới được, hỏi phụ thân cũng vô dụng thôi.” Giang Chính Mậu hiện giờ chính là không dám làm thêm chuyện gì chọc giận thê tử, mấy ngày nay hắn bị lạnh nhạt đủ rồi.

Giang Diệu nói không phải, sau đó nàng liền đem chủ ý của mình nói tỉ mỉ cho Giang Chính Mậu nghe: “...Phụ thân, phía bên Trần tỷ tỷ, nữ nhi đã nói xong rồi. Hiện tại là đến phiên phụ thân đó.”

Giang Chính Mậu nghe xong cũng ngẩn ra. Lúc trước hắn quyết định qua loa, cũng phân nửa là thất vọng hành vi trốn tránh trách nhiệm của nhi tử, nhưng so với những ngày hắn bị thê tử xa lánh, hắn đúng là hồi hận rồi. Hắn hiểu tính khí thê tử, đang muốn nghĩ cách giải quyết, nhưng không ngờ nữ nhi bảo bối nhanh hơn hắn một bước.

Giang Chính Mậu nghe chủ ý của nữ nhi, mặt mày nhu hoà gật đầu: “Được, phụ thân sẽ lo chuyện này.”

Giang Diệu nghe cha đồng ý, khuôn mặt trắng mịn liền mỉm cười hài lòng, nàng giơ tay sờ sờ mặt phụ thân một cái.

Năm ngày sau, Trần Ngũ gia tự mình tìm đến cửa, nói về việc muốn huỷ bỏ hôn ước.

Kiều Thị theo Giang Chính Mậu cùng đi ra ngoài gặp khách, nhìn thấy Trần Ngũ gia mang theo vẻ mặt áy náy, nàng đứng là ngăn người.

Lần trước Thái thi vừa nghe nữ nhi có thể gả tới Trần Quốc Công phủ đã vui sướng đến mức nào, vẻ mặt đó thấy thế nào cũng sẽ không cam lòng huỷ hôn sự này.

Trần Ngũ gia e ngại Thái thị, chắc chắn không thể giấu Thái thị đến Trần Quốc Công phủ, chỉ có thể là Thái thị cũng đồng ý huỷ bỏ hôn sự này.

Kiều Thị mầy liễu khê cau lại, nghiêng đầu sang nhìn phu quân mấy ngày nay bị mình lạnh nhạt. Tuy giờ khắc này sắc mặt Giang Chính Mậu như thường, nhưng chung quy nàng vẫn là thê tử của hắn, sao lại không nhìn ra hắn như trút được gánh nặng?

Chờ phu thê hai người khách khí tiễn Trần Ngũ gia về, Kiều Thị mới hỏi: “Việc này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Trần gia không thể vô duyên vô cớ liền muốn huỷ hôn sự này

Suốt mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên thê tử chủ động cùng hắn nói chuyện. Giang Chính Mậu sắc mặt ôn hoà, thân thiết nắm tay thê tử. Kiều Thị tránh thoát, tức giận nói: “Chàng nói chuyện cẩn thận, không cho phép động tay động chân.”

Mệnh lệnh của thê như núi. Giang Chính Mậu không dám lộn xộn nữa, chỉ nhấn bả vai thê tử làm cho nàng ngồi xuống, sau đó giải thích một phen.

Từ ngày Giang Thừa Ngạn cùng Giang Diệu đi Trần phủ vấn an, buổi tối Trần Ngưng Chỉ liền bắt đầu sinh bệnh, còn ăn nói linh tinh. Thái thị mời đại phu, đại phu nói tiểu cô nương mạch tượng bình thường, cũng không chẩn đoán được bệnh gì. Kéo dài đến ba ngày sau, bệnh tình Trần Ngưng Chỉ không những không có khỏi, trái lại nghiêm trọng lên. Thái thị chỉ lo nữ nhi nhiễm phải cái thứ gì không sạch sẽ, liền mời đại sư của Pháp Hoa tự. Đại sư hỏi Trần Ngưng Chỉ gần đây nhất có chuyện đã xảy ra, nghe tới tin tức cùng Tam công tử Trần Quốc Công phủ định thân, mới xem bát tự hai người, nhưng là mệnh trời sinh xung đột lẫn nhau, tương sinh tương khắc, không thích hợp làm phu thê. Thái thị bực bội làm sao tin tưởng chuyện ma quỷ này, nhưng nhìn dáng vẻ ấy của nữ nhi, thêm vào Trần Ngũ gia ở một bên khuyên bảo, do dự ròng rã một ngày trời, mới nhịn đau gật đầu, để Trần Ngũ gia đến Trần Quốc Công phủ huỷ việc hôn ước.

Kiều Thị tỉnh tể nghe, con người sáng ngời, nói: “Đây là chàng phái người làm ?”

Giang Chính Mậu làm việc xưa nay quang minh chính đại, đây cũng là lần đầu tiên khiến hắn giở thủ đoạn này, liền hướng về phía Kiều Thị bắt đầu dĩ cười cười.

May mắn hắn và đại sư Pháp Hoa tự có chút giao tình, hắn phải mặt dày xin xỏ nửa ngày, mới khiến đại sư lay động, cộng thêm cả trà phong tuyết mà nhiều năm nay hắn cất giấu mới thành công được vụ này, đúng là hắn bị lỗ to mà.

Giang Chính Mậu nhìn sắc mặt thê tử đã khá hơn chút, lúc này mới đem người ôm vào lòng, nói: “A Uyển, việc này xác định vì phu xử lý không thoả đáng, bây giờ đã giải quyết xong rồi, nàng đừng giận ta nữa nhé, có được hay không?”

Kiều Thị trong lòng dĩ nhiên là vui vẻ, nhưng nhớ lại lúc trước phu quân dễ dàng quyết định việc hôn sự của nhi tử, không nhận được lại thấy tức giận.

Nàng chớp mũi chưa xót, viền mắt hồng hồng nói: “Chàng có biết, nếu Ngạn Nhi thú Trần Cửu, trải qua cuộc sống không hạnh phúc, thì thiếp thân cả đời này không thể sống an nhiên.”

Giang Chính Mậu vội vàng nhận sai, lại ôm thê tử vào lòng vỗ về.

Kiều Thị cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, tiếp tục nói: “Phu quân phải đáp ứng thiếp thân, việc hôn sự của mấy hài tử phải do bọn chúng tự làm chủ.”

Đạo làm con, việc hôn nhân đều do cha mẹ quyết định, làm sao có chuyện để bọn nhỏ tự ý? Giang Chính Mậu không phải dạng người dễ dàng đáp ứng, nếu đáp ứng thê tử rồi, thì nhất định phải làm được. Hắn tuy muốn dỗ dành thê tử vui lòng, nhưng chuyện này không thể vội vã gật đầu đáp ứng, mà đành chầm chước một bước, nghiêm túc nói: “Hứa Nhi cùng Ngạn Nhi, vì phu có thể đáp ứng nàng, liền tùy ý bọn hắn làm chủ. Nhưng còn Nhượng Nhi thì không được.”

Giang Thừa Nhượng là đích tôn trưởng, sau này cả Trần Quốc Công phủ to lớn đều giao cho hắn, nên việc hôn nhân không đơn thuần là chuyện cá nhân.

Kiều Thị tuy rằng che chở nhi tử, nhưng nàng cũng biết rõ rằng, cho dù phu quân có yêu chiều nàng mà đồng ý chuyện này, thì bố mẹ chồng cũng sẽ không đồng ý.

Kiều Thị không phải người cố tình gây sự, chỉ ít việc hôn nhân của hai nhi tử còn lại xem như không cần lo lắng.

Nàng gật đầu đồng ý, sau đó lại nói: “Diệu Diệu cũng vậy. Sau này nếu Diệu Diệu yêu thương ai, chỉ cần hần phẩm hạnh đoan lương, đáng giá phó thác cả đời thì phu quân cũng không được phản đối.”

Giang Chính Mậu do dự một phen, rồi gật đầu đồng ý.

Kiều Thị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liền lấy khăn tay trong ống tay áo, nhẹ nhàng lau nước mắt.

Giang Chính Mậu cầm khăn tay trên tay thê tử, ôn nhu lau nước mắt cho nàng, thấy nàng muốn đứng dậy, liền nắm ống tay áo nàng, tủi thân gọi: “A Uyển....”

Kiều Thị lạnh nhạt nói: “Thiếp thân đi xem xem Diệu Diệu.”

Tóm lại không thể cùng khuê nữ tranh sủng, Giang Chính Mậu rộng lượng buông lỏng tay, gương mặt tuấn tú trở nên ủ rũ, cực kì giống với đại cậu không có nhà để về.

Đi tới cửa, Kiêu Thị lại nói: “Thiếp thân lại ở cùng với Diệu Diệu ba ngày.”

Dứt lời, Giang Chính Mậu ánh mắt hơi ngưng lại, tràn đầy sững sờ. Thời điểm ngẩng đầu lên, Kiêu Thị đã đi ra ngoài, nhưng hần vẫn là cười gật đầu: “Được.”

•

Kiều Thị tiến vào Cẩm Tú viện của nữ nhi, liền thấy nữ nhi một thân váy phấn hồng đang ngồi ghé đu.

Trước đây nữ nhi đều là rầu rĩ ở trong phòng, nói gì cũng không chịu ra ngoài chơi, bây giờ thì tốt rồi, nữ nhi càng ngày càng hoạt bát đáng yêu.

Kiều Thị mặt mày ung dung, đi tới ngồi cùng với nữ nhi trên ghé đu.

Ghé đu này là tự tay Giang Chính Mậu làm cho nữ nhi. Ghé đu được sơn đỏ thắm, phía trên ghé đu được trang trí đủ loại kiểu dáng động vật nhỏ, trông rất sống động, ngoài ra ở hai bên đầu ghé còn buộc mấy sợi dây lụa đủ mọi màu sắc, đón gió tung bay.

Giang Diệu biết hôm nay Trần Ngũ gia đến Trấn Quốc Công phủ rồi, mà nhìn sắc mặt mẫu thân hiện giờ, hiển nhiên chuyện của Tam ca đã được giải quyết, nàng liền ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Nương” .

Khuôn mặt tinh xảo của Kiêu Thị nở nụ cười, tay ngọc trắng nõn ôn nhu sờ hai búi tóc của nữ nhi, nói: “Tháng sau là sinh nhật của Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa, nương đã nhận được thiệp mời, Diệu Diệu muốn đi cùng nương không?”

Trong cung đủ loại tiệc mừng, hàng năm Kiêu Thị cũng phải đi mấy lần, nhưng Giang Diệu thân thể yếu đuối không thích xuất môn, Kiêu Thị cũng không muốn cho nàng đi.

Nhưng bây giờ lại khác, nữ nhi đã trở nên hoạt bát, liền muốn mang nàng đi nhiều nơi một chút, nên mới hỏi câu này.

Sống lại một đời, Giang Diệu tất nhiên không muốn chỉ sống bảo thủ ở phủ Trấn Quốc Công, ngày ngày được cha mẹ và các ca ca bảo vệ, nàng liền gật đầu vui vẻ nói:

“Được ạ, nữ nhi muốn đi.”

Kiều Thị cười cười, đem nữ nhi ôm vào trong lòng ngực.

Nàng cúi đầu nhìn đôi mắt to tròn đen láy của nữ nhi, nói: “Diệu Diệu, phụ thân con đã đáp ứng, sau này Diệu Diệu được tự mình tuyển phu quân.”

Rồi nàng lại tiếp tục xoa xoa khuôn mặt trắng nõn mềm mại của nữ nhi, cười nói, “... Diệu Diệu nhất định sẽ có một phu quân tốt ”

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Lưu: Tuyền ta!

Diệu Diệu: Thúc thúc, không được, chúng ta không được ~

13. Chương 13: Mật Đào

edit: Phương Moe

Đến ngày tiến cung dự tiệc, Kiều Thị sáng sớm liền dậy chuẩn bị mọi thứ.

Kiều Thị rất thích trưng diện, đứng trước gương trang điểm sửa soạn cũng bỏ ra những nửa canh giờ, cuối cùng là một thân trang phục đoan trang quý phái.

Nha hoàn hầu hạ bên cạnh đang đợi Kiều Thị cũng không cảm thấy ngạc nhiên khi nàng bỏ nhiều thời gian ra chuẩn bị, Kiều Thị trời sinh quyến rũ, trang phục phụ trợ, thêm gấm thêm hoa, có gì mà không tốt? Hơn nữa mấy nha hoàn bọn nàng, nhìn Kiều Thị đẹp cũng là vui tai vui mắt nha.

Trong Cẩm Tú viên, nha hoàn Ngọc Trác thấy Kiều Thị đến liền hướng về phía nàng hành lễ.

Kiều Thị vào trong phòng nữ nhi, thấy trong phòng yên tĩnh nên hiểu được nữ nhi vẫn còn đang ngủ, nàng liền rón rén mà đi tới bên giường.

Giang Diệu tuy chỉ là tiểu hài tử sáu tuổi, nhưng từ xưa đến nay tính tình độc lập, còn nhỏ tuổi đã muốn ở một viện riêng. Thời điểm Giang Diệu sinh ra, Giang Chính Mậu đã bắt tay vào chuẩn bị Cẩm Tú viên này cho nữ nhi bảo bối.

Giang Diệu muốn cái gì thì sẽ được cái đó, nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác muốn có mà không được, Cẩm Tú Viên này là vào thời điểm sinh nhật năm tuổi, Giang Diệu chủ động đề nghị với phụ mẫu hai người.

Giang Chính Mậu và Kiều Thị bàn bạc một phen, hiếm khi thấy khuê nữ chủ động yêu cầu muốn thứ gì, nên hai người liền đáp ứng ngay yêu cầu của Diệu Diệu.

Làm con gái đã không dễ, hơn nữa nàng lại là nữ nhi duy nhất của Trần Quốc Công phủ, yêu thương chiều chuộng cũng là chuyện bình thường.

Hiện nay Giang Diệu vẫn đang trong mộng đẹp.

Kiều Thị yên tĩnh ngồi ở cạnh giường, lặng lẽ chăm chú ngắm nữ nhi.

Ngày thường Giang Diệu ngoan ngoãn yên tĩnh, nhưng trong lúc ngủ thì tướng ngủ lại không có nhu mì như vậy mà nghịch ngợm vô cùng, nhìn tiểu thân thể lúc này cuộn tròn rúc vào trong chăn tròn vo như nắm cơm vậy.

Có đôi lúc Kiều Thị đã nghĩ, bộ dáng lúc ngủ mới thực sự thể hiện tính cách của nữ nhi. Nếu không phải từ nhỏ thân thể nữ nhi đã yếu đuối hơn so với hài tử cùng tuổi, thì nàng cũng sẽ giống tiểu hài tử khác thích cười, thích nghịch ngợm huyền ảo.

Kiều Thị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của khuê nữ như quả trứng, nhớ lại mấy ngày trước đây đại phu bắt mạch cho nữ nhi nói khuê nữ bảo bối này thân thể so với trước đây đã tốt hơn nhiều.

Thực sự là chuyện tốt.

Đôi mắt đẹp của Kiều Thị mỉm cười, gọi khuê nữ tỉnh dậy.

Giang Diệu mở đôi mắt vẫn còn muốn ngủ mơ màng nhìn Kiều Thị, rồi liền lười biếng ôm lấy Kiều Thị, sau đó nằm nhào trên bả vai nàng.

Sau khi rửa mặt xong, Kiều Thị tự mình chải đầu cho nữ nhi.

Lúc này Giang Diệu mới tỉnh táo một chút, nàng nhìn chính mình trong gương, có chút không nhận ra.

Tiểu nữ oa nhỏ nhỏ, mặt mày như hoa, cánh môi phần hồng chúm chím, khuôn mặt mập mập mập mập mập mập giống như nếu véo một cái sẽ có mặt đào chảy ra.

Giang Diệu trừng mắt nhìn, đưa tay lên sờ sờ mặt, đột nhiên nghĩ tới điều gì, mắt to nhìn nhìn hai tay của chính mình.

Hai tay nhỏ nhỏ những cũng là có thịt mập mập. Nàng nhếch môi, giơ tay véo mặt mình một cái, phát hiện khuôn mặt trắng nõn của chính mình lại có thêm chút thịt.

Hai mắt Giang Diệu tròn to, hưng phấn xoay người vui vẻ nhìn Kiều Thị: “Nương nhìn này, Diệu Diệu lại mập lên rồi!”

Trong trí nhớ đời trước của Giang Diệu, dù nàng được nuông chiều từ bé nhưng vẫn là một thân nhỏ nhỏ gầy gò. Khi đó nàng cùng Tạ Nhân còn giao hảo, Tạ Nhân trở mã đáng yêu kiều, mặt như phù dung. Mà nàng đây, dung mạo của nàng hơn xa Tạ Nhân, nhưng vĩnh viễn là một bộ dạng gầy gò như cây đậu nha, trên mặt trắng xám suy sụp, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng thổi bay được nàng.

Nàng chính là không thèm để ý mấy chuyện này, nàng có cha mẹ cùng các ca ca thương yêu, những cái khác đều không quan trọng, nhưng mỗi lần nhìn những tiểu nữ nhi cùng tuổi, khỏe mạnh hồng hào làm nàng không khỏi cũng ước ao.

Nàng còn nhớ có một lần, nghe được hai vị biểu ca bàn luận về nàng, mang nàng cùng Tạ Nhân so sánh, nói nàng tuy rằng thân phận cao quý cùng dung mạo hơn hẳn Tạ Nhân, thế nhưng ngoại trừ mặt và gia thế thì trên người nàng làm gì có tư thái của nữ nhi.

Hồi đó nàng bệnh tật quần quanh người, dù đến tuổi cập kê nhưng kinh nguyệt vẫn mãi chưa thấy đến, nên nhìn nàng giống như nữ hài đồng, lấy đầu ra đáng vẽ của thiếu nữ mới lớn.

Mà bây giờ, người nàng đã khỏe mạnh mập mập đầy thịt đây.

Giang Diệu cực kỳ hài lòng, nhếch môi cười, lại hướng về trong gương ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu trắng ngần, không nhịn được lại nhìn nhiều thêm mấy lần.

Nàng rất xinh đẹp nha!!!!

Giang Diệu tuổi nhỏ, mấy tháng này tâm tình tốt, khẩu vị tốt nên ăn được nhiều, còn thường xuyên đá cầu để tăng cường thể lực, thế nên cứ thế mà lớn nhanh.

Trước mắt nàng là khuôn mặt trắng nõn mập mập có da có thịt, tuy không đuổi kịp được cô nương mập Trần Ngưng Chỉ kia, nhưng chẳng bao lâu nữa là có thể đuổi kịp được Tiết Kim Nguyệt khuôn mặt tròn tròn.

Ngày hôm nay lúc dùng bữa sáng, Giang Diệu tâm tình tốt, ăn nhiều hơn nửa bát cơm.

Tiểu tổ tông thích ăn, người trong cả nhà đều nguyện ý hầu hạ .

Dùng hết đồ ăn sáng xong, Kiều Thị xoa xoa cái bụng phình lên của nữ nhi rồi nắm tay nữ nhi chuẩn bị ra ngoài phủ.

Trước khi đi, ba ca ca còn lần lượt từng người hôn một cái vào khuôn mặt tròn nhỏ của muội muội bảo bối, lúc này mới dắt ý đến lớp học.

Hôm nay Kiều Thị mặc một thân áo váy đỏ tươi thêu hoa văn bối tử vô cùng kì công, mỗi bước đi làm cho người ta cảm giác như đoá hoa đang nở rộ, cùng với khuôn mặt long lanh ý cười, diễm lệ đoan trang, không hổ danh là mỹ nhân trong kinh thành, dù Kiều Thị đi đến chỗ nào thì nhan sắc cũng luôn thu hút nổi bật, kể cả hiện tại khi đã lập gia đình thì nhan sắc ấy càng ngày càng đậm thắm, quyến rũ hơn.

Kiều Thị chọn cho Giang Diệu một thân áo váy cũng màu đỏ tươi, ngay cả kiểu tóc cùng trang sức cũng là cùng một dạng với Kiều Thị, Giang Diệu lúc này chính là một phiên bản thu nhỏ sống động của Kiều Thị.

Một lớn một nhỏ, một quyến rũ mỹ miều, một xinh đẹp ngây thơ dắt tay nhau ra ngoài gây biết bao nhiêu sự chú ý.

Xưa nay cơ thể Giang Diệu suy nhược, phần lớn nếu đi ra ngoài thì đều được Kiều Thị hay Giang Chính Mậu cùng các ca ca ôm, nhưng hôm nay một đôi chân gầy lon ton theo bước chân Kiều Thị, điệu bộ ngây thơ đáng yêu, dọc đường đi mẹ con hai người vừa nói vừa cười, dường như nói đến chuyện gì vui vẻ nên thỉnh thoảng liền nghe thấy tiếng cười giòn tan như chuông bạc của tiểu nữ oa.

Giang Diệu khuôn mặt bánh bao, béo tròn phần nộn, hoàn toàn là khí sắc của một tiểu nữ oa khỏe mạnh.

Tạ Nhân đứng bên khóm hoa, nhìn mẹ con hai người nói cười vui vẻ, cũng là ngẩn ra.

Từ lần trước ở Cẩm Tú viên, Tạ Nhân bị uy khuất lớn, liền sau đó cũng không còn chủ động đến tìm Giang Diệu chơi.

Người đọc sách đều có một cổ khí chất thanh cao xuất phát từ trong xương tủy, Tạ Nhân sinh ra trong dòng dõi thư hương, nên cũng có một cổ khí chất như vậy. Lúc trước nếu không vì bị người bắt nạt, nàng cũng sẽ không đi lấy lòng Giang Diệu, dù trên mặt là nụ cười nhưng trong lòng quá nửa là không vui.

Mỗi khi nhìn Giang Diệu một thân phục trang tinh xảo cùng trang sức quý giá đẹp đẽ, được sống trong Cẩm Tú viên sa hoa tiện nghi, nàng liền không nhịn được thâm nghĩ, nếu nàng là Giang Diệu thì thật tốt biết bao.

Có một lần, nàng thấy trong hộp đựng trang sức của Giang Diệu có một chiếc lắc tay bằng vàng, hoa văn sóng nước cực kì đẹp mắt, khiến nàng thỉnh thoảng liếc nhìn mấy lần, Giang Diệu thấy thế liền hỏi nàng có muốn hay không?

Trong lòng nàng tất nhiên là muốn, nhưng nhìn vẻ mặt của Giang Diệu giống như bố thí, nên nàng liền lắc đầu, nói vòng tay này nhìn chừng chặc quá, không thích hợp với tuổi của nàng.

Nhưng sau đó, nàng thừa dịp Giang Diệu không chú ý, liền lấy trộm cái vòng tay kia.

Dù trong lòng nàng run sợ hồi lâu nhưng nàng thật sự rất yêu thích chiếc vòng này.

Sau ngày ấy, khi đang cùng tán gẫu với Giang Diệu, nàng thấy nha hoàn Ngọc Trác chỉ vào trong hộp nói cái vòng kia không hiểu vì sao lại không thấy.

Trong lòng nàng sợ sệt, sợ bị người khác nhìn ra đầu mối liên quan đến mình, lại cũng cảm thấy là Ngọc Trác đang cố ý nói cho nàng nghe.

Giang Diệu sau khi nghe xong cũng chỉ nhàn nhạt “Ồ” một tiếng, rồi cũng không thêm để ý chút nào. Nàng nghĩ suy cho cùng đối với Giang Diệu cũng chỉ là một chiếc vòng tay bình mà thôi, chỉ cần nàng ấy yêu thích, thì cho dù một trăm hay một ngàn cái thì phụ mẫu nàng cũng sẽ mua cho nàng.

Giang Diệu có gia thế vượt qua nàng, chẳng qua là có số đầu thai may mắn mà thôi. Ngược lại nàng ta cũng sẽ sống chẳng được bao lâu, vinh hoa phú quý này nàng ta đúng là vô phúc hưởng. Mỗi lần thời điểm mà nàng ước ao, nàng sẽ đều nói với chính mình, Giang Diệu là con ma bệnh sẽ chết sớm, như vậy lòng nàng sẽ cảm thấy thoải mái hơn chút.

Nhưng hiện tại, thân thể Giang Diệu càng ngày càng tốt hơn xưa, làm sao còn nhìn thấy chỗ nào là bệnh tật suy nhược.

14. Chương 14: Cười Nhạo

edit: Phương Moe

Xe ngựa của Trần Quốc Công phủ dừng lại trước cửa cung.

Phu xe liền đưa bài tử xác nhận thân phận người trong xe ngựa, sau đó thị vệ mới để xe của họ đi vào.

Giang Diệu đưa tay lên vén màn xe nhìn ngó xung quanh, Kiều Thị ngồi ở bên cạnh thấy thế liền cười bảo: “Diệu Diệu, tỳ nữa vào trong cung phải ngoan, không được chạy loạn, có biết không?”

Trong cung nhiều quy củ, không giống như trong phủ Trần Quốc, mặc kệ nữ nhi muốn làm gì, trên dưới trong phủ đều chiều theo tính tình nàng.

“Vâng ạ! Diệụ Diệụ đã biết, nương yên tâm..!” Giang Diệụ nghiêng đầu nói, khuôn mặt bánh bao toàn ý cười.

Trước đây nàng bệnh tật gầy yếu, lại không thích cười, không có nửa phần giống tiểu nữ nhi hoạt bát. Bây giờ nghiêng đầu cười tùm tùm, thêm vào hôm nay ăn vận một thân trang phục tươi tắn, đẹp đẽ, làm cho khuôn mặt nhỏ này càng nhìn càng khiến người ta yêu thích.

Kiều Thị nhìn ngắm đôi mắt long lanh ngập nước của nữ nhi, không khỏi thấy sững sờ.

Dung mạo của nữ nhi, ngày sau sợ là còn muốn đẹp hơn nàng.

Kiều Thị thích chưng diện, tự nhiên cảm thấy càng đẹp càng tốt, may mắn là nàng được gả cho chính biểu ca thanh mai trúc mã của mình, nên hiểu tính tình cùng gốc rễ của biểu ca... Nhìn đến nữ nhi xinh đẹp bên cạnh, nàng sợ sau này nữ nhi bị gả cho phu quân không tốt, như vậy sẽ hại cả đời của nữ nhi...

Kiều Thị may mắn lắm, cảm thấy sự lo lắng của chính mình có chút hơi sớm, liền tự cười giấu bản thân.

Nàng cúi đầu, nhìn gò má hơi nhợt nhạt vì lạnh của nữ nhi, liền không nhịn được kéo nàng ôm vào lòng. Giang Diệụ cũng thuận thế ngồi trong lòng mẫu thân, đôi mắt to chớp chớp nhìn Kiều Thị.

Đời này, đây là lần đầu tiên nàng tiến cung, nhưng đời trước, nàng đã tới rồi.

Kiều Thị cùng Giang Diệụ xuống xe ngựa, sau đó nàng nắm tay Giang Diệụ đi đến Ngọc Thọ đài - nơi tổ chức sinh nhật cho Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử.

Vào mùa hè, Ngọc Thọ đài được xây dựng chính giữa hồ nước, xung quang là hoa sen đáng ngọc yêu kiều, nước hồ trong xanh mát mẻ, những loại cá đủ màu sắc thi nhau bơi lội, nhìn vô cùng sống động.

Hoàng cung xưa nay đều là ruộng cật chạm trổ, vàng son lộng lẫy xa hoa, nhưng riêng Ngọc Thọ đài này lại giống như một dòng suối tươi mát chảy qua núi vàng, núi bạc. Hơn nữa xung quanh Ngọc Thọ đài đều là cây xanh toả bóng, đúng là xua tan đi cái nóng nực của mùa hè oi bức, khung cảnh này khiến người ta không khỏi cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Kiều Thị đi vào trong, trên đường cũng gặp vài vị phu nhân thế gia, ai ai cũng đều châu hoàn thúy nhiễu, trang phục khí thế.

Giang Diệụ tuổi còn nhỏ, lại không thường xuất môn, nhưng bất quá dựa trên trí nhớ nàng nhớ được cùng với nghe nương và các nàng trò chuyện, trong lòng Giang Diệụ cũng sớm đoán được thân phận đối phương.

Vị phu nhân mập mạp mặc một thân áo váy màu xanh lam thêu hoa văn song hỉ, khuôn mặt to tròn, đôi mắt nhỏ dài, nhưng lại là thê tử của Lại Bộ Thị Lang - Hồ thị.

Hồ thị nhìn thấy người đến khá là vui mừng, trên mặt rạng rỡ ý cười, nhìn giọng điệu cùng thần thái dường như cùng Kiều Thị là một đôi tỷ muội tốt.

Hồ thị cùng Kiều Thị nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy người đến từ phía, con người liền sáng ngời, vội vã quay về phía Kiều Thị nói:

“Muội nhìn kia, Huệ muội muội cũng đang tới, hai người tỷ muội các người không phải hẹn cùng nhau đến chứ?”

Hồ thị trêu ghẹo nói, nhưng đôi mắt nhỏ hẹp kia lại tinh tế liếc nhìn đánh giá vẻ mặt của Kiều Thị.

Kiều Thị sao lại không biết suy nghĩ ấu trĩ trong đầu Hồ thị, sắc mặt nàng liền hồ hững nghiêng người nhìn sang, thấy một thân áo gấm sắc hồng, hoa văn búi tử được dệt nổi vô cùng tinh xảo, trên khuôn mặt xinh đẹp của vị phu nhân nọ là kiểu tóc sơ ụ đoạ kế, nghe thấy tiếng nói chuyện hướng về mình liền dừng lại bước chân.

Vị mỹ mạo phu nhân này chính là chính thê của đích tôn Khánh Quốc Công phủ - Lan Nhu Huệ, cũng là biểu muội của Kiều Thị.

Kiều Thị danh tính lan xa, khắp nơi trong kinh thành đều biết danh tiếng nàng. Từ nhỏ Lan Thị đã lấy Kiều Thị làm mục tiêu, chuyện gì nàng ta cũng muốn phải hơn Kiều Thị, đỉnh điểm không chịu thua kém

là đang trước Kiều Thị vừa gả vào Trần Quốc Công phủ, thành thê tử của con trưởng đích tôn Giang Thừa Mậu, thì phía sau Lan thị liền đáp ứng hôn sự với trưởng tử Khánh Quốc Công phủ.

Biểu tỹ muội hai người, trước sau đều gả vào Quốc Công phủ uy danh hiển hách. Kiều Thị vào cửa hai năm liền sinh một lúc ba nhi tử, nhưng Lan thị đường con cái lại gian nan hơn, thành thân được bốn năm mới có mỗi một nữ nhi. Giờ khắc này, nữ nhi này đang được Lan thị nắm trong tay, nàng mặc một thân áo váy phần hồng hoa mai, tên gọi Lương Thanh Huyền.

Khuôn mặt Lan thị tuy không đẹp bằng Kiều Thị, nhưng cũng là một mỹ nhân dung mạo bất phàm, nên nữ nhi của nàng Lương Thanh Huyền, dù mới bảy tám tuổi, nhưng cũng là một dạng xinh đẹp đáng yêu, người gặp người thích.

Tính tình Lương Thanh Huyền dịu dàng hơn so với Lan thị một chút, hiện nay nhìn Giang Diệu trong tay Kiều Thị, nàng liền nhìn về phía mẫu thân mình cười khê một cái, rồi hướng sang phía Kiều Thị chào một tiếng “A Di”, rồi nhìn sang Giang Diệu nói: “Biểu muội nhìn mập mập lên rồi.”

Giang Diệu lúc này nhìn Lương Thanh Huyền, chợt nhớ tới đời trước —— Lương Thanh Huyền mê luyện Nhị ca của nàng, nhưng cuối cùng phải gả cho người mình không thương, gả được hai năm, liền âu sầu sinh bệnh mà chết. Mẫu thân nàng và Lan thị quan hệ không mấy vui vẻ, cho nên nàng cùng Lương Thanh Huyền lui tới không nhiều, nhưng tính tình của Lương Thanh Huyền rất được, mỗi lần gặp nàng đều thân thiết như tỷ muội, khi nghe được tin biểu tỹ qua đời, trong lòng nàng đã rất khó chịu.

Trước khi Lương Thanh Huyền qua đời, nàng từng đi gặp tỷ ấy một lần, dung nhan xinh đẹp dịu dàng của biểu tỹ ngày xưa, giờ bị sẩy thai, sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường, so với nàng ốm yếu lúc ấy thì biểu tỹ nhìn càng suy nhược hơn. Khi ấy nàng mới biết được, thì ra chuyện biểu tỹ yêu thích Nhị ca nàng bị mẫu thân Lan thị biết được, Lan thị không tác thành một chút nào, mà lập tức đem Lương Thanh Huyền gả ra ngoài, chặt đứt ý niệm của biểu tỹ.

•

Khuôn mặt bánh bao của Giang Diệu liền mỉm cười, âm thanh tươi mát ngọt ngào hướng về Lương Thanh Huyền chào: “Huyền biểu tỹ!”

Lan thị mặt mày lạnh nhạt nhìn Kiều Thị, khê gật đầu coi như chào hỏi, sau đó nắm tay nhỏ của Lương Thanh Huyền đi vào.

Nhưng nhìn cảnh vui này, Hồ thị sao có thể bỏ qua, nàng ta liền che miệng cười cười, nói: “Huệ muội muội sao lại đi rồi, hai người là biểu tỹ muội, hơn nữa cũng đã làm mẫu thân, làm sao tính tình vẫn giống như hồi bé tính toán.”

Ngoài miệng thì nói có vẻ là thấy bất công thay cho Kiều Thị, nhưng trong lòng Hồ thị thì vui vẻ lắm.

Hồ thị cùng Kiều Thị và Lan thị lớn lên cùng nhau, nhưng người được toả sáng luôn là hai biểu tỹ muội kia, từ gia thế, dung mạo cho đến nhà chồng, Hồ thị cũng không bằng được hai người họ, nên Hồ thị luôn mong ước hai tỷ muội kia nội bộ đấu tranh, đấu càng tàn nhẫn thì nàng ở cạnh xem càng vui vẻ.

Kiều Thị được cái thẳng tính, căn bản không thèm so đo với Hồ thị,

Hồ thị thấy Kiều Thị không phản ứng gì, nụ cười trên mặt cứng đờ, mãi không nói lên lời, trong lòng âm thầm chửi bới Kiều Thị hồi lâu.

Kiều Thị từ nhỏ xuất sắc, dung mạo mỹ miều, gia thế hiển hách, đến khi gả đi lấy chồng, phúc khí vẫn cứ tốt như vậy.

Hồ thị trong lòng cảm thấy không cam lòng cũng không phải ngày một ngày hai.

Sau đó Kiều Thị liền được cung nữ đưa vào Ngọc Thọ đài.

Tại Tử Lý viện không ít tiểu nữ nhi đang tụ tập thành vòng, dường như chơi rất vui vẻ. Kiều Thị dừng bước chân, nhìn khuê nữ trong tay mình, thấy nàng mở đôi mắt to lay lay nhìn. Kiều Thị đau lòng, nghĩ lúc này Trang phi còn chưa đến, bên trong lại nhiều phu nhân thế gia, tiểu nữ nhi tự nhiên sẽ không thích trường hợp gò bó này. Kiều Thị hỏi: “Diệu Diệu muốn đi chơi đùa cùng các tỷ muội sao?”

Giang Diệu nhìn mấy tiểu cô nương bên kia, trong số đó nàng cũng chỉ nhận ra Hoắc Tuyền, nhưng vẫn gật đầu nói: “Nương...Diệu Diệu có thể đi chơi sao?”

Tuy rằng chuyện lần trước đã được giải quyết, nhưng nàng vẫn muốn nghe tình huống của Trần Ngưng Chỉ từ Hoắc Tuyền một chút.

Kiều Thị gật đầu, thả tay đang nắm nữ nhi ra, sau đó lệnh cho hai nha hoàn phía sau đi theo nữ nhi. Hôm nay tiến cung, Kiêu Thị không mang nha hoàn thiếp thân của Giang Diệu theo. Nha hoàn Ngọc Trắc cùng Phỉ Thuý tuy chăm sóc nữ nhi tận tâm tận lực, nhưng đến cùng chưa bao giờ vào cung, lại ít va chạm xã hội thượng lưu quý tộc, nên nàng sợ xảy ra chuyện sơ sót, vì thế hôm nay chỉ dẫn theo bốn Đại nha hoàn Mai Lan Trúc Cúc của chính mình.

Thanh Mai cùng Thanh Lan ở lại tiền viện chăm sóc Giang Diệu, còn Thanh Trúc và Thanh Cúc thì cùng Kiêu Thị vào Ngọc Thọ đài.

Thanh Mai có chút võ công, nên Kiêu Thị đối với nàng yên tâm, dù sao nhân gia tiểu cô nương ở chỗ này chơi, cũng không dám không nói đạo lý đem khuê nữ nhà nàng bắt nạt. Tiểu hài tử, chơi vui vẻ một chút, không có gì phải lo lắng quá.

Kiều Thị nhìn nữ nhi đi đến chỗ mấy tiểu cô nương, thời điểm đang định đi thì phát hiện ngồi bên cạnh bàn đá có một thiếu niên cầm bào màu lục, bên hông đeo một miếng bạch ngọc phát quang.

Thiếu niên trơn bóng như ngọc, tuần tú nhả nhặn, ngồi dưới giàn nho, ánh nắng vàng mềm mại chiếu xuống giàn nho xanh biếc, cùng với cầm bào lục ngọc một vẻ giống nhau, dường như đem lại cảm giác như ẩn như hiện. Phong cảnh như vậy, nhìn đẹp như một bức tranh thiên nhiên. Kiêu Thị yêu thích cái đẹp, nên tự nhiên nhìn lâu vài lần, trong lòng không khỏi thầm khen một phen.

Hơn nữa thiếu niên ngọc thụ lâm phong này từng cứu nữ nhi một mạng, Kiêu Thị nhìn càng hợp mắt, trong đầu cảm thấy, trong khắp kinh thành to lớn này, cũng không thể tìm ra người thiếu niên thứ hai có khí chất như ngọc này.

Kiều Thị hiểu được tri ân báo đáp, nhưng lúc này qua cảm ơn có chút không thích hợp, liền thu hồi ánh mắt, nghĩ để ngày sau cảm ơn cũng được.

Mấy tiểu cô nương trong Tử Lý viện chính là cùng nhau xem chó con.

Con chó nhỏ này có bộ lông trắng như tuyết, thân hình béo ị, mắt đen láy, rất là đáng yêu.

Giang Diệu không thích chó mèo, nhìn cũng không có hứng thú, nên chỉ giơ tay lôi kéo ống tay áo Hoắc Tuyền: “Tuyền tỷ tỷ.”

Nghe được âm thanh mềm mại của tiểu cô nương, Hoắc Tuyền quay đầu lại, nhìn trước mặt khuôn mặt đáng yêu béo mập của tiểu nữ oa, liền tròn to hai mắt, đánh giá một phen. Nàng cười, giơ tay véo véo mặt bánh bao của Giang Diệu: “mập ra không ít nha!”

Giang Diệu cười cười. Khuôn mặt bánh bao xác thực đáng yêu hơn nhiều so với bộ dáng gầy ốm kia. Nàng lôi kéo Hoắc Tuyền đi đến một bên hỏi sự tình Trần Ngưng Chỉ. Biết được Thái thị vẫn chưa phát hiện Trần Ngưng Chỉ nói dối, liền thở phào nhẹ nhõm. Vấn đề giải quyết viên mãn, không thể tốt hơn.

Hoắc Tuyền muốn lôi kéo nàng đến xem chó con, nhưng Giang Diệu lắc đầu một cái: “Tỷ đi đi, muội không hứng thú, nên muội ở chỗ này được rồi.”

Hoắc Tuyền cho rằng nàng sợ chó, nhưng tiểu cô nương sĩ diện nên cố ý nói không hứng thú, Hoắc Tuyền cũng phối hợp theo, không có vạch trần nàng: “Được, vậy muội chờ tỷ ở chỗ này, một lúc nữa tỷ quay lại chơi với muội.”

Giang Diệu cười khanh khách gật đầu: “Được.”

Hoắc Tuyền nhảy nhót chạy đi, Giang Diệu xem xét nhìn bốn phía, liếc mắt một cái liền phát hiện thiếu niên ngồi bên cạnh bàn đá. Người bên ngoài đều túm năm tụm ba, chỉ có hán cô độc một mình, hơn nữa dung mạo hán xuất chúng, nên liền dễ dàng nhìn thấy.

Nàng thoáng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt thiếu niên cũng rơi vào trên mặt của nàng.

Sau đó, ánh mắt hắn liền không dời đi .

Giang Diệu hiểu lẽ nghĩa, hơn nữa nàng bây giờ mới là một tiểu nữ oa, không cần cấm kỵ nam nữ khác biệt, nên nàng liền đến chỗ Lục Lưu.

Nàng nghiêng đầu nhỏ, suy nghĩ một chút, mới gọi: “Lục ca ca.”

“... Ủ.” Lục Lưu gật đầu, sau đó một đôi con ngươi đen nháy ở trên mặt nàng nhìn ngấm một phen.

Giang Diệu chớp mắt mấy cái, cảm thấy có chút kỳ quái, liền giơ tay sờ sờ mặt của mình.

Lục Lưu đặt chén trà trong tay xuống, một đôi tay thon dài trắng nõn hướng về phía trước mặt tiểu Nữ Oa.

Hắn duỗi ngón tay ra, ở trên khuôn mặt mập mập phần nộn nhẹ nhàng chọc chọc mấy lần.

Thật mềm, dường như một khắc sau đó có thể chọc ra nước vậy.

Nàng tự biết mình mập lên, nhưng mà để nam tử xa lạ chạm vào mặt nàng, vẫn là cảm thấy có chút ngại ngùng.

Giang Diệu nhú mày, má phẩn hồng hồng, lùi về sau một bước.

Thấy nàng lui bước, con mắt Lục Lưu nhất thời trầm xuống.

Giang Diệu biết được bên trong Lục Lưu không phải dạng nhìn thanh cao như ngọc, nhưng nàng cùng hắn gặp qua vài lần, thấy hắn đối với nàng đúng là ôn hoà.

Lúc này Lục Lưu nhìn nàng với ánh mắt như vậy, nhất thời Giang Diệu có chút bị dọa, nhưng sau một khắc, thiếu niên khôi phục lại vẻ hờ hững, dường như vẻ mặt nàng mới thấy chỉ là ảo giác.

Nếu nàng không biết trước Lục Lưu sau này sẽ là một nhân vật lớn, thì nàng sẽ cho rằng thiếu niên trước mặt này là ôn hoà vô hại.

Thật là một thiếu niên âm trầm.

Sau đó Lục Lưu thân thủ nhanh nhẹn đem tiểu nữ oa ôm lên, để nàng ngồi trên băng đá bên cạnh hắn.

Đứng ở một bên, Thanh Mai cùng Thanh Lan ngơ ngác nhìn nhau.

Lục Lưu thấy nàng ngồi ngoan ngoãn, liền cầm lấy quả táo chín đỏ ngon nhất, đưa tới cho nàng: “Ăn đi.”

Giang Diệu thích ăn táo, mặc dù lúc này không thấy đói bụng, nhưng ngồi không thì có vẻ nhàm chán, liền giơ tay nhận lấy quả táo trong tay Lục Lưu: “Cảm ơn Lục ca ca!” (;)

Mặt mày Lục Lưu liền dần ra, tâm tình có chút thoải mái dễ chịu.

Giang Diệu cắn một miếng, quả táo ngọt giòn lại nhiều nước, đúng là rất ngon.

Trong lúc nàng đang ăn táo thì có âm thanh tiến về phía nàng cùng Lục Lưu.

“Đường huynh, sao huynh lại ngồi ở đây?”

Nghe được âm thanh tiểu cô nương, Giang Diệu ôm trong tay quả táo nhỏ, nhắc mi liếc nhìn. Thấy tiểu cô nương đi tới, ước chừng tám chín tuổi, ăn mặc một bộ nhu quần màu đỏ, trên đầu mang trâm hoa tinh xảo, trang phục thật là đẹp đẽ. Tiểu cô nương xinh đẹp, chỉ là giữa hai lông mày có chút anh khí, cười lên sang sảng thẳng thắn, khiến người ta cảm thấy đẹp đẽ, thoải mái.

Vị này chính là Cửu công chúa Lục Dục Tú, ngày sau là Minh Hà trưởng công chúa.

Cửu công chúa nhìn thấy Lục Lưu, thấy bên cạnh đường huynh có thêm một tiểu nữ oa ngọc tuyết đáng yêu, con ngươi liền sáng ngời, cảm thấy ngạc nhiên .

Nàng cười cười, nắn nắn mặt bánh bao của Giang Diệu, hướng về phía Lục Lưu nháy mắt mấy cái: “Của huynh ? Làm sao chưa từng thấy?”

Lục Lưu không nói gì, thân thủ nhanh nhẹn đem một trong hai cái hộp trong tay Lục Hà đang đứng phía sau cầm lấy, sau đó hướng về phía Cửu công chúa ném tới.

Cửu công chúa động tác nhanh nhẹn, lập tức tiếp được.

Nàng cúi đầu mở ra, liếc mắt nhìn nhìn, cầm lấy tiểu cung tên ghét bỏ, nhíu mày nói: “Ai nha...muội nói đường huynh nghe, huynh tốt xấu gì cũng nên đưa ra lễ vật ra đáng sinh nhật chứ!”

Lục Lưu giương mắt nhìn Cửu công chúa, khẽ mở môi mỏng: “Không muốn?”

Cửu công chúa vội vàng nói: “Muốn muốn muốn, muội muốn vẫn không được sao?” Cửu công chúa đem Lục Lưu coi là Thân huynh trưởng, đối với hắn đặc biệt tôn trọng. Nhưng nàng không hi vọng tính tình Lục Lưu như vậy, có thể tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật gì đến. Cửu công chúa mỉm cười nhận lấy, nói, “Chờ một lúc A Hằng đến rồi, muội sẽ bảo đệ ấy đến tìm huynh.” Nói xong, liền lại nắn nắn khuôn mặt nhỏ bé của Giang Diệu, còn tiện đường ở trên mặt nàng hôn một cái: “Tiểu muội muội thật đáng yêu.”

Giang Diệu nâng quả táo, nhìn bóng lưng Cửu công chúa rời đi, bỗng nhiên nhớ lại đời trước tẩu tẩu có nói với nàng vị Cửu công chúa này khác biệt so với tất cả mọi người.

Giang Diệu một mặt suy nghĩ sự tình, một mặt gặm quả táo trong tay, bỗng “Rắc” một tiếng, lông mày Giang Diệu lập tức nhíu lên.

Lục Lưu bên cạnh nhìn Giang Diệu lông mày cau lại, nhàn nhạt hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắn nhìn nàng không nói lời nào, liền đem quả táo trong tay nàng cầm tới, nhìn thấy phía trên chỗ nàng vừa cắn có chút vết máu, lúc này mặt mày hắn nghi ngờ một trận, nắm lấy cằm nàng, khiến cho nàng thoáng hé miệng cho hắn xem.

Nhìn tiểu cô nương thiếu mất cái răng cửa, gương mặt tuấn tú không hề cảm xúc của Lục Lưu, đột nhiên hiện lên ý cười, nhất thời càng hiện ra phong hoa vô song.

Tiểu lông mày của Giang Diệu càng nhíu chặt, lại nhìn lên thấy Lục Lưu khuôn mặt đang cười, khiến nàng càng ảo não giờ tay tự mình sờ sờ răng cửa.

—oOo—

Tác giả có lời muốn nói:

Giang gia Diệu Diệu: Rơi mất răng cửa, kết quả bị phu quân cười nhạo ròn rã một ngày, làm sao trả thù đây! Xin hiến mưu mẹo!

~(>_<~

~Lục gia Xán Xán: Một hơi sinh cho hắn sinh ba cái tiểu tử, sau đó mỗi ngày niệu hắn! Hắc hắc ~o(* *)

Giang gia Diệu Diệu: = =

15. Chương 15: Hở

edit: Phương Moe

Giang Diệu thường ngày tuy rằng không hay trang điểm, nhưng mẫu thân Kiều Thị vẫn tốn tâm tư trụng diện cho nữ nhi. Kiều Thị thích làm đẹp, bản thân nàng đẹp còn chưa đủ, nhất định người bên cạnh nàng cũng phải đẹp, lúc này mới thấy thoả mãn.

Buổi sáng hôm nay, Giang Diệu nhìn chính mình trong gương đáng dấp dấp mạp mạp mạp mạp khả ái thì vô cùng hài lòng, chỉ chớp mắt một cái mà bị giờ lại thiếu mất một cái răng cửa nha! =.=

Thanh Mai và Thanh Lan trong lòng “lộp độp” một tiếng, trái tim đều muốn nhảy ra ngoài.

Ai mà không biết tiểu thư là bảo bối của Trấn Quốc Công phủ, mất đi một cọng tóc cũng khiến người trong nhà đau lòng nửa ngày, phu nhân bảo các nàng chăm sóc cho tiểu thư, không ngờ phu nhân vừa mới đi vào thì tiểu thư liền rơi mất cái răng cửa.

Thanh Mai là người thận trọng, không giống như Thanh Lan chỉ bối rối không biết phải làm sao, thấy tiểu thư bị như vậy Thanh Mai liền bước đến muốn xem thử, nhưng đã thấy Tuyên thế tử nâng mặt tiểu thư nhà nàng lên nhìn.

Thế tử một bộ dáng vui vẻ nhìn tiểu thư nhà nàng.

Đến cùng là không thể đắc tội Thế tử, Thanh Mai đến gần liền hành lễ, nói: “Tuyên thế tử, để nô tỳ giúp tiểu thư.”

Nhưng Lục Lưu ngoảnh mặt làm ngơ, không để ý đến lời Thanh Mai.

Hắn cầm lấy ấm trà, tự mình rót một chén trà xanh, sau đó đem chén trà đến bên môi phần nộn của Giang Diệu, âm sắc thanh nhuận nói: “Súc miệng đi.”

Giang Diệu ngoan ngoãn há mồm, ngậm một hớp nước trà. Tiểu hài tử thay rằng thời gian này là chuyện bình thường, may mắn chảy máu cũng không nhiều, súc miệng mấy lần, trong miệng đã dễ chịu hơn nhiều.

Ánh mắt Giang Diệu rơi vào trên quả táo cùng cái răng nhỏ đặt trên bàn đá. Nếu hôm nay không vì gặm quả táo này, chiếc răng cửa này của nàng còn cố gắng ở lại thêm mấy ngày nữa. Nghĩ như vậy, nàng liền liếc mắt lên liếc Lục Lưu một cái, xị mặt có chút oán Lục Lưu.

Hắn ngược lại thì tốt rồi. Nàng rơi mất răng, mà hắn còn cười nàng.

Đôi mắt to của Giang Diệu xem xét nhìn Lục Lưu, thấy hắn giờ khắc này đã thu lại ý cười, nhưng nghĩ đến vừa rồi hắn mới cười nhạo nàng, vẫn cảm thấy người này đáng ghét đến cực điểm. Đúng là sau này trở thành nhân vật lớn như vậy, ít nhiều gì cũng sẽ có chút thói hư tật xấu.

Giang Diệu tâm tình không vui, khuôn mặt nhỏ trở nên ủ rũ.

Thanh Lan đi vào tìm Kiều Thị.

Kiều Thị nghe chuyện nữ nhi vội vã lại đây, nhìn nữ nhi ngồi trên băng đa, nàng vội vàng đi đến ôm lấy nữ nhi, lo lắng nói:

“Diệu Diệu há mồm ra, để nương nhìn nào.”

Thân thể Giang Diệu tuy chỉ mới sáu tuổi, nhưng bên trong lại là tâm hồn của đại cô nương, thiếu mất răng cửa rất là mất mặt đó nha.

Giang Diệu do dự một lúc, mới hé miệng ra cho nương nhìn. Kiều Thị nhìn nữ nhi thiếu mất cái răng cửa, liền hướng về phía Thanh Mai cùng Thanh Lan trách hỏi:

“Làm sao không lý do mà tự nhiên rơi mất?”

Thanh Lan thân thể run rẩy, hướng về phía Thanh Mai, Thanh Mai do dự một trận vẫn không thể mở miệng trả lời thế nào.

Đúng lúc này thì Lục Lưu liền nói chuyện:

“Quả táo này là do tại hạ đưa cho Giang tiểu thư ăn, nếu như muốn trách, thì phu nhân hãy trách tại hạ đi.”

Kiều Thị vừa nghe thấy âm thanh của Lục Lưu, lúc này mới ôm nữ nhi quay đầu lại xem. Thấy thiếu niên lẳng lặng đứng thẳng, dáng người kiên cường, thẳng tắp như trúc, trên mặt lộ vẻ áy náy.

Kiều Thị là mẫu thân của bốn hài tử, tự nhiên biết hài tử thay rằng là chuyện bình thường, thêm vào nữa đối phương lại là ân nhân cứu mạng của nữ nhi, liền cười nói:

“Tuyên thế tử có lòng tốt cho Diệu Diệu ăn, sao ta có thể trách người? Hơn nữa, Diệu Diệu cũng đến tuổi nên thay răng.”

Giang Diệu vòng tay nhỏ nhắn lên ôm cổ Kiều Thị, mặt tròn tròn dựa trên đầu vai Kiều Thị, có chút rầu rĩ không vui.

Lục Lưu sắc mặt lạnh nhạt, sau đó móc chiếc khăn tay màu xanh ngọc trong ngực ra, lấy chiếc răng đang ở trên bàn đá gói lại cẩn thận, rồi đưa cho Kiều Thị.

Nhìn cử chỉ tỉ mỉ như vậy khiến trong lòng Kiều Thị càng ngày càng tán thưởng.

•

Trở về phủ, ba huynh đệ vừa tan học liền chạy ngay đến viện của bảo bối muội muội.

Đại ca Giang Thừa Nhượng lập tức ôm muội muội nhà mình lên, Kiều Thị thấy thế liền cười dạn dò: “Cẩn thận một chút, chớ đem Diệu Diệu quăng ngã.”

Giang Thừa Nhượng nói: “Nương yên tâm, coi như nhi tử có ngã, cũng sẽ không đem Diệu Diệu bị ngã theo.”

Giang Thừa Ngạn gật đầu theo: “Đúng rồi, coi như đại ca ngã thật, thì phía sau cũng có nhi tử cùng Nhị ca làm đệm lót, bảo đảm không làm bị thương được Diệu Diệu.”

Việc hôn sự cùng Trần Ngưng Chỉ coi như giải quyết xong, khiến Giang Thừa Ngạn mấy ngày nay bước chân đều nhẹ nhàng hơn nhiều.

Làm mẫu thân thường yêu quý nhất tiểu nhi tử, hơn nữa Giang Thừa Ngạn này mồm miệng dẻo như kẹo, lúc này liền chọc Kiều Thị cười vui vẻ.

Giang Thừa Ngạn cúi đầu, thấy muội muội không nói lời nào, khuôn mặt có vẻ ủ rũ không vui, hần liền giơ tay nheo nheo khuôn mặt bánh bao của muội muội, nói:

“Diệu Diệu làm sao? Sao không nói chuyện cùng Tam ca?”

Giang Diệu lắc đầu một cái, do dự một chút, rồi mới kêu một tiếng Tam ca.

Lần này Giang Thừa Ngạn liền nhìn thấy rõ ràng.

Ánh mắt hần nhất thời tối lại, nâng khuôn mặt muội muội lên, nhíu mày nói: “Xảy ra chuyện gì? Sao lại như này?”

Nghe thấy Giang Thừa Ngạn nói, luôn bình tĩnh như Giang Thừa Hứa cũng xông tới nhìn Diệu Diệu, thấy muội muội thiếu mất cái răng cửa, bỗng nhiên hiểu rõ ràng vì sao từ lúc vào cửa muội muội đều không lên tiếng. Nguyên lai là rơi mất răng, sĩ diện không muốn nói chuyện nha.

Kiều Thị nói: “Hôm nay lúc Diệu Diệu ăn táo, liền vừa vụn răng rụng mất, cũng tốt vì Diệu Diệu chính là đến tuổi thay răng, chẳng mấy chốc sẽ mọc ra.”

Giang Thừa Ngạn rõ ràng hiểu chuyện này. Nhưng đối mặt với chuyện liên quan đến muội muội, hần xưa nay đều không giằng dụa lý.

Hần giận dùm dùm nói: “Ai cho Diệu Diệu ăn quả táo?” Sở dĩ mỗi lần muội muội ăn táo, huynh đệ bọn hần đều sẽ cắt thành từng miếng nhỏ cho muội muội ăn, hôm nay lại để nàng gặm nguyên cả quả, nhất định là người khác đưa cho.

Kiều Thị nói: “Trước đó vài ngày mới gây hoạ xong, giờ lại muốn gây sự?” Nàng liền đem khuê nữ trong lòng ngực trưởng tử ôm lấy, hướng về phía ba nhi tử nói:

“Mau mau trở về phòng ôn tập đi.”

Ba huynh đệ dù vẫn muốn ở lại cùng với muội muội, dỗ muội muội vui vẻ, nhưng mẫu thân nói thế, đành hướng về phía mẫu thân hành lễ, rồi cùng nhau trở về phòng của mình.

Giang Diệu biết rằng sẽ mọc ra, nhưng mới đầu có chút không quen lắm, thậm chí cơm cũng ăn ít đi. Nhưng nàng vừa mới mập được một chút, không thể lại gầy đi, thế nên nàng lại tiếp tục ăn uống đầy đủ.

Kiều Thị hiểu tâm tình của nữ nhi, nghĩ lại hồi bé khi mình bị rơi răng, còn bị phu quân nhìn thấy đáng về ấy, nàng cũng rầu rĩ một thời gian. Sĩ diện không phân biệt tuổi tác, dù còn nhỏ nhưng cũng rõ ràng thế nào là xấu đẹp.

Tâm tình nữ nhi không tốt, Kiều Thị liền phái người đến Tiết phủ một chuyến, đem Tiết Kim Nguyệt lâu rồi không gặp, mời lại đây.

Giang Diệu xác thực nhớ nhưng Tiết Kim Nguyệt, không ít ngày nay đều không thấy tỷ ấy. Chỉ là đến lúc thấy Tiết Kim Nguyệt cũng một dạng rơi rụng hờ hợt như nàng, Giang Diệu liền rõ ràng dạo gần đây không thấy tỷ ấy đến Trần Quốc Công phủ chơi, thì ra cũng là sĩ diện đây.

Nàng chỉ rơi mất một cái, Tiết Kim Nguyệt rơi mất hai cái liền.

Tiết Kim Nguyệt nhìn Giang Diệu khuôn mặt nhỏ đầy thịt, véo mấy cái, dặn dò: “Mẫu thân tỷ nói, rằng trên rơi mất thì ném xuống gầm giường, còn rằng dưới rơi mất thì ném lên trên nóc nhà, như vậy sau này rằng mới sẽ mọc lại chỉnh tề, đẹp đẽ.”

Giang Diệu tự nhiên rõ ràng đạo lý này, nhưng vẫn là ngoan ngoãn gật đầu.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Tiết Kim Nguyệt học bộ dáng mẫu thân chính mình, nói: “Còn có, không cho dùng đầu lưỡi liếm, như vậy rằng sẽ không mọc dài ra.”

Căn dặn xong, Tiết Kim Nguyệt mới lôi kéo tay Giang Diệu, nói: “Chúng ta ra ngoài đá cầu đi, để tỷ xem bây giờ muội có thể đá được mấy cái.”

Giang Diệu cũng có ý muốn chơi, liền theo Tiết Kim Nguyệt đi ra ngoài, hai tỷ muội xông ra ngoài vừa vặn va phải Giang Thừa Hứa.

Giang Thừa Hứa một bộ cảm bào bạch ngọc, mặt mày sáng rỡ như ngọc thụ.

Hai tiểu cô nương làm việc lỗ mãng, Giang Thừa Hứa thoáng nhú mày, theo bản năng ôm lấy thân thể muội muội, một tay khác thì vững vàng đỡ lấy người Tiết Kim Nguyệt.

Giang Diệu đã quen thuộc thân cận cùng Nhị ca, nên là không có gì, chỉ ngoan ngoãn cảm ơn hần. Nhưng Tiết Kim Nguyệt có chút sững sốt, nhắc mi nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của thiếu niên trước mặt, sau mới hấp hấp môi:

“Cảm...cảm ơn Nhị biểu ca.”

Nhìn Tiết Kim Nguyệt một bộ dáng không tiền đồ như vậy, Giang Diệu liền cảm thấy buồn cười.

Nàng nhớ tới đời trước, sau khi cùng Nhị ca nàng kết hôn, biểu tỷ cũng sợ Nhị ca muốn chết. Giang Diệu để Tiết Kim Nguyệt thường xuyên đến Trần Quốc Công phủ chơi đùa, chính là muốn biểu tỷ thay đổi sợ sệt đối với Nhị ca một chút, nhưng Nhị ca nàng xưa nay luôn là đáng vẻ lạnh như băng, khiến nàng có chút gấp gáp.

•

Hạm Đàm quán là nơi ở của chính thê Giang tam gia - Thích thị.

Vào lúc này Thích thị đang ngồi ở trên ghế bành trúc tương phi mạ vàng, hai con mắt nhìn thẳng tắp tiểu cô nương đang đứng.

Tiểu cô nương một bộ nhu quần màu xanh lam, chải hai búi tóc tinh xảo, gương mặt thanh lệ, nhưng giữa hai lông mày lại hiện nét quật cường.

Chính là Tạ Nhân.

Thích thị nhìn Tạ Nhân có khuôn mặt quá giống Tạ di nương, càng nhìn càng phiền lòng, không quá mấy năm nữa, Tạ Nhân cũng là một dạng giống Tạ di nương.

Chỉ cần đến thời điểm, nàng ta dùng bộ dáng nhẹ nhàng cũng tùy tiện quyến rũ được một đường đường công tử, lúc đó liền được hưởng phúc.

Thích Thị tuy rằng hận Tạ di nương, lại căm ghét Tạ Nhân, trong ngày thường đại thể gây khó dễ nhưng cũng thực chất vẫn chưa tính là làm khó dễ, dù sao Thích thị làm việc quang minh chính đại, nếu Tạ Nhân không làm sai thì Thích thị cũng sẽ không oan uổng nàng ta.

Nhưng lúc này, nàng tóm được khuyết điểm của Tạ Nhân, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Thích thị lấy chiếc vòng tay vàng hoa văn sóng nước từ nha hoàn phía sau, quay về Tạ Nhân nói: “người nói ta nghe một chút, vòng tay này, sao người lại có?”

Tạ gia sa sút, bây giờ dù Tạ di nương khá được Giang tam gia sủng ái, đồ trang sức đẹp dễ nhìn cũng chỉ bình thường. Nhưng Tạ di nương cứ tự cho mình là thanh cao, không cho Giang gia ở trên người nàng tiêu quá nhiều bạc, chỉ phí trang điểm chi tiêu đều là giống một di nương bình thường.

Chuyện này ở trong mắt người ngoài thì thấy Tạ di nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, đúng là dòng dõi thư hương môn đệ, nhưng Thích thị cảm thấy nàng ta dối trá đến cực điểm!

Bất kể nói thế nào, vòng tay này không thể là Tạ di nương cho Tạ Nhân. Hơn nữa, nếu nàng nhớ không sai, thì nàng từng thấy tiểu chất nữ đeo qua vòng này.

Tạ Nhân nhìn vòng tay trong tay Thích thị, khuôn mặt nhỏ sợ đến trắng bệch mấy phần, sau đó nỗ lực bình tâm lại, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Chuyện này...Đây là, đây là Diệu Diệu đưa cho tiểu nữ.”

Khuôn mặt Thích thị liền cứng đờ.

Nàng biết được vị tiểu chất nữ xưa nay là người ra tay hào phóng, trước đó vài ngày hai người còn trò chuyện, nếu vòng tay này là tiểu chất nữ đưa cho Tạ Nhân, ngược lại cũng đúng là hợp tình hợp lý. Chỉ là —— Thích thị nhìn sắc mặt Tạ Nhân, trong lòng vẫn cứ tồn tại nghi hoặc, liền gọi nha hoàn đi mời Kiều Thị.

Tạ Nhân nơm nớp lo sợ đứng tại chỗ, trong óc “Vù” một tiếng. Nàng tuy rằng chán ghét Giang Diệu, nhưng nàng biết được Giang Diệu tâm tư đơn thuần, thiện lương. Ghi nhớ ngày xưa tình cảm, Giang Diệu nhất định sẽ giúp nàng. Nhất định sẽ!

Kiều Thị thấy khuê nữ cùng Tiết Kim Nguyệt chơi đến vui vẻ, dự định làm chút điểm tâm mang tới xem. Nàng đang chuẩn bị đi Cẩm Tú viện, vừa vặn gặp gỡ nha hoàn thiếp thân của Thích thị, nói là có việc gấp tìm nàng, liền trước tiên đi tới Hạm Đạm quán của Thích thị.

Đi vào, liền nhìn thấy Thích thị mặt đầy lửa giận, mà trước mặt là Tạ Nhân đang đứng.

Kiều Thị lại cười nói: “Tam đệ muội đây là làm sao ? Làm sao mà hỏa khí lớn như vậy?”

Thích thị tính khí nóng nảy, tính tình thẳng thắn, cùng thê tử Giang nhị gia - Phùng thị xưa nay luôn không tốt. Thích thị nhân duyên, cũng so với Phùng thị kém chút.

Nhưng Kiều Thị hiểu được tính tình Phùng thị là trong ngoài bất nhất, nên nàng cùng Thích thị quan hệ tốt hơn chút.

Thích thị khởi thân hành lễ, cầm trong tay vòng tay đưa cho Kiều Thị xem, hỏi: “Đại tẩu, tẩu thấy chiếc vòng tay này nhìn quen mắt không?”

Kiều Thị đối với đồ trang sức xưa nay luôn miễn cảm, đồ trang sức của nàng tuy nhiều, nhưng chỉ cần nhìn qua liền ghi nhớ. Bây giờ nhìn vòng tay này, lập tức liền nhận ra là đồ trang sức của khuê nữ, lại nhìn Tạ Nhân lẳng lặng đứng ở một bên, con người rưng rưng, cũng rõ ràng đầu đuôi sự tình.

Kiều Thị chưa nói thẳng, chỉ cười cười nói: “Vòng tay này Diệu Diệu cũng có một cái, làm sao...”

Thích thị nói: “Đại tẩu tự rõ ràng ý của muội.” Nàng liếc mắt nhìn Tạ Nhân, nói tiếp “Muội nhìn vòng tay này so với thân phận nàng thì không thể nào có nổi, liền cảm thấy không đúng, mới hỏi một chút. Nhưng nha đầu này lại nói Diệu Diệu cho nàng, lúc nói chuyện này về mặt nha đầu này lại hoang mang. Muội mới càng cảm thấy kì quái, nên muốn hỏi đại tẩu một chút. Chuyện này, đại tẩu biết không?”

Kiều Thị nói: “Diệu Diệu tự mình có chủ ý riêng, những chuyện này, đúng là không cùng tẩu đề cập tới.”

Thích thị nơi nào không biết được. Tiểu chất nữ tuy rằng hiểu chuyện, nhưng tuổi còn nhỏ, những đồ trang sức này, nếu là mẫu thân Kiều Thị tùy ý nàng, thì chỉ bị những hạ nhân tay chân không sạch cầm đi.

Kiều Thị nói không biết, Thích thị trong lòng càng ngày càng chắc chắn ba phần. Vào lúc này Giang tam gia đang cùng Tạ di nương đi ra ngoài, Tạ Nhân không tìm được chỗ dựa, Thích thị biết được cơ hội này đến không dễ, liền đối với Kiều Thị nói: “Đại tẩu biết muội là người thành thực, nếu là muội oan uổng nha

đầu này, muối sẽ cùng nàng bồi tội, nhưng trong mắt muối tuyệt đối không cho phép chuyện trộm gà bắt chó này xảy ra...”

Nàng dừng một chút, nhìn về phía Kiều Thị, tiếp tục nói, “Nếu là đại tẩu đáp ứng, chúng ta liền mang theo nha đầu này đi đến chỗ Diệu Diệu để hỏi rõ ràng, đại tẩu ý như thế nào?”

Kiều Thị biết Thích thị tính nôn nóng, hơn nữa nếu thật sự là Tạ Nhân tay chân không sạch sẽ, người này tự nhiên không lưu lại được, đỡ phải ngày sau dạy hư khuê nữ nàng. Kiều Thị nhìn Tạ Nhân một cái, quay về Thích thị gật đầu: “Cũng được, hôm nay nha đầu Tiết Kim Nguyệt đang cùng Diệu Diệu chơi đùa, tẩu vừa vặn muốn qua xem một chút hai hài tử, tiện đường đi hỏi một chút việc này.”

16. Chương 16: Sự Thật

edit: Phương Moe

Kiều Thị và Thích thị đi ở phía trước, phía sau là Tạ Nhân cùng mấy nha hoàn.

Từ phía xa, đã nhìn thấy hai tiểu cô nương đang đá cầu trong Cẩm Tú viên.

Giang Diệu tuổi còn nhỏ, vóc dáng so với Tiết Kim Nguyệt thấp hơn rất nhiều, vào lúc này đang làm dáng đá quả cầu lên cao, hưng phấn cười lên lộ ra một cái răng cửa, hai gò má cũng là hồng hào phấn nộn.

Thích thị hôm nay mặc dù vì hủ giận, nhưng vẫn là thật tâm yêu thương tiểu chất nữ này, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dáng tiểu chất nữ hoạt bát khả ái như vậy.

Thích thị vào cửa cũng đã mười năm. Nàng từng thấy bộ dáng Giang Diệu lúc vừa ra đời nhỏ nhắn mảnh mai. Kiều Thị là mỹ nhân, sinh ra khuê nữ tự nhiên cũng là ngọc tuyết đáng yêu, nhưng lại là có vẻ bệnh tật ốm yếu, khó tránh khỏi ít đi mấy phần nữ hài đồng đáng yêu ngây thơ.

Thích thị cười cười, nhìn về phía Kiều Thị: “Diệu Diệu khí sắc thật là tốt.”

Nói tới điều này, Kiều Thị cũng nở nụ cười. Nàng gật đầu, nói: “Tẩu không cầu những thứ khác, chỉ cầu Diệu Diệu có thể khoẻ mạnh.”

Giang Diệu nhìn Kiều Thị đi vào, tiểu chân ngắn vội vàng chạy tới, nhào vào trong lòng ngực Kiều Thị, bi bô nói: “Nương.” Sau đó thò ra đầu nhỏ, mắt to ướt ướt nhìn Thích thị, “Tam thẩm thẩm.” Âm thanh vừa ngọt, vừa mềm, nghe đến trong tâm đều vui vẻ.

Thích thị nhìn xuống khuôn mặt bánh bao của tiểu chất nữ. Mập lên một chút, thật là càng đáng yêu.

Phía sau Tiết Kim Nguyệt cũng chạy theo chào hỏi, tuy rằng thiếu mất hai răng cửa, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu. Tiết Kim Nguyệt ăn mặc một thân nhu quần xanh lam, tóc chải kiểu quán phát, nàng thấy Tạ Nhân cũng đi theo phía sau Thích thị, khuôn mặt nhỏ ngoan ngoãn hiền lành, con mắt đỏ phừng phừng, dường như vừa mới khóc. Tiết Kim Nguyệt không thích Tạ Nhân, vào lúc này nhìn Tạ Nhân ăn mặc màu sắc giống như nàng, tiểu lông mày liền nhăn lại, cảm thấy không vui.

Đoàn người vào phòng, Kiều Thị ngồi ở trên ghế cúc lê trang trí hoa văn bông hồng, trong lòng ngực nàng ôm Giang Diệu. Tiết Kim Nguyệt ngoan ngoãn khéo léo ngồi ở bên cạnh Kiều Thị, lắc lắc hai tiểu chân ngắn, ăn miếng hoa quả để trên bàn vừa được cắt sẵn.

Thích thị nhìn Giang Diệu, mỉm cười nói: “Diệu Diệu, hôm nay tam thẩm thẩm có chuyện muốn hỏi, Diệu Diệu phải đáp ứng tam thẩm thẩm, phải nói thật.”

Thích thị vốn cũng là mỹ nhân, cười lên là diễm quang bắn ra bốn phía, Giang Diệu đúng là yêu thích vị tam thẩm thẩm tính khí nóng nảy xinh đẹp này, nên gật gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Tạ Nhân đứng trước mặt mấy người này, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như tờ giấy, mắt hạnh tha thiết mong chờ nhìn Giang Diệu .

Nhưng Giang Diệu lại chưa từng nhìn liếc nhìn nàng một cái.

Tạ Nhân trong lòng sốt ruột, nhưng vào lúc này cái gì cũng không thể nói, chỉ ngóng trông... Chỉ ngóng trông Giang Diệu đầy đủ thông minh cùng thiện tâm. Tạ Nhân nắm chặt tay, lòng bàn tay nhỏ đỏ mồ hôi, căng thẳng cực kỳ, trong lòng đã hồi hận một ngàn lần một vạn lần rồi. Nên đem vòng tay này giấu kỹ mới đúng.

Thích thị đem vòng tay trong tay áo lấy ra, hỏi Giang Diệu : “Đây là tam phẩm thẩm thấy trên người nha đầu này có được, Diệu Diệu có nhận ra chiếc vòng này không?”

Giang Diệu nhìn chiếc vòng vàng hoa văn sóng nước trong tay Thích thị, hai con mắt ngẩn ra.

Nàng nhớ được, vòng tay này nàng đeo qua vài lần, tự nhiên là nhận ra. Hơn nữa nàng còn nhớ, hồi đó Tạ Nhân còn nhìn vòng tay này vài lần. Thời điểm nàng cùng Tạ Nhân giao hảo, nàng cũng đã đưa cho nàng ta một ít trang sức cùng xiêm y đẹp đẽ, nhưng Tạ Nhân cao ngạo từ trong xương tủy nên mỗi lần như thế đều từ chối không nhận. Khi đó, trong lòng nàng còn đánh giá cao Tạ Nhân mấy lần.

Ngày ấy nàng thấy Tạ Nhân có vẻ thích chiếc vòng này, nên đã có ý cho nàng, bất quá cũng chỉ là một cái vòng tay mà thôi, nhưng không ngờ là Tạ Nhân lại không có ý muốn lấy. Sau đó, vòng tay này liền không thấy đâu. Ngọc Trác sốt ruột tìm kiếm, dù sao chủ nhân cũng là một tiểu nữ oa sáu tuổi, đồ trang sức bị mất, nghi ngờ lớn nhất chính là nha hoàn thiếp thân hầu hạ.

Giang Diệu tin tưởng nha hoàn Ngọc Trác. Mà khi đó, trong lòng nàng cũng đã suy đoán, nhưng lại cảm thấy Tạ Nhân sẽ không làm chuyện như vậy. Chỉ là, nếu chuyện này làm lớn, kết quả thật sự là Tạ Nhân làm, thì cái vòng tay nho nhỏ kia sẽ phá hủy danh dự một người. Bớt một chuyện cũng tốt nha, chỉ là vòng tay mà thôi, nàng muốn bao nhiêu mà không có?

Nên nàng liền bảo Ngọc Trác không nói cho mẫu thân, chuyện này cứ thế liền qua đi.

Nhưng đến đời này, chuyện này lại một lần nữa lặp lại. Giang Diệu giờ mắt lên đánh giá Tạ Nhân, thấy Tạ Nhân con mắt mong ngóng, dường như là hài lòng nhìn qua.

Giang Diệu nhắm nhắm mắt, nhớ tới đời trước, nàng ngã trên mặt đất, thân thể cực kì khó chịu, nàng cũng đã dùng ánh mắt như thế để nhìn Tạ Nhân cùng Lục Hành Chu —— hi vọng bọn họ đem bình thuốc nhỏ đưa cho nàng.

Giang Diệu cười cười, nghiêng đầu nhỏ nhìn Thích thị, âm thanh non nớt nói: “Thì ra là tỷ ấy lấy đi, nhưng tỷ ấy lại quên không nói với Diệu Diệu một tiếng nha.”

Tiểu Nữ Oa âm thanh bi bô, một mặt thiên chân vô tà, liền một câu đem sự tình nói ra rõ ràng. Chiếc vòng này đủ cho một gia đình bình thường ăn đến mấy năm, nhưng giọng điệu Diệu Diệu không để ý chút nào, hơn nữa dường như đã quen với chuyện như vậy.

Khuôn mặt nhỏ của Giang Diệu nhuộm ý cười, nhưng Kiều Thị lại tức giận đến trâm mắt.

Kiều Thị mỹ mạo, lúc tức giận kỳ thực cũng khá đáng sợ, một đôi mắt đẹp liếc nhìn Tạ Nhân, không nghĩ tới nàng là người như thế.

Tạ Nhân cho rằng Giang Diệu nhìn không hiểu ánh mắt của nàng, vội vàng thanh minh nói: “Diệu Diệu, tỷ... Tỷ không có...”

Giang Diệu gò má ngậm ý cười, hai mắt thật to, cứ như thế lẳng lẳng nhìn Tạ Nhân.

Tạ Nhân vốn là muốn trò chuyện, nhưng nhìn ánh mắt Giang Diệu như vậy, nhất thời liền nói không ra lời . Nàng đã hiểu, Giang Diệu là cố ý nói như vậy... Nước mắt ở viền mắt đảo quanh, Tạ Nhân cảm thấy oan ức cực kỳ. Bộ dáng đáng thương, nơi nào còn có tự nhiên hào phóng?

Vào lúc này Thích thị bỗng nhiên đứng dậy, nhìn Kiều Thị nói: “Đại tẩu đừng tức giận, muội dẫn người đến phòng nha đầu này nhìn một cái, xem bên trong còn trộm giấu thứ gì khác không.” Nàng trừng mắt nhìn

Tạ Nhân một chút, khinh bỉ nói, “Tuổi còn nhỏ như vậy, lại làm ra chuyện trộm gà trộm chó này...Trưởng tỷ Tạ di nương này, quả thực dạy dỗ được một muội muội tốt.”

Tạ Nhân mới chỉ tám tuổi, gặp phải chuyện như vậy, sợ đến hoảng hồn, nhất thời liền khóc nỉ non không ngớt.

Thích thị sợ Tạ Nhân huyên náo làm tiểu chủ nữ không vui, liền hướng ánh mắt bên nha hoàn, bọn nha hoàn hiểu ý lập tức đem Tạ Nhân đi ra ngoài.

Âm thanh khóc nháo biến mất, trong phòng yên lặng, Kiều Thị sắc mặt khó coi cực kỳ. Giang Diệu hướng về Tiết Kim Nguyệt nháy mắt một cái, Tiết Kim Nguyệt nâng tay nhỏ cầm quả táo làm bộ mặt bán manh, không dám nói lời nào.

Lúc này Giang Thừa Hứa đi vào .

Kiều Thị nhìn Giang Thừa Hứa, lạnh nhạt nói: “Hứa nhi, người đến rất đúng lúc, đưa Tiết nha đầu trở lại phủ nàng đi.”

Giang Thừa Hứa đối với Kiều Thị tôn kính hơn xa so với phụ thân Giang Chính Mậu, hiện nay Kiều Thị nói xong, lập tức gật đầu, sau đó đem Tiết Kim Nguyệt từ trên ghế ôm xuống, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng ra khỏi Cẩm Tú viện.

Chờ Giang Thừa Hứa mang theo Tiết Kim Nguyệt đi ra ngoài, một bên Ngọc Trác cùng Phỉ Thúy mới “Phù phù” một tiếng quỳ xuống.

•

Lúc này bên ngoài, Giang Thừa Hứa đem tiểu biểu muội trở về Tiết phủ.

Tiết Kim Nguyệt tính tình hoạt bát, nhưng ở trước mặt Giang Thừa Hứa là nhát gan sợ phiền phức. Chỉ là, trong xe ngựa chỉ có hai người bọn họ, nàng vừa quay đầu liền nhìn thấy hắn. Tiết Kim Nguyệt lén lút liếc nhìn vài lần, hai con mắt linh động, cảm thấy vị Nhị biểu ca này thực đẹp để tuần tú.

Thời điểm đưa đến cửa Tiết phủ, Giang Thừa Hứa mới đem người từ trên xe ngựa ôm xuống.

Chân mới vừa chạm đất, Tiết Kim Nguyệt nhanh nhẹn quay người hướng về phía Tiết phủ chạy, miệng nhỏ khẽ nhếch, gắng sức chạy bình bịch, vừa chạy vừa thở hổn hển, dường như phía sau là hồng thủy mãnh thú, ngay cả một tiếng cảm ơn đều đã quên nói.

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Lưu: So sánh như thế, phát hiện thái độ của ta đối với Diệu Nhi vẫn là rất tốt

o(* *)o

Nhị ca: ...

17. Chương 17: Cướp Người

edit: Phương Moe

Nửa canh giờ sau, Tạ di nương liền mang Tạ Nhân đến Cẩm Tú viện, không nói hai lời liền trực tiếp quỳ gối xuống trước mặt Kiều Thị.

Đôi mắt Tạ Nhân đỏ hồng, sưng to như quả hạnh đào, rõ ràng là vừa khóc một trận lớn, nhưng sống lưng thẳng tắp, dù Tạ di nương lôi kéo cũng không chịu quỳ xuống.

Tạ di nương ăn mặc một thân sắc hoa phù dung, vạt áo thêu hoa bói tử, phía dưới là chiếc quần bách thủy thướt tha, bên hông buộc đai lụa hồng phấn, ôm chặt lấy vòng eo dương liễu, nhỏ nhắn tinh tế, không đủ một nắm.

Tạ di nương có được khuôn mặt trắng sứ, cằm đầy đặn, mắt nước long lanh, mang một loại khí chất liễu rủ trong gió. Nam nhân đại thể yêu thích nữ tử mảnh mai, luận dung mạo thì Tạ di nương kém xa Thích thị, nhưng Giang tam gia chính là thích cái dạng như Tạ di nương, nữ tử càng nhu nhu kiều kiều, hần càng nguyện ý đặt trong lòng bàn tay mà cưng ái.

Mà Thích thị, dung mạo tuy đẹp, lại quá hung hăng, tân hôn vừa qua, Giang tam gia đi Hạm Đạm quán qua đêm, liền giống như nghĩa vụ mỗi tháng trả lương.

“... Nhân nhi!” Tạ di nương giọng điệu nặng mấy phần.

Tạ Nhân khóc đến oan ức. Dung mạo của nàng cùng Tạ di nương có sáu, bảy phần tương tự, so với Tạ di nương thì Tạ Nhân rực rỡ hơn chút. Tạ Nhân một đôi mắt hạnh rưng rưng nhìn sắc mặt tức giận của Kiều Thị, rồi nhìn sang Giang Diệu trong lồng ngực Kiều Thị, đầu gối nàng làm sao cũng không cam lòng quỳ xuống. Tạ Nhân muốn lắc đầu, lại bị Tạ di nương dùng lực lớn kéo xuống làm nàng trực tiếp quỳ trên mặt đất, có lẽ là lực đạo quá lớn, đầu gối va chạm vào mặt đất âm thanh đặc biệt rõ ràng, Tạ Nhân đau đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nước mắt rì rào lăn xuống, oan ức không sao tả hết. Thấy nàng chỉ giơ tay lau mặt một cái, cắn môi nhịn đau xuống, không khóc thành tiếng.

Nếu là người không biết nhìn thấy cảnh này, phản ứng đầu tiên, sợ là sẽ phải đau lòng cho tiểu cô nương tám tuổi.

Tâm trạng Giang Diệu không nói lên lời, liếc mắt nhìn, liền quay đầu ôm lấy cổ Kiều Thị, đem cằm đặt ở vai Kiều Thị, gọi: “Nương...”

Kiều Thị vuốt ve sống lưng khuê nữ, nhìn Tạ di nương quỳ trên mặt đất nói nói:

“Tạ di nương làm cái gì vậy? Nếu là bị Tam đệ nhìn thấy, còn tưởng rằng ta làm khó dễ người.” Nói xong nhìn về phía Hứa ma ma bên cạnh, “Đem Tạ di nương nâng dậy.”

Hứa ma ma tiến lên nâng Tạ di nương nhưng lắc đầu một cái, nàng rưng rưng hướng về Kiều Thị dập đầu một cái, sau đó nâng mặt nhìn Kiều Thị, nói: “Phu nhân, là thiếp thân không có giáo dục tốt Nhân Nhi. Chỉ là bây giờ, Nhân Nhi có thể dựa vào, cũng chỉ có một người tỷ tỷ là thiếp thân, thiếp thân không cầu cái khác, chỉ cầu phu nhân có thể để Nhân Nhi tiếp tục ở lại Trấn Quốc Công phủ. Thiếp thân van cầu người.”

Nàng lôi kéo vẻ mặt không cam lòng của Tạ Nhân bên cạnh, nói, “Nhân Nhi, mau mau van cầu phu nhân.”

Tạ Nhân làm sao mở miệng được? Chỉ là nhìn tỷ tỷ vì chính mình cầu xin, Tạ Nhân trong lòng càng ngày càng cực kỳ hận hai mẹ con trước mặt này.

Nàng hít sâu một hơi, mới mở miệng: “Cầu... Cầu phu nhân.” Nói xong lời này thì khuôn mặt nhỏ nhắn củ Tạ Nhân càng ngày càng trắng bệch, hai tay trong tay áo nắm chặt.

Giờ khắc này Giang Diệu chỉ yên tĩnh nằm nhoài trên bả vai Kiều Thị. Tuy rằng nàng không nhìn thấy vẻ mặt Tạ Nhân, nhưng nghe thấy giọng điệu này, liền hiểu được Tạ Nhân không cam lòng. Nhắc tới cũng là buồn cười, trên đời này chính là có một loại người như thế, rõ ràng là mình làm sai chuyện, người khác có rộng lượng tha thì cũng cho là người khác không phải.

Giang Diệu vẫn cho là tính tình mình ôn hòa, nhưng nàng vẫn giống mẫu thân yêu ghét rõ ràng. Kiếp trước Tạ Nhân hại nàng thảm như vậy, nàng mà thiện tâm giúp Tạ Nhân, thì cái đầu kia của nàng đúng là hồng rồi. Nàng mới không muốn làm Đông Quách tiên sinh. . .Nghĩ như vậy, cánh tay Giang Diệu ôm cổ Kiều Thị liền nắm thật chặt.

Tạ di nương liều mạng cầu xin, đối với vị muội muội này, thật sự không biết nói gì cho phải.

Kiều Thị nhíu lông mày suy nghĩ một lát, mới quay về phía Tạ di nương nói: “Chuyện này, ta không quản, dù sao người là người Tam Phòng, muốn xử trí, cũng đến chỗ Tam đệ muội đi.”

Nếu là Thích thị xử lý, Tạ di nương chắc chắn, chỉ cần nàng đi cầu Giang tam gia, Giang tam gia tự có biện pháp thuyết phục Thích thị. Tạ di nương con người sáng ngời, nói: “Đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân.”

“Còn có ——” Kiều Thị ánh mắt rơi vào trên người Tạ Nhân. Nàng vốn cũng không yêu thích tiểu cô nương này, bây giờ tự nhiên càng nhìn càng không hợp mắt, “Sau này nha đầu này, không cho phép bước vào Cẩm Tú viên.”

Tạ di nương rõ ràng hiểu Kiều Thị lo lắng, sự tình như thế, nàng sẽ cảm thấy Nhân Nhi phẩm hạnh có vấn đề, sợ ảnh hưởng đến bảo bối nữ nhi của nàng. Tạ di nương trong lòng một trận chua xót, gật đầu nói: “Thiếp thân đáp ứng phu nhân, nhất định sẽ quản tốt muội muội. Sau này... Sẽ không lại để muội muội quấy rối tiểu thư.”

Tạ di nương nhìn Tạ Nhân, nói, “Nhân Nhi, mau mau cùng tiểu thư xin lỗi, nói người biết sai rồi.”

Để cho nàng xin lỗi Giang Diệu?

Tạ Nhân con mắt đột nhiên tròn to, nhìn trong lồng ngực Kiều Thị, Giang Diệu nhìn nàng cũng không buồn nhìn một cái .

Tạ Nhân cắn cắn môi, nước mắt trong viên mắt trực trào ra, khịt khịt mấy cái mới chậm rãi mở miệng nói: “Diệu... Tiểu thư, xin lỗi.”

Kiều Thị không muốn để cho khuê nữ tiếp xúc chuyện như vậy, hiện nay thấy Tạ di nương cố ý mang theo Tạ Nhân để van cầu, lại quỳ gối xuống xin lỗi, điệu bộ này, rõ ràng chính là buộc nàng tha thứ. Vòng tay kia nàng tự nhiên không để vào mắt, nàng tức giận là, khuê nữ bảo bối của mình, lúc trước lại chơi cùng với tiểu cô nương tay chân không sạch sẽ.

Kiều Thị không nói gì, chỉ quay về Hứa ma ma nói: “Đem Tạ di nương nâng dậy, đưa trở về đi.”

Hứa ma ma khom người, đem Tạ di nương đứng lên. Có điều quỳ một lúc, Tạ di nương thời điểm đứng dậy thân thể bất ổn, suýt chút nữa ngã chống vó, may nhờ Hứa ma ma bên cạnh đỡ. Tạ di nương xoa xoa đầu gối, hướng về Hứa ma ma cảm ơn, sau đó hướng về Kiều Thị hành lễ, mang theo Tạ Nhân đi ra ngoài .

Người đi ra ngoài , trong phòng mới yên tĩnh.

Hai nha hoàn Ngọc Trác, Phỉ Thúy vừa mới bị Kiều Thị mạnh mẽ răn dạy một phen, may Giang Diệu cầu xin, mới không có chịu đòn, đúng là vạn hạnh trong bất hạnh. Vào lúc này, tất nhiên là mỗi người đều cúi đầu, yên lặng, đến thở mạnh một cái cũng không dám.

Kiều Thị nâng khuôn mặt bánh bao của khuê nữ, nói: “Sau này không cho cùng Tạ Nhân chơi, Diệu Diệu nhớ tới ?”

“Vâng, Diệu Diệu đã nhớ!” Giang Diệu chớp chớp mắt mấy cái, gật đầu.

Khuê nữ ngoan ngoãn, Kiều Thị mới yên tâm. Nhưng trong lòng có chút khó chịu, khi nàng còn bé không có nhiều bằng hữu, trong phủ có mấy người tỷ muội, mỗi người trên mặt đều là hòa khí, nhưng sau lưng lẫn tính toán nhau. Nàng vẫn tưởng rằng, Trấn Quốc Công phủ này chỉ có duy nhất tiểu tôn nữ, ít đi tỷ muội tính toán, là chuyện tốt nhất, lại không nghĩ rằng, cũng làm cho nữ nhi ít đi bạn chơi.

•

Ngày kế ba huynh đệ được nghỉ, Đại ca cùng Nhị ca theo sư phụ đi luyện võ, Tam ca Giang Thừa Ngạn không muốn đi, cố ý xin xỏ Kiều Thị, muốn mang muội muội đi ngoại tổ phụ.

Lần trước Giang Thừa Ngạn lén lút chạy đến phủ Thái phó, cuối cùng bị trời trở về, còn chưa tự mình đi giải thích một phen đây. Nhi tử có hiếu, Kiều Thị tự nhiên đáp ứng. Thêm vào khuê nữ gần đây thân thể tốt, Kiều Thị cũng yên lòng, lúc ra cửa, phái nhiều thêm mấy thị vệ bảo vệ, lại hướng về Giang Thừa Ngạn căn dặn một phen.

Trên xe ngựa, Giang Thừa Ngạn nói tới chuyện Tạ Nhân, thật là cảm phần sục sôi, nắm đấm nắm chặt chẽ.

Giang Thừa Ngạn khuôn mặt tuần tú non nớt nói “Diệu Diệu nhớ kỹ , lần tới cách xa Tạ Nhân kia một chút.”

“Vâng ạ.” Giang Diệu chớp chớp mắt mấy cái, gật đầu như gà mổ thóc. Chuyện của Tạ Nhân, tam thẩm thẩm còn nháo một trận, nhưng tam thức lại che chở Tạ Nhân, hai người giương cung bạt kiếm, ai cũng không chịu thoái nhượng, vào lúc này Tam Phòng từ la từ lùm, ồn ào toàn chuyện xấu.

Giang Thừa Ngạn giơ tay sờ sờ hai búi tóc trên đầu Giang Diệu, khoe miệng cong lên mỉm cười, rất hài lòng muội muội ngoan ngoan.

Giang Diệu ăn hai khối bánh đậu xanh, cảm thấy no rồi, liền đẩy màn xe ra liếc nhìn, bỗng nhiên phát hiện nơi này không phải là đường đi ngoại tổ phụ. Giang Diệu nhíu mày lại, vội vàng hướng về Giang Thừa Ngạn hỏi: “Tam ca, chúng ta đi chỗ nào ạ?”

Giang Thừa Ngạn nhếch môi nở nụ cười, nói: “Đi Tuyên Vương phủ.”

Hắn thấy khuôn mặt tròn tròn của muội muội lộ ra vẻ kinh ngạc, nhanh chóng giải thích, “Tam ca đã nghe qua, lần trước là Lục Lưu làm hại Diệu Diệu rụng răng cửa đúng hay không? Vậy thì Tam ca sẽ giúp muội đi tính sổ, hôm nay nhất định phải cho tiểu tử Lục Lưu kia đẹp mặt...”

Nói tới chuyện này, Giang Thừa Ngạn bỗng nhiên nghĩ tới sự việc của Trần Ngưng Chỉ lần trước, bỗng nhiên có chút hiểu rõ cảm giác. Muội muội của người khác cũng là muội muội, tuy rằng muội muội của hắn là quý giá nhất, nhưng đến cùng vẫn là do hắn làm bị thương tiểu cô nương nhà người ta. Lần tới nếu là gặp lại, hắn nhất định sẽ nói lời xin lỗi Trần Ngưng Chỉ. Nam tử hán đại trượng phu có được dân được, làm chuyện bậy cũng phải dừng cảm thừa nhận mới được.

Giang Thừa Ngạn nhìn trước mặt muội muội ngọc tuyết đáng yêu, trong lòng không khỏi tự hào: Hắn là ca ca, phải làm tấm gương tốt cho muội muội học tập.

Nhưng nếu có người tổn thương muội muội của hắn, hắn phải đến giáo huấn một chút. Nghĩ đến đây sống lưng của Giang Thừa Ngạn không nhịn được bèn dựng thẳng tắp đầy cương trực.

Giang Diệu muốn khuyên Tam ca nàng, nhưng Giang Thừa Ngạn là cái người cứng đầu cứng cổ, nói cái gì cũng không chịu nghe. Giang Thừa Ngạn thay muội muội hả giận, tự nhiên thấy mình quang minh chính đại, hắn tự nhận công phu hơi kém so với hai vị huynh trưởng, nhưng so với người bên ngoài, vẫn là thừa sức.

Tiểu tử Lục Lưu hào hoa phong nhã kia, nhìn chính là cái bộ dáng thư sinh nhu nhược, hắn tự tin có thể đánh được Lục Lưu mặt mày nở hoa.

Giang Thừa Ngạn đã dò hỏi kĩ càng, hôm nay Lục Lưu muốn xuất môn. Hắn tính toán thời gian, vừa vặn vào lúc này đến chờ.

Giang Diệu hết cách với vị Tam ca này rồi, lần trước nàng rơi mắt răng, Lục Lưu tuy rằng không tử tế đi cười nhạo nàng, nhưng hắn đến cùng là người nàng không đắc tội được. Hơn nữa, lấy tính tình lạnh nhạt của Lục Lưu, thì cử chỉ của hắn đối với nàng dường như quá mức thân cận. Đúng là làm nàng có chút mặc danh kỳ diệu.

Hai huynh muội ở trong xe ngựa nói chuyện, bên này Lục Lưu cũng từ Tuyên Vương phủ đi ra.

Hôm nay Lục Lưu một thân áo lụa ngọc bích, trên đai lưng kia thêu hoa luật tử đoàn, mặt mũi như đao cắt, lông mày như mực họa, nghiêm nhiên là một bộ dáng ngọc đẹp như trong tranh.

Lục Lưu bước được vài bước liền dừng lại, môi mỏng hơi mím, ánh mắt rơi vào chiếc xe ngựa ở phía đối diện.

Lục Hà đi theo phía sau Lục Lưu, liếc mắt nhìn, nhận ra đây là xe ngựa của Trần Quốc Công phủ, mới nói: “Thế tử gia, có muốn hay không thuộc hạ —— ”

“... Không cần.” Lục Lưu lạnh nhạt nói.

Một lúc sau, Giang Thừa Ngạn trấn an được muội muội, làm cho nàng ngoan ngoãn chờ ở trên xe ngựa, không cho phép đi xuống, lúc này mới vén rèm lên nhảy xuống xe ngựa, đúng lúc cũng thấy Lục Lưu đứng phía bên kia liền hướng về phía Lục Lưu đi đến.

Lục Lưu lớn tuổi hơn chút, đương nhiên sẽ không cùng Giang Thừa Ngạn mới mười tuổi tính toán gì đó, biết được ý đồ hấn đến, liền lui qua một bên.

Lục Hà hiểu ý, tiến lên khuyên can Giang Thừa Ngạn. Giang Thừa Ngạn bĩu môi, nhìn Lục Lưu hét lên: “Lục Lưu, nếu người là một nam tử hán, chúng ta liền đường đường chính chính đánh một trận. Ta thay muội muội ta hả giận, nếu là đánh không lại người, ta tự nhận không có bản lĩnh, người để thị vệ hỗ trợ là chuyện gì hả? Ai....Ta nói người không nghe thấy sao, người chạy cái gì?”

Bị Lục Hà cao to ngăn cản trước mặt, chân Giang Thừa Ngạn nhảy lên nhảy xuống mấy cái, lo Choi như con đười ươi ngốc nghếch. Thấy Lục Lưu càng chạy càng xa, Giang Thừa Ngạn trong lòng nhất thời cảm tức .

Lục Hà công phu lợi hại, chỉ cần ngăn Giang Thừa Ngạn, không làm hấn bị thương, đối với Lục Hà mà nói là việc nhỏ như con thỏ.

Lục Hà vẻ mặt ôn hòa nói: “Tam công tử có chuyện gì từ từ nói.”

Giang Thừa Ngạn mở to mắt trừng Lục Hà, bực bội nói: “Người mau mau tránh ra cho ta!”

Lục Hà hành xử lễ độ biết điều, cười cười nói không thể.

Giang Thừa Ngạn xì một tiếng, lườm hấn.

Lại nhìn sang Lục Lưu, vào lúc này đã đi tới bên cạnh xe ngựa Trấn Quốc Công phủ.

Lục Lưu giơ tay vén rèm xe lên, liền ôm lấy tiểu nữ oa vẻ mặt còn đang sững sờ nhìn hấn. Ôm nàng ra ngoài xa sau đó nhảy sang chiếc xe ngựa sơn đen tuyền đang đỗ bên cạnh, chớp mắt xe ngựa liền chạy mất.

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

•

Tam ca: Thả muội muội ta ra! Nếu không ta cho người thấy ta có một trăm loại phương pháp để người không tiếp tục chờ được nữa o(o#)

Lục Lưu: = =

18. Chương 18: Tiểu Nương Tử

•edit: Phương Moe

Giang Diệu cảm thấy mình tựa như con gà mang đi hiến tế, dễ dàng liền bị Lục Lưu ôm tới trong xe ngựa.

Có lẽ đã từng có mấy lần tiếp xúc, nên nàng biết được Lục Lưu đối với nàng không có ác ý, nên nàng theo bản năng không có phản kháng hấn, để mặc hấn ôm đi. Chờ tiến vào trong xe ngựa, Giang Diệu mới chớp chớp đôi mắt to tròn quan sát Lục Lưu.

Nàng không hiểu ý tứ của hấn, liền vén rèm bên hông xe ngựa, nhòai người ra quay đầu nhìn lại, giờ khắc này nàng thấy Tam ca đang bị Lục Hà giữ lại, tha thiết mong chờ nhìn về phía xe ngựa đang chở nàng, gấp đến độ nhảy cả lên.

Trong ba ca ca của nàng thì Tam ca nhỏ tuổi nhất, cũng là người đơn thuần dễ kích động nhất, làm sao có thể là đối thủ của Lục Lưu?

Giang Diệu quay đầu nhìn Lục Lưu, thấy hấn yên tĩnh ngồi đó, nàng mới gần từng chữ nói:

“Ta muốn Tam ca.”

Nàng nỗ lực để giọng điệu mình trở nên kiên quyết cứng rắn, nhưng nàng mới chỉ là cái tiểu nữ oa sáu tuổi, mà hiện nay nhìn người mập mập trắng ngần, mặt ngây thơ đáng yêu, khi nói chuyện, nửa điểm uy hiếp đều không có, giọng điệu nghe như đang nũng nịu hẳn.

Lục Lưu nhẹ nhàng nhìn nàng một cái.

Giang Diêu hơi mím mím phần môi, tay nhỏ nắm ống tay áo, lông mày cũng nhíu chặt lại. Hẳn nhìn nàng, nàng cũng nghiêng đầu nhìn hẳn thẳng tắp.

Lục Lưu nhìn tiểu nữ oa đối diện mới sáu tuổi, trong nháy mắt đem người ôm vào trong lòng hẳn, giơ tay ra nắm gò má của nàng, cúi đầu đánh giá tỉ mỉ tinh tế. Khuôn mặt nhỏ của Giang Diêu béo thêm chút thịt, mềm mềm phần nộn, bị tay Lục Lưu sờ sờ chọc chọc mấy cái, mặt bánh bao nhỏ nhất thời liền bị lún xuống thay đổi hình dạng, thật đáng yêu. Giang Diêu thấy hẳn lại cúi đầu nhìn, vẻ mặt có chút vui vẻ, lúc này mới phản ứng được mình đang hé miệng làm hở phần lợi bị rơi răng!

Dù chỉ là tiểu Nữ Oa, nhưng nàng cũng sĩ diện nha, huống hồ bên trong Giang Diêu thiếu nữ mười sáu tuổi, nàng giơ tay che miệng lại, mạnh mẽ trừng Lục Lưu một chút.

Nhìn nàng sinh khí, Lục Lưu cũng không chấp nàng. Đem người đặt ngồi ngay ngắn ở bên cạnh hẳn, nói: “Ăn đi.” Hẳn chỉ chỉ trước mặt mấy món điểm tâm trên bàn.

Giang Diêu nào có tâm trạng mà ăn?

Nàng hai tay che miệng nói, nói: “Người đem ta mang đi, Tam ca của ta sẽ sốt ruột. Ngày hôm nay ta phải cùng Tam ca của ta đi gặp ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu.” Rắn không được, chỉ có thể dùng mềm. Giang Diêu tiếp tục nói, “Tam ca của ta che chở ta, cho rằng là người hại ta rơi mất răng, cho nên mới tìm đến người gây phiền phức, nhưng Tam ca là quân tử đường đường chính chính, không làm cái chuyện gì không tử tế, người liền không thể...” Giang Diêu muốn tiếp tục nói, bị ánh mắt Lục Lưu nhìn một cái, lời trong miệng liền bị cắt đứt.

Giang Diêu không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

Lục Lưu nhìn nàng, sau đó dặn dò phu xe khởi hành.

Thấy hẳn cho xe ngựa chạy, nàng liền gọi một tiếng ca ca, dường như đang muốn hẳn chú ý đến mình.

“Lục ca ca.”

Nghe được âm thanh mềm mại ngọt ngào của tiểu cô nương, Lục Lưu nghe liền thấy thoải mái một chút. Rõ ràng là thiếu niên tuần tứ mười bốn tuổi, nhưng nhất cử nhất động như ông cụ non.

Hẳn âm sắc thanh nhuận lành lạnh nói: “Lúc này thả người đi rồi, vậy lần tới còn muốn tiếp tục?”

Ồ?

Giang Diêu mới đầu không hiểu, nhưng đầu nhỏ của nàng suy nghĩ nhanh chóng liền lập tức hiểu rõ ràng. Lục Lưu đã từng cứu nàng, cùng nàng tiếp xúc qua vài lần, tuy hẳn không phải một nhân vật đơn giản, nhưng đối với nàng xác thực xác thực là không hề có ác ý. Hôm nay Tam ca nàng hồ đồ, Lục Lưu đưa mang nàng đi, cũng không phải là buồn bực, mà là muốn cho Tam ca một bài học, để hẳn nhớ thật kỹ. Hôm nay là Lục Lưu, cho nên nàng không có chuyện gì, nhưng nếu là lần tới không phải Lục Lưu, đổi lại là người bên ngoài, Tam ca nàng làm sao bảo hộ nàng? Tam ca đối với nàng xác thực là thương yêu chiều chuộng, chỉ là tính tình quá mức kích động mà thôi.

Giang Diêu trong lòng thấy thoải mái, đối với thiếu niên bên cạnh cũng nhiều hơn mấy phần hảo cảm. Nàng nghiêng đầu nhìn hẳn, luôn cảm thấy đời này Lục Lưu có chút kỳ quái, nhưng đời trước nàng cùng Lục Lưu tiếp xúc quá ít, một chốc cũng không nói lên được là kỳ quái chỗ nào. Nàng nhìn hẳn một lúc, hẳn dường như là cảm giác được nàng đang nhìn hẳn liền nghiêng đầu cũng liếc nhìn nàng một chút.

Giang Diêu có chút chột dạ, nhanh chóng chuyển mắt ra chỗ khác, sau đó nhìn thấy mấy miếng bánh ngọt trên bàn, nàng vươn tay cầm một khối đậu phụ hoàng cần một miếng.

Đậu phụ hoàng mềm mại thanh mát, hương vị cũng không tệ, nhưng Giang Diêu đã ăn quen bánh ngọt của đầu bếp trong Trấn Quốc Công phủ làm riêng cho nàng, nên đậu phụ hoàng này đúng là có chút không hợp

khẩu vị. Giang Diệu xưa nay sẽ không miễn cưỡng mình làm việc mình không thích, nên nàng chỉ cắn một miếng cảm thấy không thích, liền đặt ở một bên không ăn nữa.

Ước chừng quá hai khắc chung, xe ngựa ngừng lại.

Giang Diệu giơ tay lên vén màn lên nhìn nhìn ba chữ lớn “Tửu Bạch lâu”, mới biết nơi này là nơi nào. Tửu Bạch lâu trang hoàng diễm lệ tinh xảo, là một trong những tửu lâu lớn nhất trong kinh thành mà các quan to, quý tộc thường hay lui tới, dù Giang Diệu không thường xuất môn, nhưng cũng đã tới vài lần.

Nhưng mà nếu Lục Lưu hẹn người, vì sao đưa nàng mang đến? Khoảng cách Thập nhất hoàng tử đăng cơ còn có hai năm, Lục Lưu ngày sau quyền khuynh triều chính, bây giờ tuổi như vậy, có một số việc, khẳng định đã bắt tay vào chuẩn bị. Hắn muốn gặp người, không cần thiết đem nàng theo. Tuy nói nàng tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã sáu tuổi, hắn liền không sợ nàng nghe xong đi ăn nói linh tinh sao?

Giang Diệu thấy hắn lại muốn động thủ ôm nàng, nàng vội vàng lắc lắc đầu nhỏ nói: “Chính muội có thể đi.”

Tay Lục Lưu đưa ra dừng một chút, không lên tiếng, sau đó xoay người xuống xe ngựa.

Giang Diệu đi tới bên ngoài, thấy Lục Lưu lẳng lặng đứng bên cạnh xe ngựa đợi nàng, nàng cúi đầu nhìn xuống, phía dưới không có mã đấng.

Xe ngựa quá cao, không có mã đấng, nàng nhỏ nhắn chân ngắn, căn bản không có cách nào tự xuống, nàng liếc mắt nhìn Lục Lưu, muốn nhờ hắn giúp mình nhưng mà lại nhớ vừa nãy mình đã nói tự xuống. Sau một hồi rối rắm không biết nên làm thế nào, thì một đôi cánh tay mạnh mẽ vươn ra đem nàng ôm xuống.

Lục Lưu ôm người nhẹ nhàng đem để xuống dưới đất, nắm bàn tay mập mập của nàng tiến vào Bạch Tửu lâu. Đường như đã có người đang đợi, Lục Lưu trực tiếp lên lầu hai, hướng về cuối hành lang, đi đến Nhã gian cuối cùng.

Nhã gian này trang trí trang nhã tinh tế nhưng không kém phần sang trọng, thật xứng với cái tên Nhã gian. Bên trong là hai tiểu thiếu niên chín tuổi đang ngồi cạnh bàn. Một trong số đó là thiếu niên mặc áo choàng xanh biếc cổ tròn, đầu đội ngọc quan, môi hồng răng trắng, đặc biệt nãy nhận tuần tử; một người khác lại là một thân cẩm bào màu tím đậm, dung mạo cùng với lục bào thiếu niên giống nhau đến bảy tám phần, nhưng nhìn thanh tú hơn một chút, đây chính là Cửu công chúa Lục Dục Tú giả nam trang, mà lục bào tiểu thiếu niên kia là đệ đệ long phượng thai với Cửu công chúa - Thập nhất hoàng tử Lục Tử Hằng.

Còn trẻ nên thường không có kiên trì, hiện nay đợi hai khắc chung, Thập nhất hoàng tử liền hơi không kiên nhẫn, một tay chống cằm, một tay thưởng thức chén trà trước mặt, còn buồn chán đem bánh đậu xanh trong đĩa xếp chồng lên nhau, chồng lên thật cao như trụ kinh thiên, vũng vũng vàng vàng.

Nghe được âm thanh Lục Lưu tiến vào, Thập nhất hoàng tử liền đứng dậy, sắc mặt cung kính nhìn Lục Lưu, giọng điệu hưng phấn nói: “Đường huynh đã tới.”

Nói xong, hắn mới phát hiện trong tay Lục Lưu đang nắm tay một tiểu nữ oa trắng trẻo ngây ngô, đáng đáp cực kì xinh đẹp tinh xảo.

Thập nhất hoàng tử cười cười, “Hắc” một tiếng nói:

“Hôm nay huynh còn mang theo tiểu nương tử...”

19. Chương 19: Long Phượng

•edit: Phương Moe

Hôm nay Giang Diệu chải hai búi tóc nụ hoa tỉ mỉ tinh xảo, trên tóc cài trâm hoa chân châu rực rỡ óng ánh, dưới mái lưu hải là đôi mắt to tròn lung linh như mặt nước hồ thu, khuôn mặt nhỏ trắng nõn nà, tuy vẫn chưa thể hồng hào như mấy tiểu nữ oa bình thường, nhưng bây giờ đã không còn vẻ yếu ớt xanh xao của ngày xưa, mà dường như giống như một nụ hoa mềm mại e ấp bên những giọt sương sớm mai.

Tiểu nữ oa tuổi nhỏ, người ta sẽ không chỉ quan tâm ngũ quan tinh xảo đến mức nào, quan trọng nhất còn phải có thịt mập mập, như thế người nhìn liền yêu thích

Giang Diệu nghe Thập nhất hoàng tử gọi nàng như vậy, liền nghiêng mặt sang bên ngẩng đầu lên nhìn nhìn Lục Lưu nhưng thấy vẻ mặt hắn không biểu lộ gì, vẫn lạnh nhạt như bình thường.

Lục Lưu dặt tay Giang Diệu đến chỗ bàn, sau đó hắn cúi xuống ôm nàng lên, đặt nàng ngồi cẩn thận ở trên ghế bên cạnh hắn. Hắn liếc nhìn mấy cái bánh ngọt để trên đĩa hồng hoa, vì mang lên đã lâu nên nhìn không còn được thơm ngon nữa, Lục Lưu thoáng nhíu lông mày, sau đó cố ý gọi tiểu nhị đem mấy đĩa bánh ngọt mới lên để cho cô nhóc bên cạnh ăn.

Lục Lưu tự mình rót một chén nước, đặt ở trước mặt Giang Diệu, nói:

“Trước tiên uống nước đã.”

Giang Diệu gật đầu, ngoan ngoãn khéo léo “Vâng” một tiếng.

Thập nhất hoàng tử ngồi phía đối diện nhìn tiểu nữ oa, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, hắn cảm thấy thái độ của Lục Lưu đối với tiểu nữ oa này rất kì quái, trong lòng ngứa ngáy không nhịn được, vừa tủm tỉm cười nói vừa đưa tay ra:

“Vị tiểu muội muội này thật là đáng yêu nha...”

Tay hắn còn chưa kịp bóp bóp mặt nhỏ của Giang Diệu, thì nửa đường đã bị Lục Lưu gõ một phát vào tay khiến hắn phải rụt tay lại.

Giang Diệu nâng chén nước lên vừa uống vừa cười meo meo, nàng thật sự có chút cảm kích Lục Lưu ra tay. Dù là đời trước, hay đời này, nàng đều không thích động một tý là lại bị người bóp mặt.

Thập nhất hoàng tử cảm thấy mất hứng không vui, khuôn mặt tuần tú mang theo chút đáng yêu của trẻ con liền xì xuống, giống như người khác thiếu nợ của hắn mấy trăm lạng bạc vậy.

Hai tay hắn chống cằm, khuôn mặt con nít tinh xảo hờn dỗi, lẩm bẩm nói:

“Đường ca không thương ta nữa.” Ngữ khí này mang chút ý vị làm nũng Lục Lưu.

Giang Diệu nhìn nhìn vị Thập nhất hoàng tử này cùng với Cửu công chúa bên cạnh hắn.

Tỷ đệ hai người tuy nói là long phượng thai, dáng dấp dường như giống nhau hoàn toàn, nhưng tính tình này thì tuyệt nhiên là không giống.

Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử chính là con của Vinh phi đã qua đời.

Nói tới vị Vinh phi này cũng là một nhân vật không tầm thường.

Vinh phi sinh ra trong tướng môn thế gia, là ái nữ của Vệ gia, khuê danh Vệ Cẩm.

Vệ gia sản sinh ra nhiều tướng tài, từng lập nhiều chiến công hiển hách, đến đời này của Vệ Cẩm, trong nhà chỉ có tỷ đệ hai người.

Đệ đệ của Vệ Cẩm - Vệ Thăng ốm yếu từ nhỏ, không thể luyện võ; mà Vệ Cẩm tuy là một thân nữ nhi nhưng lại có tài năng thiên bẩm, mới còn nhỏ tuổi mà những nam nhân cùng tuổi nàng đều không phải là đối thủ của nàng.

Vệ Cẩm từng mang binh đánh giặc, rong ruổi sa trường, tiếng tăm lừng lẫy, được vô số thiếu nữ trong kinh thành kính nể.

Chỉ là sau đó khi đất nước an bình, phồn vinh hưng thịnh, mà vị nữ tướng quân này đã sớm đến tuổi thành hôn nhưng cứ muốn ra chiến trường, nên bị cha mẹ ở nhà tự an bài chuyện cả đời.

Nữ tướng quân tuy khiến người ta khâm phục, nhưng quá nửa nam tử đều yêu thích nương tử hiền lương thực đức, giờ tìm ai lấy vị nữ tướng quân này đúng là cả một vấn đề.

Không ngờ đến là vị Cảnh Hoài đế đã sớm đối với Vệ Cẩm là một tấm chân tình, ở thời điểm hôn sự của Vệ Cẩm gặp khó khăn, hắn liền ra một đạo thánh chỉ, đem Vệ Cẩm vào hậu cung, phong hàm Vinh phi.

Đã quen thuộc ngao du chân trời góc biển, giờ bị xem như chim hoàng yến nuôi trong lao tù hoa lệ, đối lại là ai cũng sẽ không vui vẻ được.

Vinh phi không tranh sủng, không quyền rũ, nhưng Cảnh Hoài để trong lòng hổ thẹn vì bắt nàng vào hậu cung nên đối với nàng càng ngày càng sủng ái, sau Vinh phi lại sinh ra một đôi long phượng thai, Cảnh Hoài để cực kì vui mừng, muốn phong cấp bậc cho nàng nhưng lại bị Vinh phi từ chối.

Sau đó, Bắc Di quốc xâm lấn, trong triều đại thần đa số tuổi đã cao, hoặc thiếu hụt kinh nghiệm thực chiến, quân tình khẩn cấp, Vinh phi rời xa khỏi giáp đã sáu năm liền chủ động xin bệ hạ cầm quân giết giặc. Mới đầu Cảnh Hoài để không cho, Vinh phi thái độ lại kiên quyết, cuối cùng Cảnh Hoài để bất đắc dĩ gật đầu.

Tuy đã lâu Vinh phi không ra chiến trường, nhưng tài năng cùng chiến thuật cầm binh đánh giặc của nàng vẫn không hề mai một, nàng đã đánh cho quân giặc tan tác một trận cực đẹp đẽ, sau đó cùng binh lính chiến thắng trở về.

Chỉ là trên đường trở về, Vinh phi cùng nhiều binh lính bất hạnh đã nhiễm phải ôn dịch, bệnh dịch lan tràn rất nhanh, nàng không kịp gặp Cảnh Hoài để cùng nhĩ tử lần cuối, cứ như vậy mà qua đời.

Vinh phi qua đời, Cảnh Hoài để liền đem đôi long phượng thai cho Trang phi nuôi dưỡng, bởi vì khi nàng còn sống thì nàng cùng với Trang phi chính là một đôi tỷ muội tốt nhất ở trong cung.

Những chuyện này đều là mẫu thân Kiều Thị kể cho nàng nghe.

Tất cả các tiểu thư khuê các khi ấy, không người nào là không kính nể Vinh phi, Kiều Thị cũng không ngoại lệ.

Giang Diệu rất khâm phục vị nữ tướng quân này, nên hiện nay nhìn hai tỷ đệ long phượng thai, tự nhiên nhiều hơn mấy phần hảo cảm.

Có người nói Cửu công chúa tính tình thẳng thắn cực kỳ giống Vinh phi, mà Thập nhất hoàng tử thì tính tình lại tựa như Cảnh Hoài để lúc còn trẻ.

•

Nghe được âm thanh oán giận của đệ đệ, Cửu công chúa vỗ vai hắn, nói: "Đệ nhìn đệ xem, vẫn còn cùng tiểu cô nương phân cao thấp."

Cửu công chúa từng nhìn thấy Giang Diệu, hai tỷ đệ lại cùng Lục Lưu quan hệ thân thiết, yêu ai yêu cả đường đi, nên nhìn Lục Lưu như thế mà lại yêu thích tiểu cô nương này, Cửu công chúa nhìn nàng, càng nhìn càng hợp mắt. Cửu công chúa liền hướng về phía Giang Diệu, hỏi tên nàng.

Thấy Công chúa khách khí như thế, Giang Diệu đứng là có chút thụ sủng nhược kinh.

Cửu công chúa cùng ca ca Tiết Kim Nguyên - Tiết Đằng đã được định thân từ nhỏ.

Đời trước, bởi vì có quan hệ với Tiết Đằng, mà Cửu công chúa đối với nàng có mấy phần địch ý. Nàng cùng Cửu công chúa từng gặp qua mấy lần, nhưng mỗi lần như thế Cửu công chúa đều không cho nàng sắc mặt tốt.

Hôm nay nhìn Cửu công chúa tính tình trẻ con, giữa hai lông mày mang theo sự thẳng thắn cùng nụ cười vui vẻ, Giang Diệu cũng không nghĩ đến đời trước nữa, liền nói tên của mình sau đó nở nụ cười ngọt ngào, âm thanh của tiểu nữ oa đặc biệt non nớt mềm mại vang lên:

"Gọi muội là Diệu Diệu là được rồi."

Cửu công chúa nói: "Được, ta lớn hơn muội vài tuổi, nên muội gọi ta là Dục tỷ tỷ đi."

Sau đó nàng chỉ chỉ vào đệ đệ vẫn còn đang oan ức bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu hắn, nói: "Hắn là đệ đệ của tỷ, muội gọi hắn Hằng ca ca là được rồi."

Gọi ca ca cùng tỷ tỷ, nếu đối lại trước đây thì Giang Diệu có chút khó kêu ra miệng, nhưng mấy tháng này, nàng đã thích ứng được mình là tiểu cô nương sáu tuổi, kêu ca ca tỷ tỷ cũng không có gì là ghê gớm. Ngược lại cũng sẽ không mất đi khối thị nào.

Thập nhất hoàng tử nghe tiểu cô nương âm thanh mềm nhũn gọi mình, vẻ mặt bỗng nhiên liền ôn hoà, dường như rất vui vẻ, nhưng hắn vẫn rất tò mò quan hệ của hai người, liền tiếp tục hỏi:

“Muội cùng đường ca của ta quan hệ tốt như vậy, sao trước đây ta chưa bao giờ thấy muội?”

Thập nhất hoàng tử cảm thấy vị đường ca này của mình xưa nay luôn lạnh như băng, bên người không có mấy ai thân cận, ngoại trừ Lão vương phi Tuyên Vương phủ cùng tỷ đệ bọn hắn là người đường ca thân cận nhất thì hắn chưa từng thấy thêm ai khác.

Trong khi hắn đang mong chờ biết được đáp án thì đúng lúc này bánh ngọt mới vừa vận được bưng lên, Lục Lưu đem một bát đậu xanh đẩy lên trước mặt Thập nhất hoàng tử, nói:

“Người ăn đi.”

Một câu nói liền ngăn chặn cái miệng đang lải nhải của Thập nhất hoàng tử. Thập nhất hoàng tử lại thấy oan ức, bất mãn rầm rì một tiếng: “Hẹp hời.” Sau đó há mồm xúc một miếng đậu xanh thật to.

Thập nhất hoàng tử còn đang oán giận liền nghe được âm thanh bên ngoài.

Hắn nghiêng đầu, nhìn người đến, “A” một tiếng, sau đó nở nụ cười, gọi: “Bảo Linh.”

Giang Diệu nghe tiếng, quay đầu lại xem. Thấy đi đằng trước hai nha hoàn áo lục cùng một ma ma là tiểu cô nương một thân nhu quần hồng nhạt thêu hoa lan.

Tiểu cô nương ước chừng sáu, bảy tuổi, chải hai búi tóc, khuôn mặt trứng ngỗng tinh xảo, cười lên cực kì ngọt ngào.

Chính là ái nữ Vệ gia - Vệ Bảo Linh.

Vinh phi xuất thân từ Vệ gia, mà bây giờ chủ nhân của Vệ gia là thân đệ đệ của Vinh phi, cũng là cậu ruột của Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử - Vệ Thăng.

Vinh phi qua đời sớm, Cảnh Hoài để cảm thấy Vinh phi thua thiệt, cho nên đối với Vệ gia đặc biệt lưu tâm, ngay cả vị đệ đệ vô dụng này của Vinh phi, dù nhiều lần phạm sai lầm, mỗi lần như thế Cảnh Hoài để đều nhắm một con mắt, mở một con mắt bỏ qua cho hắn.

Bây giờ Vệ gia tuy rằng dòng dõi đơn bạc, nhưng phần hoàng ân này so với trong kinh thành thì hết thấy danh môn vọng tộc đều không sánh nổi, thậm chí ngay cả nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu cũng không có phong quang như vậy.

Vệ Bảo Linh nhìn thấy Thập Nhất hoàng tử liền chạy ngay đến bên cạnh hắn, ngọt ngào kêu một tiếng biểu ca, sau đó nhìn Cửu công chúa, nói: “Biểu tỷ khoẻ.” Rồi lại ngoan ngoãn hướng về phía Lục Lưu hành lễ.

Vệ Bảo Linh đáng yêu, xưa nay Thập nhất hoàng tử luôn yêu thương vị biểu muội này, lúc này liền thân mật nhéo nhéo mặt nàng, sau đó cầm một khối bánh ngọt cho nàng.

Vệ Bảo Linh bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Không muốn, muội muốn cái kia.” Nói xong Vệ Bảo Linh liền chỉ vào đĩa bánh bách hợp hạt thông tinh xảo trước mặt Giang Diệu.

Thập nhất hoàng tử tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đến cùng là người xuất thân từ trong cung, nên có nhãn lực không nhỏ, hắn hiểu được Lục Lưu đối với vị tiểu cô nương này không bình thường, nhất thời cũng không dám chủ động, chỉ đành liếc nhìn Giang Diệu khó khăn nói: “Diệu Diệu...”

Giang Diệu xưa nay hào phóng, chỉ là một món điểm tâm mà thôi, không quan trọng, sau đó nàng liền đưa tay đẩy sang.

Thập nhất hoàng tử cười cười, cầm một khối bách hợp hạt thông đưa cho Vệ Bảo Linh.

Đạt được ý mình muốn, Vệ Bảo Linh mới vui vẻ, nói: “Biểu ca thật tốt.” Dường như nghĩ tới điều gì, Vệ Bảo Linh vội hỏi, “Đúng rồi, muội mới quen một người bạn.” Vệ Bảo Linh hướng về phía sau nhìn nhìn, “Đây là Linh Lung, còn có ca ca của Linh Lung.”

Ánh mắt Giang Diệu vẫn rơi trên người Vệ Bảo Linh, dĩ nhiên không nhìn thấy phía sau nàng có hai huynh muội Lục Hành Chu cùng Lục Linh Lung.

Lục Hành Chu hôm nay ăn mặc một thân cẩm bào màu xanh lục, là một thiếu niên phong độ nhã nhặn, khi nhìn thấy Lục Lưu, vội vàng kêu một tiếng “Tam thúc”, thái độ thật là cung kính.

Lục Lưu mặt mày lạnh lạnh, thái độ hồ hững “Ừm” một tiếng. So với Lục Hành Chu lớn hơn ba tuổi thôi, có điều hẳn đúng là ra dáng một tam thúc.

Lục Hành Chu ngoan ngoãn biết điều, hẳn vừa vào cửa liền nhìn thấy Giang Diệu, nhất thời mặt mày vui vẻ nhìn Giang Diệu, nụ cười ôn hòa, xem như là chào hỏi, sau đó hướng về Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa hành lễ.

Lục Hành Chu rất có phong độ, nếu không có sự tình đời trước, ở trong mắt Giang Diệu, hẳn vẫn luôn là một thiếu niên hiền lành lịch sự quân tử khiêm tốn. Chỉ tiếc, bây giờ Lục Hành Chu dù chưa bị Tạ Nhân mê hoặc, nhưng trong lòng nàng chung quy vẫn có mụn nhọt. Sự thù hận, cũng là có.

Cho tới Lục Linh Lung, đúng là không có giáo dưỡng tốt như Lục Hành Chu. Nàng được nuông chiều, xưa nay đều là mắt cao hơn đầu, ở Tuyên Vương phủ, có tổ phụ Tuyên Vương làm chỗ dựa, cho dù là tam thúc Lục Lưu này, nàng cũng không để vào mắt. Lục Linh Lung tuổi tuy nhỏ, nhưng trong mắt chỉ yêu thích kết giao với nữ nhi quyền quý, thí dụ như La An quận chúa.

Hôm nay Lục Linh Lung tình cờ gặp Vệ Bảo Linh, biết được thân phận của nàng, tự nhiên có ý định muốn cùng nàng kết giao, mà Vệ Bảo Linh tính tình đơn thuần, Lục Linh Lung nhiệt tình một chút, hai tiểu cô nương xấp xỉ tuổi nhau, tự nhiên rất nhanh sẽ thân thiết.

Lục Linh Lung biết trước mặt là Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa, nên vội vàng quy củ tiến lên hành lễ, nụ cười cực ngọt, chính là muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt hai người.

Đời trước Giang Diệu cùng Lục Hành Chu qua lại, nên nàng cũng nhìn quen bộ dáng Lục Linh Lung muốn leo lên quyền quý.

Bây giờ Tuyên Vương không thích Lục Lưu, nàng đối với tam thúc này cũng không có bao nhiêu kính trọng. Trong phủ còn đỡ, vì dù sao có Lão vương phi thương yêu Lục Lưu nên nàng không dám đắc tội, nhưng đến khi ra bên ngoài thì liền tỏ thái độ không quen biết, không chào hỏi, dường như đây là chuyện cực bình thường.

Có điều sau này Lục Lưu quyền thế ngập trời, chỉ sợ Lục Linh Lung lại ân cần tôn kính, chỉ thiếu điều đem hẳn lên làm cha.

20. Chương 20: Nam Nhân Ấm Ấp

•edit: Phương Moe

Nếu không biết bản tính thật của Lục Linh Lung, thì lần đầu tiên gặp sẽ cảm thấy nàng ngoan ngoãn khéo léo, hơn nữa lại có bộ dáng mắt hạnh má đào, mũi ngọc tinh xảo, đáng yêu linh động được người yêu thích.

Nhưng đều xuất thân từ trong cung mà ra, mỗi người đều rất tinh tường.

Cửu công chúa lại thông tuệ, mẫu phi mất sớm, bên người có Trang phi che chở, thân là trưởng tử, còn nhỏ tuổi đã biết bảo vệ đệ đệ, so với tiểu cô nương cùng tuổi càng phân rõ được thiện ác.

Nên khi nghe thấy Lục Linh Lung vừa nói, Cửu công chúa liền lạnh nhạt dạy dỗ nói: “Trưởng bối đang ở đây, người không biết hành lễ. Đúng là không có quy củ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười của Lục Linh Lung liền cứng đờ, nhất thời cảm thấy oan ức, trong mắt dâng lên một tầng sương mù, một bộ dáng rưng rưng sắp khóc. Nàng cắn môi, nghiêng đầu liếc về phía Lục Hành Chu bên cạnh. Lục Hành Chu hướng về phía Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa hành lễ, sau đó gọt tay lúi cuội lúi cuội một hồi.

Lục Linh Lung tính khí kiêu căng, nhưng nhìn cảnh tượng này, nàng vẫn tự biết chính mình liền bất đắc dĩ tới trước mặt Lục Lưu quỳ gối hành lễ: “Linh Lung gặp qua tam thúc.”

Lục Lưu môi mỏng hơi mím thành một đường, thái độ cũng giống như vừa nãy với Lục Hành Chu, chỉ “Ừm” một tiếng.

Lục Linh Lung trong lòng xem thường vị tam thúc này, trước đây vẫn nghe trong miệng mẫu thân Mạnh thị nói, nếu không có Lục Lưu thì cha nàng bây giờ chính là Thế tử Tuyên Vương phủ, còn nàng chính là tiểu Quận chúa Tuyên Vương, làm sao sẽ giống như bây giờ —— bởi vì thân phận con thứ, trước mặt nói tốt nàng nhưng sau lưng cười nhạo nàng.

Lục Linh Lung càng nghĩ càng oan ức, giơ tay xoa xoa mắt, liền lẳng lặng đứng ở một bên, quệt mồm, không nói lời nào.

Giang Diệu không quan tâm chuyện của nàng ta, nàng cầm cốc nước lên uống, nhưng thỉnh thoảng mắt to chớp chớp lại quay sang nhìn Cửu công chúa một chút. Hiện nay thấy Cửu công chúa bệnh vực Lục Lưu như vậy, Giang Diệu cảm thấy khâm phục từ đáy lòng.

Sau này Lục Lưu dù quyền thế lớn, nhưng Cửu công chúa từ đầu đến cuối đều rất tin tưởng vị đường huynh này, đối với hắn cũng tôn kính trước sau như một. Cũng khó trách Lục Lưu tính tình như vậy lại thân cận với hai tỷ đệ này, xác thực hai tỷ đệ này đáng giá kết giao.

Vệ Bảo Linh dù bề ngoài đáng yêu đơn thuần nhưng cũng có chút thông tuệ. Nàng biết Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa đối với Tuyên thế tử thái độ không bình thường, nên mỗi lần thấy Tuyên thế tử, dù là trong lòng không tình nguyện nhưng vẫn là một bộ dáng cung cung kính kính đối với hắn.

Lục Linh Lung này, miệng lưỡi ngọt ngào làm nàng thích, nhưng mà nếu bởi vì cùng một chỗ với Lục Linh Lung mà đắc tội với vị Tuyên thế tử này, vậy coi như không tốt rồi. Vệ Bảo Linh giờ mắt lên, lặng lẽ nhìn Lục Lưu phía đối diện, thấy vẻ mặt hắn hồ hững dường như không để ý cử chỉ của Lục Linh Lung.

Vệ Bảo Linh thở phào nhẹ nhõm. Trong đầu nghĩ: Tuyên Thế tử không thèm để ý, vậy thì không thể tốt hơn.

Lục Linh Lung này ngốc nghếch như vậy, cùng nàng đứng một nơi, vừa vặn làm nền để nàng có thể lộ ra thông tuệ hơn người.

Vệ Bảo Linh tuy còn nhỏ tuổi, nhưng trong lòng có nhiều tính toán như vậy cũng là chuyện bình thường. Nhóm quý nữ trong kinh thành, ai mà không được cha mẹ giáo dục từ nhỏ là ngay cả kết giao bằng hữu cũng là cơ hội để ngày sau lót đường. Vệ Bảo Linh gia thế có, lại trời sinh bộ mặt đáng yêu đơn thuần, nên nàng càng có nhiều hơn mấy phần ưu thế.

Vệ Bảo Linh nhìn Lục Lưu, ngọt ngào kêu một tiếng “Thế tử ca ca.”, sau đó mới nói:

“Hôm nay Linh Lung tỷ tỷ hồ đồ rồi, chờ lúc nữa muội sẽ cố gắng nói chuyện lại với tỷ ấy, Thế tử ca ca đừng nóng giận.”

Giang Diệu nghe xong lại uống hết mấy ngụm nước.

Có lẽ là vì Thập nhất hoàng tử yêu thương vị biểu muội này, nên Lục Lưu cũng cho nàng ta mấy phần mặt mũi, nói: “Không sao.”

Con người Vệ Bảo Linh vui vẻ, nghiêng đầu nhìn Thập nhất hoàng tử.

Thập nhất hoàng tử mỉm cười, giơ tay xoa xoa đầu nhỏ của Vệ Bảo Linh, hiển nhiên đối với vị tiểu biểu muội đáng yêu ngoan ngoãn này là yêu thích không thôi.

Hôm nay Lục Lưu đến gặp Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa, tất nhiên là có chuyện quan trọng. Ngoài trừ ba người, còn lại Vệ Bảo Linh, huynh muội Lục Hành Chu, đều thức thời đi tới gian phòng sát vách.

Giang Diệu tất nhiên cũng là thức thời, lắc lắc tiểu chân ngắn ở trên ghế, sau đó từ trên ghế trượt xuống, theo mấy người Vệ Bảo Linh đi tới sát vách.

Lục Linh Lung còn oan ức lắm, đi vào trong liễn nhin không được khóc nhè.

Lục Hành Chu nhỏ nhẹ an ủi muội muội, Vệ Bảo Linh cũng tới trước an ủi vài câu.

Lục Hành Chu nhìn Giang Diệu ở một bên, nhìn nàng ngoan ngoãn khéo léo ngồi ở đó, nhanh chóng đi tới, hỏi: “Diệu Diệu, muội tại sao lại đi cùng Tuyên Thế tử?”

Lục Hành Chu biết được địa vị của Giang Diệu ở Trần Quốc Công phủ, theo lý thuyết không thể nào để cho nàng theo một người xa lạ xuất môn.

Giang Diệu nghĩ nghĩ, chẳng lẽ muốn nàng trả lời là bị Lục Lưu ôm lấy, thuận lợi mang đến đây sao?

Có điều, là thật quan tâm hay giả quan tâm thì Giang Diệu có thể nhận biết được. Nhưng hiện nay Lục Hành Chu thật sự quan tâm nàng, nàng cũng không nguyên ý cùng hắn nói chuyện. Thời điểm mới vừa sống lại, nàng thật sự nghĩ muốn trả thù Lục Hành Chu, nhưng đoạn thời gian ấy, cha mẹ cùng các ca ca luôn ở bên cạnh nàng, nên hận ý trong lòng nàng cũng nhạt đi mấy phần. Nhưng nói cho cùng, nàng không thể không khúc mắc gì mà thoải mái ở bên Lục Hành Chu được.

Bây giờ nàng không tính toán hắn, đã là nhân từ lắm rồi.

Mà ngày sau, nói không chừng nàng có thể đối với hắn mà bỏ đá xuống giếng. Ngược lại, hắn cùng Tạ Nhân, nên trả thù vẫn không thể thiếu được.

Vệ Bảo Linh thấy dáng dấp Lục Linh Lung khóc sụt sùi, cảm thấy nàng ta quá không có phong độ, lại nghe Lục Hành Chu cùng Giang Diệu đang nói chuyện, cũng hiểu kì đi tới, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nói: “Muội chính là Diệu Diệu, ta thường nghe mọi người nhắc qua muội, nên sớm đã biết muội, chỉ là không thấy muội thường xuất môn.”

Giang Diệu mặc dù có chút không thích Vệ Bảo Linh lắm, nhưng giờ khắc này, nàng đúng là có chút cảm kích Vệ Bảo Linh nói chuyện cùng nàng —— vừa vặn làm cho nàng có cơ không cần trả lời Lục Hành Chu.

Giang Diệu hướng về Vệ Bảo Linh cười cười. Tiểu cô nương khuôn mặt tròn tròn, cười lên gò má liền hiện hai núm đồng tiền, đáng yêu khiến người yêu thích, âm thanh ngọt ngào của Giang Diệu vang lên: “Muội thân thể không tốt, nên mới không hay xuất môn.”

Vệ Bảo Linh dáng dấp xinh đẹp, bên cạnh không thiếu người khen ngợi, bản thân nàng không nhin được cũng thấy đắc ý, nhưng hôm nay nhìn tiểu cô nương này không chênh lệch gì nhiều, dáng dấp so với nàng tuy thấp bé hơn nhưng lại khiến nhiều người yêu thích, cười lên cũng ngọt như vậy, khiến trong lòng nàng nhất thời thấy khó chịu.

Vệ Bảo Linh không thích chơi đùa với những tiểu nữ nhân dáng dấp xinh đẹp, nếu tiểu cô nương kia thân phận thấp một chút, nàng còn có thể không nhin được mà cười nhạo đùa cợt một phen. Nhưng vị trước mặt này lại là Tuyên thế tử mang đến.

Nàng biết Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa có bao nhiêu tôn kính với vị Tuyên thái tử này, hiện nay cũng chỉ dám không thoải mái ở trong lòng, chứ không dám tùy tiện đùa cợt nàng ta.

Vệ Bảo Linh ngồi xuống bên cạnh người Giang Diệu, nhiệt tình cùng nàng nói chuyện.

Lục Linh Lung nhìn thấy ca ca cùng Vệ Bảo Linh đều đến bên cạnh Giang Diệu, liền đem tay lên lau nước mắt, sau đó khịt khịt cái mũi, trong lòng âm thầm chửi một câu: con ma bệnh.

Ước chừng qua hai khắc chung, sau khi nói xong chuyện, Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa liền qua phòng bên. Lục Lưu cũng sang cùng.

Hôm nay Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa xuất cung, quan trọng nhất là gặp Lục Lưu, sau đó là gặp tiểu biểu muội Vệ Bảo Linh, hiện nay sự tình đã đàm luận xong, tính tình Lục Lưu lạnh nhạt, không thích cùng bọn họ chơi đùa, nên chỉ có hai người mang theo vị tiểu biểu muội ra ngoài chơi.

Lục Lưu hướng về phía hai tỷ đệ, hiềm thấy cản dận một câu: “Sớm chút hồi cung.”

Thập nhất hoàng tử nở nụ cười, nói: “Đệ biết rồi, có hoàng tử nhìn đệ, đường ca không cần lo lắng.” Hắn liếc mắt nhìn Giang Diệu ngồi bên cạnh cùng Vệ Bảo Linh, nháy nháy mắt nói: “Đường ca cũng mang theo tiểu muội muội ra ngoài chơi đi.”

Vệ Bảo Linh hưng phấn hoan hô một tiếng, sau đó ôm cánh tay Thập nhất hoàng tử, theo hắn đi ra ngoài.

Lục Linh Lung đã khóc xong rồi, muốn theo sau nhưng nàng thấy ca ca mình vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, liền giơ tay đẩy Lục Hành Chu một cái, lầm bầm: “Ca ca, chúng ta đi thôi.”

Tuy rằng hôm nay bị Cửu công chúa sỉ nhục, nhưng nàng còn phải cùng Vệ Bảo Linh thành bạn tốt, cơ hội thuận lợi như vậy, nàng không thể bỏ qua.

Lục Hành Chu nhú mày do dự một chút, nhưng vẫn là không cưỡng được muội muội sau đó đi theo ra ngoài.

Mọi người đi rồi, Giang Diệu nhanh chóng hướng về phía Lục Lưu mở to mắt nhìn hắn:

“Lục ca ca, chúng ta cũng đi thôi.”

Tam ca của nàng nhất định lo lắng đến hỏng rồi. Nhưng lời này, nàng cũng không dám nói rõ cùng Lục Lưu.

Lục Lưu lẳng lặng nhìn tiểu nữ oa trước mặt một lúc, giơ tay xoa xoa đầu nhỏ của nàng, nói: “Đi thôi.”

Giang Diệu trên mặt vui mừng, vội vàng đuổi theo bước chân Lục Lưu.

Vậy mà Lục Lưu vẫn chưa dẫn nàng về Trấn Quốc Công phủ ngay, mà trên đường còn đi lòng vòng mua ít thứ.

Giang Diệu muốn ý kiến, nhưng đến cùng là người ở dưới mái hiên người ta nên không thể không cúi đầu.

Tính tình Lục Lưu xấu hoắc như này, nhờ đâu không có tình người nổi lên, lại chê nàng phiền phức rồi đem bán nàng trên đường thì sao, vậy thì đúng là cái được không đủ bù đắp cho cái mất.

Ngược lại cứ ngoan ngoãn nhịn một chút, kiểu gì Lục Lưu cũng đưa nàng về nhà.

Vậy mà nàng nhịn lại nhịn, liền nhịn rờn rã một canh giờ, nhịn đến nỗi nàng cũng ngủ luôn rồi.

Xe ngựa chạy rất vững vàng, Lục Lưu ngồi thẳng tắp đoạn chính, giống như tính tình hắn vậy, rõ ràng là thiếu niên tuấn tú nhưng lại có chút gần bướng cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Hắn liếc mắt, nhìn tiểu nữ oa ngủ ở một bên, thân thể nho nhỏ cuộn tròn, thịt mập mập thành một nắm, đặc biệt đáng yêu.

Cứ ngắm nàng ngủ như thế, vẻ mặt hắn liền trở nên nhu hòa.

Một lúc sau hắn thấy tiểu nữ oa lông mày nhíu chặt, dường như là nằm mơ, lúc này hắn mới nhấc tay lên xoa bóp khuôn mặt bánh bao mềm nhũn của nàng.

Tiểu nữ oa liền mơ mơ màng màng mở mắt ra, con mắt ướt nhẹp, giống như một cơn mưa rào đi qua gột rửa mọi u buồn tăm tối.

Nàng mở to mắt nhìn Lục Lưu, cánh mi rung rung như cánh bướm đang bay, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như quả táo chín.

Ngay đến người lạnh nhạt như Lục Lưu dù không muốn thừa nhận cũng không được, tiểu nữ oa này thực sự xinh đẹp.

Hắn thấy nàng vẫn còn nhìn hắn ngơ ngác, trong đôi mắt còn có chút sợ hãi, hắn liền xoay người dễ dàng bế nàng lên, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ tiểu sống lưng của nàng.

Rồi hắn xoa xoa búi tóc có chút loạn của nàng, âm thanh trầm thấp nói: “Sắp đến rồi.”

Giang Diệu thở ra một hơi, giơ tay xoa xoa mồ hôi trên trán, rồi lại hít một hơi thật sâu.

Vừa rồi nàng lại mơ tới kiếp trước, thấy cảnh tượng mình chết trong giếng cạn.

May tại lúc này bên người nàng có hắt, trên người hắt toả ra khí tức mát lạnh, làm nàng cảm thấy yên tĩnh. Một lúc sau, tâm tình nàng liền bình phục.

Lúc này Lục Lưu đang ôm nàng, nhưng không biết từ đâu lại lấy ra một cây lá dừa, rồi bắt đầu bện.

Giang Diệu ngồi ở trên đùi Lục Lưu, nhìn đôi tay trắng nõn thon dài của hắt, trên tay hắt là lá dừa xanh biếc, nhất thời nàng cũng bị làm cho nổi hứng thú, liền ở trên đùi hắt tìm một cái tư thế thoải mái nhất dựa vào rồi xem hắt bện lá dừa.

Giang Diệu cũng từng nhìn qua bện lá dừa rồi. Ba người ca ca kia của nàng, biết nàng thích nên đặc biệt vì nàng mà đi học cách làm, Đại ca bện lá dừa đúng quy đúng củ, Tam ca nóng vội nên mỗi lần bện đều thất bại, chỉ có Nhị ca của nàng, có thể kiên nhẫn tỉ mỉ, nên mỗi lần đều bện được cho nàng mấy hình động vật đáng yêu, trông rất sống động.

Khuôn mặt nhỏ của Giang Diệu nhìn chăm chú, thấy trong tay Lục Lưu đang bện được hơn nửa con châu chấu, so với Nhị ca nàng còn bện càng tốt hơn, nhất thời con người của nàng đều sáng lên.

Hay tay Lục Lưu linh hoạt, một bộ dáng dấp cực kì thông thạo.

Hắt ngửi thấy mùi sữa thơm nhàn nhạt của tiểu nữ oa trong ngực mình, cúi đầu liếc nhìn nàng trong lồng ngực con người óng ánh trong vắt, thấy ánh mắt nàng đã không còn vẻ hoảng sợ, mà miệng nhỏ hơi mím lại, nhìn ra rất chăm chú.

Dường như cảm giác được Giang Diệu nhìn mình với ánh mắt sùng bái, Lục Lưu khoé miệng hơi cong cong, động tác bện châu chấu cũng càng ngày càng nhanh

21. Chương 21: Lo Lắng . . .

edie: Phương Moe

Lúc này bên ngoài phủ Trần Quốc Công, đứng ở một chỗ là thiếu niên thanh tú một thân trường bào màu xanh cổ tròn, chính là Lục Hà.

Lục Hà nhắc mi, liếc nhìn ba huynh đệ họ Giang đang vây quanh mình, ba gương mặt cực kì giống nhau.

Đại ca Giang Thừa Nhượng trầm mặt, Nhị ca Giang Thừa Hứa mặt mày lạnh lạnh, Tam ca Giang Thừa Ngạn lại là một bộ nghiêng răng nghiêng lợi, bất cứ lúc nào cũng có thể vén tay áo lên muốn đánh nhau với hắt.

Luận võ nghệ, Lục Hà có tự tin, nhưng ba vị tiểu thiếu gia này, đều là người hắt không đắc tội được.

Lục Hà giơ tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Lại đợi ước chừng một khắc nữa, Lục Hà nhìn thấy một chiếc xe ngựa đen tuyền đang tiến lại đây.

Chính là xe ngựa của Tuyên Vương phủ.

Xe ngựa vừa mới dừng lại, ba huynh đệ liền xoải bước chạy tới.

Lục Hà cũng đi theo.

Giang Thừa Ngạn là sốt ruột nhất, trực tiếp nhảy lên, xốc màn xe ra, nhìn bên trong thấy được muội muội, kích động nói: “Diệu Diệu!”

Giang Diệu trong tay đang cầm châu chấu mới được bện xong, lúc nhìn thấy Giang Thừa Ngạn, mới thấy thoải mái nhẹ nhõm, gọi: “Tam ca.”

Giang Thừa Ngạn đã tự trách thật lâu, hiện nay nhìn bảo bối muội muội không có chuyện gì, liền lập tức vươn tay ra: “Đến đây, Diệu Diệu.”

Giang Diệu cười cười, theo bản năng giang hai cánh tay ra, tùy ý để Giang Thừa Ngạn ôm xuống xe ngựa. Vừa xuống xe ngựa, Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa cũng đều xông tới, ánh mắt hai người ở trên người muội muội quan sát tỉ mỉ một phen. Giang Thừa Nhượng giơ tay bóp bóp khuôn mặt nhỏ của Giang Diệu, thở phào nhẹ nhõm:

“Cuối cùng muội cũng trở về.”

Sau đó ánh mắt mới rơi xuống trên người thiếu niên mặc cẩm bào vừa bước xuống xe ngựa.

Giang Thừa Nhượng thu lại ý cười, nói: “Đa tạ Tuyên thế tử đưa tiểu muội trở về.” Nhưng giọng điệu bên trong không có nửa phần biết ơn.

Giang Thừa Ngạn trong lòng mắng thầm: người là hắc cướp đi, không tìm hắc tính sổ đã xem như khách khí, tạ hắc làm cái gì.

Giang Thừa Ngạn quyet quyet miệng, lại tiếp tục cùng muội muội nói chuyện.

Lục Lưu ngọc thụ chi lan, khí chất ôn hòa, khuôn mặt tuần tú không lộ bao nhiêu vẻ mặt, chỉ hướng về Giang Thừa Nhượng nói: “Nhắc tay chi lao.”

Nói xong, đôi mắt phượng đen kịt liền nhìn về phía tiểu nữ oa trong lòng ngực Giang Thừa Ngạn, nhìn hai huynh muội thân mật vừa nói vừa cười, vầng trán thiếu niên thoáng nhăn lại, đuôi lông mày một dạng lạnh lạnh.

Lục Hà ở một bên nhìn, nghĩ thầm: Giang tiểu thư xác thực ngọc tuyết đáng yêu, nhưng hôm nay Thế tử gia ngài nha...đều đã mang tiểu cô nương nhà người ta đi ra ngoài thật lâu, cũng nên trả người lại cho nhà họ chứ!!!!

Giang Diệu mãi cùng các ca ca nàng nói chuyện, đến khi nghe thấy âm thanh xe ngựa, mới ngẩng đầu nhìn, đã thấy xe ngựa của Lục Lưu đi rồi.

“Diệu Diệu, nhìn gì vậy?”

Giang Diệu ngẩng đầu đối diện với con mắt của Tam ca, lắc lắc đầu.

Ba huynh đệ đem Giang Diệu vào trong phủ. Trong chính phòng, Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị đang chờ.

Giang Diệu nhìn cha mẹ liền bước hai chân chạy tới, thẳng tắp nhào vào lòng Kiều Thị, âm thanh mềm mại nói:

“Nương!!”

Sau đó nghiêng đầu sang nhìn Giang Chính Mậu hô: “Phụ thân.”

Mới đầu Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị vừa nghe Giang Thừa Ngạn nói muội muội bị người mang đi, thực sự sợ hết hồn. Sau đó biết nữ nhi là bị Tuyên thế tử mang đi, phu thê hai người mới coi như yên tâm được một chút.

Lúc trước Tuyên thế tử từng cứu nữ nhi nhà mình, hôm nay tên tiểu tử này không lý do lại đi tìm người tính sổ, để Tuyên thế tử cho hắc ăn chút dạy dỗ cũng là nên làm.

Tuyên thế tử tính tình thận trọng, nữ nhi ở bên cạnh Tuyên thế tử, dù sao sẽ không phạm sai lầm.

Vào lúc này nữ nhi trở về, tâm trạng Kiều Thị liền vui mừng. Giang Chính Mậu còn chưa nói cái gì, Kiều Thị đã hướng về phía nhi tử bảo bối răn dạy một phen: “Người nhìn một cái, làm ca ca, sao hôm nay có thể hồ nháo như vậy?”

Giang Thừa Ngạn cũng tự trách, lông mày nhăn lại nói: “Vốn là có nhiều người như vậy bảo vệ Diệu Diệu, nhi tử nghĩ sẽ không xảy ra chuyện, nhưng là... Nhưng là thị vệ của Tuyên vương phủ quá lợi hại ...”

Kiều Thị nói: “Người còn ở đó mà nói lý.”

Giang Thừa Ngạn nghe mẫu thân mắng liền ngậm miệng.

Kiều Thị đến cùng cũng là đau nhĩ tử, mắng vài câu, liền để hấn trở về phòng hồi lỗi.

Giang Thừa Ngạn rũ đầu xuống “Ồ” một tiếng, ủ rũ như gà mắc mưa trở về phòng.

•

Giang Diệu trở về Cẩm Tú viên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại, vội vàng hướng về Ngọc Trác nói:

“Ngọc Trác tỷ tỷ, ta muốn nhà xí.” Rồi lại thúc giục: “Mau mau.”

Ngọc Trác đang đan túi lưới, nhìn thấy tiểu thư nhà mình khuôn mặt đỏ au liền nhanh chóng đặt việc trên tay sang một bên, dẫn Giang Diệu đi tới tịnh thất.

Giang Diệu xác thực là nhịn gần chết.

Lúc trước ở Bạch Tử lâu uống quá nhiều nước, sau đó Lục Lưu lại mang theo nàng dạo tới dạo lui, nàng nhịn đến hoảng. Nhưng Lục Lưu lại là nam tử, nàng không cách nào mở miệng, chỉ có thể nhịn.

Vào lúc này Giang Diệu ngồi ở trên cái bô, nhìn Ngọc Trác vẫn còn đứng đó, liền nhăn nhó nói: “Ngọc Trác tỷ tỷ...”

Ngọc Trác nhìn bai chân trắng nhỏ trên cái bô cùng vẻ mặt ngượng ngùng của tiểu thư, nhất thời “Hi Hi” cười ra tiếng nhỏ, nói: “Được rồi, vậy nô tỳ đi ra ngoài, tiểu thư xong rồi gọi nô tỳ.”

Còn nhỏ tuổi mà đã thẹn thùng đây. Lúc trước đúng là không có gì, nhưng từ sau khi rơi xuống nước sinh bệnh, tiểu thư mỗi hồi đi tịnh thất đều không cho nàng vào đứng bên người hầu hạ.

Ngọc Trác lùi ra, nghe bên trong tiếng nước chảy rào rào, liền mím môi cười cười.

Ngọc Trác mới ra đến ngoài, liền nhìn thấy Kiều Thị đi vào, nhanh chóng quỳ gối hành lễ: “Nô tỳ gặp qua phu nhân.”

Kiều Thị gật đầu, vừa nghe khuê nữ đang đi tiểu, liền chờ giây lát.

Chờ bên trong có tiếng gọi người, mới tự mình đi vào.

Giang Diệu thấy mẫu thân nhà mình cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, tùy ý để nàng tự ôm mình xuống cái bô. Nếu không phải thân thể nàng thấp bé, cái bô này lại quá cao, nàng cũng không thích có người hầu hạ, nàng bây giờ cũng chỉ là tiểu nữ oa sáu tuổi, lại so với hài tử cùng lứa nhỏ hơn một chút, nên đành phải chấp nhận việc ngượng ngùng này.

Thấy tiểu thư đã đi vệ sinh xong, Phỉ Thúy liền bưng chậu rửa bách diệu, xà bông thơm cùng khăn tay sạch sẽ đi vào.

Kiều Thị nắm tay nữ nhi, cầm xà bông thơm rửa đôi tay trắng nõn nhỏ nhắn.

Giang Diệu ngửi thấy mùi thơm này liền thích, trên mặt nhỏ non nớt nhuộm ý cười, hướng về Kiều Thị nói: “Thơm quá, là hương hoa quế.”

Kiều Thị nói: “Hừm, Diệu Diệu yêu thích mùi hương này sao?”

Giang Diệu gật đầu, nói yêu thích.

Kiều Thị đối với các loại son phấn hương cao, hương liệu xà bông thơm, rất có nghiên cứu, dùng ở trên người nữ nhi, Kiều Thị cũng là bỏ ra không ít một phen công phu, đây là mùi hoa quế lá lách do Kiều Thị tự mình làm.

Kiều Thị giúp nữ nhi rửa sạch tay, tiếp nhận khăn tay trong tay Phỉ Thúy, giúp nữ nhi lau chùi sạch sẽ, sau đó mới đem người ôm vào trên đùi, hỏi chuyện hôm nay theo Lục Lưu ra ngoài.

Giang Diệu tất nhiên không có gì dấu diếm, liền đem sự tình rõ ràng mười mười đều nói ra cho mẫu thân nghe.

Kiều Thị nghe được nữ nhi hôm nay gặp Thập nhất hoàng tử, Cửu công chúa, còn có Vệ Bảo Linh, đúng là có chút ngạc nhiên, hỏi: “Vậy là Diệu Diệu có thể cùng bọn họ kết bạn?”

Giang Diệu gật đầu: “Cửu công chúa rất nhiệt tình với Diệu Diệu, Thập nhất hoàng tử cũng cực thân mật, Vệ tỷ tỷ còn nói ngày sau muốn Diệu Diệu thường thường đi chơi đùa cùng nàng.” Giang Diệu theo giọng điệu của tiểu nữ oa sáu tuổi nên có trả lời.

Kiều Thị mỉm cười, sờ sờ đầu nhỏ nữ nhi, ngược lại cũng không nói gì.

•

Lúc này Giang Chính Mậu đang ngồi ở thư phòng, đối diện hắn là một nam tử tuần tú mặc cẩm bào hoa lụa màu thạch anh, cùng với bộ dáng Giang Chính Mậu giống nhau đến mấy phần, chính là Tam gia Trần Quốc Công phủ —— Giang Chính Tuấn.

Giang tam gia có được một đôi mắt hoa đào, dị thường phong lưu, những năm này có được một người nũng nịu như Tạ di nương, tính tình phong lưu của Giang tam gia mới thu lại chút, không lại làm bừa. Nhưng nam nhân hoa tâm quen rồi, chung quy là không cải tạo được, ở bên ngoài ném thử mới mẻ, cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng trong lòng quý giá nhất, vẫn là Tạ di nương.

Giang tam gia xanh mặt nhìn huynh trưởng, vội nói: “Đệ biết chuyện này, để Diệu Diệu cùng đại tẩu oan ức ...”

Giang Chính Mậu ánh mắt nhẹ nhàng liếc nhìn hắn.

Giang tam gia có chút lúng túng. Trong ba huynh đệ thì Giang tam gia là nhỏ tuổi nhất, Giang Chính Mậu là huynh trưởng, bên ngoài là một người lạnh như băng, nhưng đối với người trong nhà thì thật sự tốt không lời nói.

Không quan tâm là khi còn bé hay là bây giờ, Giang Chính Mậu không ít lần cho mông của đệ đệ này ăn giáo huấn, Giang tam gia tuy rằng sợ, nhưng cũng là khâm phục huynh trưởng từ tận đáy lòng. Lại nói ba huynh đệ Trần Quốc Công phủ này, ở chung với nhau nên so với gia đình giàu có thì hài hòa nhiều lắm.

Giang tam gia nói: “Đệ sang đây nói xin lỗi tẩu tử, cũng là cảm tạ tẩu tử hạ thủ lưu tình.”

Hắn cũng biết, vị đại tẩu này tuy rằng nhìn mảnh mai, nhưng tính tình so với cái người ở Hạm Đạm quán kia, không khá hơn bao nhiêu. Nếu lúc này không phải là nể mặt đại ca hắn, đại tẩu cũng sẽ không dễ dàng tạm tha Tạ Nhân như vậy.

Nói tới Tạ Nhân, Giang tam gia cũng cảm thấy mất mặt. Hắn lớn tuổi như vậy, cũng là lần đầu tiên đụng chuyện mất mặt như thế. Nếu không phải Tạ Nhân là người thân duy nhất của Tạ di nương, lấy tác phong của Giang tam gia ngày xưa, đã sớm đem người đánh cho tàn phế ném ra ngoài .

Nhưng nghĩ đến Tạ di nương một bộ dáng mềm mại yếu đuối, trong lòng Giang tam gia liền thu thành một đoàn đau lòng đến nhỏ máu. Từ năm ấy gặp nàng ở Bình Châu, hắn tự biết lòng mình đã ngã xuống. Chỉ là trong nhà đã có chính thê, hắn không còn cách nào khác, đành oan ức nàng làm một di nương.

Hai anh em đang nói chuyện đến đây, thì Kiêu Thị mới từ chỗ nữ nhi cũng đến thư phòng tìm Giang Chính Mậu có chuyện.

Vừa mới tới cửa, Kiêu Thị thấy Giang Chính Tuấn, liền không có ý định đi vào.

Giang tam gia nhìn thấy Kiêu Thị, sắc mặt lập tức tươi cười nói: “Đại tẩu, đại tẩu đã tới.”

Hắn đứng dậy đem Kiêu Thị đón vào, nói: “Chuyện của Tạ Nhân, đệ đệ cảm tạ đại tẩu hạ thủ lưu tình, hay ngày mai đệ mua cho Diệu Diệu mười cái vòng tay, không, hai mươi cái, tẩu tử nói có được hay không?”

Hiếm có ai yêu thích nhiều vòng tay giống nhau như thế.

Kiều Thị mặt lạnh, nói: “Nhiều như vậy không phải vòng tay có vấn đề?”

Giang tam gia tâm trạng sáng tỏ, nhất thời một trận lúng túng, cười làm lành : “Đại tẩu ngài đại nhân đại lượng, tiểu đệ tự thẹn trong lòng.”

Kiều Thị cười. Giang tam gia này, thường ngày múa mép khua môi. Nàng xem hắn có ý tha cho Tạ Nhân, nhưng Tam đệ muội không phải là người tầm thường, chuyện này vẫn chưa xong. Nếu là kinh động đến lão

thái thái bên kia, không nói đến thời điểm Tạ Nhân bị đuổi ra phủ, ngay cả nàng cũng không miễn được bị khiển trách một trận.

Kiều Thị ngẫm lại liền bận tâm. Nhưng nói thế nào thì Giang Chính Tuấn và nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên bên biểu ca, hẳn đối với nàng các loại chăm sóc, tuy rằng hẳn phẩm hạnh không được, ngoại trừ tính tình phong lưu ở ngoài, thì không có tật xấu gì lớn.

Giang tam gia được cái thức thời, nhìn phu thê hai người có lời muốn nói, liền trở về.

Giang tam gia vừa đi, Giang Chính Mậu mới nắm tay của thê tử, nói: “Chuyện này, oan ức nàng .”

Kiều Thị nói: “Cũng không thể nói là oan ức hay không oan ức, chỉ là nếu có lần sau —— ”

Giang Chính Mậu lập tức nói: “Nếu có lần sau, nàng không cần lưu tình.”

Giang Chính Mậu biết được thê tử trọng tình nghĩa, liền đem người ôm đến trong lòng ngực, hỏi: “Diệu Diệu có sao không?”

Nói tới khuê nữ, Kiêu Thị liền đem chuyện hôm nay Lục Lưu mang theo khuê nữ đi gặp Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa cho phu quân nghe, cuối cùng ngửa đầu hỏi, “... Chàng nói vị Tuyên Thế tử này đối với Diệu Diệu, đến cùng là có tâm tư gì?”

Tuyên Thế tử Lục Lưu tính tình quá gồ, chỉ có đối với Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa thân cận một chút, ngày ấy hẳn cứu khuê nữ, nàng chỉ nghĩ là Lục Lưu thiện tâm, nhưng cử chỉ hôm nay có chút giải thích không thông.

Giang Chính Mậu suy nghĩ một phen, vỗ về sống lưng thê tử.

Tuy rằng Lục Lưu đã cứu khuê nữ hẳn một mệnh, nhưng giữa ban ngày ban mặt mà hắn dám cướp khuê nữ, Giang Chính Mậu trong lòng cũng có chút cảm giác khó chịu, hắn nói: “Sau này, chúng ta để Diệu Diệu ít tiếp xúc cùng Tuyên Thế tử .”

Kiều Thị lại không cho là như vậy: “Phu quân cũng biết, Tuyên Thế tử là ân nhân của Diệu Diệu chúng ta, Diệu Diệu có được đáng yêu thông tuệ, Tuyên Thế tử đối với Diệu Diệu tốt hơn một chút, dường như cũng là bình thường.”

Nói xong liền trừng Giang Chính Mậu một chút, “Nào có người như chàng vong ân phụ nghĩa? Thiếp ngược lại cảm thấy, Diệu Diệu cùng Tuyên Thế tử tiếp xúc nhiều một chút cũng không sao, chỉ ít Tuyên Thế tử phẩm hạnh đoan lương, đứa nhỏ này, so với Lục Hành Chu có năng lực hơn nhiều.”

Dường như là ý thức được cái gì, Kiêu Thị có chút cười, con người óng ánh nói: “Phu quân không phải sợ Diệu Diệu nhà chúng ta bị người ta cướp đi chứ?” Kiêu Thị tiếp tục cười, “... Chàng a, cũng già đầu rồi, cùng Ngạn Nhi là một cái đạo đức.”

Có khuê nữ như vậy, cũng khó trách Giang Chính Mậu sợ bị người ta cướp đoạt đi.

Hắn ôm lấy tay của thê tử, cân nhắc một phen, nói: “Vậy thì nghe lời nàng.” Có ba nhi tử bảo vệ khuê nữ bảo bối đúng là không dễ dàng bị cướp đi như thế.

•

Hôm nay Giang Diệu ở trên xe ngựa ngủ một trận, buổi tối đúng là ngủ không được .

Nàng nghiêng đầu, nhìn châu chấu nhỏ đặt trên miếng gấm màu đỏ cẩm tú, mắt to nong lanh nước chớp chớp, tay nhỏ liền từ trong chăn bông tơ đưa ra ngoài lấy tiểu châu chấu

Tiểu châu chấu xanh biếc trông rất sống động liền được tay nhỏ trắng nõn mềm mại của Giang Diệu cầm lấy.

Nàng bóp mấy cái, nghĩ cử chỉ hôm nay của Lục Lưu, tiểu lông mày nhíu lại, càng ngày càng nghi hoặc lên.

22. Chương 22: Sợ Hãi

edit: Phương Moe

Sáng sớm hôm sau, đại nha hoàn Đàn Vân hầu hạ bên người Lão thái thái Trần Quốc Công phủ đến Cẩm Tú viện. Ngọc Trác thấy người liền nhanh chóng tiến lên nghênh tiếp, nói:

“Đàn Vân tỷ tỷ làm sao rảnh rồi tới chỗ này? Mau mau vào đi.”

Đàn Vân vào phòng, hướng về bên trong liếc mắt một cái, hỏi Ngọc Trác: “Tiểu thư còn đang ngủ sao?”

Ngọc Trác gật đầu, nói: “Hôm qua tiểu thư ngủ không được, sau nửa đêm mới ngủ. Vừa nãy Phu nhân cũng đã tới, nói là để tiểu thư ngủ thêm một lúc. Hiện nay canh giờ cũng vừa vặn, muội đang định đánh thức tiểu thư đây.” Nghĩ tới điều gì, Ngọc Trác cười cười nhìn Đàn Vân nói: “Nhưng mà Lão thái thái tìm tiểu thư có chuyện?”

Giang Diệu từ nhỏ là cái ả sắc thuốc, lão thái thái đau lòng tôn nữ bảo bối, đặc biệt cho phép nàng không cần đến thỉnh an mỗi ngày.

Đàn Vân nói: “Xác thực có một số việc, Lão thái thái để tỷ đến thỉnh tiểu thư.”

Ngọc Trác hiểu được, lúc này mới sáng sớm, nếu không có chuyện quan trọng gì, Lão thái thái cũng không cố ý để Đàn Vân tới gọi tiểu thư. Nghe xong, Ngọc Trác liền đi vào, nhìn thấy tiểu thư đã thức dậy, vào lúc này tiểu thư thân thể liền ngồi dậy như thế, trên người mặc một bộ tằm y trắng thuần, tóc có chút tùm la tùm lum, bộ dạng mơ màng đáng yêu.

Tiểu nữ oa ngơ ngác, liền như thế nghiêng đầu nhìn Ngọc Trác, âm thanh mềm mại nói: “Tổ mẫu muốn gặp ta?”

Ngọc Trác gật đầu: “Đàn tỷ tỷ tới mời tiểu thư.” Nàng vừa nói, vừa hầu hạ tiểu thư mặc đồ, “Tiểu thư, đồ ăn sáng đã chuẩn bị kỹ càng, tiểu thư ăn trước một chút, chờ một lúc trở về lại ăn thêm chút nữa, không thể để Lão thái thái đợi lâu.”

Ngọc Trác làm việc xưa nay đều đầu vào đây, chu đáo, bây giờ động tác lưu loát giúp Giang Diệu thay y phục, Phỉ Thúy liền bưng dụng cụ rửa mặt đi vào, bên ngoài Hứa ma ma, liền đem đồ ăn sáng nóng hổi chuẩn bị tốt rồi.

Giang Diệu biết tổ mẫu thương nàng, nên nàng không muốn để tổ mẫu đợi lâu, liền không ngồi xuống dùng đồ ăn sáng, chỉ lấy mấy khối hoa quả cao chừng đường lót dạ, sau đó liền đi đến sảnh đường gặp Lão thái thái.

Đi vào, liền nhìn thấy Tạ di nương cùng Tạ Nhân quỳ trên mặt đất, đứng bên cạnh là Giang tam gia, Thích thị, Kiều Thị cùng Phùng thị và một bên là các ca ca của Tam phòng đang đứng.

Nhìn tư thế, Giang Diệu liền biết tổ mẫu tìm nàng chuyện gì. Xem ra chuyện này của Tạ Nhân, là áp xuống không được.

Lão thái thái tức đến mặt mày xanh mét, nhìn tiểu tôn nữ đi vào, sắc mặt mới nhu hoà, hướng về phía Giang Diệu vẫy vẫy tay: “Đến đây, Diệu Diệu đến bên người tổ mẫu.”

Giang Diệu tiến lên thỉnh an Lão thái thái sau đó ngoan ngoãn kêu một tiếng “Tổ mẫu”, sau đó liền được Lão thái thái ôm đến trong lòng ngực. Lão thái thái cúi đầu, nâng khuôn mặt mập mạp của tiểu tôn nữ lên.

Trước đó vài ngày, nàng còn khen Kiều Thị đem tiểu tôn nữ nuôi tốt, không ngờ bây giờ liền gây ra chuyện bực mình này.

Lão thái thái đau lòng nói: “Diệu Diệu chịu oan ức rồi.” Nói xong, liền nhìn Kiều Thị đứng ở một bên, mắng: “Người nha, còn nói đau lòng Diệu Diệu, loại sự việc bắn thỉu như vậy, làm sao có thể dung túng đây?”

Kiều Thị cúi đầu, tùy ý lão thái thái răn dạy.

Sau đó, ánh mắt của Lão thái thái liền rơi vào trên người Tạ di nương. Lão thái thái là người cương trực khéo léo, không chịu nổi chuyện này xảy ra mà Tạ di nương không có giáo dục người. Nàng nhún chặt lông mày, không răn dạy Tạ di nương, chỉ nhìn Giang tam gia nói: “Người xem người...người ngoài đều đã trộm đồ trên người cháu gái ruột người, người còn muốn bao che, ta xem người càng sống lâu càng hồ đồ rồi!”

Giang tam gia ở bên ngoài làm chuyện phong lưu, đứng trước mặt Lão thái thái cũng là một bộ ngoan ngoãn cực kì.

Hắn nói: “Là nhi tử không đúng, nương, người đừng vì loại chuyện nhỏ này sinh tức giận, cẩn thận ảnh hưởng thân thể.” Nhưng trong lòng không nhịn được lại oán giận Thích thị một phen —— nếu không do Thích thị không tha thứ, đem chuyện này làm lớn, cũng sẽ không kinh động đến Lão thái thái.

Lão thái thái ôm Giang Diệu , trầm mặt nói: “Trần Quốc Công phủ chúng ta, không cho phép sự việc bẩn thỉu này xảy ra. Người là Tam gia Trần Quốc Công phủ, hôm nay nếu là bao che , vậy quý phủ chúng ta còn có thể nói cái quy củ gì.”

Lão thái thái hiểu rõ nhất tiểu nhi tử này và cũng là người làm nàng đau đầu nhất. Sau khi Thích thị mới vào cửa, Lão thái thái cảm thấy con dâu này tính tình quá mức nóng nảy, ngày sau sợ rằng nhi tử ăn thiệt thòi. Nhưng đến hôm nay, con dâu tuy rằng tính tình thẳng thắn nóng nảy, lại chưa từng làm sai chuyện gì, sau đó còn sinh ra được ba tôn nhi thông tuệ, nhưng đứa con trai này của nàng trái tim lại bị Tạ di nương hồ mị.

Lão thái thái cảm thấy những năm gần đây oan ức Thích thị nên hết sức bồi thường nàng. Lại nói chuyện hôm nay, nàng liền đứng về phía Thích thị.

Lão thái thái nói thẳng: “Tạ nha đầu này tay chân không sạch sẽ, quý phủ chúng ta không lưu lại được.”

Lời này vừa dứt, Tạ di nương quỳ trên mặt đất biểu hiện hoang mang, muốn tìm giúp đỡ, nhưng nhìn lên thấy Giang tam gia nháy mắt, Tạ di nương nhất thời phản ứng lại, con người nhanh chóng rưng rưng, hướng về Lão thái thái dập đầu, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở: “Là thiếp thân vô phương giáo dục, mong rằng Lão thái thái không nên tức giận.”

Tạ di nương trong lòng rõ ràng, nếu lúc này nàng lại cầu xin, chỉ sợ sự việc càng không thể văn hồi.

Lời này của Tạ di nương cũng coi như là thức thời, nhưng lão thái thái đối với nàng thành kiến quá sâu. Không thích một người, không quan tâm nàng làm cái gì, đều là thấy không được vừa mắt.

Lão thái thái phát phát tay, có chút phiền lòng, nói: “Đi xuống đi.”

Giang tam gia nhìn tâm can bảo bối quỳ lâu như vậy, tâm vô cùng đau đớn, nhưng vào lúc này đại gia hỏa đều ở, tất nhiên không dám đi dịu dàng, chỉ cho nha hoàn đỡ hai chân như nhũn ra của Tạ di nương.

Hiện nay Tạ di nương sắc mặt trắng bệch. Tạ Nhân bên người nàng, càng là hai mắt sưng đỏ, khóc đến vô cùng đáng thương.

Trước khi đi ra ngoài, Tạ Nhân nhắc mi, liếc mắt nhìn tiểu nữ oa ngàn kiêu bách sủng được Lão thái thái ôm vào trong ngực, giơ tay xoa xoa nước mắt, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tạ di nương đi rồi, Lão thái thái để mấy người còn lại đều tản đi, rồi lại động viên Thích thị, còn để Ninh ma ma bên người tự mình đưa Thích thị trở về. Sau mới mạnh mẽ quở trách Kiều Thị một phen.

Giang Diệu đau lòng mẫu thân, liền giơ tay lôi kéo ống tay áo Lão thái thái. Nhìn tiểu tôn nữ trong lòng ngực, tâm Lão thái thái cũng mềm nhũn, chỉ phạt Kiều Thị sao chép hai quyển kinh Phật, xem như là làm cho nàng nhớ kĩ chuyện này.

Sự tình xử lý xong, Lão thái thái ôm tiểu tôn nữ hỏi một ít chuyện. Đây là một ít chuyện lật vật hằng ngày, nhưng Lão thái thái đối với tiểu tôn nữ để bụng nên nghe nghiêm túc cẩn thận. Cuối cùng, Lão thái thái lại thân thiết nhìn Giang Diệu , sờ sờ khuôn mặt nhỏ của nàng, tự nói: “Có tổ mẫu ở, sẽ không để cho Diệu Diệu chịu tí xiu oan ức.”

“... Tổ mẫu thật tốt.” Giang Diệu nhìn tổ mẫu thương yêu chính mình như vậy, tiểu thân thể trong lòng ngực Lão thái thái di chuyển, hơi nhếch khóe môi lên thơm một cái rõ to lên mặt Lão thái thái.

Nàng được nuông chiều từ nhỏ, cả một đại gia đình sủng ở trong lòng bàn tay, đây là phúc phận bao nhiêu người đều ước ao đến. Trùng sinh sống lại một đời, tất nhiên hiểu rõ quý trọng hơn trước kia.

Lão thái thái tự mình lên tiếng, dù Tạ di nương có nhờ Giang tam gia thì hẳn cũng không dám lưu Tạ Nhân nữa.

Xế chiều hôm đó, Giang tam gia liền đem Tạ Nhân đưa đến một toà nhà dưới danh nghĩa hẳn, chờ mấy ngày nữa lại nghĩ biện pháp đưa nàng ta trở về.

Giang tam gia biết Tạ di nương thương yêu muội muội này, bất quá lúc này đưa người đi, cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt, dù sao hẳn cũng không muốn lại để loại không đủ tư cách này nọ ở bên người, cảm thấy thật mất mặt, ngoài miệng vẫn an ủi Tạ di nương, nói: “Chờ mấy ngày nữa, nương hết giận, ta lại cùng nàng nói chuyện, đem Nhân Nhi đón trở về.”

Tạ di nương sao không biết đây là Giang tam gia lời ngon tiếng ngọt, những nghĩ đến hai ngày này thái độ Thích thị hùng hổ dọa người, Tạ di nương cảm thấy oan ức, khóc lóc thảm thiết trong lồng ngực Giang tam gia, trầm thấp nức nở nói: “Vẫn là Tam gia tốt với thiếp. Lúc này chuyện của Nhân Nhi, để Tam gia chịu oan ức, là thiếp thân không đúng.”

Giang tam gia cười cười, chỉ cảm thấy người trong lồng ngực này vừa đáng thương vừa ngoan ngoãn lại dịu ngoan, lại ôm Tạ di nương động viên một phen.

•

Mấy ngày sau, Giang Diệu nhận được thiệp mời sinh nhật của Vệ Bảo Linh.

Giang Diệu được thiệp mời, trước tiên hỏi ý kiến Kiều Thị. Kiều Thị sờ sờ đầu nhỏ nữ nhi, nói: “Nếu là Diệu Diệu muốn đi, liền đi thôi.”

Kiều Thị cũng biết che chở khuê nữ một chỗ cũng không tốt, lúc trước là bởi vì khuê nữ thân thể yếu đuối, không thích hợp xuất môn, nhưng hiện nay nhìn khuôn mặt nhỏ hồng hào nhiều thịt mập mập, tự nhiên không thể vẫn giữ nàng ở phủ. Còn nữa, nếu bên người khuê nữ không có bạn chơi thì lúc trước nàng cũng sẽ không tùy ý khuê nữ cùng Tạ Nhân chơi một chỗ, khuê nữ có thể kết giao nhiều bằng hữu, cũng là chuyện tốt. Nghĩ đến tính xấu của Tạ Nhân, trong lòng Kiều Thị là thở phào nhẹ nhõm, may nhờ phát hiện đúng lúc, nếu để cho khuê nữ tiếp tục chơi tiếp cùng Tạ Nhân, chỉ sợ sẽ lại lấy những cái xấu!

Giang Diệu để Ngọc Trác đi một chuyến tới Tiết phủ, biết được Tiết Kim Nguyệt cũng nhận được thiệp mời, liền cân nhắc đi cùng tỷ ấy.

Giang Thừa Ngạn bởi vì sự tình lần trước nên bị Giang Chính Mậu cấm mấy ngày này không được phép xuất môn, mà Giang Thừa Nhượng lúc này có chuyện, nên nhiệm vụ đưa muội muội đi Vệ gia liền rơi vào trên người Nhị ca Giang Thừa Nhượng.

Ngày hôm đó xuất môn, xe ngựa trước tiên đi tới Tiết phủ.

Hai người hẹn thời gian cẩn thận thời, Tiết Kim Nguyệt đang chờ ở bên ngoài, nhìn lên thấy xe ngựa của Trần Quốc Công phủ lại đây, nhanh chóng bước hai chân vui mừng chạy tới, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, tràn đầy hưng phấn gọi: “Diệu Diệu.” Tiết Kim Nguyệt ý cười rạng rỡ, chờ nhìn thấy người vén rèm lên là thiếu niên bộ dáng lạnh nhạt, mặt như băng sương, nhất thời làm nàng thu lại ý cười, quy củ nói:

“... Nhị biểu ca.”

Giang Diệu thò đầu nhỏ tròn vo ra, nhìn Tiết Kim Nguyệt một bộ dạng uất ức, có chút thở dài. Nàng chớp chớp mắt to đen lay láy, lúc này mới nghiêng đầu nhìn Giang Thừa Hứa, cười cười nói: “Nhị ca, ca ca ôm Tiết tỷ tỷ lên đây đi, chúng ta phải đi nhanh lên.”

Nhất thời, Tiết Kim Nguyệt nhìn về phía Giang Thừa Hứa, con mắt trợn trừng lên. Chính là một bộ dáng hoảng sợ như gặp đại địch.

23. Chương 23: Hoắc Nghiễn

edit: Phương Moe

Tiết Kim Nguyệt bị Giang Thừa Hứa ôm lên xe ngựa, vừa ngồi xuống, mông nhỏ liền di chuyển về phía bên cạnh Giang Diệu. Hai tiểu cô nương trắng trẻo mũm mĩm ở cùng một nơi, càng tự thân như tỷ muội.

Giang Diệu nhắc mi, xem xét Nhị ca lạnh nhạt, biết Nhị ca kỳ thực là không đáng ghét như này. Chỉ tiếc tính tình Nhị ca chính là bộ dáng này, cùng cha nàng là một dạng đức hạnh.

Có điều, cha so với Nhị ca khai thông hơn nhiều.

Giang Diệu lại nghiêng đầu, nhìn Tiết Kim Nguyệt bên cạnh, tiểu lông mày lại vặn chặt ba phần, xem ra vẫn rất sợ Nhị ca nàng.

Đến Vệ phủ, Giang Diệu cùng Tiết Kim Nguyệt được nha hoàn dẫn đi tới Linh Lan viện của Vệ Bảo Linh.

Giang Thừa Hứa tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng tóm lại là nam tử, không tiện đi vào. Hơn nữa hôm nay Giang Diệu bên người có hai nha hoàn Thanh Mai và Thanh Lan theo, hai nha hoàn đều là hai người thận trọng nên được Kiều Thị an bài ở bên Giang Diệu, như vậy ngày sau khuê nữ xuất môn, nàng cũng yên tâm chút.

Giang Diệu ngửa đầu nhìn Giang Thừa Hứa, ngoan ngoãn nói: “Nhị ca yên tâm, muội một lúc liền đến tìm Nhị ca.”

“Ừm.” Giang Thừa Hứa gật đầu, giơ tay thân mật sờ sờ đầu nhỏ muội muội, vầng trán thật là ôn hòa. Sau đó mới quay sang lơ đãng nhìn Tiết Kim Nguyệt một chút.

Giang Diệu nhìn Tiết Kim Nguyệt bên cạnh, thấy Nhị ca nàng đi rồi, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa thoai cũng bắt đầu tăng lên, miệng nhỏ lải nhải.

Có lẽ lúc ở trên xe ngựa nhịn nói quá lâu, vào lúc này toàn bộ đều đổ hết ra, ồn ào như chim sẻ nhỏ.

Đi tới hành lang, bên tai Giang Diệu vẫn nghe nói liên miên, không nhịn được đột nhiên hỏi: “Tiết tỷ tỷ, Nhị ca muội thật sự đáng sợ như vậy sao?”

A...

Tiết Kim Nguyệt khuôn mặt nhỏ sưng sờ, liếm liếm môi, hai tay quần quýt, oan ức nháy mắt một cái, nói:

“Tỷ luôn cảm thấy... Nhị biểu ca có chút chán ghét tỷ.”

Tiết Kim Nguyệt cũng là hòn ngọc quý trên tay Tiết phủ, lại là người hoạt bát hay cười, bên nhóm người đường ca biểu ca đều thích vây quanh nàng, tuy không bằng Giang Diệu “chúng tinh cùng nguyệt”, nhưng cũng cực được thương yêu, nhưng lại chỉ có một người Giang Thừa Hứa là luôn lạnh nhạt với nàng.

Tuy đây là do tính tình Giang Thừa Hứa gây ra, nhưng Tiết Kim Nguyệt mới tám tuổi, nơi nào sẽ nghĩ nhiều như vậy, chỉ theo bản năng cảm thấy Giang Thừa Hứa chán ghét nàng.

Giang Diệu thấy Tiết Kim Nguyệt có chút oan ức, đang muốn giải thích, liền nghe phía sau có người đang gọi nàng.

Nàng nghe tiếng quay đầu lại, liền thấy một tiểu cô nương mặc bối tử màu xanh hướng về phía nàng đi tới, bên cạnh còn có một cô nương thanh tú cao gầy một thân nhu quần sắc tú hoa lan, ước chừng mười hai mười ba tuổi.

Tuổi còn nhỏ chính là Hoắc Tuyền, mà cao gầy thanh tú hơn là chị họ Hoắc Tuyền - Hoắc Vi.

Hoắc Tuyền vui vẻ chạy đến trước mặt hai người, hướng về Giang Diệu cùng Tiết Kim Nguyệt nói: “Thật là khéo, ở chỗ này đều có thể gặp hai người. Diệu Diệu, chúng ta cùng đi chơi đi.”

Giang Diệu gật đầu nói được, sau đó lại hướng về phía Hoắc Vi liếc mắt nhìn. Hoắc Tuyền giới thiệu một phen, lúc này mới hướng về phía người thiếu niên theo phía sau nói: “Ca ca, ở đây đều là cô nương gia, ca ca vẫn là nên đến tiền viện đi thôi.”

Giang Diệu lúc này mới chú ý tới, phía sau Hoắc Tuyền cùng Hoắc Vi còn có một thiếu niên tuấn tú mặc cẩm bào màu thiên thanh.

Thiếu niên gần như cùng tuổi Giang Thừa Hứa, có được mi thanh mục tú môi hồng răng trắng, nhìn thanh tú đẹp đẽ. Hắn cúi đầu, nhìn tiểu nữ oa phía trước mắt to đen láy, thấy nàng hơi hé môi thiếu mất cái răng cửa nhưng dị thường đáng yêu.

Thiếu niên là anh trai ruột của Hoắc Tuyền - Hoắc Nghiễn.

Tuy rằng Giang Diệu lúc trước cực ít đi ra ngoài, nhưng Hoắc Nghiễn vẫn nhận ra Giang Diệu, liền hướng về Giang Diệu cười cười.

Giang Diệu hơi sững sờ, nhớ tới một ít chuyện cũ, cuống quýt di chuyển mắt ra chỗ khác, sau đó Hoắc Tuyền lôi kéo tay nàng hướng về Linh Lan viện.

Hoắc Nghiễn thoáng nhú mày, lẳng lặng đứng tại chỗ.

•

Bốn tiểu cô nương vào bên trong, Hoắc Vi lớn tuổi nhất, năm nay đã mười hai, còn lại ba người, Tiết Kim Nguyệt tám tuổi, Hoắc Tuyền bảy tuổi, Giang Diệu sáu tuổi, đều vẫn là tiểu hài tử. Hoắc Vi đáng vẻ thanh lệ, mềm mại uyển chuyển hấp dẫn người, vì là lớn tuổi nhất nên nổi lên trách nhiệm Đại tỷ tỷ, đặc biệt chăm sóc mấy vị tiểu muội muội.

Đến Linh Lan viện, đã có vài tiểu cô nương ở đó, mỗi người đều là quý nữ gia thế, trang phục xinh đẹp tinh xảo, còn nhỏ tuổi nhưng trên người đã có phong phạm thực nữ, chỉ là gò má non nớt nên đáng vẻ dàng hoàng trịnh trọng như tiểu đại nhân.

Vì là sinh nhật Vệ Bảo Linh nên xung quanh nàng toàn các tiểu cô nương vây quanh trò chuyện ríu rít. Hôm nay nàng ăn mặc một thân nhu quần màu đỏ thêu hoa mẫu đơn, trên song bình kê cài trâm hoa chân châu, óng ánh loá mắt, trên cổ đeo khoá trường mệnh Phú Quý Hoa Khai, bên hông đeo túi thơm kim luy, trên túi thơm có khảm trâm châu cùng lục thạch.

Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ béo mập, nói chuyện thập phần vui vẻ, sau đó nhìn bốn người đến, liền tiến lên đón: “Vi tỷ tỷ, Tuyền tỷ tỷ, Nguyệt tỷ tỷ...” Sau đó ánh mắt mới rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Diệu, ý cười càng sâu nói: “Diệu Diệu.”

Vệ Bảo Linh nụ cười đơn thuần, hoạt bát đẹp đẽ, thêm vào gia thế tốt, phụ thân Vệ Thăng tuy không nhiều công lao, nhưng phía trên có Cảnh Hoài để nên người trong kinh thành tự nhiên là tranh nhau đến nịnh bợ. Hôm nay yến tiệc sinh nhật nho nhỏ này, các tiểu cô nương có thân phận đều đến rồi.

Vệ Bảo Linh dẫn bốn người ngồi xuống.

Hoắc Vi, Hoắc Tuyền cùng Tiết Kim Nguyệt dự qua không ít tiệc sinh nhật nên phần lớn đều đã quen biết, chỉ có Giang Diệu là gương mặt mới.

Vệ Bảo Linh liền đem Giang Diệu giới thiệu một phen.

Vệ Bảo Linh tuổi tuy nhỏ, trong ngày thường hoạt bát nhưng khi giới thiệu cũng có mấy phần phong độ đại gia khuê tú. Biết được thân phận Giang Diệu, liền có tiểu cô nương khuôn mặt trái táo kinh hô một tiếng, nói: “Giang Diệu có ba ca ca giống nhau như đúc đấy!”

Có ca ca không có gì lạ nhưng lại có thể có ba ca ca giống nhau như đúc thì là chuyện hiếm có nên rất được yêu thích.

Hiện nay một nhóm tiểu cô nương tuổi tuy nhỏ, nhưng do gia thế gây ra nên bắt đầu có kiểu so sánh từ rất sớm, vào lúc này nghe Giang Diệu có ba ca ca giống nhau như đúc, có mấy vị cô nương liền lộ ra vẻ mặt ước ao. Có điều, cũng có người xem thường.

Tỷ như La An quận chúa hay là Lục Linh Lung.

Hôm nay là Lục Linh Lung lần đầu tiên đến Vệ phủ làm khách, trang phục thật là đẹp dễ, vừa vặn màu sắc xiêm y lại cùng Vệ Bảo Linh giống nhau, khiến Vệ Bảo Linh cố ý không phản ứng nàng làm Lục Linh Lung có chút oan ức.

Còn có tiểu cô nương tuổi hơi lớn một chút, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Diệu, cũng là yêu thích không thôi. Nhưng thấy Giang Diệu này quá mức xinh đẹp, nếu cùng nàng làm bằng hữu, ngày sau khó tránh khỏi làm nền cho nàng ấy.

Hôm nay Lương Thanh Huyền cũng đến, nhìn thấy Giang Diệu, mặt mày mỉm cười, rất là vui vẻ, còn ngồi bên cạnh nàng bắt chuyện.

Kiều Thị cùng Lan thị tuy có ân oán, nhưng Giang Diệu đối với vị biểu tỷ này, là không có thành kiến, nhìn tỷ ấy khách khí, tự nhiên cũng không phạt ý tỷ ấy, nàng liền nghiêng đầu chào: “Huyền biểu tỷ.”

Lương Thanh Huyền đánh giá tinh tế tỉ mỉ một phen, nói: “Lần trước ở trong cung, tỷ đều không có cơ hội nói chuyện cùng muội một chút.”

Nàng giơ tay, cười tủm tủm vuốt mặt bánh bao của Giang Diệu nói: “Lúc trước muội chính là quá gầy, giờ đáng dấp mập mập như vậy thật sự tốt nha.” Lương Thanh Huyền nở nụ cười rất chân thành với nàng.

Nhóm tiểu cô nương nói chuyện náo nhiệt, một lát sau, liền có nha hoàn lại đây. Vệ Bảo Linh nghe nha hoàn nói xong, nhất thời mừng rỡ, quay về nhóm tiểu cô nương nói: “Biểu ca và biểu tỷ ta đến rồi, ta đi ra ngoài tiếp bọn họ, trước tiên xin thất lễ.”

Dù chưa nói rõ là vị biểu ca biểu tỷ nào, nhưng nhìn dáng vẻ Vệ Bảo Linh vui mừng, mọi người cũng có thể đoán ra —— tất nhiên là Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa.

Thập nhất hoàng tử xưa nay thương yêu vị biểu muội này, ở đây không ít tiểu cô nương, đối với hôn nhân đại sự cũng có chút tỉnh tỉnh mê mê hiểu rõ. Thanh Mai Trúc mã biểu huynh muội là hoàn mỹ nhất, ngày sau nói không chừng Vệ Bảo Linh là hoàng tử phi đây. Bởi vậy, càng ngày càng khiến người ước ao.

Vệ Bảo Linh đi ra đón người, Giang Diệu nghiêng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Hoắc Vi ngồi ở đối diện có chút mất tập trung.

Hoắc Vi cùng Hoắc Tuyền là hai chị em họ, nên giống nhau đến mấy phần, chỉ là Hoắc Tuyền long lanh, hoạt bát chút, mà Hoắc Vi lại dịu dàng, có được hương da nhu trạch, tố chất tham hồng, mắt như thu thủy, lông mày như xuân sơn, xác thực là mỹ nhân xinh đẹp.

Nhìn Hoắc Vi lúc này có chút thất thần, Giang Diệu bỗng nhiên nghĩ đến chuyện của kiếp trước.

Đời trước, nàng cùng Hoắc Vi không có bao nhiêu tiếp xúc, chỉ là nàng có nghe thấy Hoắc Vi là quý nữ nổi tiếng đoan trang hiền thực. Khi đó, Thập nhất hoàng tử vừa mới đăng cơ, Hoắc gia có công đầu, liền định Hoắc Tuyền của Hoắc gia sau khi cập kê liền vào cung thành hôn. Nhất thời địa vị của Hoắc gia trong kinh thành giống như nước lên thì thuyền lên, nên chỉ thứ hai Hoắc Vi này đến tuổi thành hôn cũng là một đối tượng nhiều người muốn. Nhưng không quan tâm có bao nhiêu người gia thế tốt cầu thân, Hoắc Vi vẫn không chịu gả.

Thời gian này kéo dài làm người nghi hoặc —— nào có cô nương gia nào không lập gia đình.

Sau đó không biết làm sao, truyền ra ngôn luận Hoắc Vi ái mộ Tuyên Vương Lục Lưu.

Thêm vào Hoắc Vi chậm chạp không gả, Lục Lưu lại vội vàng trợ giúp Cảnh Huệ để củng cố hoàng quyền, không có cưới thê tử, hai chuyện như thế liên hệ với nhau thật là có chút vi diệu.

Chỉ là, Tuyên Vương Lục Lưu tính cách nhạt nhẽo, chuyện này liền trở thành nữ hữu tâm tương vương không mộng.

Giang Diệu căn bản đối với những chuyện này không có hứng thú, nhưng nghe được nhiều nên tự nhiên cũng để tâm. Bây giờ nhìn Hoắc Vi một bộ dáng thất thần, Giang Diệu bỗng nhiên nghĩ đến —— bởi vì nghe được tin tức Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa đến, Hoắc Vi cảm thấy Lục Lưu cũng tới, cho nên mới...

Nghĩ như vậy, Giang Diệu lại liếc nhìn về hướng Hoắc Vi.

Hoắc Vi chớp mắt, hai tay chăm chú để trên đầu gối, dường như cảm ứng được cái gì, thoáng ngẩng đầu, đối với ánh mắt to tròn ngập nước của tiểu nữ oa đang nhìn mình, dường như bị nhìn thấu tâm sự, nhất thời Hoắc Vi gò má đỏ bừng, nhanh chóng vội vã buông mắt xuống, bờ môi khẽ cắn.

Biết nữ nhân tương tư vốn là chuyện thường tình, đời trước nàng đến mười sáu đều không biết yêu, nhân gia tiểu cô nương người ta mười hai liền mơ mộng, mới đúng là bình thường đây.

Chỉ là, Hoắc Vi gia thế cùng hình dáng thật không tệ, thêm vào có em họ làm Hoàng hậu, nếu trở thành Tuyên Vương phi, cũng là đúng quy cách. Mà nàng nhớ kiếp trước khi nàng mười sáu tuổi, Lục Lưu đã hai mươi bốn, nhưng còn không kết hôn. Chuyện này ngược lại là kỳ quái.

Giang Diệu nâng mặt bánh bao nhú mày thâm nghĩ, nghĩ vài lần thái độ Lục Lưu đối với nàng khá là thân cận, lại liên hệ Lục Lưu kiếp trước không gần nữ sắc, Giang Diệu suy nghĩ mãi vẫn không tài nào hiểu được.

Bỗng nhiên con mắt Giang Diệu tròn to. Chẳng lẽ Lục Lưu “cái kia”....“cái kia” bị yếu sinh lý, nếu đây là sự thật thì hết thấy đều giải thích được rồi.... =.=

Giữa lúc Giang Diệu suy nghĩ lung tung về Lục Lưu thì vào lúc này có mấy nha hoàn mặc lục y bưng nước trà và bánh ngọt lại đây, bọn nha hoàn còn bưng mấy bình sứ tinh xảo, bên trong chứa các búp hoa để pha trà. Nhất thời trong phòng tràn ngập hương trà thoang thoảng khiến người ta thoải mái.

Thí dụ như “Ám Hương thang” này, tên cũng như ý nghĩa chính là hoa mai trà, khi đến mùa hoa mai thì đem búp hoa đầu cành chưa nở hái xuống, mang đi tinh chế rồi phong kín tốt bên trong bình sứ, ngày sau liền có thể dùng để pha trà uống.

Lương Thanh Huyền yêu thích hoa mai, liền chọn hoa mai trà.

Nha hoàn mở bình sứ bên trong lấy ra mấy đoá hoa mai thả vào bên trong chén trà, búp hoa gặp trà nóng chợt nở ra, nổi bông bành ở trên mặt nước trà, kiểu diễm long lanh, đẹp không sao tả xiết, hoa mai hương thơm thanh u ngào ngạt, thấm ruột thấm gan.

Lương Thanh Huyền nâng chén trà, hỏi Giang Diệu : “Diệu Diệu muốn uống gì?”

Giang Diệu đúng là không thích nước trà lắm, liền để nha hoàn tùy ý để một ly rượu cất hoa đào trước mặt, bỗng mắt to lại bị đường mạch nha ngưng lộ ở trước mặt hấp dẫn.

Mẫu thân nàng ngoại trừ ham muốn phần son hương liệu, còn có một cái ham muốn, chính là làm các loại đồ ngọt.

Đời trước, mẫu thân còn tự thân dạy nàng làm. Đường mạch nha ngưng lộ bắt tay vào làm ngược lại cũng không khó, đầu tiên chế biến mạch nha rồi bỏ thêm bột mầm, đem đun sôi đến nhuyễn, tiếp đến lọc ép cạn bớt để thu lấy dịch đường, dịch đường này sẽ lại nấu tiếp cho đến khi cô đặc lại, sau đó đem đường mạch nha cô đặc lại tạo hình thành những cánh hoá. Đợi khoảng bốn năm giờ đến khi những đoá hoa đường mạch nha có thể duy trì đáng vẻ, hoa đường mạch nha tự nhiên sẽ trong veo thơm ngát, sắc diễm vị nùng, cực thích hợp cho các tiểu cô nương khuê các dùng ăn.

Giang Diệu sau khi ăn một miếng đường mạch nha liền uống một hớp nhỏ rượu cất hoa đào, cảm thấy mỹ vị thơm ngát, một bên Thanh Mai thấy thế liền nhắc nhở: “Tiểu thư uống ít rượu hoa đào thôi.”

Giang Diệu cười tủm tỉm, âm thanh lại mềm mại, nói: “Ta biết.”

Rượu cất hoa đào này vị ngọt mát lạnh, cũng không có bao nhiêu mùi rượu, chỉ có điều so với trà bình thường thì nhiều hơn mấy phần mùi rượu.

Dường như nghĩ tới điều gì, Giang Diệu nhìn Thanh Mai hỏi: “Hộp quà vẫn ở chỗ Thanh Lan tỷ tỷ sao?”

Thanh Mai nhìn Thanh Lan bên cạnh một chút, Thanh Lan sưng sờ, lúc này mới “Nha” một tiếng, hoang mang hoảng loạn nói: “Vừa mới nô tỳ để Trường Phúc cầm một chút nhưng quên cầm về.”

Trường Phúc là gã sai vặt đi theo Giang Thừa Hứa.

Thanh Lan tràn đầy tự trách: “Nô tỳ sẽ đến chỗ Nhị công tử cầm về.”

Hộp quà kia chính là lễ vật tặng sinh nhật cho Vệ Bảo Linh.

Giang Diệu nghe xong, ngược lại cũng không trách cứ Thanh Lan, nhìn nàng muốn đi, nhân tiện nói: “Ta vừa vặn muốn tìm Nhị ca nói chút chuyện, để ta tự mình đi một chuyến đi.”

Giang Diệu đứng dậy, hướng về đoàn người Hoắc Tuyền nói một tiếng, còn hỏi Tiết Kim Nguyệt có muốn cùng đi hay không. Tiết Kim Nguyệt trong miệng cắn bánh hoa hồng chưng mật, đầu nhỏ lắc lắc như trống bỏi. Giang Diệu không miễn cưỡng, xoay người đi tiền viện tìm Giang Thừa Hứa.

Nơi này ngoại trừ sáu, bảy tiểu cô nương, còn có thanh xuân thiếu nữ sắp sửa cập kê, nên Giang Thừa Hứa không tiện lại đây, nhưng Giang Diệu mới sáu tuổi, vẫn chưa phân nam nữ khác biệt, đi tiền viện tìm hẳn thì cũng chẳng có gì không thích hợp.

•

Giang Diệu đi ra ngoài tìm Giang Thừa Hứa, đang đến hành lang, vừa vặn gặp phải Hoắc Nghiễn.

Hoắc Nghiễn nở nụ cười nhã nhặn, nhìn tiểu nữ oa trắng trẻo mũm mĩm trước mặt, cười cười nói: “Diệu Diệu.”

Giang Diệu ngẩng đầu nhìn Hoắc Nghiễn trước mặt, chợt nhớ tới đời trước, ngoại trừ Lục Hành Chu thì nàng còn có một đoá hoa đào Hoắc Nghiễn này.

Hoắc Nghiễn là một đại nam nhân, giơ tay nhắc chân đều thấy tự tin phóng khoáng, nhưng mỗi hồi thấy nàng, gương mặt tuấn tú liền hồng như mông khỉ, buồn cười vô cùng.

Sau khi nàng cùng Lục Hành Chu định thân, Hoắc Nghiễn mới đối với nàng biểu đạt lòng ái mộ. Nàng tuy không thích Hoắc Nghiễn nhưng được người yêu thích, tóm lại cũng là một chuyện vui mừng, thêm nữa bằng hữu của nàng ít nên càng thấy hài lòng.

Hoắc Nghiễn ngọc thụ lâm phong, trơn bóng như ngọc, lại coi trọng người yếu đuối mong manh giống ẩm sắc thuốc như nàng, nhắc tới cũng là kỳ quái.

Khi đó, nàng cũng từng cân nhắc qua. Nàng thấy Hoắc Nghiễn tuy được, nhưng không bằng Lục Hành Chu thanh Mai Trúc mã cùng nàng thân cận, nàng tự nhiên không có bao nhiêu do dự liền quả quyết từ chối, cũng không thể làm lỡ nhân gia.

Chỉ là, nghĩ đến Lục Hành Chu yêu thích Tạ Nhân, vào lúc này ánh mắt Giang Diệu xem Hoắc Nghiễn cũng sẽ không như thế.

Đời trước, đây là nam nhân duy nhất chân tâm yêu thích nàng, tự nhiên nàng sẽ đối với hắn sản sinh mấy phần hảo cảm.

Thậm chí nghĩ: Nếu là đời này Hoắc Nghiễn còn yêu thích nàng, khi nàng lớn rồi, gả cho Hoắc Nghiễn, dường như cũng không sai.

Bởi vậy, Giang Diệu liền hướng về Hoắc Nghiễn cười cười, lộ ra thiếu cái răng cửa, nói: “Hoắc ca ca.”

Tiểu Nữ Oa âm thanh mềm mại, Hoắc Nghiễn nhìn liền cảm thấy đáng yêu. Lúc trước nàng nhìn thấy mình, ánh mắt né tránh, Hoắc Nghiễn còn nghĩ không biết thời điểm nào trên tiểu muội muội này không vui, bây giờ thấy nàng nở nụ cười xán lạn, Hoắc Nghiễn trong lòng thoải mái, hỏi nàng muốn đi nơi nào.

Giang Diệu nói: “Muội muốn đi tìm Nhị ca muội.”

Hoắc Nghiễn nở nụ cười như ánh mặt trời, nói: “Vừa vặn, huynh cùng muội đi thôi.”

Nói xong, liền thuận thế kéo tay nhỏ Giang Diệu. Giang Diệu từ nhỏ ốm yếu nên ngón tay còn có chút lạnh lạnh. Hoắc Nghiễn biết được Giang Diệu thể nhược nhiều bệnh, thời điểm lúc trước nhìn thấy nàng đều có vẻ bệnh. Muội muội của hắn cùng những tiểu cô nương khác đều ở trong sân chơi nhảy dây thừng, đá quả cầu thật vui vẻ, chỉ có nàng do nhân thể yếu nên chỉ đứng xa xa trên hành lang nhìn chứ không qua chơi.

Giang Diệu có chút không quen cùng nam tử khác ngoài phụ thân và ca ca thân cận, nhưng hôm nay nàng là tiểu nữ oa sáu tuổi, Hoắc Nghiễn cũng không quá mười tuổi, chính là tuổi đơn thuần nhất, hiện nay Hoắc Nghiễn đối với nàng thân mật nhiệt tình, nàng nếu là từ chối thì có chút không nên. Giang Diệu suy tư một chút, cảm thấy không có cái gì kiêng kỵ.

Giang Diệu ngửa đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, mặt mày vui vẻ nói: “Cảm ơn Hoắc ca ca.”

Tiểu cô nương quá ngoan ngoãn, Hoắc Nghiễn càng ngày càng muốn phải bảo vệ nàng, coi như là có thêm một tiểu muội muội.

Hoắc Nghiễn vốn là cười đến cực xán lạn, nhưng không biết tại sao, Giang Diệu thấy nụ cười Hoắc Nghiễn dần dần thu lại. Khuôn mặt nhỏ của Giang Diệu ngẩn người, sau đó hơi nghi hoặc nghiêng đầu một chút theo ánh mắt Hoắc Nghiễn, nhìn cách đó không xa thiếu niên đứng thẳng lạnh lùng.

Lặng lặng đứng ở đằng kia là thiếu niên mặc cẩm bào màu xanh sẫm, dáng người cao gầy, chi lan ngọc thụ, như trong họa bước ra..

Lục Lưu mặt mày lạnh lạnh, thoáng cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên tay Giang Diệu cùng Hoắc Nghiễn.

Khuôn mặt bánh bao của Giang Diệu đột nhiên cứng đờ.

24. Chương 24: Sinh Nhật

edit: Phương Moe

Hoắc Nghiễn nhìn thiếu niên trước mặt, khẽ mỉm cười: “Tuyên Thế tử.”

Hoắc Nghiễn là con trưởng đích tôn bình tân Hầu phủ, hiện nay mới có mười tuổi nhưng trên người đã có phong độ của con trưởng.

Hắn tuấn tú, cao to như trúc, bên người nắm tay một tiểu nữ oa béo mập phần nộn cực đẹp đẽ, nhìn hai người đứng một chỗ làm người ta có cảm giác như “Lang kỵ trúc mã đến, nhiều giường làm thanh mai.”

Nhìn vị đứng trước mặt này, Hoắc Nghiễn cũng từng nghe nói tính tình của hắn, lúc này thấy Lục Lưu sắc mặt lạnh lạnh, hiểu được tính tình hắn lạnh nhạt nhẽo không thích phản ứng người, nên giờ khắc này ngẫu nhiên gặp, liền hướng về hắn mỉm cười gật đầu, sau đó quay về bên cạnh Giang Diệu nói, “Diệu Diệu, chúng ta đi thôi.”

Hoắc Nghiễn giọng điệu ôn hoà vô cùng, nghiêm nhiên là một đại ca ca cực chiều cố tiểu muội muội.

Giang Diệu khuôn mặt nhỏ có chút mơ màng, ngơ ngác sững sờ “Ồ” một tiếng, sau đó dịch ánh mắt ra khỏi trên người Lục Lưu, tùy ý để Hoắc Nghiễn nắm tay nàng đi tiền viện tìm Nhị ca Giang Thừa Hứa.

Lục Lưu đứng tại chỗ, ánh mắt nhất thời trầm đi mấy phần.

Chưa đi được vài bước, Giang Thừa Hứa vừa vặn lại đây .

Giang Diệu lúc này mới giống như được đại xá, tay nhỏ liền thoát ra khỏi bàn tay Hoắc Nghiễn, hướng về Giang Thừa Hứa chạy đi: “Nhị ca.”

Nhìn muội muội, Giang Thừa Hứa vẻ mặt rất là nhu hòa, tròn mắt đen láy ngậm lấy nụ cười, nhanh chóng từ trong tay gã sai vặt phía sau đem hộp gỗ tử đàn nhỏ cầm tới, đưa cho Thanh Mai bên cạnh Giang Diệu.

Hắn vò vò đầu nhỏ của nàng, sau đó mới liếc mắt nhìn Hoắc Nghiễn, nhất thời anh mắt trầm xuống có vài phần cảnh giác.

Hoắc Nghiễn cười cười, nói: “Vừa vặn gặp phải Diệu Diệu, biết nàng đến tìm Hứa huynh, ta liền tiện đường đi cùng Diệu Diệu.” Hoắc Nghiễn tính tình ôn hoà, bên ngoài khiêm tốn có lẽ, các trưởng bối thích nhất loại hài tử này.

Nhưng Giang Thừa Hứa không mắc bẫy này.

Hắn thoáng nhăn lông mày, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Đa tạ.”

Giang Diệu nhìn giọng điệu Nhị ca lãnh lạnh nhạt đậm, chợt nhớ tới đời trước, ba ca ca này của nàng phòng nam tử xa lạ tiếp cận nàng như phòng sói, dù là đường ca hay biểu ca cùng nàng thoả thân cận một chút, ba ca ca này của nàng cũng sẽ không vui, tựa như hổ bảo vệ lãnh thổ của mình.

Bởi vậy, nàng xác thực chưa từng bị bắt nạt, nhưng cũng trực tiếp dẫn đến nàng rất ít tiếp xúc với nam tử. Đời nàng đến tuổi làm mai, mẫu thân vẫn hi vọng nàng gả được cho phu quân mình yêu thích. Tuyển tới chọn đi, chỉ có thể tuyển Lục Hành Chu.

Hồi đó đương gia Tuyên Vương phủ là Lục Lưu. Lục Lưu không con, lại không gần nữ sắc, muốn leo lên gia chủ Tuyên Vương phủ, liền ra tay trên Lục Hành Chu bên này. Nhưng Giang Diệu rõ ràng, cha mẹ nàng đồng ý gả nàng cho Lục Hành Chu bởi vì Lục Hành Chu cùng nàng là thanh Mai Trúc mã, nàng gả đi, ở chung cũng dễ dàng chút.

Chuyện phu thê, không mấy đôi là vừa bắt đầu liền hai bên tình nguyện, có đôi thậm chí ngay cả mặt mũi đều chưa từng thấy đã thành thân, nàng lại cùng với người thân cận nhất, đem hai chuyện ra so sánh, nàng đã tốt hơn quá nhiều rồi.

Giang Diệu tiếp tục nghiêm túc cẩn thận suy nghĩ một chút. Đời này, nàng cùng Hoắc Tuyên thành bằng hữu, ngày sau tự nhiên không thiếu được cùng Hoắc Nghiễn tiếp xúc. Hoắc Nghiễn là nam tử nàng thấy có chút hảo cảm, hơn nữa phẩm hạnh không sai, đời trước lại yêu thích nàng, từ nhỏ đã tiếp xúc chắc cũng không sao.

Bởi vậy, con mắt Giang Diệu liền hướng trên mặt Hoắc Nghiễn nhìn lâu vài lần.

Càng nhìn, càng tuần tú.

Tiểu cô nương con mắt quá đẹp đẽ, Hoắc Nghiễn nhìn cũng thấy yêu thích. Chỉ là tuổi thiếu niên như vậy, tâm tính tự nhiên là đơn thuần, mà Giang Diệu mới có sáu tuổi, nên sinh ra quan tâm như tiểu muội muội cũng là chuyện bình thường.

Hoắc Nghiễn là người thông tuệ, nghe ra trong giọng Giang Thừa Hứa không thích, thức thời nói: “Nếu Hứa huynh đến rồi, vậy ta liền đi tiễn viện.” Nói xong, liền nở nụ cười ôn hoà nhìn Giang Diệu một chút, cực lễ phép ly khai.

Nhất thời Giang Diệu đối với Hoắc Nghiễn ấn tượng lại được thêm mấy phần.

Cầm hộp gỗ tử đàn một lần nữa trở lại Linh Lan Viện đi, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì, Giang Diệu một phát bắt được ống tay áo Giang Thừa Hứa, nháy nháy mắt nói: “Nhị ca đưa muội đi đi.”

... Nàng lo lắng Nhị ca vừa đi, trên nửa đường nàng lại bị Lục Lưu thuận lợi đem đi.

Giang Thừa Hứa là người thông tuệ cỡ nào, nhìn khuôn mặt trắng nõn muội muội liền cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không nghĩ ra là nguyên cớ gì, liền gật đầu nói: “Hảo.”

Dứt lời liền nắm tay muội muội đi tới Linh Lan viện.

Giang Thừa Hứa chỉ tới cổng chứ không có đi vào. Lương Thanh Huyền nhìn thấy, ung dung đi tới, nhìn Giang Thừa Hứa nói: “Nhị biểu ca.”

Giang Thừa Hứa gật đầu.

Nhìn Giang Thừa Hứa thái độ lạnh nhạt, Lương Thanh Huyền ánh mắt mờ mấy phần, nhưng sau đó lại một lần nữa lộ ra nụ cười, quay về Giang Thừa Hứa nói: “Nhị biểu ca yên tâm, ta sẽ chăm sóc thật tốt Diệu.”

Giang Thừa Hứa lúc này mới nhìn Lương Thanh Huyền một chút: “Đa tạ.”

Lương Thanh Huyền dung mạo đoan lệ, bây giờ tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng ở trong một đám tiểu cô nương, vẫn có chút xuất chúng. Do Kiều Thị cùng Lan thị quan hệ không tốt nên Lương Thanh Huyền cũng ít cơ hội đến Trấn Quốc Công phủ.

Vào lúc này Giang Diệu nhìn khuôn mặt nhỏ của Lương Thanh Huyền mỉm cười, tâm trạng cũng có chút buồn bực: Biểu tỷ làm sao lại thích Nhị ca nàng? Hai người căn bản không gặp nhau nha. Hơn nữa ba ca ca nàng dung mạo tương tự nhau, theo lý thuyết cũng nên yêu thích Đại ca hoặc Tam ca nàng mới phải.

Lương Thanh Huyền nắm tay Giang Diệu vào trong..

Hoắc Tuyền cùng Tiết Kim Nguyệt nhìn Giang Diệu đến, liền lại đây kéo tay nàng, hưng phấn nói: “Diệu Diệu, chúng ta cùng đi chơi đùa đi.”

Giang Diệu có chút nóng lòng muốn chơi, con mắt mở to nghiêng đầu nhìn Lương Thanh Huyền: “Huyền biểu tỷ?”

“Các muội đi chơi đi.” Lương Thanh Huyền cười cười một bộ không muốn chơi nhưng trong ánh mắt có chút ước ao. Lương Thanh Huyền từ nhỏ bị mẫu thân Lan thị giáo dục phải luôn chính trang hiền thực nên tính tình cũng đặc biệt dịu dàng, tuy rằng tuổi còn nhỏ lại không cùng mấy tiểu nữ tử tuổi nhỏ đi chơi, mà là thích cùng người lớn tuổi thận trọng như Hoắc Vi ở cùng nơi.

Tay Giang Diệu bị Hoắc Tuyền cùng Tiết Kim Nguyệt nắm, Hoắc Tuyền âm thanh ngọt ngào, tiến đến bên tai Giang Diệu lặng lẽ nói: “Mẫu thân nàng ấy quả nghiêm, trong ngày thường đều không cho nàng đi chơi đùa, nếu có lần tới, Diệu Diệu cũng không cần gọi nàng.”

Hoắc Tuyền tính tình nhiệt tình, lúc trước cũng cùng Lương Thanh Huyền kết giao qua, thế nhưng Lương Thanh Huyền mỗi hồi đều là mỉm cười khéo léo từ chối, còn nhỏ tuổi nhưng cùng với chị họ nàng lại yêu thích ngồi yên tĩnh một chỗ như thế, vài lần rủ nàng đều không được, Hoắc Tuyền tự nhiên cũng sẽ không rủ nữa.

Nói xong mới nghĩ đến Lương Thanh Huyền là biểu tỷ của Giang Diệu, cảm thấy mình lẩm miệng nên cũng không lại tiếp tục nói nữa.

Lúc này ở bên ngoài, Lục Linh Lung bị Vệ Bảo Linh lạnh nhạt, thấy chính mình oan ức liền ở trong ngực của ca ca khóc nhè. Lục Linh Lung nuông chiều từ bé, nhưng bởi vì là thân phận con thứ nên không thiếu bị người nói lời dèm pha.

Nhóm tiểu cô nương xuất thân danh môn trong vọng thành, mỗi người đều yêu thích cùng người thân phận cao quý chơi đùa, Lục Linh Lung muốn tham gia cái vòng tròn này, nhiều lúc tự nhiên sẽ bị xa lánh.

Lục Hành Chu hôm nay mặc một bộ cẩm bào sắc xanh ngọc, dáng dấp tuấn tú anh khí, sắc mặt ôn hòa an ủi: “Hôm nay khách nhân nhiều, Vệ tiểu thư khó tránh khỏi có chút không lo nổi, muội đừng suy nghĩ nhiều.”

Lục Linh Lung gờ lên đôi mắt nước long lanh, khịt khịt mũi nói: “Có thật không?”

Lục Hành Chu chỉ có một muội muội nên đối với nàng đương nhiên là thương yêu. Hắn cầm khăn tay giúp nàng xoa xoa mặt, nói: “Tất nhiên là thật sự. Có lẽ là Vệ tiểu thư coi muội là bạn tốt, cho nên mới không có đặc biệt chăm sóc, nghĩ muội có thể hiểu được. Muội nếu là bởi vậy mà giận dỗi, cái kia khó tránh khỏi có chút hẹp hòi.”

Lục Linh Lung nhú lại tiểu lông mày suy nghĩ chốc lát, cảm thấy dường như là cái lý này—— bởi vì quan hệ tốt nên hôm nay mới không bắt chuyện nhiều, là coi nàng là người của mình !

Lục Linh Lung con mắt chớp chớp, nhất thời liền nín khóc mỉm cười. Chỉ ít Vệ Bảo Linh so với La An quận chúa thì tốt hơn rất nhiều, La An quận chúa đều sai khiến nàng, coi nàng như nha hoàn. Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Linh Lung liền đối với La An quận chúa chán ghét mấy phần, chỉ là nếu Ngụy Vương sau này thành hoàng thượng thì La An quận chúa chính là công chúa, nàng chính là bạn tốt của công chúa.

Nghĩ như thế, trong lòng Lục Linh Lung mới dễ chịu chút, cảm thấy tức giận chút cũng đáng.

Lục Linh Lung khóc xong liền để Lục Hành Chu đưa nàng vào.

Lục Hành Chu đau muội muội, tự nhiên không nói hai lời gật đầu đáp ứng.

Lục Linh Lung lúc này mới kéo cánh tay ca ca mình, xinh đẹp nói: “Ca ca thật tốt.”

Đi tới Linh Lan viện, Lục Linh Lung nhìn Tiết Kim Nguyệt, Hoắc Tuyền, Giang Diệu mấy tiểu cô nương ở cùng nơi, mà La An quận chúa cùng bốn, năm tiểu cô nương khác thành một phái.

Lục Linh Lung thấy ca ca mình lại nhìn Giang Diệu, bất mãn nói lầm bầm: “Ca ca đang nhìn cái gì?”

Lúc trước thấy gia thế Giang Diệu tuy được, nhưng lại gầy nhom ốm yếu là một âm sắc thuốc, nên Lục Linh Lung cảm thấy mình không cần thiết đồ kị nàng. Nhưng hôm nay Giang Diệu thân thể khỏe mạnh lên, béo mập đáng yêu, khuôn mặt nhỏ này lại đem nàng làm cho bị hạ thấp đi.

Lục Hành Chu sững sờ, lắc đầu nói không có gì.

Lục Linh Lung mới không tin, nàng ngửa mặt lên nói: “Muội biết ca ca nhìn Giang Diệu. Ca ca sau đó muốn lấy Giang Diệu làm nương tử, đúng hay không?”

Lục Hành Chu không ngờ muội muội sẽ nói ra những lời này, nhất thời gương mặt tuần tú trẻ con cũng đỏ một chút. Rất xa, hẩn nhìn Giang Diệu bên trong một nhóm tiểu cô nương, lúc trước đều là một bộ dáng dấp ốm yếu, nhưng hôm nay cũng thích chơi, thích nở nụ cười, tuy rằng vóc dáng vẫn nhỏ nhắn, nhưng mặt lại béo thêm thịt, nhìn tròn tròn thật là đáng yêu. Trước đây nương cũng nói với hẩn, muốn hẩn cùng ba huynh đệ Trần Quốc Công phủ tạo mối quan hệ, còn có Giang Diệu này, nhất định phải làm nàng vui vẻ, như vậy sau đó nàng mới gả cho hẩn.

Lục Linh Lung một bộ mặt “Quả thực bị ta đoán đúng”, sau đó liền cười tủm tỉm chạy tới, cùng mọi người chơi đùa.

Lục Hành Chu ở bên ngoài nhìn một lúc, nhìn tiểu cô nương ngọc phấn đang cười, hẩn cũng thấy hài lòng.

Liếc nhìn một trận, Lục Hành Chu liền mỉm cười trở lại.

Vừa quay đầu lại, nhìn ở phía sau có người đến, Lục Hành Chu đột nhiên thu lại ý cười, hơi kinh ngạc, lúc này mới cung kính nói: “Tam thúc.”

•

Tuy nói hôm nay nhóm tiểu cô nương đến dự tiệc sinh nhật của Vệ Bảo Linh, nhưng thực ra là vì thân phận nàng ta nên trên mặt mọi người tất nhiên là hoà hoà khí khí.

Vệ Bảo Linh đã gặp Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa, đúng là không đem hai người họ đến đây, nhưng dường như đã nhận được lễ vật gì yêu thích, nên Vệ Bảo Linh cười đến đặc biệt xán lạn.

Thấy các tiểu cô nương ồn ào muốn xem lễ vật, Vệ Bảo Linh liền thoải mái mở lễ vật của Thập nhất hoàng tử ra cho mọi người xem.

Là một hộp ngọc khảm chân châu, làm rất tinh xảo, nhìn lên là một vật hiếm thấy có giá trị không nhỏ.

Tiểu cô nương đều thích trưng diện, thích nhất là đồ trang sức đẹp đẽ, nhưng các tiểu cô nương ở đây đều xuất thân danh môn thế gia, vật tốt gì mà chưa từng thấy, có điều hộp ngọc vừa mở ra, mọi người đều lộ ánh mắt hâm mộ.

Dù là Giang Diệu không thiếu đồ trang sức, cũng không nhận được liếc mắt nhìn nhiều mấy lần.

Bây giờ Thập nhất hoàng tử cùng Vệ Bảo Linh tuổi đều còn nhỏ, thoải mái đưa lễ vật sinh nhật, đúng là không có gì, nhưng ngày sau lớn rồi thì đúng là cấm kỵ .

Đời trước sau khi Thập nhất hoàng tử đăng cơ, Hoắc Tuyền là hậu còn Vệ Bảo Linh là phi. Vệ Bảo Linh địa vị tuy không bằng Hoắc Tuyền, nhưng hoàng sủng là đứng đầu cả hậu cung. Nếu không có Hoắc Tuyền thì vị trí hoàng hậu này chính là Vệ Bảo Linh .

Giang Diệu liếc mắt nhìn Hoắc Tuyền ánh mắt hâm mộ nhìn đồ trang sức trong hộp ngọc, khiến nàng nhớ tới đời trước Hoắc Tuyền đầu đội phượng quan Hoàng hậu, ăn mặc cung trang hoa lệ.

Khi đó Hoắc Tuyền đoan trang quý khí, nơi nào giống như hiện tại như vậy, thích chơi yêu nháo, là cái tiểu cô nương quái lạ nghịch ngợm.

•

Vệ Bảo Linh đúng là rất tình nguyện chia sẻ lễ vật nàng nhận được, hưởng thụ loại hương vị mọi người nhìn mình với ánh mắt hâm mộ.

Vệ Bảo Linh vỗ vỗ hộp ngọc trên tay, chợt nhớ tới mẫu thân cùng nàng đã nói —— ít hôm sau biểu ca thành Hoàng thượng, nàng chính là Hoàng hậu, đến thời điểm không đơn thuần là đồ trang sức đẹp đẽ, mà nàng còn có thể có phượng quan quý giá nhất.

Vệ Bảo Linh thường thường tiến cung, tự nhiên từng thấy Hoàng hậu, cũng nhìn thấy trên đầu Hoàng hậu đội phượng quan. Tiểu cô nương thích chưng diện, Vệ Bảo Linh nhìn yêu thích, liền ở trong ngực mẫu thân Tô thị ồn ào suy nghĩ nói muốn, Tô thị chính là dùng lời nói này nói với nàng.

Các tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, sở dĩ tặng lễ không giống như các đại nhân chờ khách nhân đi rồi mới có thể xem, mà là thoải mái mở ra, để mọi người cùng nhau xem. Bởi vậy, phàm là các tiểu cô nương thì sẽ không quan tâm cùng Vệ Bảo Linh quan hệ tốt bao nhiêu, đưa lễ đều sẽ bỏ ra một phen tâm tư. Chỉ là tất cả mọi người đều nghĩ đến tặng trang sức vàng rực rỡ là đáng giá, nên lễ vật gần như đều là trang sức châu báu quý giá.

Mà lễ vật của Giang Diệu đưa lại là túi thơm mẫu đơn bạc ròng. Là Kiều Thị tự mình chuẩn bị.

Túi thơm trạm khắc tinh xảo hoa văn mẫu đơn, phía dưới treo lục lạc, nhìn tuy không phải lễ vật đáng giá tiền nhất nhưng chỉ ít Vệ Bảo Linh sau khi thấy, hài lòng cầm đến ngửi một cái, một dáng vẻ rất yêu thích.

Đưa xong lễ, các tiểu cô nương tuổi nhỏ liền tụ tập thành nhóm tiếp tục chơi trốn tìm.

Bên trong thân thể nhỏ bé của Giang Diệu tuy là thiếu nữ mười sáu tuổi, bất quá đời trước nàng bị bảo vệ cực tốt nên chưa từng được chơi đùa như vậy, hiện tại không một chút nào cảm thấy ngượng ngùng mà ngược lại chơi vô cùng vui vẻ.

Lúc này đến phiên Hoắc Tuyền tìm người.

Hoắc Tuyền bịt mắt đếm lấy mấy, Giang Diệu nhắc làn váy nhỏ lên chạy một trận, nhìn thấy phía sau giả sơn có một hang núi, liền đi vào ngồi xổm xuống.

Vị trí này bí mật, nghĩ đến Hoắc Tuyền sẽ không nhanh như thế tìm được nàng. Giang Diệu hai tay chống cằm, miệng ngâm nga một bài hát, đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu có một trận bóng tối bao phủ xuống.

Giang Diệu vốn tưởng là Hoắc Tuyền, nhưng Hoắc Tuyền không có cái bóng cao lớn như thế, lúc này nàng mới thò đầu ra ngẩng mặt lên nhìn.

Chờ đến khi nhìn thấy trước mặt là thiếu niên tuấn tú cao gầy, Giang Diệu có chút bối rối: “Lục... Lục ca ca.”

Nghĩ đến suy nghĩ kia mãi vẫn không thông, nàng đã quyết định quyết tâm cùng vị Tuyên thế tử đáng sợ này giữ một khoảng cách. Không quan tâm sau này Lục Lưu khi lớn có bao nhiêu năng lực, nhưng nghĩ đến muốn ôm chân hắn thì cần phải đánh đổi rất nhiều. Mà nàng là tôn nữ đích tôn của Trần Quốc Công phủ, mà Trần Quốc Công phủ không can thiệp vào đảng phái, nên ngày sau Thập nhất hoàng tử đăng cơ cũng chưa từng đối phó Trần Quốc Công phủ. Bởi vậy, nàng không cần cùng Lục Lưu bầu víu quan hệ.

Lục Lưu nhìn tiểu nữ oa ngồi chồm hổm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn mình, móng nhỏ cùng đất dính lại một chỗ với nhau, mắt to long lanh, mặt tròn mập mạp, cánh môi phồng nộn, cực kì đẹp đẽ đáng yêu.

Dường như không chút nào nhìn thấy mâu thuẫn trong mắt nàng, Lục Lưu cũng ngồi xổm xuống, cùng nàng nhìn thẳng, sau đó đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của nàng.

Nhìn như đang vuốt ve đầu động vật nhỏ, động tác vô cùng ôn nhu.

Giang Diệu nhìn hắn chăm chăm một chút, không lên tiếng.

Thấy vầng trán Lục Lưu nhu hòa, trên mặt mỉm cười như gió xuân ấm áp, trong con ngươi phản chiếu duy nhất khuôn mặt tinh xảo của tiểu nữ oa.

Lục Lưu vốn là bộ dáng vô cùng tốt, mặt mày mát lạnh, sáng như ngọc thụ, chỉ là ngày thường hắn mặt lạnh không thích cười, đúng là có chút lãng phí của trời.

Vào lúc này cười lên thật sự là đẹp mắt.

Dù Giang Diệu từ nhỏ ở Trấn Quốc Công phủ lớn lên giữa một đồng mỹ nam, cũng phải thừa nhận rằng phóng tầm mắt toàn bộ kinh thành này cũng tìm không ra thiếu niên nào đẹp mắt hơn so với Lục Lưu.

Thiếu niên tốt như vậy, không phải lại giống như nàng nghĩ tới là bị yếu sinh lý nha.... =.=

Nghĩ như vậy, tiểu mặt tròn phấn nộn của Giang Diệu cười khanh khách. Ngay sau đó, thiếu niên mỉm cười đang xoa đầu nhỏ của nàng liền giơ tay ôm lấy eo nàng, đem nàng bế lên.

25. Chương 25: Cào

edit: Phương Moe

Hoắc Tuyền thông tuệ, chơi trò này cũng nhiều hơn, lại tổng kết kinh nghiệm nên đã sớm đoán được chỗ núp của nhóm tiểu cô nương.

Trong vòng không đến một bài nhạc liền đem các tiểu cô nương trốn phân tán ở Linh Lan viện lần lượt tìm ra. Chạy đi tìm có chút nhiều, lúc này gò má Hoắc Tuyền đỏ bừng, chớp mũi cũng chảy mồ hôi, mặt mày vui vẻ ý cười, bờ môi hồng hào, nhìn khá là xinh đẹp đáng yêu.

Hoắc Tuyền nghiêng đầu nhìn bên cạnh Tiết Kim Nguyệt, trợn to hai mắt, nói: “Ồ? Còn thiếu Diệu Diệu.”

Tiết Kim Nguyệt nhìn nhìn nhóm tiểu cô nương bị tìm thấy, mắt to trong veo như nước thuận theo nhìn một phen, quả nhiên không thấy Giang Diệu khả ái đâu.

Tiết Kim Nguyệt lập tức nhếch môi cười vui vẻ, nói: “Trong ngày thường Diệu Diệu cực ít chơi đùa, nhưng nghĩ tới chơi lần đầu tiên liền ngay cả A Tuyền cũng tìm không được nha!”

Tiết Kim Nguyệt rất thích chơi trò này, nhưng Hoắc Tuyền lại hiểu quá rõ nàng, nên mỗi lần nàng đi trốn, đều sẽ dễ dàng tìm thấy nàng—— mà hôm nay nàng lại bị Hoắc Tuyền tìm thấy đầu tiên. Nên khi nghe tin Hoắc Tuyền không tìm được Giang Diệu, Tiết Kim Nguyệt liền có cảm giác vinh dự, cảm thấy tiểu biểu muội của nàng đã cho nàng một cái danh dự lớn.

Hoắc Tuyền có chút sĩ diện, trò chơi trốn tìm này là sở trường của nàng, nàng không muốn bị Tiết Kim Nguyệt cười chê, liền tiếp tục đi tìm.

Tiết Kim Nguyệt rõ ràng lớn hơn Hoắc Tuyền một tuổi, nhưng giống như cái đuôi nhỏ, cười hì hì theo sau Hoắc Tuyền, thật muốn nhìn thấy Hoắc Tuyền phải mất nhiều thời gian tìm Giang Diệu.

•

Giang Diệu lúc này đang bị Lục Lưu ôm đến chỗ chòi bát giác nghỉ mát.

Lục Lưu đem tiểu cô nương đặt ở trên băng đá, sau đó cũng tự mình ngồi xuống bên cạnh nàng. Hắn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương ngoảnh sang một bên, nhất định không chịu nhìn hắn, tỏ vẻ mình đang bất mãn, Lục Lưu lúc này mới ra hiệu cho Lục Hà theo ở phía sau.

Lục Hà hiểu ý, đem bánh ngọt cùng bánh chưng đường đã chuẩn bị kĩ càng đưa cho Lục Lưu.

Lục Lưu tiếp nhận bọc giấy rồi mở ra, ngón tay thon dài lấy một viên bánh chưng đường óng ánh long lanh, đưa đến bên miệng Giang Diệu, nói: “Ăn đi!”

Giọng điệu dụ dỗ.

Khuôn mặt bánh bao của Giang Diệu vẫn cứ hờn dỗi bất mãn, thiếu niên trước mặt này thực sự đáng ghét, hắn làm bộ đáng ôm nàng đi như là chuyện cực kì đương nhiên, không hề cảm thấy tuý tuý tiện tiện mang nàng đi là không hề tử tế.

Giang Diệu liếc mắt xem xét miếng bánh chưng đường đang ở bên miệng, lông mày giật giật, nhất định không há mồm. Nàng mới không phải là tiểu nữ oa sáu tuổi, dùng hồng lấy một viên bánh chưng đường là có thể hấp hẩn được nàng, hơn nữa...nàng nhìn gò má trái của Lục Lưu có một vết cào, khiến nàng không được tự nhiên liền chớp chớp mắt. Vết cào này là do lúc Lục Lưu ôm nàng lên, nàng giãy dụa muốn xuống nên mới không cẩn thận cào vào má hẩn.

Nhưng nhắc đến cũng kì quái, nàng không để móng tay, vậy mà lập tức cào má hẩn hồng như vậy, mơ hồ còn thấy vết máu. Có điều vết cào này cũng không phải nghiêm trọng, tại Lục Lưu da dẻ quá mức trắng nõn, nên nhìn vết cào này mới đặc biệt giật mình.

Thấy nàng nhất quyết không há mồm, Lục Lưu đột nhiên nở nụ cười, đem bánh chưng đường để lại gói giấy, nói:

“Ta đã quên, người mới vừa rơi răng nha, vẫn là nên ăn ít đường một chút đi.”

Sau đó hẩn cầm một miếng hoa quế cao, đưa tới.

Nghe hẩn nói xong, Giang Diệu liền quay đầu lại trợn mắt lườm hẩn một cái, đồ đáng ghét. Nghĩ đến việc mình bị rơi mất một cái răng, Giang Diệu liền không muốn nói chuyện cùng hẩn. Đáng lẽ từ nãy nàng nên cào hẩn mạnh tay một chút...hử, không những phải mạnh tay mà còn phải cào thêm mấy vết mới đúng.

Có điều ——

Nhìn điệu bộ này của Lục Lưu, là coi nàng như mèo nhỏ, chó nhỏ sao? =.=

Giang Diệu nhớ tới đời trước, người ta đồn đại Lục Lưu lòng dạ độc ác, chỉ cần nghe tiếng thôi đã khiến người sợ mất mật. Nhưng hiện tại tính tình Lục Lưu thật sự có chút quái lạ, hẩn thật coi nàng giống như mèo nhỏ, cùng chó nhỏ. Nàng nghĩ nghĩ một lúc, liền không cạy mạnh nữa, giọng điệu mềm nhũn mở miệng nói:

“Ta phải đi về.”

Lục Hà ở phía sau nhìn bộ dáng tội nghiệp này của Giang Diệu có chút đau lòng. Lục Hà trong lòng nghĩ: nhân gia tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, Thế tử gia ngài cũng không nên đem người ta làm cho sợ nha. Gia của tôi ơi, mau mau thả người về thôi.

Nghe thấy nàng muốn về, Lục Lưu nói: “Ăn đi, xong rồi ta thả người trở về.”

Giang Diệu nhú mày, có chút không tin: “Thật sự?”

Lục Lưu ừm một tiếng, một bộ dáng đáp chính nhân quân tử sẽ không lừa người.

Giang Diệu được cái thức thời, liền giơ tay lên lấy hoa quế cao trong tay Lục Lưu, nhưng lại thấy hẩn không có ý muốn đưa cho nàng, nàng ngần người, hẩn trêu trọc nàng sao?

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Giang Diệu liền há mồm ra, cắn một miếng.

Lục Lưu nhìn tiểu nữ oa trước mặt ngoan ngoan để hẩn bón cho ăn, lúc này mới giơ tay lên xoa xoa đầu nàng, mấy lần như thế, búi tóc nọ hoa trên đầu Giang Diệu cũng đều bị hẩn vò rối loạn, dây buộc tóc bên trái dường như muốn tuột xuống run run rẩy rẩy.

Giang Diệu ăn xong, Lục Lưu mới thỏa mãn xoa xoa mặt nàng

Lúc trước Giang Diệu ốm yếu, cảm nhọt hoắt cùng với con mắt đặc biệt lớn, nhưng bây giờ khuôn mặt nhỏ đầy thịt, mềm mại, bóp lên liền không muốn buông tay, hẩn cảm thấy chơi rất vui.

Bỗng nhiên nghĩ đến tiểu cô nương cùng Hoắc Nghiễn bộ dáng thân cận, Lục Lưu môi mỏng khẽ mím, liền giơ hai tay lên dón ép khuôn mặt nàng lại, khuôn mặt mập mập cùng ngũ quan nhỏ nhắn liền bị chen ở một nơi, nhìn giống như đầu heo nhỏ.

“A...”

Nhìn nàng một mặt không tình nguyện, kêu lên bất mãn, Lục Lưu lúc này mới hài lòng cười vui vẻ, vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, âm thanh nhu hoà nói:

“Trở về đi.”

Con mắt Giang Diệu nhất thời sáng lấp lánh, dường như có chút kinh hỉ.

Nhìn Lục Lưu, vầng trán lại khê nhẵn. Nàng sợ hấn thay đổi, liền linh hoạt trượt từ băng ghế đá xuống, chỉnh trang lại một hồi quần áo cùng đầu tóc, lúc này mới nhấc chân nhỏ chạy đi.

Đáng tiếc là chân nàng ngắn giống như cây củ cải, chạy trốn cũng thật là chậm.

Nhìn thấy liền buồn cười.

Nhìn bóng lưng tiểu nữ oa chạy chạy, lông mày Lục Lưu ung dung, cả người ảm áp như tắm gió xuân, đến khi người đã đi xa khuất bóng, lúc này hấn mới khôi phục lại vẻ hờ hững ngày thường. Hấn ngồi xuống, cầm một khối hoa quế cao bên trong túi giấy, nếm thử một miếng.

Quá mức mềm ngọt, không hợp khẩu vị của Lục Lưu. Nhưng hấn vẫn đem khối bánh ăn hết toàn bộ.

Lục Hà nhìn Thế tử nhà mình tâm tình không tệ, liền hiểu được Thế tử đối với Giang tiểu thư có chút đặc biệt. Lục Hà biết tính tình vị gia này của hấn có chút nhạt nhẽo, ngày thường ở Tuyên Vương phủ, chỉ ở trước mặt Lão vương phi thì Thế tử mới lộ ra mấy phần tư thái thiếu niên, còn đối với người ngoài đều là một bộ dáng trưởng thành lạnh lùng.

Mẫu thân Thế tử mất sớm, khi Thế tử còn bé đã luôn là một người cô đơn, nên Thế tử rất thích nuôi chó mèo nhỏ, đã từng có một con mèo nhỏ làm bạn với Thế tử ba năm, Thế tử rất yêu thích nó. Chỉ là sau đó không hiểu tại sao lại mất tích. Quá mấy ngày sau, liền phát hiện thi thể mèo nhỏ đã chết ở ao sen. Thế nên về sau, Thế tử liền không bao giờ nuôi dưỡng thêm động vật nhỏ khác nữa.

Nghĩ đến ngày ấy Giang tiểu thư không cẩn thận cũng rơi xuống ao sen mà mèo nhỏ đã chết, Thế tử gia nhảy xuống cứu người, đại thể là do nổi lên tình thương với mèo nhỏ mà hồi bé Thế tử đã từng nuôi dưỡng. Lục Hà gờ tay gãi gãi mặt, trầm tư suy nghĩ hồi lâu, ngoại trừ nguyên nhân này, hấn thực sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Mà Giang tiểu thư xác thực là cực kì đáng yêu, người gặp người thích. Chính vì là đáng yêu, lại được người yêu thích nên Thế tử gia nhà hấn mỗi lần nhìn thấy người ta đều luôn là bộ dáng muốn ôm về nhà nuôi dưỡng...sở dĩ là nguyên nhân này đi!!!

Thấy Thế tử gia vẫn ngồi đó trầm ngâm, không có ý muốn đi, Lục Hà liền nhắc nhở: “Thế tử gia, Cửu công chúa vừa mới tìm người đấy.”

Hôm nay nếu không vì nể mặt Cửu công chúa cùng Thập nhất hoàng tử, thì Thế tử gia nhà hấn cũng sẽ không tới Vệ phủ.

Lục Lưu nghe vậy, không nhanh không chậm đem túi giấy một lần nữa gói lại cẩn thận chỉnh tề rồi mới đưa cho Lục Hà.

Lục Hà tiếp nhận gói bánh, sau đó liền theo bước chân Thế tử nhà mình.

•

Giang Diệu mới chạy được một đoạn đường, vừa dừng lại thở hồng hộc mấy cái liền bị Hoắc Tuyền lập tức bắt được. Hoắc Tuyền ôm cánh tay nhỏ của Giang Diệu, nhảy nhót vui vẻ nói: “Bị ta tìm thấy rồi.”

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn qua chỗ Tiết Kim Nguyệt, sống lưng thẳng tắp, đáng vẻ có chút đắc ý.

Về mặt Tiết Kim Nguyệt thấy Giang Diệu bị tìm thấy là cực kỳ tiếc nuối.

Có điều Giang Diệu là người cuối cùng bị tìm thấy, cũng coi là có bản lĩnh. Hoắc Tuyền thắng trò chơi, nên đem phần thưởng đạt được cùng chia sẻ cho một nhóm cô nương có quan hệ tốt. Có điều phần thưởng chỉ là những viên kẹo đường có đủ hình dáng các loại hoa tươi. Hải tử gia đình bình thường nhìn thấy loại kẹo này sẽ thêm, nhưng nhóm tiểu cô nương này đều xuất thân từ các cao môn đại hộ có máu mặt trong kinh thành, nên tự nhiên không có gì là lạ, không thêm khát những viên kẹo đường nhưng là thứ quà khiến tiểu cô nương yêu thích.

Giang Diệu tất nhiên cũng được nhận quà. Dù sao Giang Diệu nhỏ tuổi nhất, nên Hoắc Tuyền đặc biệt chăm sóc nàng.

Trở lại xe ngựa, Giang Diệu đem kẹo đường ở trong lòng ngực cho Nhị ca Giang Thừa Hứa.

Giang Thừa Hứa không thích ăn đồ ngọt, nhưng là của muối muối cho nên hắn không chút do dự nhận lấy. Mà Tiết Kim Nguyệt thích ăn nhất là kẹo đường, vừa nhận được mấy viên kẹo liền đã ăn hết luôn, hiện nay thấy Giang Thừa Hứa cầm trong tay kẹo đường nhưng không có ăn, khiến nàng nhìn có chút thèm ăn

Nàng đối với kẹo đường là vô cùng yêu thích nhưng vẫn kém xa sự sợ sệt của nàng đối với Giang Thừa Hứa.

Giang Thừa Hứa tâm tư cẩn thận, tinh tế, đương nhiên cũng thấy vẻ mặt của Tiết Kim Nguyệt. Hắn liền đem kẹo đường đưa tới trước mặt Tiết Kim Nguyệt.

Ồ?

Tiết Kim Nguyệt ngẩng đầu, đôi mắt to ngạc nhiên nhìn Giang Thừa Hứa, một lát sau mới ngơ ngác mở miệng: “Cho muối sao?”

Âm thanh mềm mại, giọng điệu có chút không mấy tin tưởng, nhưng càng nhiều hơn là mong chờ cùng mừng rỡ.

Giang Thừa Hứa ừ một tiếng.

Tiết Kim Nguyệt lúc này mới đánh bạo, giơ tay tiếp nhận kẹo đường trong tay Giang Thừa Hứa, cười đến hài lòng: “Cảm ơn Nhị biểu ca.” Dứt lời, liền cúi đầu bắt đầu ăn.

Giang Diệu nhìn cảnh này, cũng hài lòng cười vui vẻ.

Đem Tiết Kim Nguyệt đưa về Tiết phủ, hai huynh muội mới trở về Trấn Quốc Công phủ. Lúc hồi phủ, Kiều Thị thấy búi tóc nữ nhi có chút loạn, tuy đã được chỉnh sửa qua, nhưng đối với Kiều Thị luôn yêu cầu mọi thứ hoàn mỹ tinh tế thì búi tóc như này của nữ nhi nghiêm nhiên không thể ra khỏi cửa. Kiều Thị liền mạnh mẽ trách cứ hai nha hoàn Thanh Mai và Thanh Lan. Thanh Mai và Thanh Mai cũng quen Kiều Thị to tiếng nhưng tâm lại mềm yếu nhân hậu, nghe trách cứ một trận xong, từng người liền ra ngoài làm việc của mình.

Kiều Thị tự mình chải lại tóc cho nữ nhi, một mặt nhắc nhở nàng: “Thân thể mới tốt lên một chút, lại đã nghịch ngợm như khi con, Diệu Diệu đừng có học theo Tam ca của người.” Tuy nói vậy nhưng khuê nữ hoạt bát thích chơi đùa khiến Kiều Thị cực kỳ hài lòng, so với lúc trước đáng dấp gầy gò suy nhược thì nàng tình nguyện mong nữ nhi nghịch ngợm. Chỉ ít thân thể tốt thì cái gì cũng sẽ thuận lợi.

Giang Diệu không thể nói cho mẫu thân là búi tóc này do Tuyền thể tử Lục Lưu vô đến loạn. Nên nàng liền ngoan ngoãn đáp lại: “Diệu Diệu nhớ rồi.”

Kiều Thị lại hỏi thêm nữ nhi hôm nay có thấy thân thể có gì không khỏe không, Giang Diệu lắc đầu một cái, nhìn về phía Kiều Thị, khẽ mím phần môi, nói: “Thân thể Diệu Diệu rất tốt, nương không cần lo lắng.” Nếu hôm nay không gặp phải Lục Lưu thì còn càng tốt.

Kiều Thị nhìn nữ nhi bộ dáng hồng hào, xác thực rất khỏe mạnh. Đại phu nói là bởi vì tâm tình tốt, khẩu vị được nên thân thể nữ nhi mới nhanh chóng hồi phục.

Kiều Thị sờ khuôn mặt của nữ nhi nói: “Vậy thì tốt.”

Lại nghĩ tới điều gì, Kiều Thị nói tiếp: “Lần trước Diệu Diệu không đi đến ngoại tổ phụ, ngày mai Diệu Diệu đi một chuyến đến chơi với ngoại tổ phụ đi.”

Giang Diệu rất nhớ ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu. Dù sao từ sau khi nàng sống lại mới chỉ gặp được có một lần mà lúc ấy lại là lúc nàng đang bệnh, nên ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu sang thăm nàng. Nhị lão bọn họ đối với nàng cùng ba ca ca là vô cùng thương yêu, không thua kém một chút nào tổ phụ và tổ mẫu.

Ngày tiếp Giang Diệu cùng ba ca ca liền cùng đi Kiều phủ.

•

Tuyên Vương phủ.

Lão vương phi ngồi ở trên ghế thái sư, nhìn mấy nha hoàn trước mặt, hỏi Lý ma ma hầu hạ bên người: “Đã tuyển cẩn thận?” Lão vương phi mặc một thân lụa bối tử hoa văn hồ lô, tóc hoa râm, trên đầu đội mũ vàng nạm ngọc thạch, khuôn mặt phúc hậu thật là hoà ái.

Lý ma ma là tâm phúc của Lão vương phi, hơn nửa đời người đều đi theo bên người Lão vương phi, tuyệt đối trung thành. Lý ma ma nói: “Việc liên quan đến Thế tử gia, lão nô tự nhiên sẽ làm hết sức.”

Lý ma ma nhìn một loạt nha hoàn trước mặt, tổng cộng có sáu người, tuổi tác tương đương nhau, đều là mười ba mười bốn tuổi, mỗi người đều thanh lệ đoan trang, khuôn mặt đẹp đẽ, nhưng không có nửa điểm khí chất yêu mị, nhìn lên chính là nữ nhân có phẩm hạnh.

Lý ma ma chỉ vào hai nha hoàn có dáng dấp đặc biệt nổi bật, nói: “Hai nha hoàn này, bên trái là Hường Vũ, bên phải là Linh Lộ, đều biết chữ, đã ở vương phủ chúng ta được ba năm, người thành thật lại tỉ mỉ, nếu hầu hạ Thế tử gia thì không thể tốt hơn.”

Lão vương phi hướng về Hường Vũ cùng Linh Lộ quan sát nhiều lần, đúng là đoan trang khéo léo lại có dáng dấp ưu nhìn, Lão vương phi thấy thoả mãn, sau đó hướng về phía Lý ma ma gật đầu.

Lý ma ma hiểu ý, cho bốn nha hoàn còn lại lui xuống, chỉ để lại Hường Vũ cùng Linh Lộ căn dặn một phen, sau đó cho người dẫn tới Ngọc Bàn viện của Lục Lưu.

Khi người đã đi, Lão vương phi thở dài nói: “Người nói liệu Tôn nhi này của ta sẽ không hồ đồ như cha hắn chứ?”

Lão vương phi nghĩ đến đây có chút phát sầu. Nhi tử phong lưu thành tính, còn tiểu Tống thị kia thì chỉ giỏi hồ mị người, không có nửa điểm phong độ chủ mẫu, nghĩ đến liền thấy tức giận. Sao nàng lại sinh ra nhi tử hư hỏng như vậy. Rồi Tôn nhi vừa sinh ra đã không còn nường, càng nghĩ càng thấy đau lòng.

Lý ma ma động viên nói: “Thế tử gia là chính nhân quân tử, lão nô thấy tính tình cũng không giống như Vương gia.” Ở bên người hầu hạ Lão vương phi đã lâu nên Lý ma ma nói chuyện tự nhiên cũng trực tiếp. Đừng nói là người ngoài, liền ngay cả Lý ma ma là hạ nhân cũng cảm thấy Vương gia thật là vô liêm sỉ, nếu không có Lão vương phi ở đây, sợ là thật sự sẽ làm ra thứ chuyện hồ đồ.

Lão vương phi lúc này mới yên tâm gật đầu.

Có điều nếu không có việc ngày hôm qua, lão vương phi cũng sẽ không vội vã cho Tôn nhi nha hoàn thông phòng.

Lục Lưu hiện nay đã mười bốn, đã biết đến chuyện nam nữ ân ái. Hôm qua Lão vương phi nhìn thấy Tôn nhi từ bên ngoài trở về, trên khuôn mặt tuần tú của Tôn nhi có một vết cào hồng hồng. Lão vương phi là người từng trải, hiểu chuyện này có chút ám muội, liền cũng không hỏi nhiều.

Nhưng chuyện này, vẫn để trong lòng. Tôn nhi không thích có nhiều người hầu hạ, trong Ngọc Bàn viện nha hoàn lại ít, hiện nay cũng đã trưởng thành, thân thể cần thư giãn, nếu thời điểm ở bên ngoài chẳng may không chịu nổi dụ hoặc, bị nữ tử hồ mị quyến rũ như vậy dễ xảy ra mấy chuyện đồi bại.

Buổi tối khi Lục Lưu từ thư phòng trở về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị tắm rửa thì nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, tay đang chuẩn bị cởi áo bào liền dừng lại, nghiêng đầu lạnh lùng nói:

“Ai?”

Hai nhà hoàn phía sau bình phong lập tức đi vào, hướng về phía Lục Lưu hành lễ.

Đây chính là hai nha hoàn Hường Vũ và Kinh Lộ mà ban ngày Lão vương phi tự mình tuyển cho Tôn nhi.

Hường Vũ tư thái yếu điệu, đường cong lồi lõm như sắc vi đầu cành khoe dáng; Linh Lộ lại xinh đẹp, đáng yêu tựa như tân hà mới nở ngày hè.

Hường Vũ tuổi lớn hơn Linh Lộ, hiểu được đến hầu hạ Thế tử gia là chuyện như nào nên tâm trạng khó tránh khỏi có chút kích động. Nàng thoáng nhấc mi, nhìn ngũ quan Thế tử gia tuấn mỹ, nhất thời mặt liền đỏ hồng, mở miệng nói: “Bẩm Thế tử gia, là Lão vương phi để bọn nô tỳ đến hầu hạ người.”

Nàng thấy Thế tử gia đang chuẩn bị cởi y phục để tắm rửa, liền chủ động tiến lên phía trước nói: “Để nô tỳ hầu hạ Thế tử gia thay y phục.”

Hương Vũ nói xong thì Linh Lộ ở một bên cũng xấu hổ tiến lên phía trước.

Ngay khi tay Hương Vũ muốn đụng vào đai lưng của Lục Lưu, thì gương mặt tuần tú của Lục Lưu liền trở nên âm trầm, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

“Thế tử gia?”

Hương Vũ kinh ngạc nhấc mi, nhưng nhìn thấy thiếu niên trước mặt trở nên âm u, khí thế lạnh lẽo liền không dám nói thêm một chữ. Khí thế kia, hoàn toàn không giống như thiếu niên mười bốn tuổi.

Hương Vũ nhất thời hoảng hốt một trận, vội vàng liếc mắt nhìn về phía Linh Lộ, sau đó hai người cùng nhau quỳ gối hành lễ, chật vật lui ra ngoài.

Trong bình phong, Lục Lưu thoáng nhíu mày, nhớ tới chuyện hôm qua, nhất thời rõ ràng vì sao tổ mẫu bỗng nhiên an bài nhà hoàn cho hắn, lúc này mới bắt đầu thở dài, gơ tay bóp bóp mi tâm.

26. Chương 26: Biểu Đệ Và Biểu Tỷ

edit: Phương Moe

Đến Kiều phủ, sau khi cùng ngoại tổ phụ Thái phó và ngoại tổ mẫu trò chuyện vui vẻ, Giang Diệu liền bị biểu đệ Kiều Nguyên Bảo mập mập mạp mạp kéo đi chơi.

Kiều phủ tổng cộng có hai phòng, Kiều Nguyên Bảo là con vợ cả của Tam công tử Kiều phủ, năm nay mới có ba tuổi, nhìn bụ bẫm béo trắng. Nguyên Bảo là nhũ danh của hắn.

Kiều Nguyên Bảo môi hồng răng trắng, tròn vo như quả bóng nhỏ.

Bây giờ Giang Diệu được nuôi mập lên chút, nhưng khi đem Kiều Nguyên Bảo ra so sánh thì đúng là không thể nào nói nàng mập được.

Kiều Nguyên Bảo mắt ươn ướt to tròn long lanh nhìn Giang Diệu, âm thanh giòn giòn gọi một tiếng:

“Tiểu biểu tỷ.”

Sau đó ôm chặt lấy cánh tay Giang Diệu, hưng phấn kéo nàng vào trong phòng chơi đùa.

Có lẽ là lại có cái gì hay ho nên muốn khoe với Giang Diệu.

Giang Diệu theo biểu đệ đi vào, tiểu biểu đệ này liền cởi giày, động tác lưu loát trèo lên giường la hán, quay về phía Giang Diệu nói: “Tiểu biểu tỷ nhìn Bảo Bảo lộn nhào.”

A, nguyên lai là lộn nhào.

Giang Diệu ngồi ở bên cạnh giường la hán, nhìn tiểu biểu đệ thịt mập mập ở trên giường lộn nhào. Hắn mặc một thân xiêm y màu xanh lục, ống tay áo kéo cao lộ ra cánh tay mập mập giống như củ sen.

Kiều Nguyên Bảo vóc người mập mạp, cánh tay cùng bắp đùi đều ngắn một đoạn, nhìn toàn thịt là thịt.

Kiều Nguyên Bảo chống đỡ hai tay hai bên, đầu nhỏ hướng xuống dưới, mông nhỏ trổng lên, mặt béo vì cúi xuống mà đỏ bừng lên, chống đỡ một lúc, mới thấy thân thể mập mạp của Biểu đệ hướng về phía trước đổ xuống, thuận lợi lăn tròn như cái bánh xe đang di chuyển, lúc đứng lên con mắt long lanh vui vẻ hỏi:

“Tiểu biểu tỷ, Bảo Bảo có lợi hại hay không?!”

Chuyện như vậy dường như không phải một hai lần, nên bọn nha hoàn thấy Kiều Nguyên Bảo lộn nhào xong liền phối hợp vỗ tay, một bộ dáng vẻ “Nguyên Bảo công tử thật lợi hại.”

Giang Diệu tất nhiên cũng phối hợp theo khen lợi hại, còn từ trên đĩa bên cạnh lấy một miếng bánh phù dung khen thưởng đưa cho hắn.

Tay nhỏ mập mạp của Kiều Nguyên Bảo duỗi ra nhận lấy bánh phù dung, sau đó ngồi song song cùng một chỗ với Giang Diệu, hai tiểu chân ngắn lắc lư vui vẻ.

Hắn há mồm cắn một miếng, miệng nhỏ nhai nhai, quai hàm phình ra, nhìn mặt Giang Diệu, âm thanh ai oán nói: “Tiểu biểu tỷ đã lâu không đến chơi cùng Bảo Bảo.”

Giang Diệu nhìn thân hình mềm mại nhiều thịt của tiểu biểu đệ, không nhịn được vươn tay ra nhéo nhéo mặt hắn, nói: “sau này biểu tỷ sẽ thường xuyên đến chơi với Nguyên Bảo.”

Lúc trước thân thể nàng không khoẻ nên cực ít ra ngoài, bây giờ thân thể đã tốt lên dần, nàng xuất môn cũng sẽ nhiều lên.

Kiều Nguyên Bảo “A” một tiếng, sau đó giơ ngón tay lên ngoéo tay với Giang Diệu. Giang Diệu không từ chối, liền cũng giơ ngón tay lên cùng hắn móc ngoéo.

“... Ta liền đoán được Diệu Diệu sẽ ở chỗ này.”

Tiểu cô nương tươi cười vừa đi đến nói chuyện chính là đích tôn nữ của Kiều phủ - Kiều Mộ Nghi.

Kiều Mộ Nghi năm nay tám tuổi, khuôn mặt tinh xảo, mắt hạnh to tròn, trên người mặc một thân nhu quần màu hồng thêu hoa sen, trên đầu búi hai búi tóc song song, trên hai búi tóc cài trâm châu lấp lánh, ở giữa mi tâm vẽ một đoá hoa mai thật tinh xảo đẹp đẽ.

Từ nhỏ Kiều Mộ Nghi đã yêu thích trang phục, nên mỗi lần đều tự mình ăn diện thật xinh đẹp, hôm nay nghe tin Giang Diệu đến, liền ở trong phòng sửa soạn nửa canh giờ, thay đổi vài lần xiêm y đến lúc thấy trang phục đã thoả mãn thì lúc này mới ra đây.

Giang Diệu ngoan ngoãn hô một tiếng: “Nghi biểu tỷ.”

Kiều Mộ Nghi mới có tám tuổi, cho dù có đẹp đến đâu, chung quy vẫn là con nít, hiện nay trên người đeo quá nhiều trang sức, ngược lại làm người ta cảm giác có chút phạm tục. Kiều Mộ Nghi ngồi xuống bên cạnh Giang Diệu, một đôi mắt to nhìn Giang Diệu từ đầu đến chân, thấy trên búi tóc Giang Diệu cài trâm hoa sơn trà, chợt nhớ tới mấy ngày trước nàng theo mẫu thân đi cửa hàng trang sức, nàng đã ồn ào đòi mua trâm hoa sơn trà này, nhưng mẫu thân bảo đắt quá nên không mua cho nàng. Kiều Mộ Nghi chỉ là tiểu hài tử, đối với biểu muội Giang Diệu này cảm tình không sâu, thêm vào mỗi lần Giang Diệu đến đây, tổ phục cùng tổ mẫu đều coi Giang Diệu như bảo bối, khiến trong lòng nàng không thoải mái.

Vì vẫn là tiểu hài tử nên tâm tình không thoải mái liền lộ hết ra trên mặt.

Kiều Mộ Nghi thu lại ý cười, dừng một chút rồi lạnh nhạt nói: “Trâm hoa này của Diệu Diệu thật đẹp.” Trong giọng nói có chút ước ao.

Giang Diệu có chút hiểu Kiều Mộ Nghi. Tính tình nàng không xấu, chính là quá để ý cùng yêu thích trang phục mà thôi.

Kiều Thị tất nhiên cũng rõ ràng tính tình cháu gái, nên lúc Giang Diệu đi Kiều phủ, Kiều Thị cũng chuẩn bị thêm một hộp quà nhỏ cho cháu gái, bên trong chính là trâm hoa cùng kiểu dáng với Giang Diệu, có điều của Giang Diệu là hoa sơn trà hồng phấn, còn chuẩn bị cho Kiều Mộ Nghi lại là hoa sơn trà đỏ, màu sắc rực rỡ.

Kiều Mộ Nghi tự nhiên cảm thấy màu đỏ đẹp hơn so với màu hồng phấn. Nên khi nhận được trâm hoa đẹp đẽ, nhất thời cười tít mắt, mang trâm hoa cài lên trên búi tóc, nghiêng đầu quay sang hỏi đệ đệ ở một bên:

“Nguyên bảo, tỷ tỷ đẹp mắt không?”

Đầu nhỏ của Kiều Nguyên Bảo lắc lắc như trống bỏi, sau đó hai cánh tay mập mạp ôm chặt lấy thân thể Giang Diệu nói: “Tiểu biểu tỷ xinh đẹp nhất.”

Hừ...Tiểu tử thú!

Kiều Mộ Nghi vươn tay mạnh mẽ nhéo một cái vào mũi nhỏ của Kiều Nguyên Bảo.

Kiều Nguyên Bảo oan ức ồn ào lên, trong miệng thì thầm “Tỷ tỷ xấu”, “Xấu xí”, sau đó ở trên giường la hán bắt đầu lăn lộn ăn vạ.

Thấy Nguyên Bảo vẫn tiếp tục, Kiều Mộ Nghi liền giữ lấy thân thể Kiều Nguyên Bảo, giơ tay đánh trên mông nhỏ của hắn mấy cái nữa.

Bị tỷ tỷ đánh xong, Kiều Nguyên Bảo liền chạy đến chỗ Giang Diệu, đầu nhỏ dụi vào lồng ngực nàng, nước mắt ào ào muốn được an ủi.

Giang Diệu cười cười liền xoa đầu nhỏ của tiểu biểu đệ.

Kiều Mộ Nghi nhận được đồ trang sức, nên tự nhiên ánh mắt nhìn Giang Diệu cũng không giống hồi này, đột nhiên nhớ tới cái gì, nàng chớp chớp mắt to nói: “Diệu Diệu hôm qua đi sinh nhật Vệ Bảo Linh à?”

Giang Diệu gật gật đầu.

Lông mày Kiều Mộ Nghi nhíu lại, xì một tiếng, nói: “Vệ Bảo Linh thích nhất là khoe khoang, chỉ sợ người khác không biết nàng ta có biểu ca là hoàng tử...” Kiều Mộ Nghi một bộ dáng ghét bỏ, rồi lại nói: “Còn có nàng ta tuy tuổi nhỏ, nhưng lòng dạ lại sâu không lường tới.”

Nhìn Giang Diệu bộ dáng sững sờ ngơ ngác, Kiều Mộ Nghi nhất thời có một loại cảm giác ưu việt, lại tiếp tục nháy nháy mắt nói: “Muội biết tại sao mỗi lần gặp tỷ thì Vệ Bảo Linh không thích cùng tỷ chơi không?”

Giang Diệu nghe thế liền phối hợp hỏi lại: “Diệu Diệu không biết, tại sao vậy?”

Giang Diệu từng nghe nói trước đây Kiều Mộ Nghi và Vệ Bảo Linh có chút quan hệ. Nhưng đến cùng là tiểu hài tử, hôm nay câu kện, ngày mai lại làm hoà, đánh lộn là chuyện rất bình thường.

Kiều Mộ Nghi liền giơ tay sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của chính mình, nói: “Đó là bởi vì dung mạo tỷ so với nàng ấy đẹp dễ hơn. Từ xưa đến nay nàng ấy đều không thích chơi cùng những nữ tử có dung mạo xinh đẹp, nên mỗi lần đều tìm người xấu hơn mình để có thể làm nổi bật vẻ đẹp của nàng ấy lên.” Nói xong, nàng liền liếc mắt nhìn cẩn thận tiểu biểu muội trước mặt, thấy khuôn mặt nàng trắng nõn, mập mạp phần nộn, so với dáng dấp gầy yếu trước đây thì đẹp hơn biết bao nhiêu lần, hơn nữa con mắt lại to long lanh, môi cũng chúm chím đỏ hồng, trang điểm trước sau đều tinh xảo.

Kiều Mộ Nghi có chút không muốn thừa nhận Giang Diệu so với nàng thì xinh đẹp hơn.

Bất quá sự thật bày ra trước mắt, nàng không muốn thừa nhận cũng không được, trong lòng đúng là có chút khổ não.

Nàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Muội đấy, ngoại hình so với tỷ cũng gần như tỷ, cũng coi như là xinh đẹp. Muội nên cẩn thận một chút, lần tới chớ để Vệ Bảo Linh bắt nạt.”

Kiều Mộ Nghi giọng điệu như một người từng trải thao thao bất tuyệt với Giang Diệu.

Giang Diệu cảm thấy có chút buồn cười, biểu tỷ còn nhỏ tuổi mà đã lo lắng nhiều chuyện như vậy. Chỉ là, vị biểu tỷ này của nàng tuy rằng không tính là thân cận, nhưng hài tử Kiều gia xưa nay không nói dối, nghĩ đến lời Kiều Mộ Nghi nói thì tốt nhất nàng cứ nên cẩn thận một chút với Vệ Bảo Linh.

Hai tay Kiều Mộ Nghi chống cằm, chỉ lo tiểu biểu muội không thông minh bằng nàng sẽ dễ bị bắt nạt, nàng liền nhìn Giang Diệu nói: “Vệ Bảo Linh này thích nhất là cáo trạng, rõ ràng chính mình làm sai nhưng mỗi lần đều giả bộ đáng thương...” Kiều Mộ Nghi cùng Vệ Bảo Linh là đối thủ một mất một còn, rõ ràng đều là trẻ con, nhưng đã kết thù oán từ sớm.

Lúc trước có một lần Vệ Bảo Linh cùng Kiều Mộ Nghi theo cha mẹ đi Khang Vương phủ tham gia tiệc mừng thọ, tuổi hai cô nương xấp xỉ nhau nên rất nhanh kết thân. Lúc chỉ có hai người ở trong sân chơi đùa, Vệ Bảo Linh không cẩn thận làm đổ cây hoa sơn trà mà Khang Vương phi yêu thích, hàng ngày luôn chăm sóc tỉ mỉ. Sau đó Vệ Bảo Linh đem trách nhiệm đổ hết lên đầu Kiều Mộ Nghi, các phu nhân ở bữa tiệc ngày hôm đó thấy Vệ Bảo Linh tuổi nhỏ đơn thuần, nên liền tin tưởng nàng ta, điều này làm Kiều Mộ Nghi cho dù có trăm cái miệng cũng không cách nào khiến người ta tin tưởng hoa sơn trà này kỳ thực là do Vệ Bảo Linh làm đổ.

Nên về sau Kiều Mộ Nghi cùng Vệ Bảo Linh quan hệ liền như nước với lửa.

Nói xong, khuôn mặt nhỏ của Kiều Mộ Nghi cúi xuống, bĩu môi nói: “Thôi quên đi, ta biết muội sẽ không tin tưởng.” Ngay cả cha mẹ cũng không tin nàng thì làm sao Giang Diệu có thể tin??!

Giang Diệu thấy vẻ mặt của biểu tỷ, liền nói: “Không có nha, muội tin tưởng biểu tỷ.”

Điều này làm cho Kiều Mộ Nghi hơi kinh ngạc, nàng sững sờ nhìn Giang Diệu, vui vẻ nói: “Có thật không?”

“Đương nhiên là sự thật!”

Kiều Mộ Nghi chăm chú nhìn Giang Diệu một lúc, cảm thấy biểu muội là thật tâm, nàng nghĩ nghĩ một chút, vị biểu muội này của nàng có chút thay đổi. Lúc trước nàng có chút chán ghét biểu muội, chán ghét biểu muội vừa đến là trong mắt tất cả mọi người cũng chỉ có biểu muội, chán ghét biểu muội lúc nào cũng dễ dàng có được thứ đồ trang sức mà mình yêu thích. Nhưng hiện tại biểu muội nói, biểu muội tin tưởng nàng. Tiểu hài tử tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có một số việc nhớ rất rõ ràng, sự kiện hoa sơn trà kia làm Kiều Mộ Nghi oan ức đã lâu, mỗi lần nhớ lại đều khiến nàng khó chịu. Chuyện này sợ là cả đời nàng sẽ không quên được.

Kiều Mộ Nghi giơ tay ra nắm lấy tay của Giang Diệu, nói: “Diệu Diệu thật tốt.” Những ngày sau này, nàng sẽ là một biểu tỷ hào phóng, không tùy tiện chán ghét biểu muội nữa.

Thấy Kiều Mộ Nghi nắm tay Giang Diệu, Kiều Nguyên Bảo ở một bên ồn ào lên, ôm chặt lấy Giang Diệu: “Tiểu biểu tỷ là của đệ, không cho tỷ giành biểu tỷ với đệ...”

“...Đồ không có lương tâm.” Kiều Mộ Nghi lại vỗ mấy cái vào mông nhỏ của đệ đệ.

Sau đó hướng về phía Giang Diệu nghiêm túc cẩn thận nói: “Muội phải nhớ kỹ lời tỷ, lần tới đừng cùng Vệ Bảo Linh chơi đùa.”

27. Chương 27: Tết Đoan Ngọ

edit: Phương Moe

Giang Diệu cùng ba ca ca ở Kiều phủ dùng cỗ thiện, rồi cùng ngoại tổ mẫu nói chuyện một lúc, sau đó liền chuẩn bị trở về.

Kiều Nguyên Bảo hiếm khi mới được gặp tiểu biểu tỷ, vào lúc này thân thể mập mạp liền quần quít ôm chặt lấy Giang Diệu, vừa khóc vừa la hét không cho Giang Diệu đi. Nhìn tiểu Tôn nhi khuôn mặt bánh bao đều khóc đến đỏ lên, lão thái thái ngồi trên ghế thái sư nhìn ra mà tim gan trực đau.

“Nguyên Bảo ngoan, mau mau thả ra để biểu tỷ còn về.” Giọng điệu đang dỗ dành chính là mẫu thân Kiều Nguyên Bảo - Trương thị.

Trương thị xuất thân danh môn, bộ dáng thanh lệ đoan trang, lúc trước nhìn có chút yếu đuối mong manh, nhưng sau khi sinh ra ba hài tử, vóc dáng hơi đầy đặn một chút, nhìn đúng là phúc hậu.

Kiều Nguyên Bảo khịt khịt mũi, mắt to ướt nhẹp, nghẹn ngào nói: “Không muốn...ô ô ô... Bảo Bảo không muốn xa tiểu biểu tỷ...ô ô ô...”

Trương thị có chút đau đầu.

Đúng lúc này, đại ca Giang Thừa Nhượng quay về phía Trương Thị nói: “Đại cữu mẫu, hay để Nguyên Bảo theo chúng con về phủ chơi mấy ngày đi, lần tới con sẽ tự mình đưa Nguyên Bảo trở về.” Giang Thừa Nhượng nói những lời này thật ra là cũng có tâm tư —— ở bên cạnh muội muội không có bằng hữu để chơi, để tiểu biểu đệ hoạt bát đáng yêu ở bên muội muội, vừa vặn giúp muội muội giải sầu, dù sao cũng đỡ hơn là nuôi mèo nhỏ, cùng chó nhỏ, hẳn chỉ sợ mấy động vật nhỏ ấy cào phải muội muội bảo bối.

Trương thị hướng về phía Lão thái thái liếc mắt nhìn, Lão thái thái gật đầu đồng ý. Lúc này Trương thị mới trở về viện thu dọn ít đồ đạc để nhĩ tử đi Trần Quốc Công phủ chơi mấy ngày, trước khi đi hấn đi còn cần nhàn liên miên dặn dò một phen.

Xe ngựa Trần Quốc Công phủ rất rộng rãi. Thân thể Giang Diệu mảnh mai nên trong xe ngựa đều lót đệm mềm cực thoải mái, bên trong xe ngựa còn có một cái bàn bằng gỗ lè để đặt bánh ngọt cùng nước trà. Phu xe cũng do chính tay Giang Chính Mậu lựa chọn, là một người cẩn thận lại nhiều kinh nghiệm nên đánh xe rất ổn định. Trên đường đi Kiều phủ thì Tam ca Giang Thừa Ngạn nói nhiều nhất, bây giờ khi trở về có thêm một cái đuôi nhỏ tiểu biểu đệ mập mạp, nhất thời liên nhiệt nhiệt nháo nháo, giống như một đàn chim sẻ.

Xe ngựa chạy ngang qua chợ, bên ngoài truyền đến âm thanh mua bán náo nhiệt, Kiều Nguyên Bảo hiếu kỳ nằm nhòai trên cửa sổ xe để ngắm, nhìn dòng người đông đúc rộn ràng, người biểu diễn ca kịch, còn có người diễn xiếc ảo thuật, nhất thời Kiều Nguyên Bảo bắt đầu ồn ào: “Bảo Bảo muốn xem.”

Tết đoàn ngộ sắp tới nên kinh thành vốn phồn hoa lại ngày càng náo nhiệt lên.

Giang Thừa Ngạn cũng thích xem náo nhiệt, nên nhìn thấy cảnh này trông mà thèm, nhưng lần trước muội muội bị Lục Lưu mang đi khiến hấn vẫn còn sợ hãi, mặc dù muốn chơi nhưng hấn cũng không dám lại tiếp tục hồ đồ. Vào lúc này Đại ca Giang Thừa Nhượng liền giơ tay lên vỗ đầu tiểu biểu đệ, nói: “Không được quấy, nếu không ta sai người đưa đệ trở lại Kiều phủ.”

Kiều Nguyên Bảo quệt quệt miệng, đem đầu vùi vào trong ngực tiểu biểu tỷ, một khuôn mặt mồm mỉm liền tỏ ra oan ức.

Kiều Nguyên Bảo vốn là người gặp người thích, vừa mới chạy vào đến sân, Kiều Thị liền đem cháu trai mập mạp ôm lên, chỉ chỉ vào cái má phúng phính, cười cười nói: “Lại mập nữa.”

“...Cô” Kiều Nguyên Bảo uốn éo cái miệng nhỏ, tỏ vẻ phản đối.

Kiều Nguyên Bảo rất yêu thích vị cô này của mình. Dù cô không hay đến Kiều phủ, nhưng mỗi lần hấn đến chơi, cô đều cho hấn nhiều thứ đồ chơi đáng yêu mang về. Hai tay mập mạp của Kiều Nguyên Bảo liền thân mật ôm cổ Kiều Thị. Vì Kiều Nguyên Bảo còn nhỏ nên người hấn có chút ngấn, Kiều Thị phải nâng miệng nhỏ của hấn lên một chút để hấn ôm cổ mình dễ dàng, nhìn cháu trai đáng yêu làm Kiều Thị mặt nhuộm ý cười, sau đó liếc nhìn nữ nhi nhà mình, thầm nghĩ: Diệu Diệu có bạn chơi thật tốt.

Bên người Giang Diệu có tiểu biểu đệ chuyên dính người, nhất thời khiến nàng không làm được chuyện gì khác. Mỗi khi muốn luyện chữ là Kiều Nguyên Bảo liền bò lên bàn sách của nàng nghịch ngợm, làm cho nàng nửa khắc đều không được yên tĩnh.

Giang Diệu cũng không phải không còn cách nào khác, đời trước là bởi thân thể ốm yếu nên nàng chỉ thích yên tĩnh, bây giờ đã có chút thích nghi với sinh hoạt của tiểu nữ oa sáu tuổi, có lúc cũng yêu thích tiểu yêu náo động. Thấy Kiều Nguyên Bảo nghịch ngợm, Giang Diệu cầm bút lên, chấm vào mực nước, ở trên khuôn mặt trắng mập của Kiều Nguyên Bảo vẽ một con rùa đen nhỏ.

Lúc Kiều Thị tiến vào thấy nữ nhi ngoan ngoãn ngồi ở bàn học luyện chữ, còn cháu trai nhỏ thì nằm chống vó trên giường là hấn ngủ say như chết, trên người còn đắp một cái chăn.

Kiều Thị thấy trên mặt cháu trai nhỏ có hình rùa đen nhỏ, liền nhìn về phía nữ nhi cười nói: “Ngươi nha, lại đùa cợt Nguyên Bảo.”

Giang Diệu ngửa đầu mỉm cười, gò má lộ hai má lúm đồng tiền, lăm lăm nói: “Nguyên Bảo quá nghịch ngợm.”

Kiều Thị cũng bắt đầu cười cười, xoa đầu nữ nhi, hỏi: “Nghĩ biểu tỷ thích châm hoa kia không?” Tính tình cô cháu gái này Kiều Thị hiểu rõ, nữ nhi của nàng từ nhỏ ốm yếu, số lần đi Kiều phủ cũng không nhiều, nên Nhị lão bọn họ nhìn thấy ngoại tôn nữ sẽ nhiệt tình hơn chút. Kiều Mộ Nghi là tôn nữ của Kiều phủ, vốn là ngàn kiều bách sủng nhưng nhìn ánh mắt mọi người đều rơi trên người tiểu biểu muội, trong lòng khó tránh khỏi có chút tủi thân. Nhưng đứa nhỏ này, bản tính là tốt đẹp.

Giang Diệu nói: “Nghĩ biểu tỷ rất yêu thích trâm hoa, hơn nữa còn nói chuyện rất nhiều với Diệu Diệu đấy.”

Đây đúng là kết quả mong muốn, Kiều Thị cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nói: “Sau này đến thăm ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu, Diệu Diệu cũng đừng quên ở chung với Nghi biểu tỷ nhiều một chút.” Kiều Thị rất hi vọng nữ nhi cùng cháu gái có thể thân thiết, trong lòng cháu gái có ý nghĩ đây cũng là chuyện bình thường, nhưng tính tình cháu gái nhỏ bộc trực nên nghĩ gì đều thể hiện hết lên mặt, hài tử như vậy nàng mới yên tâm để nữ nhi của nàng ở chung.

Giang Diệu biết mẫu thân mình lo lắng, gật đầu ngoan ngoãn nói: “Nương yên tâm, Diệu Diệu cũng thích Nghi biểu tỷ”

Hôm nay Nghi biểu tỷ nhắc nhở nàng chuyện của Vệ Bảo Linh là hài tử có lòng dạ sâu, cảm thấy nàng là biểu muội thì nên chung mối thù mới được; thứ hai là sợ nàng bị Vệ Bảo Linh bắt nạt, nên không thể để nàng giẫm lên vết xe đổ của mình

Tính tình biểu tỷ nàng chính là như vậy, cho dù ghét bỏ nàng vì thấy nàng cướp đi quan tâm sủng ái của mình, nhưng nếu là người ngoài đến bắt nạt nàng, biểu tỷ nhất quyết không cho chuyện ấy xảy ra, sẽ đứng ra bảo vệ cho biểu muội của mình.

•

Rất nhanh liền đến tết đoàn ngộ.

Giang Diệu ngồi ở trước gương, nhìn tiểu nữ oa trong gương giờ lại thiếu mất hai cái răng cửa nhất thời mặt liền xụ xuống.

Đời trước đối với chuyện thay răng nàng không nhớ rõ ràng lắm, hơn nữa nàng lại toàn ở trong phủ, không mấy khi ra khỏi phủ, thân cận nhất bên người cũng chỉ có ba ca ca. Nhưng ba ca ca này của nàng, đừng nói nàng chỉ gãy mất mấy cái răng, dù nàng mất lè, mũi héch, môi trề thì vẫn sẽ cảm thấy nàng đáng yêu nhất, đương nhiên sẽ không gét bỏ nàng.

Nhưng bây giờ thì sao? Giang Diệu giơ tay sờ sờ chính mình mập mạp phần nộn.

Nào có cô nương gia nào không thích trưng diện làm đẹp, trước đây mọi sự chú ý của nàng đều đặt ở thân thể nên chuyện trang phục cũng không mấy lưu ý, nhưng giờ thân thể đã khoẻ mạnh hơn, đối với trưng diện tự nhiên cũng chú ý lên.

Ngọc Trác hiểu được tiểu thư hôm qua lại rụng thêm một cái răng, tâm tình chính là không vui, an ủi nói: “Tiểu thư yên tâm, răng này chẳng mấy chốc sẽ lại mọc dài ra.”

Giang Diệu ừm một tiếng, dừng một chút, lại ngẩng đầu lên hỏi: “Ngọc Trác tỷ tỷ, Nguyên Bảo còn chưa dậy sao?”

Trạc Trác cười tủm tỉm đáp lời: “Vâng, Nguyên Bảo công tử còn đang ngủ, Phỉ Thuý đã đi gọi, nhưng nàng ấy gọi kiểu gì thì công tử cũng không chịu dậy.”

Giang Diệu nói: “Ta đi gọi đệ ấy.” Nói xong liền từ trên tú đôn nhảy xuống, chạy “Thịch thịch thịch” tới chỗ Nguyên Bảo.

Nhìn biểu đệ đang nằm nhoài trên giường nhỏ, mông nhỏ chống lên, miệng còn chảy nước miếng lằm bằm, Giang Diệu duỗi ra ngón tay chọc chọc khuôn mặt thịt của biểu đệ.

Thực sự Nguyên Bảo thật mập nha, giống như con heo nhỏ vậy.

Nhìn cái đuôi nhỏ biểu đệ này, mấy ngày nay bám nàng như hình với bóng còn chưa đủ, còn muốn cùng ăn cùng ngủ với nàng. Giang Diệu nhớ tới đời trước, Tam biểu đệ này của nàng chính là mi thanh mục tú, nhưng đáng tiếc lại như phụ thân hần hơi béo một chút, chỉ có khuôn mặt là như con nít. Bởi vì biết bản thân mình mập, tiểu biểu đệ liền nỗ lực giảm cân, giường như chỉ uống nước để thay thế đồ ăn, khi giảm cân thành công thì đúng là không còn giống vẻ mập mạp như hồi bé, mà so với thiếu niên tuấn tú cùng tuổi, đúng là có vẻ châu tròn ngọc sáng. Vì chuyện này mà hần đã khóc không ít lần, oán mẫu thân hần cho hần ăn quá nhiều khi còn bé.

Thời điểm dùng đồ ăn sáng, Giang Diệu không nhận được nhắc nhở Kiều Nguyên Bảo: “Ăn ít một chút.” Nhớ tới đời trước tiểu biểu đệ gian khổ giảm cân, còn bị những thiếu niên khác cười nhạo, ở trước mặt nàng là đáng vẻ khóc nhè, Giang Diệu liền cảm thấy mình phải có trách nhiệm nhắc nhở hấn ăn ít từ bây giờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Bảo đều muốn chôn vào trong bát, hiện nay nghe Giang Diệu nói vậy, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Kiều Thị, trong miệng vẫn còn cơm, âm thanh có chút không rõ ràng: “A...Cô..Cô?”

Giang Diệu từ nhỏ gây yếu nên Kiều Thị thích nhất là hài tử béo trắng, hiện nay nữ nhi béo trắng lên, trong lòng Kiều Thị không biết có bao nhiêu vui mừng, liền đối với Nguyên Bảo nói: “Đừng nghe lời biểu tỷ, Nguyên Bảo ăn nhiều một chút.” Kiều Thị gấp một chiếc bánh chưng nhân thịt ở trên bàn đặt vào bát trước mặt Kiều Nguyên Bảo.

Kiều Nguyên Bảo lúc này mới vui vẻ cười, tiếp tục vui đầu ăn.

Giang Diệu bĩu môi. Hiện tại ăn vui vẻ như vậy, rồi ngày sau hấn sẽ hối hận.

Hôm nay là tết Đoan Ngọ, dùng xong đồ ăn sáng, Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị dẫn mấy hài tử đi dạo một vòng rồi đến Bạch Tử lâu xem đua thuyền rồng.

Mấy hài tử đều đổi bộ đồ mới, bên hông mang hầu bao, trên cổ tay đeo sợi tơ ngũ sắc. Theo phong tục tết Đoan Ngọ vào ngày mùng 5 tháng 5 âm lịch hàng năm thì tiểu hài tử là đối tượng dễ bị tổn thương nhất, nên người ta thường đeo vào cổ tay hài tử sợi tơ ngũ sắc, mang ý nghĩa trừ ma đuổi quỷ và cầu cho bọn trẻ bình an khỏe mạnh.

Kiều Thị hôm nay chải búi tóc đơn giản, trên búi tóc cài trăm bạch ngọc khảm san hô hồng cùng với ngọc trai, trên tai đeo khuyên tai vàng nạm đá quý, làm nhan sắc Kiều Thị nhìn thật long lanh, dung mạo vô song. Ngay cả Giang Chính Mậu sớm chiều ở chung mà khi nhìn thấy Kiều Thị cũng không nhận được mà ngây dại.

Giang Diệu liếc nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cha mình, trong lòng âm thầm cười ngặt nghẽo. Cha mẹ nàng chính là biểu huynh muội thanh mai trúc mã, sau khi lớn lên thành thân sinh hài tử, lúc nào cũng ân ái ái, đúng là nhân duyên trời định. Nhìn cha mẹ hạnh phúc như vậy, Giang Diệu lại bắt đầu lo lắng chuyện đại sự cả đời của mình.

Thanh mai trúc mã? Giang Diệu nghiêng đầu, liếc mắt nhìn gò má đang phình lên vì ăn bánh hoa quế của tiểu biểu đệ. Kiều Nguyên Bảo cảm thấy Giang Diệu nhìn mình, hấn ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt to a một tiếng: “Tiểu biểu tỷ?” Hấn lấy nửa miếng bánh hoa quế cầm lên, nói: “Biểu tỷ muốn ăn sao?”

“...==.... Đệ tự mình ăn đi.”

Giang Diệu thở dài một hơi.

Thanh mai trúc mã, nàng thôi không cần nghĩ đến. Dù sao đời trước nàng cùng Lục Hành Chu cũng là thanh mai trúc mã, nhưng quay đầu lại vẫn không hiểu rõ tính tình hấn. Có điều, nghĩ đến ngày đó ở Vệ phủ nhìn thấy Hoắc Nghiễn, Giang Diệu trong lòng nhất thời ảm lên mấy phần.

Mặt mày Giang Diệu liền dãn ra, dù nàng đối với Hoắc Nghiễn không có tình yêu nam nữ, nhưng đời này nếu Hoắc Nghiễn đối với nàng vẫn si tình, nàng sẽ không phụ lòng hấn.

Hai bên tình nguyện yêu thương nhau quá ít, có thể tìm được một người toàn tâm toàn ý với nàng đã là tốt rồi.

•

Tết Đoan Ngọ náo nhiệt, trên sông hàng trăm chiếc thuyền rồng đủ loại đang sắp xếp để chuẩn bị cho cuộc đua.

Bạch Tử lâu ở ngay bên cạnh bờ sông, là vị trí tuyệt hảo để quan sát đua thuyền rồng. Giang Chính Mậu từ nửa tháng trước đã đặt trước bạc để thuê được phòng riêng, nếu chậm mấy ngày thì ngay cả thêm nhiều bạc nữa cũng thuê không được. Giang Diệu nằm nhào ra phía cửa sổ, xem các đội thuyền sắp xếp đội hình, khẩu hiệu rầm rầm vô cùng hoành tráng.

Bên ngoài phòng, Kiều Nguyên Bảo ngồi chồm hồm trên mặt đất, tay bụ bẫm nghịch ngợm xe gỗ nhỏ, theo phía sau là hai nha hoàn cùng một ma ma.

Hắn đẩy xe gỗ nhỏ một cái, xe gỗ liền lăn lăn tới cuối hành lang, Kiều Nguyên Bảo chân ngắn chạy “Thịch thịch thịch” đuổi theo.

Xe gỗ nhỏ dừng lại ngay trước một đôi giày đen tuyền, sau đó người đó cúi người cầm xe gỗ nhỏ lên.

Kiều Nguyên Bảo ngẩng đầu, mắt to nhìn thiếu niên mặt không hề cảm xúc ở trước mặt, thấy thiếu niên ấy cầm xe gỗ nhỏ đưa cho mình, lúc này Kiều Nguyên Bảo mới nở nụ cười, âm thanh vui vẻ non nớt nói: “Cảm ơn Đại ca ca!”

Kiều Nguyên Bảo nhận lấy xe gỗ nhỏ, đang chuẩn bị quay người đi, đột nhiên nhìn thấy trong tay vị Đại ca ca này cầm hai xiên kẹo hồ lô đỏ mọng. Đôi chân nhỏ của Kiều Nguyên Bảo nấn ná không bước đi, mím mím môi, ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn kẹo hồ lô.

Vẻ mặt Lục Lưu hồ hững nhìn tiểu tử trước mặt. Hắn tự nhiên cũng đoán được thân phận tiểu tử này, liền giơ ra hai xiên kẹo hồ lô:

“Có muốn không?”

Kiều Nguyên Bảo tuổi nhỏ, dễ bị lừa, hiện nay nhìn vị Đại ca ca trước mặt này đáng đáp lại tuần tú, hắn liền nhón chân lên, giơ tay mập như củ sen ra, hưng phấn hét lên: “Đệ muốn...muốn...muốn!!!”

•

Xem xong một trận đua thuyền rồng, Giang Diệu quay đầu nhìn ba ca ca gương mặt tuần tú giống nhau như đúc ở bên cạnh, hỏi: “Ca ca, Nguyên Bảo đâu rồi?”

Giang Thừa Ngạn hôm nay mặc một thân xanh lam cùng áo choàng, trên eo đeo một túi thơm sợi tơ ngũ sắc, hiển nhiên là một thiếu niên tuần tú phóng khoáng.

Chỉ là trên gương mặt vẫn còn có nét trẻ con đáng yêu.

Giang Thừa Ngạn nói: “Mới nãy ồn ào muốn đi ra ngoài chơi, lúc này có lẽ đang nghịch xe gỗ trên hành lang.” Hôm nay đông người, đương nhiên sẽ không để Kiều Nguyên Bảo mới ba tuổi chơi ở ngoài một mình, Kiều Thị chỉ cho phép hắn chơi ở hành lang và có ma ma đi cùng.

Giang Diệu “Ồ” lên một tiếng, cảm thấy xem có chút chán, nên nhân tiện nói: “VẬY MUỘI RA NGOÀI TÌM HẮN.”

Gương mặt tuần tú của Giang Thừa Ngạn cúi xuống nghĩ mấy ngày nay sau khi Kiều Nguyên Bảo đến chơi, Giang Diệu liền thích ở bên hắn chơi đùa, mà Nguyên Bảo kia lại được cái dính người, không biết thời điểm nào mới chịu trở về Kiều phủ.

Giang Thừa Ngạn yêu quý nhất là muội muội này, tất nhiên không muốn muội muội quan tâm tiểu biểu đệ vượt qua ca ca là hắn.

Giang Diệu bước chân nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

Hôm nay Kiều Thị mặc cho nàng trang phục thật là đẹp đẽ, làn váy tầng tầng lớp lớp toả ra như cánh hoa đang nở, trên hai búi tóc nọ hoa cột dây lụa tung bay mềm mại, cùng với khuôn mặt trắng ngần trông nàng vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Giang Diệu vừa mới chạy ra bên ngoài phòng riêng, liền thấy khuôn mặt bánh bao của Kiều Nguyên Bảo vui vẻ hướng về phía nàng đi tới.

Nhìn thấy nàng thì lại cười càng tươi, nói : “Tiểu biểu tỷ.” Nghe giọng điệu thì biết là chơi đến rất vui vẻ.

Bỗng Giang Diệu lập tức sững sốt khi thấy thiếu niên cầm bèo ở bên cạnh Kiều Nguyên Bảo. Một tay Kiều Nguyên Bảo nắm ống tay áo của thiếu niên tuần tú bên cạnh mình, còn tay kia thì cầm kẹo hồ lô, con mắt long lanh, bi bô nói: “Tiểu biểu tỷ.. Đại ca ca thật tốt, còn cho Bảo Bảo ăn kẹo hồ lô.” Nói xong liền giơ lên hai xiên kẹo hồ lô đỏ mọng, bộ dáng vì đồ ăn đúng là không có tiền đồ mà...

28. Chương 28: Gặp Gỡ

edit: Phương Moe

Nghe được bên ngoài có động tĩnh, ba huynh đệ ở trong phòng riêng liền cùng nhau đi ra.

Giang Thừa Nhượng nhìn Kiều Nguyên Bảo cười khúc khích nắm tay áo của Lục Lưu đứng ở bên cạnh, sắc mặt nhất thời có chút không ổn; ngay cả khi nhìn bộ mặt lạnh nhạt ngàn năm không đổi của Giang Thừa Hứa, cũng có thể phát hiện ra giờ phút này hắn không hề thích. Chỉ có Giang Thừa Ngạn tâm tình sáng tối đều lộ ra hết ngoài, sớm đã đem Lục Lưu coi như sói xám lớn muốn ăn thịt thỏ trắng nhỏ muối muối, nên làm gì có thể cho Lục Lưu sắc mặt tốt.

Giang Thừa Ngạn tiến lên vài bước, lôi cánh tay mập mạp của Kiều Nguyên Bảo đang nắm tay áo Lục Lưu, đưa người lại gần phía mình, cúi đầu quát lớn: “Ngu ngốc, cẩn thận bị người ta lừa gạt đi bán.” Bị ai lừa gạt đi, lúc này bên cạnh ngoài Lục Lưu là người ngoài thì còn ai vào đây.

Trong tay Kiều Nguyên Bảo cầm kẹo hồ lô, ngẩng đầu mê man nhìn Giang Thừa Ngạn. Tuổi tác hắn tuy nhỏ, nhưng cũng hiểu rõ “Ngu ngốc” là từ không tốt, là đang mắng hắn ngu lại còn mắng hắn bộ dạng ngốc nghếch.

Nhất thời Kiều Nguyên Bảo quyết quyết miệng, nước mắt ào ào nhìn Giang Diệu, uỷ khuất nói: “Tiểu biểu tỷ...”

Giang Diệu không lên tiếng, nhưng trong lòng lại đồng ý với Tam ca. Lục Lưu này là nhân vật quá nguy hiểm, tiểu biểu đệ này của nàng vẫn nên tránh tiếp xúc với hắn là tốt nhất.

Kiều Nguyên Bảo cố chấp giận dữ nói: “Đại ca ca là người tốt, Tam biểu ca là người xấu, Tam biểu ca là đại bại hoại.” Âm thanh giòn giòn, trịnh trọng lên án Giang Thừa Ngạn, đây rõ ràng là muốn cùng Giang Thừa Ngạn gây sự.

Giang Thừa Ngạn nghe xong, đối mặt với tiểu biểu đệ không biết tốt xấu, nhất thời giận không có chỗ phát tiết, liền đoạt lấy kẹo hồ lô trong tay Kiều Nguyên Bảo, đem ném xuống dưới đất.

Kiều Nguyên Bảo chột sưng sốt, con mắt trợn trừng lên, vẻ mặt không tin nhìn kẹo hồ lô ở dưới mặt đất.

Giang Thừa Ngạn làm việc kích động, vứt xong liền ý thức được chính mình không đúng, đang muốn mở miệng dỗ người, thì đã thấy biểu đệ mập mạp “Oa” một tiếng khóc lên.

Tiểu hài tử ba tuổi, khóc nháo ăn vạ hoàn toàn khiến người ta đau đầu. Kiều Nguyên Bảo đặt hông nhỏ ngồi xuống đất, hai chân dầy đành đập, khuôn mặt gào khóc đỏ bừng, lập tức kinh động đến Giang Chính Mậu và Kiều Thị ở bên trong phòng.

Giang Thừa Ngạn có chút không biết làm sao, tiến lên kéo biểu đệ: “Ai nha, đừng khóc, mau mau đứng lên.” Ngồi dưới đất khóc thì còn ra thể thống gì?

Kiều Nguyên Bảo mới mặc kệ, sống chết không chịu đứng dậy, thấy Tam biểu ca động vào người, trái lại khóc càng lớn hơn.

Kiều Nguyên Bảo mập mạp, tiếng khóc đặc biệt to rõ, nghe tan nát cõi lòng như vậy, bên trong Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị nghe được, lập tức đi nhanh ra ngoài. Kiều Thị vừa ra đến ngoài, liền thấy cháu trai nhỏ đang ngồi dưới đất khóc thê lương, còn nữ nhi đang ở một bên an ủi.

Cháu trai nhỏ bình thường rất nghe lời nữ nhi, nhưng giờ khắc này dù nữ nhi an ủi cũng không có tác dụng, chắc chắn là đang chịu oan ức lớn.

Kiều Thị lập tức ôm Kiều Nguyên Bảo lên dỗ dành hắn.

Sau một phen dỗ dành, Kiều Nguyên Bảo ở trong lòng ngực Kiều Thị kéo kéo áo nàng, Kiều Thị thấy thế liền cầm khăn lau nước mắt nước mũi cho cháu trai nhỏ. Giang Diệu thì lại ngoan ngoãn đứng bên cạnh Kiều Thị, đưa cho Nguyên Bảo bánh ngọt.

Oan ức này quá là oan ức, nhưng nói đến ăn thì Kiều Nguyên Bảo nửa điểm đều không từ chối, liền há mồm ăn bánh ngọt mà tiểu biểu tỷ đưa cho.

Kiều Thị vừa nhìn thiếu niên mi thanh mục tú, tuấn lãng ôn hoà ở trước mặt, vừa tàn nhãn lườm Giang Thừa Ngạn, nói:

“Còn không nhanh chóng xin lỗi Tuyên thế tử đi?”

Giang Thừa Ngạn nhũu mày, vẻ mặt không tình nguyện. Lần trước chính Lục Lưu hại muội muội rơi răng, còn không lý do mang muội muội đi mất, hắn còn chưa tính sổ được với Lục Lưu đấy!!!

Trong lúc Giang Thừa Ngạn đang bất mãn không muốn, thì lúc này Lục Lưu đã mở miệng, âm sắc thanh nhuận nói: “Phu nhân, không có chuyện gì.” Tuy rằng khuôn mặt vẫn lạnh nhạt, nhưng lại là một bộ dáng rất dễ nói chuyện.

Huống hồ Lục Lưu còn đẹp mắt như vậy, điều này khiến cho Kiều Thị càng ngày càng thương thức thiếu niên này. Theo như chuyện vừa rồi thì trong lòng Kiều Thị cũng nghĩ ra nguyên do. Từ nhỏ Tuyên thế tử đã tang mẫu, các thứ huynh của kẻ mẫu đều không phải kẻ tầm thường, chỉ có duy nhất tổ mẫu yêu thương hắn thực lòng, khó tránh khỏi có chút cô quạnh. Lúc trước hắn cứu nữ nhi của mình, ngoại trừ thiện tâm, chỉ sợ là còn bởi vì không có huynh muội ruột thịt, cho nên mới đối với tiểu hài tử đặc biệt yêu thích. Bởi vậy, hôm nay Lục Lưu cho cháu trai nhỏ của nàng kẹo hồ lô cũng là hợp tình hợp lý.

Lục Lưu đúng là hài tử đáng thương.

Ánh mắt Kiều Thị nhìn Lục Lưu lại thêm mấy phần đồng tình.

Kiều Thị nói: “Ngạn Nhi xưa nay làm việc luôn lỗ mãng, để Tuyên thế tử chê cười rồi.” Trên mặt Kiều Thị mang ý cười khéo léo, thấy thiếu niên này tuy là Thế tử, nhưng không hề có nửa điểm bề trên hách dịch, điều này làm cho Kiều Thị càng ngày càng đem Lục Lưu giống như tiểu bối cần được bảo vệ.

Thái độ Lục Lưu khiêm tốn ôn hoà, nhưng trong lúc lơ đãng ánh mắt liền rơi vào trên người Giang Diệu đang ở bên cạnh Kiều Thị. Giang Diệu vội vàng di chuyển tầm mắt, tiếp tục đưa bánh ngọt trên tay cho tiểu biểu đệ ăn, giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt Lục Lưu. Nhưng trong lòng không khỏi suy nghĩ: thật may mắn vì hôm nay có cả cha mẹ cùng các ca ca ở đây.

Giữa lúc mấy người đang nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên có một tiểu thiếu niên mặc lam bào đi tới.

Kiều Thị nhận ra thiếu niên trước mặt này, liền mang Kiều Nguyên bảo để xuống dưới đất, cung kính hành lễ nói: “Xin chào Thập nhất hoàng tử.”

Vì hôm nay là tết Đoan Ngọ, nên Thập nhất hoàng tử phải xin Cảnh Hoài để hồi lâu mới được ân chuẩn cho hắn cùng hoàng tử xuất cung xem đua thuyền rồng.

Tất nhiên là cũng gọi thêm cả Lục Lưu. Thập nhất hoàng tử nhìn mọi người trong phòng hành lễ, khuôn mặt con nít tuấn tú vui vẻ cười, phát tay một cái: “Mọi người không cần giữ lễ tiết như vậy, Bản hoàng tử chính là đến tìm đường huynh.”

Nói xong hắn chỉ chỉ vào Lục Lưu.

Kiều Thị biết Thập nhất hoàng tử cùng Lục Lưu quan hệ luôn tốt.

Thập nhất hoàng tử bước chân nhẹ nhàng đi đến bên người Lục Lưu, hắn biết đường ca không phải là người yêu thích cùng người khác chào hỏi nên tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến phòng riêng của nhà người khác. Hắn liền đảo mắt xung quanh phòng một phen, ánh mắt liền rơi vào tiểu nữ oa đẹp để tình xảo đứng bên người Kiều Thị. Thập nhất hoàng tử nhất thời hiểu rõ.

Con mắt hắn liền linh hoạt chuyển động, quay về phía Giang Diệu thân thiết nói: “Diệu Diệu cũng ở đây à? Đi thôi, chúng ta cùng đi chơi đùa, hôm nay hoàng tử của ta cũng ở đây.”

Thấy thái độ của Thập nhất hoàng tử dường như rất quen thuộc với nữ nhi nhà mình khiến Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị hai mặt nhìn nhau có chút hơi nghi hoặc. Diệu Diệu khi nào thì quen biết Thập nhất hoàng tử, hơn nữa dường như quan hệ còn rất tốt???

Nhưng Thập nhất hoàng tử chung quy lại vẫn là hoàng tử, dù là Giang Chính Mậu cũng phải cho hắn mấy phần mặt mũi.

Giang Chính Mậu nói: “Tiểu nữ bướng bỉnh, sợ làm phiền đến Thập nhất hoàng tử.”

Thập nhất hoàng tử lại nói không có chuyện gì, hắn dừng lại một chút, mỉm cười trêu ghẹo Giang Chính Mậu, nói:

“Hay là ngươi lo lắng Bản hoàng tử bắt nạt khuê nữ của ngươi?”

Thập nhất hoàng tử là người đơn thuần thẳng thắn, tính khí rất tốt, không giống các hoàng tử tuổi nhỏ khác được sủng mà kiêu, điều này Giang Chính Mậu vẫn là yên tâm. Giang Chính Mậu liền nói: “Hạ quan tất nhiên không có ý như vậy.” Sau đó hắn cúi đầu nhìn Giang Diệu, nói: “Có phải Diệu Diệu lâu rồi không gặp Cửu công chúa không?”

Dù Giang Diệu trong lòng không tình nguyện nhưng cũng không thể làm phật ý vị Thập nhất hoàng tử này. Giang Diệu liền len lén nhìn Lục Lưu ở bên cạnh Thập nhất hoàng tử, sau đó chớp chớp mắt to, bắt đầu đi “Vâng” một tiếng.

Sau đó Thập nhất hoàng tử liếc mắt nhìn người bên cạnh Giang Diệu, chính là Kiều Nguyên Bảo nước mắt ào ào mới vừa khóc xong, Thập nhất hoàng tử liền tươi cười, nhiệt tình quay về phía Kiều Nguyên Bảo ngoắc ngoắc tay: “Tiểu Bàn tử, ngươi cũng lại đây cùng chơi đùa đi.”

29. Chương 29: Cùng Đi Chơi

edit: Phương Moe

Trong gian phòng riêng khác, Cửu công chúa nhàm chán quan sát gian phòng một chút rồi lại liếc mắt xem xét Vệ Bảo Linh ngồi ở phía đối diện.

Vệ Bảo Linh thoáng cúi đầu, bộ dáng ngoan ngoãn ăn bánh hoa quế trên tay, còn nhỏ tuổi nhưng đã có dáng vẻ một thực nữ. Nàng thấy Cửu công chúa đang nhìn mình, cho rằng bản thân không cần thận nên làm bánh ngọt dính vào bên mép, liền giơ tay sờ sờ nhưng lại không có gì, mắt to long lanh chớp chớp, âm thanh ngại ngùng nói: “Biểu tỷ?” Khuôn mặt tiểu nữ oa ngây thơ đơn thuần nói xong liền có chút hồng hồng.

Dung mạo Vệ Bảo Linh có chút không giống với tiểu thư Vệ gia khí chất mạnh mẽ, hào hùng, mà là giống với mẫu thân Tô thị hơn.

Tô thị chính là người Ninh Châu, nữ tử của vùng Ninh Châu đa số đều dịu dàng yên tĩnh, âm thanh đặc biệt nhỏ nhẹ dễ nghe. Tô thị là là mỹ nhân số một không hai của Ninh Châu, nên dung mạo của Vệ Bảo Linh tự nhiên cũng xuất chúng.

Cửu công chúa mím mím môi, ngón tay tinh tế cầm chén trà trong tay lên thưởng thức, nói: “Không có gì.”

Vệ Bảo Linh không nhiều lời nữa, miệng nhỏ tiếp tục ăn bánh hoa quế, bộ dáng cực ngoan ngoãn.

Cửu công chúa tuy vừa mới qua sinh nhật tám tuổi, nhưng nàng so với hài tử cùng lứa trưởng thành hơn một chút, cũng hay suy nghĩ mọi chuyện thật nhiều. Nàng biết được đệ đệ thương yêu tiểu biểu muội này nhất, nàng cũng vô cùng thích tiểu biểu muội này. Đệ đệ nàng còn ồn ào, sau này hẳn lớn muốn cùng tiểu biểu muội thành thân. Nhớ tới những nữ nhân trong cung kia chỉ toàn tính toán rồi đấu đá nhau, Cửu công chúa dù là con nít nhưng cũng thấy rõ ràng. Nàng hi vọng tiểu biểu muội cả đời đều đơn thuần đáng yêu như vậy, không muốn nàng ấy biến thành những nữ nhân cả ngày chỉ biết đấu đá tranh sủng kia.

Đang lúc suy nghĩ thì bên ngoài truyền đến âm thanh náo nhiệt, Cửu công chúa cùng Vệ Bảo Linh ngẩng đầu lên, thấy chính là Thập nhất hoàng tử đã trở lại.

Vệ Bảo Linh rạng rỡ nở nụ cười, lập tức thả bánh hoa quế trong tay xuống, hướng về phía biểu ca chạy đến.

Thập nhất hoàng tử gơ tay thân mật nhéo chóp mũi của Vệ Bảo Linh, sau đó mới quay về phía tỷ tỷ nói: “Hoàng tỷ, đệ đi tìm đường ca, tiện đường còn mang về hai cây củ cải nhỏ, hoàng tỷ xem này...” Hắn nở nụ cười vui vẻ, chỉ chỉ về phía sau hai tiểu hài tử trắng trẻo đáng yêu.

Tiểu nữ oa mặc một thân váy hồng nhạt, cao hơn một chút là Giang Diệu, người này dĩ nhiên Cửu công chúa nhận ra; còn ăn mặc một thân xiêm y màu xanh lục, thấp hơn một chút, mềm mại béo tròn chính là Kiều Nguyên Bảo.

Giang Diệu thấy tiểu biểu đệ có chút sợ hãi hướng về phía người nàng dựa sát vào. Giang Diệu mới có sáu tuổi, dáng người nho nhỏ, nhưng rất có phong độ biểu tỷ, quay sang Kiều Nguyên Bảo nói: “Đây là Cửu công chúa, vị kia là Vệ tỷ tỷ.” Giang Diệu biết vị tiểu biểu đệ này có chút sợ người lạ, may mà trong phòng không có nhiều người, mà tất cả đều là người nàng biết nên có thể ứng phó được.

Nghe âm thanh tiểu biểu tỷ vui tươi, Kiều Nguyên Bảo ngoan ngoãn khéo léo chào hai người. Cửu công chúa xinh đẹp, giữa hai lông mày có mấy phần anh khí, nhìn Kiều Nguyên Bảo mập mạp như nắm cơm, dường như nhìn thấy cái gì mới mẻ, nhanh chóng đi tới trước mặt Kiều Nguyên Bảo, hai tay nắm lấy mặt bánh bao của hắn, kinh hô: “Thật mập nha!” Nói xong lại nhẹ nhàng xoa xoa mấy cái trên mặt Kiều Nguyên Bảo.

Kiều Nguyên Bảo nghiêng đầu nhìn Giang Diệu, vẻ mặt mếu máo.

Cửu công chúa tính tình hoạt bát, thẳng thắn, hiện nay nhìn thấy Kiều Nguyên Bảo đáng yêu liền lôi kéo hắn đi chơi. Kiều Nguyên Bảo nhăn nhó một trận. Nhưng Cửu công chúa là người thông minh, nhìn nhìn thân hình hắn, lập tức xoay người bưng một đĩa mứt táo đến dụ dỗ Kiều Nguyên Bảo, liền thành công đem người đi chơi.

Giang Diệu đứng tại chỗ sững sờ nhìn Kiều Nguyên Bảo lại bị đồ ăn dụ dỗ đi tiếp, lúc này mới chợt phát hiện chỉ còn lại chính mình, nhất thời liền ý thức được có chuyện là lạ. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt của thiếu niên tuấn tú ở phía trên, thân thể theo bản năng liền lùi lại mấy bước.

Phía sau Giang Diệu chính là ngưỡng cửa, Giang Diệu lùi lại suýt chút nữa thì vấp ngã chống vó.

May mắn lúc ấy Lục Lưu nhanh chóng đưa tay ra đỡ nàng, sau đó dễ dàng bế nàng lên, đem nàng ôm lấy rồi ngồi xuống ghế.

Lục Lưu xoa xoa mặt nàng, nhìn nàng lại rưng thêm cái răng cửa, liền nở nụ cười nhân nhật nói: “Lại rưng cái răng nữa.”

Hừ...dường như nàng rưng mất răng là một chuyện rất thú vị? Khuôn mặt nhỏ của Giang Diệu bị Lục Lưu xoa nắn có chút đau, con mắt tròn to lên nhìn hắn, tức giận nói: “Ngọc Trác tỷ tỷ đã nói chẳng mấy chốc sẽ mọc ra.” Đáng tiếc âm thanh của nàng mềm mại nhu nhu, không có nửa phần uy hiếp, nghe giống như đang hờn dỗi hơn.

Lục Lưu đáy mắt ý cười càng thêm sâu.

Giang Diệu nghĩ nếu nàng có thể ra đời sớm trước hắn mấy năm thì thật tốt, nàng có thể nhìn thấy dáng vẻ hắn lúc thay răng. Chính hắn cũng vừa mới thay răng xong không quá mấy năm đi, dựa vào cái gì mà hắn cười nhạo nàng vui vẻ như vậy...?? Giang Diệu liếc mắt lườm Lục Lưu một cái, rồi đôi mắt to cứ thế nhìn thiếu niên trước mặt, bắt đầu tưởng tượng đến bộ dáng hắn thay răng, lúc này tâm tình của nàng mới tốt lên được mấy phần.

Ở trong phòng chơi một trận, Vệ Bảo Linh nhìn thấy các sạp hàng bày bán đủ mọi thứ ở bên rìa đường, trông thấy rất thích liền hướng về phía Thập nhất hoàng tử nói muốn mua. Thập nhất hoàng tử muốn gọi thị vệ xuống mua cho Vệ Bảo Linh, nhưng Vệ Bảo Linh chớp chớp mắt nói: “Chúng ta xuống dưới chơi đùa đi biểu ca, dưới đường có vẻ có rất nhiều thứ thú vị đấy.”

Ở Vệ phủ, Vệ Bảo Linh bị quản giáo nghiêm ngặt, những thứ đồ chơi nhỏ bán ở rìa đường như thế này, thì Tô thị sẽ không để cho nàng chạm qua, vì Tô thị cảm thấy những thứ này làm hạ thấp phẩm giá.

Thập nhất hoàng tử đau lòng tiểu biểu muội ít khi được vui chơi thoải mái, nên tất nhiên sẽ gặt đầu đồng ý.

Kiều Nguyên Bảo cũng thích xuống đường phố náo nhiệt, khi thấy mọi người nói thể hần liền giơ bàn tay mập mập lên, tỏ ý hần cũng muốn đi. Cửu công chúa rất yêu thích cây củ cải trắng mập này, thấy bộ dáng hần như thế khiến nàng vui vẻ cười khanh khách, sau đó nhìn về phía Lục Lưu nói: “Đường ca, chúng ta cùng xuống dưới dạo chơi đi.” Hôm nay xuất cung, có mười thị vệ đi theo nên chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lục Lưu ừ một tiếng, cúi đầu xuống nhìn tiểu nữ oa trong lòng, vươn tay ra lại véo véo mấy cái lên khuôn mặt nhỏ non nớt, lúc này hần mới hài lòng để nàng xuống đất, sau đó nắm tay nhỏ của nàng, dắt nàng đi ra ngoài.

Hôm nay trên đường cái rất náo nhiệt, một đám tiểu hài tử vui vẻ nhìn các sạp hàng đủ loại trên đường, xung quanh rộn rộn ràng ràng toàn người.

Đám người Cửu công chúa rất hào hứng, chỗ này ngó một chút, chỗ kia xem một tí, chơi đến vui vẻ, đi được một lúc thì đám người liền bị sạp hàng của người thổi kẹo đường thu hút. Sạp hàng này nhìn rất đơn giản, chỉ có một cái lò nhỏ để đun nóng đường, ống thổi và đường, nhưng qua tay người chủ lại thổi ra những viên kẹo đường đủ loại hình dáng động vật tinh xảo và trông rất sống động. Ông chủ là một nam tử khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt béo ục ịch, hiền lành chất phát, mặc một thân trường bào màu xám cổ tròn, nhìn mấy hài tử trước mặt mình liền biết là chúng xuất thân từ gia đình giàu có, nên tự nhiên cũng nhiệt tình lên mấy phần.

Kiều Nguyên Bảo nhỏ tuổi nhất, thấy kẹo đường liền thích, ồn ào muốn con hổ.

Vệ Bảo Linh nhìn Kiêu Nguyên Bảo một chút, lông mày khẽ nhăn, trong lòng có chút không vui. Trong ngày thường, chuyện gì cũng ưu tiên nàng đầu tiên, nhưng nàng lớn tuổi hơn hần một chút, cũng không thể so đo với hài tử ba tuổi. Vệ Bảo Linh mỉm cười, hướng về phía Kiêu Nguyên Bảo nói: “Vậy thì làm cho Nguyên Bảo trước tiên đi.” Giọng nói vô cùng hào phóng, sau đó lại liếc mắt nhìn Giang Diệu đang được Lục Lưu dắt trong tay, khách khí nói: “Diệu Diệu muốn làm cái gì? Chờ làm xong con hổ cho Nguyên Bảo, thì liền làm cho Diệu Diệu đi.”

Tuy ngoài miệng Vệ Bảo Linh nói vậy, nhưng trong đầu nghĩ nếu Giang Diệu là người thức thời thì nên để cho nàng làm trước mới đúng.

Giang Diệu cũng không phải là tiểu nữ oa sáu tuổi chân chính, liếc mắt một cái đã nhìn ra dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong mắt Vệ Bảo Linh không tình nguyện.

Có lẽ hôm nay không tránh khỏi Lục Lưu nên trong lòng Giang Diệu có chút oán giận, vào lúc này nàng muốn xả giận lên người Vệ Bảo Linh. Mọi người có thói hư tật xấu, Giang Diệu cũng không ngoại lệ, ai bảo nàng không thể làm gì được Lục Lưu, nên nàng sẽ trút lên Vệ Bảo Linh. Nếu Vệ Bảo Linh muốn trở thành người hiền lành, tốt bụng, vậy thì nàng sẽ tác thành cho nàng ta.

Giang Diệu nở nụ cười tươi rói, đôi mắt lấp lánh nói: “Ta muốn trâu nước lớn...”

Xì xì ——

Tiểu nữ oa bình thường đều yêu thích những động vật nhỏ đáng yêu như thỏ, bướm, mèo...chứ ai lại thích trâu nước?

Nghe Giang Diệu nói xong liền khiến ông chủ sạp hàng có chút buồn cười, nhìn tiểu nữ oa dị thường đáng yêu, hần nở nụ cười ôn hoà nói: “Tiểu cô nương đúng là người thú vị.”

Giang Diệu mím mím môi, nửa điểm cũng không cảm thấy trâu nước lớn có gì không thích hợp. Nàng thoáng ngắc đầu, nhìn sắc mặt vốn luôn lạnh nhạt của Lục Lưu hiện giờ khoe miệng cũng nhếch nhếch lên, rõ ràng hần cũng đang cười nhạo nàng đây.

Hừ, có cái gì vui mà cười chứ!!

Hai đại gia hỏa đều thật vui vẻ, chỉ có Vệ Bảo Linh là khuôn mặt nhỏ có chút cứng ngắc. Rõ ràng nàng là người đề nghị đến mua kẹo đường, bọn họ chỉ là người đi theo nàng mà thôi, nhưng không ngờ nàng lại là người cuối cùng được làm. Trong lòng Vệ Bảo Linh không thoải mái, nhưng Tô thị vẫn luôn giáo dục nàng

phải là tiểu cô nương ngây thơ, hoạt bát thì mới có nhiều người yêu thích, nên dù không hài lòng nàng cũng không hề nói gì, chỉ là cái miệng nhỏ có chút hơi chu lên, nụ cười trên mặt cũng không còn.

Đại hổ của Kiều Nguyên Bảo đã làm xong. Kiều Nguyên Bảo là người thích ăn, đã sớm nhìn chăm chăm hồi lâu, vào lúc này nhận được đến tay, lập tức duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm, mắt hơi híp lại thoả mãn, nhìn giống như phật Tiểu Di Lạc, trông vô cùng vui vẻ.

“Tiểu cô nương, trâu nước lớn cũng đã xong rồi đây”

Tay nhỏ của Giang Diệu duỗi ra nhận lấy trâu nước, nhưng nửa đường lại bị một đôi tay thon dài trắng trẻo dễ dàng đoạt mất, con mắt của đối phương tựa như cười mà không phải cười nhìn nàng.

Giang Diệu oán thăm một trận trong bụng, lúc này mới ngoan ngoãn mềm mại nói:

“Lục ca ca...”

Có lẽ âm thanh gọi ca ca này đến là ngọt ngào nên Lục Lưu không tiếp tục trêu chọc nàng nữa, đem trâu nước lớn trả lại cho nàng.

Vệ Bảo Linh nhìn Giang Diệu cùng Kiều Nguyên Bảo đều có kẹo đường trong tay, còn mình thì đợi lâu như vậy mà chưa được, trong lòng càng ngày càng khó chịu.

Tính tình Thập nhất hoàng tử xưa nay luôn đơn thuần nên đúng là không nhìn ra Vệ Bảo Linh không vui, chỉ cảm thấy biểu muội xưa nay luôn hào phóng, hiểu chuyện, hần liền sẵn sốc hỏi: “Biểu muội muốn cái gì?”

Nếu là trong ngày thường, tính tình Vệ Bảo Linh kiêu ngạo, làm sao bị như thế này mà còn có thể muốn, nhưng hôm nay... Vệ Bảo Linh nhìn biểu ca luôn cực yêu thương nàng, khuôn mặt đẹp dễ cuối cùng cũng có chút vui vẻ, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Muội muốn phượng hoàng.”

Mẫu thân đã nói với nàng, chỉ có phượng hoàng mới xứng với nàng.

Nghe được âm thanh tiểu cô nương, ông chủ ngừng đầu lên nhìn Vệ Bảo Linh một chút, khen ngợi: “Tiểu cô nương đúng là có phúc tướng, ngày sau tất sẽ đại phú đại quý.”

Lời này Vệ Bảo Linh rất thích nghe, những không vui từ nãy nhất thời bị quét sạch sành sanh, sống lưng ưỡn đến mức thẳng tắp.

Giang Diệu vừa ăn kẹo đường trong tay vừa liếc nhìn Vệ Bảo Linh một chút. Người ta là người làm ăn, tự nhiên nói chuyện sẽ dễ nghe, hơn nữa nhìn trang phục của đám người bọn họ cũng có thể nhìn ra là gia đình giàu có. Vệ Bảo Linh này tuy rằng so với tiểu cô nương bình thường thì tâm tư không đơn thuần, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, tâm tình dễ lộ ra ngoài, mới chỉ một câu khen ngợi đã khiến nàng ta dương dương tự đắc, thật là không có chút phóng khoáng, nửa điểm khí thế mẫu nghi thiên hạ cũng không có.

Giang Diệu nhớ tới đời trước, Hoàng hậu Hoắc Tuyền kiêu sa, đoan trang, khí chất uy nghiêm cùng sủng phi Vệ Bảo Linh hoa lệ quyến rũ. Cũng may Hoắc Tuyền là người có bản lĩnh nếu mà tính tình nhẫn nhịn chịu đựng thì không biết sẽ bị Vệ Bảo Linh bắt nạt đến trình độ nào đây.

Kẹo đường phượng hoàng so với hai cái trước thì phức tạp, cầu kì hơn, nên thời gian làm cũng lâu hơn chút.

Chờ làm xong, Vệ Bảo Linh nhìn phượng hoàng hoa lệ phú quý, nụ cười trên mặt ngày càng xán lạn, phượng hoàng của nàng đẹp nhất, khí thế nhất.

Vệ Bảo Linh cầm kẹo đường phượng hoàng trong tay rồi cố tình làm như vô ý quơ quơ trước mặt Giang Diệu cùng Kiều Nguyên Bảo.

Giang Diệu liếc mắt nhìn, không lên tiếng. Còn Kiều Nguyên Bảo vì đợi quá lâu mà đã ăn hết hơn nửa kẹo đại hổ, hiện nay nhìn kẹo đường phượng hoàng trong tay Vệ Bảo Linh, ánh mắt hần liền sáng rõ, hưng phấn hét lên: “A a a a ... Con gà.. Con gà kìa...”

Nụ cười trên mặt Vệ Bảo Linh lập tức tắt, lông mày nhíu lại oan ức nhìn Thập nhất hoàng tử: “Biểu ca, huynh nhìn hần...”

Kiều Nguyên Bảo hoàn toàn không biết mình làm sai chuyện gì, vẻ mặt vô tội nhìn Giang Diệu bên cạnh, mắt to chớp chớp: “Tiểu biểu tỷ?”

Giang Diệu giơ tay xoa xoa mặt tiểu biểu đệ.

Kiều Nguyên Bảo rất hưởng thụ khi được Giang Diệu xoa xoa mặt. Hắn ăn xong kẹo đường đại hồ, mắt to lập tức nhìn chăm chăm kẹo đường trong tay Giang Diệu, miệng nhỏ liên tiếp gần muốn cắn một miếng.

Chỉ là tiểu nam hài ba tuổi mà thôi, Giang Diệu cũng không ngại, nên để hắn thoải mái cắn. Nhưng giữa lúc Kiều Nguyên Bảo muốn cắn lấy kẹo đường của Giang Diệu thì liền bị Lục Lưu vươn tay ra túm lấy lưng áo, đem người nâng lên, xách tới đằng trước, mắt nhàn nhạt nhìn về phía ông chủ nói: “Lại làm thêm cho hắn hai cái.”

Vô duyên vô cớ bị xách lên, Kiều Nguyên Bảo vốn có chút khó chịu, nhưng vừa nghe lại có hai cái, lập tức liền không còn tức giận nữa, mắt chỉ tha thiết mong chờ nhìn ông chủ.

Giang Diệu sợ hắn ăn no đến hỏng bụng, nên chỉ bảo ông chủ làm cho hắn một cái.

Nếu vừa ăn xong mà được thêm một cái nữa thì Kiều Nguyên Bảo tất nhiên là hài lòng, nhưng vốn có thể được thêm hai cái, hiện tại còn một cái, trong lòng Kiều Nguyên Bảo có chút không thoải mái.

Trên đường trở về, Giang Diệu ăn kẹo đường trong tay vừa nhìn đằng trước Cửu công chúa cùng Kiều Nguyên Bảo nói chuyện vui vẻ, nàng đúng là hơi kinh ngạc khi hai người nhanh như vậy liền thân thiết.

Nhưng nàng đúng là hi vọng tiểu biểu đệ cùng Cửu công chúa quan hệ tốt một chút, dù sao vẫn hơn là cùng Vệ Bảo Linh thân thiết.

Giang Diệu thấy Cửu công chúa muốn nắm mặt Kiều Nguyên Bảo, Kiều Nguyên Bảo thấy thế liền vừa cầm kẹo đường vừa nhắc chân ngẩn lên chạy cười khanh khách, thật là ngây thơ đáng yêu.

Lúc nàng đang mãi nhìn Cửu công chúa cùng tiểu biểu đệ chơi đùa, thì thân thể đột nhiên bị nhắc bổng lên khỏi mặt đất.

Giang Diệu giật mình kinh hô một tiếng, sau đó mới theo bản năng ôm lấy cổ đối phương, nghiêng đầu nhìn một bên mặt của hắn.

Lục Lưu nâng mông nhỏ mềm mại của nàng, đem người ôm đến vững vững vàng vàng, nhếch miệng lên cười một chút, sau đó mới đến gần cúi xuống cắn một miếng kẹo đường trong tay Giang Diệu.

Quá ngọt, hắn không thích, nhưng vẫn ăn.

Giang Diệu cúi đầu, nhìn kẹo đường trong tay bị Lục Lưu cắn, khuôn mặt bánh bao nhỏ nhăn lại thành một đường, nhất thời liền cảm thấy không thể nào tiếp tục cắn xuống.

Thoải quên đi, nàng không ăn nữa.

Thời điểm bốn người lần lượt trở lại Bạch Tử lâu, thì Cửu công chúa xưa nay vốn bình tĩnh trầm ổn, giờ viền mắt lại hồng hồng chạy tới, một bộ sốt ruột, lo lắng đến khóc lên: “Nguyên Bảo... Không thấy Nguyên Bảo đâu...”

30. Chương 30: Mất Tích

edit: Phương Moe

Cửu công chúa mắt đỏ lên, cầm trong tay túi thơm. Đây là đồ vật thiếp thân của Kiều Nguyên Bảo.

Túi thơm này dùng sợi tơ ngũ sắc chế thành, làm thành hình dáng Đại lão hồ mà Kiều Nguyên Bảo yêu thích nhất, buổi sáng hôm nay Kiều Thị cố ý đeo lên người cho hắn khiến Kiều Nguyên Bảo rất là yêu thích, bảo bối này của hắn không cho ba biểu ca xem mà chỉ chịu cho tiểu biểu tỷ Giang Diệu xem.

Âm thanh Cửu công chúa mang theo tiếng khóc nức nở, nói: “Vừa mới này ta cùng với Nguyên Bảo chơi đùa, hần liền chạy, ta đuổi theo, nhưng lại không nhìn thấy người hần, chỉ nhặt được trên mặt đất cái túi thơm này... Ta đã gọi rất lâu nhưng không có phản ứng, liền nghĩ đến Nguyên Bảo đã bị người bắt đi.”

Cửu công chúa tuy là người thận trọng, nhưng vẫn là con nít. Nàng rất yêu thích Kiều Nguyên Bảo đáng yêu này, nhưng hôm nay chính nàng làm mất hần rồi. Cửu công chúa cắn môi tự trách, nước mắt ở viền mắt đảo quanh, nhưng lại không chảy ra.

Giang Diệu nhất thời hoảng hồn, khuôn mặt bánh bao liền trắng bệch.

Đời trước, Kiều Nguyên Bảo vẫn luôn được đại gia đình từ trên xuống dưới che chở lớn lên, dưỡng thành tính tình thiện lương, đơn thuần. Hần rất nhất gan, bị uy khuất cũng chỉ có thể khóc nhè, nhưng hần dù có thể bị oan ức nhưng nhất định sẽ không cho người khác bắt nạt nàng. Kiều Nguyên Bảo ngoại trừ rất dính người thì còn là người nghĩa khí. Nàng lớn hơn hần ba tuổi, nhưng quá mức gầy yếu, còn hần vóc dáng khoẻ mạnh, nếu có người bắt nạt nàng thì hần sẽ như nam tử hán che chở nàng. Chỉ là sau đó sẽ ở trong ngực nàng mà khóc nhè, mắng người khác là người xấu.

Giang Diệu nhìn Cửu công chúa, hỏi: “Dục tỷ tỷ đã phái người đi tìm rồi sao?”

Cửu công chúa gật đầu: “Ta để thị vệ đi tìm.”

Bên này Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị nghe được tin tức, cũng không kịp để ý thân phận liền đi thẳng vào. Giang Chính Mậu làm việc luôn bình tĩnh, một bộ cẩm bào sắc xanh ngọc khiến cả người anh khí vĩ đại, nhưng Kiều Thị lại lo lắng, hoa dung thất sắc, đại lông mày nhíu chặt.

Cửu công chúa đem chuyện đã xảy ra kể lại một lần cho Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị, nàng nhìn Kiều Thị sắc mặt tái nhợt, áy náy nói: “Xin lỗi, ta không nên đưa Nguyên Bảo ra ngoài chơi đùa.”

Nếu là người khác, Kiều Thị còn có thể trách cứ, nhưng trước mặt lại là Cửu công chúa, nàng nào dám? Kiều Thị lo lắng muốn rơi lệ.

Giang Diệu hô một tiếng nương.

Kiều Thị nhìn nữ nhi, tiến lên, đem nữ nhi đang được Lục Lưu ôm trong tay, kéo vào trong lồng ngực, hôn một cái lên khuôn mặt nõn nà nhỏ bé của nữ nhi, cắn môi không lên tiếng.

Lục Lưu nhìn trong tay trống không, vẻ mặt hồ hững nhìn hai mẹ con trước mặt, cũng không nói chuyện.

Giang Diệu biết mẫu thân mình lo lắng. Ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu của nàng rất yêu thích tiểu biểu đệ, nếu mà không tìm được tiểu biểu đệ thì mẫu thân nàng nhất định sẽ tự trách đến chết. Hơn nữa trong kinh thành có nhiều bọn buôn người, mà Kiều Nguyên Bảo lại là tiểu hài tử mập mạp trắng trẻo, nên là đối tượng mà bọn buôn người luôn để ý chăm chăm.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì...

Giang Diệu không dám nghĩ tiếp nữa. Nàng giơ tay lên sờ sờ mặt mẫu thân, âm thanh non nớt nói: “Nương yên tâm, nhất định sẽ tìm được Nguyên Bảo.” Nàng chỉ là tiểu nữ oa sáu tuổi, cho dù có lo lắng thì cũng không làm được chuyện gì.

Giang Chính Mậu nhìn bộ dáng thê tử lo lắng, tâm liền đau dữ dội, nhưng hôm nay quan trọng nhất chính là tìm Kiều Nguyên Bảo. Giang Chính Mậu để mọi người ở lại nơi này chờ, còn hần thì tự mình mang người đi tìm. Bây giờ mới mất tích không lâu, cơ hội tìm thấy có thể nhiều hơn một chút, thời gian mà càng kéo dài thì càng dễ dàng xảy ra chuyện.

Ba huynh đệ cũng muốn cùng phụ thân ra ngoài tìm Nguyên Bảo.

Giang Chính Mậu nhìn ba nhi tử trước mặt, suy nghĩ một phen, quay về phía Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa nói: “Hai người các con đi theo ta cùng đi tìm.” Rồi nhìn về phía Giang Thừa Ngạn nói: “Còn Ngạn Nhi, con ở lại chăm sóc nương và muội muội.”

Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa tuy rằng mới có mười một tuổi, thể nhưng từ nhỏ đã theo phụ thân luyện tập nên võ nghệ thật xuất chúng. Còn Giang thừa Ngạn so với hai ca ca thì võ nghệ kém hơn

một chút, vấn đề này tuy rằng không lớn nhưng tính tình lại quá mức lỗ mãng, bộp chộp, nên Giang Chính Mậu không cho phép hắn đi theo.

Gương mặt trẻ con của Giang Thừa Ngạn có chút mất mát, tuy nhiên hắn rõ ràng giờ phút này không thể hồ đồ, liền ngoan ngoãn gật đầu, bảo đảm nói: "Cha yên tâm, nhi tử sẽ chăm sóc thật tốt cho nương cùng Diệu Diệu.

Từ chuyện Trần Ngưng Chỉ lần trước, hai cha con có chút khoảng cách, hiện nay nhìn Giang Thừa Ngạn một bộ dáng hiểu chuyện như vậy, tâm trạng Giang Chính Mậu cũng trấn an hơn, hắn ừ một tiếng, sau đó liền dẫn hai nhi tử cùng thị vệ đi ra ngoài tìm người.

Bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên ngọt ngào.

Vệ Bảo Linh chưa từng chứng kiến chuyện tương tự như này bao giờ, khuôn mặt non nớt thanh lệ có chút sợ hãi. Hơn nữa, nàng chưa bao giờ thấy biểu tỷ khóc, bây giờ nhìn viên mắt hồng hồng của biểu tỷ, nàng cũng thoáng nhủu mày lại — tuy rằng nàng không thích tên tiểu tử kia, nhưng nàng cũng không muốn vì hắn mất tích mà khiến biểu tỷ của nàng tự trách.

Vệ Bảo Linh có chút sợ sệt, nhủu mày nhìn Thập nhất hoàng tử, mở miệng nói: "Biểu ca, huynh nói Kiều Nguyên Bảo có thể hay không... Có thể hay không tìm về không được?" Không đợi Thập nhất hoàng tử trả lời, nàng lại nói tiếp: "... Muội trước đây từng nghe vú em nói, có nhiều tiểu hài tử bị bọn buôn người bắt cóc, bán cho những gia đình không có hài tử để họ nuôi."

Gian phòng riêng rất yên tĩnh, nên lời này của Vệ Bảo Linh nghe đặc biệt là rõ ràng.

Kiều Thị nghe xong, tâm tình càng ngày càng xuống thấp. Nếu thật không tìm về được...

Giang Diệu nhấc mi, một đôi mắt to long lanh nhìn Vệ Bảo Linh, lúc trước nàng không có chán ghét nàng ta như vậy, dù sao đi nữa nàng mới chỉ là hài tử sáu tuổi, cùng nàng ta tính toán cái gì được đây. Nhưng hôm nay nghe lời này của Vệ Bảo Linh, Giang Diệu không nhịn được muốn mở miệng nói chuyện.

Nhưng Cửu công chúa nhanh hơn nàng một bước, nói: "Tử Hằng, đệ đưa biểu muội trở về đi, đỡ phải xảy ra thêm chuyện gì." Tuy lời nói nghe có vẻ thân thiết, nhưng âm thanh Cửu công chúa có chút lạnh lạnh.

Dù Vệ Bảo Linh còn nhỏ tuổi, cũng nghe ra được Cửu công chúa không thích.

Chóp mũi nàng chua xót, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Biểu tỷ tức giận sao?" Nàng cắn cắn phần môi, lại nói: "Xin lỗi, muội cũng vậy... Muội cũng là lo lắng Kiều Nguyên Bảo sẽ xảy ra chuyện."

Cửu công chúa không lên tiếng.

Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa là tỷ đệ long phượng thai, bây giờ tất nhiên hiểu rõ tâm tình tỷ tỷ nhất. Tỷ tỷ là người cực kỳ có trách nhiệm, nghĩa khí, hơn nữa tính tình cương trực, trong ngày thường yêu thích ai thì sẽ cùng người đó chơi đùa, còn đã không thích ai, cho dù đối phương có nhiệt tình thì tỷ tỷ hắn cũng không để ý nữa phần. Hôm nay tỷ tỷ lại chân tâm yêu thích tiểu đệ đệ Kiều Nguyên Bảo này, giờ lại chính mình làm mất đệ ấy, nên trong lòng tỷ tỷ nhất định đang rất tự trách.

Thập nhất hoàng tử nắm tay Vệ Bảo Linh an ủi: "Muội yên tâm, hoàng tỷ sẽ không tức giận. Để biểu ca đưa muội trở về."

"...Vâng." Vẫn là biểu ca thương nàng nhất. Vệ Bảo Linh gơ tay lên lau nước mắt, cảm thấy biểu tỷ vì tên Kiều Nguyên Bảo mập mạp kia mà tức giận với nàng, thực sự có chút quá đáng. Nàng không thích Kiều Nguyên Bảo, nếu lúc này không tìm về được là tốt nhất.

Thập nhất hoàng tử đưa Vệ Bảo Linh về Vệ phủ, trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

Một lúc sau, bên ngoài truyền đến một trận tiếng nói ồn ào.

Lục Lưu nhủu nhủu mày lại, nhìn về phía Lục Hà, Lục Hà hiểu ý liền đi ra ngoài nhìn một cái.

Lục Hà tìm hiểu rõ một phen rồi mới trở về bẩm báo: "Thế tử gia, Lục tiểu thư cũng bị mất tích rồi, Vương gia đang phái người đi tìm."

Lục tiểu thư này chính là nói Lục Linh Lung.

Theo lý thuyết, Lục Linh Lung là thứ tôn nữ, Tuyên Vương sẽ không thương yêu. Nhưng ngược lại, Tuyên Vương lại đối với con trai trưởng Lục Lưu chẳng hề quan tâm, so với thứ tôn nữ Lục Linh Lung này thì nàng được quan tâm cùng thương yêu hơn hẳn Lục Lưu.

Hôm nay là tết Đoan Ngọ, Tuyên Vương đương nhiên cũng mang theo thê thiếp cùng con cháu đến Bạch Tửu lâu xem đua thuyền rồng. Lão vương phi tuổi đã cao nên không đi, còn Lục Lưu xưa nay vốn không hợp với mọi người, thấy hẳn không đến, Tuyên Vương cũng không nói gì, mỗi lần gặp Lục Lưu thì đều thấy hẳn trưng ra cái bộ mặt lạnh nhạt, đứng đưng khiến Tuyên Vương nhìn thấy liền đau đầu, nên tốt nhất là nhắm mắt làm ngơ với Lục Lưu.

Vào lúc này Tuyên Vương nghe nói Trần Quốc Công phủ cũng có hài tử bị mất tích, hẳn liền phái người đi mời bọn họ tới để cùng nhau thương lượng một chút.

Hai nhà đều có hài tử bị mất tích, đúng là có cảm giác đồng bệnh tương liên. Tuyên Vương vốn là đang động viên Vưu trắc phi, nhưng khi nhìn thấy nhi tử mình cùng tiến vào với toàn gia Trần Quốc Công phủ và Cửu công chúa liền làm hẳn có chút buồn cười. Hôm nay là ngày cả nhà đoàn viên, nhưng hẳn thà rằng đi với người ngoài cũng không tự nguyện cùng người nhà ở chung. Tốt... Thật sự là một nhi tử tốt!

Khi thấy Lục Lưu, sắc mặt Tuyên Vương khó coi một chút.

Lục Lưu tiến vào phòng, vẻ mặt xa cách hờ hững hướng về phía Tuyên Vương hành lễ.

Tuyên Vương lạnh nhạt “ừm” một tiếng, sau đó hướng về người của phủ Quốc Công hỏi thời gian Kiều Nguyên Bảo mất tích.

Cửu công chúa trả lời: “Chính là nửa canh giờ trước...Ta và Nguyên Bảo vốn là chơi cùng nhau, hẳn chạy đằng trước ta, nhưng khoảng một cái liền không thấy bóng dáng người.” Đôi mắt Cửu công chúa có chút hồng, nhưng tâm trạng so với lúc đầu đã tốt hơn nhiều rồi, nói chuyện cũng bình tĩnh, âm thanh lạnh lạnh, nói chuyện đâu vào đấy.

Tuyên Vương hôm nay mặc một thân xanh lam hoa văn kim vân cùng áo cà sa, tuổi tuy rằng đã lớn nhưng vẫn là một nam nhân thành thực minh mẫn.

Hiện nay tuy hẳn nghe Cửu công chúa nói nhưng đôi mắt lại hướng về phía Kiều Thị liếc nhìn, hai con mắt chăm chú rơi vào trên người Kiều Thị thuận thế ngắm nghía nàng.

Kiều Thị dung mạo mỹ miều, là mỹ nhân nổi tiếng khắp kinh thành. Tuyên Vương lại là người phong lưu, làm sao chưa từng nghe nói Kiều Thị có khuôn mặt câu hồn đoạt phách, hiện nay Kiều Thị lại ở ngay trước mặt khiến Tuyên Vương không nhịn được nhìn nhiều mấy lần, trong lòng âm thầm hít một phen.

Giang Diệu bị Kiều Thị ôm trong ngực, từ đầu đến cuối đều ngoan ngoãn không nói lời nào. Nàng vừa ngẩng đầu, liền thấy ánh mắt Tuyên Vương nhìn về nơi này, đang nhìn ai thì cũng quá rõ ràng rồi.

Lông mày Giang Diệu không khỏi xoắn chặt lại, trong lòng đầy một bụng tức giận.

Cháu gái thì mất tích mà hẳn vẫn có tâm tình thèm nhỏ dãi sắc đẹp của mẫu thân nàng.

Thực sự là hỗn đản!

Kiều Thị lo lắng cho cháu trai, nơi nào có thể chú ý nhiều như vậy, nên nàng không hề nhìn thấy ánh mắt của Tuyên Vương.

Thấy Tuyên Vương vẫn không chịu rời đi ánh mắt, trong lòng Giang Diệu càng thêm tức giận, tay nàng nắm thật chặt thành quả đấm nhỏ, trong lòng nhanh chóng nghĩ biện pháp. Dường như nghĩ tới điều gì, Giang Diệu ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lục Lưu phía đối diện.

Lục Lưu nhìn tiểu nữ oa mắt đen lay láy đang nhìn mình, dường như là rõ ràng tâm tư nàng, hẳn làm như vô ý xoắn bước đi tới trước mặt Tuyên Vương, ngăn trở tầm nhìn của Tuyên Vương về phía Kiều Thị.

Thấy nhi tử đứng trước mặt mình, Tuyên Vương nhíu mày lại, đang muốn nói chuyện thì bên cạnh Mạnh thị nước mắt như mưa mở miệng: “...Nếu Linh Lung không tìm được thì thiếp thân cũng không muốn sống.” Mạnh thị chính là thê tử của thứ trưởng tử Lục Thâm, sinh cho Lục Thâm một trai một gái là Lục Hành

Chu cùng Lục Linh Lung, tính tình Linh Lung thích được nuông chiều, một phần nguyên nhân là do mẫu thân Mạnh Thị luôn sủng nịnh Linh Lung.

Mà bên cạnh Mạnh thị là một nam tử trẻ tuổi tuần lãng, mặc một thân trường bào màu xanh cổ tròn, đây là thứ trưởng tử Tuyên Vương phủ - Lục Thâm.

Lục Thâm an ủi thê tử: “Nàng yên tâm, Linh Lung nhất định sẽ tìm được.”

Lục Hành Chu đứng bên cạnh mẫu thân mình, hôm nay muối muối bị mất tích, trong lòng cũng rất lo lắng, sốt ruột. Hắn tiến lên phía trước nói: “Là nhi tử không tốt, không trông coi muối muối.”

Sao có thể trách nhi tử được? Nhi tử cũng chỉ là đứa trẻ không quá mười tuổi mà thôi.

Mạnh thị bỗng nhiên nhớ tới điều gì, hỏi:

“Con mới vừa nói lúc trước Linh Lung mới kết giao với một tiểu cô nương đúng không?”

Lục Hành Chu gật đầu: “Vâng, vị Tạ tiểu thư kia cùng Linh Lung rất là hợp nhau.” Lục Hành Chu lại nói: “Sao nương đột nhiên lại hỏi việc này?”

Mạnh thị nói không có gì, chỉ bảo Lục Hành Chu mang tiểu cô nương kia đi vào. Lục Hành Chu liếc mắt nhìn phụ thân, thấy hắn gật đầu liền ngoan ngoãn ra ngoài gọi người.

Lục Hành Chu nhanh chóng dẫn một tiểu cô nương đi vào. Tiểu cô nương một thân nhu quần màu xanh nhạt, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu, ước chừng khoảng bảy, tám tuổi.

Đây chính là Tạ Nhân đã bị đuổi ra khỏi Trấn Quốc Công phủ khoảng một tháng trước đây.

Giang Diệu đối với người của Tuyên Vương phủ vốn là không có hứng thú, nhưng khi nhìn thấy Lục Hành Chu mang theo Tạ Nhân tiến vào, nàng không nhịn được ngẩng đầu lên xem. Bây giờ Lục Hành Chu chỉ có mười tuổi, Tạ Nhân thì bảy tuổi, nhưng nhìn hai người này đứng chung một chỗ, Giang Diệu chợt nhớ tới đời trước — Lục Hành Chu ôn nhu động viên Tạ Nhân, cẩn thận từng li từng tí hôn lên trán Tạ Nhân.

Lục Hành Chu là nam tử cực ôn nhu, nếu yêu thích một cô nương thì sẽ coi nàng như trân bảo. Lúc trước nàng không nghĩ tới Lục Hành Chu cùng Tạ Nhân sẽ lén lút quen biết, nhưng hiện nay nhìn Tạ Nhân vừa mới bị đuổi ra khỏi phủ không lâu, giờ đã bám theo Lục Linh Lung thì quen biết được Lục Hành Chu cũng là việc hiển nhiên.

Tạ Nhân trang điểm nhẹ nhàng thanh lịch, chỉ bảy tuổi mà đã trấn định, cử chỉ tự nhiên hào phóng, nhìn đáng vẻ không thua kém gì tiểu thư nhà giàu có.

Tạ Nhân vào phòng, nhìn thấy người của Trấn Quốc Công phủ thì có chút ngẩn người, nhưng rất nhanh sau đó liền trấn định lại ngay, rồi hướng về phía Tuyên Vương hành lễ.

Mạnh thị hỏi Tạ Nhân một ít chuyện lúc trước Lục Linh Lung cùng Tạ Nhân chơi đùa, sau đó Lục Linh Lung bị mất tích, Tạ Nhân vì lo lắng cho Lục Linh Lung mà vẫn ở bên ngoài chưa có trở về phủ.

Tạ Nhân nhìn Mạnh thị ở trước mặt mình, biết đó là mẫu thân của Lục Linh Lung, hai con mắt liền rưng rưng nói: “Nhân Nhi cũng lo lắng cho Linh Lung, chỉ mong sao sớm một chút tìm được Linh Lung. Phụ nhân yên tâm, Linh Lung nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Mạnh thị nhìn Tạ Nhân, đối với Tạ Nhân cũng là chán ghét.

Một cô nương thân phận bình thường, phí hết tâm tư lấy lòng nữ nhi của nàng, nàng sao không biết tâm tư nhỏ kia của Tạ Nhân. Nhưng mà nữ nhi vui vẻ, nên nàng cũng thuận theo ý nữ nhi. Chỉ là hôm nay, nữ nhi của nàng thì mất tích, còn nàng ta thì khỏe mạnh, điều này làm cho Mạnh thị không nhịn được nghĩ: vì sao người mất tích không phải Tạ Nhân này, mà lại là nữ nhi bảo bối của nàng.

Nhất thời Mạnh Thị nhìn Tạ Nhân càng thấy chướng mắt.

Tuyên Vương liếc mắt nhìn tiểu cô nương trước mặt, rồi lại nhìn một lượt trong phòng thấy mấy người khóc lóc, cảm thấy phiền lòng, liền nói: “Trấn Quốc Công phủ thì tiểu công tử bị mất tích, chúng ta thì là Linh Lung mất tích, ta nghĩ phần lớn là do bọn buôn người gây nên, hơn nữa chúng sẽ ở gần Bạch Tử lâu. Bọn chúng bắt được hai hài tử thuận lợi như vậy, chắc chắn chúng sẽ lại tiếp tục ra tay, chúng ta sẽ thả một môi

nhử, rồi ôm cây đợi thỏ để bắt bọn chúng, mọi người thấy thế nào?” Tuyên Vương mặt mày mỉm cười, cảm thấy chủ ý này của hắn rất tốt.

Giang Diệu nghe xong, tiểu lông mày không nhin được liền co lại.

Vì cứu nữ nhi, làm cách gì Mạnh thị cũng đồng ý, hiện nay nghe Tuyên Vương nói như vậy, ánh mắt Mạnh thị liền hướng về mọi người trong phòng nhìn một chút.

Tiểu hài tử trong phòng có Lục Hành Chu mười tuổi, Cửu công chúa tám tuổi, Giang Diệu sáu tuổi...ánh mắt Mạnh thị dừng lại chốc lát trên người Giang Diệu, biết hài tử này không thể được, lúc này mới nhìn sang Tạ Nhân ở phía trước mặt.

Tạ Nhân xác thực mong Tuyên Vương phủ có thể tìm người nhanh nhanh một chút, dù sao đầu óc Lục Linh Lung đơn giản, dễ dụ nhất, nàng chắc chắn có thể làm Lục Linh Lung nghe theo lời nàng. Trần Quốc Công phủ đuổi nàng ra ngoài không quan trọng, Tuyên Vương phủ so với Trần Quốc Công phủ còn lợi hại hơn nhiều. Nàng lo lắng cho Lục Linh Lung, bây giờ toàn gia Tuyên Vương phủ đều nhìn thấy, sau này tìm được Lục Linh Lung, người Tuyên Vương phủ đương nhiên sẽ không thể không đồng ý cho nàng cùng Lục Linh Lung lui tới.

Nhưng hôm nay ——

Mấy tiểu hài tử ở trong phòng, mỗi người đều là thân phận cao quý, bất luận thế nào cũng không thể lấy ra mà mồi nhử. Sở dĩ... Tạ Nhân suy nghĩ một chút, về mặt bình tĩnh giờ trắng bệch như tờ giấy, rồi hướng tới Mạnh thị, âm thanh run rẩy mở miệng nói: “Phụ nhân, Linh Lung nàng...”

Hôm nay Tuyên Vương phi - tiểu Tống thị cũng ở đây.

Nàng vốn là cảm thấy buồn bực bởi vì Tuyên Vương an ủi Vương trắc phi mà lạnh nhạt nàng, nàng đang lo không có chỗ chút giận đây. Nay nhìn tiểu cô nương này thế nhưng biết giả mù sa mưa, trong lòng tiểu Tống thị không nhin được cười.

Khuôn mặt xinh đẹp của tiểu Tống thị liền quay về phía Tạ Nhân, khoé miệng hơi vểnh lên cười, chậm chậm nói: “Nếu vị Tạ tiểu thư này là bạn của Linh Lung, lại lo lắng cho Linh Lung, vậy việc cần người làm mỗi nhử cứ để Tạ tiểu thư giúp đỡ cứu Linh Lung đi. Tạ tiểu thư chắc chắn không từ chối, đúng hay không?”

31. Chương 31: Giải Cứu

edit: Phương Moe

Vừa nãy là chủ ý của Tuyên Vương, giờ tuyển người là Tuyên Vương phi, người ở tại phòng tự nhiên không ai dám nói một chữ không.

Lúc này Lục Hành Chu nhìn đáng vẻ sợ sệt của Tạ Nhân, hẳn hướng về phía tiểu Tống thị nói: “Tạ tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì... Tôn nhi cho rằng việc này không thích hợp.”

Tiểu Tống thị lại nói: “Đây là ý tứ của Vương gia, người phản đối chẳng lẽ cảm thấy Vương gia làm không đúng?” Tiểu Tống thị xưa nay nhìn hai hài tử của Vương trắc phi luôn không vừa mắt, mà Lục Hành Chu này lại là con trai của một trong hai hài tử kia, nên nàng đối với Lục Hành Chu cũng là chán ghét. Huống hồ Lục Hành Chu lại là hài tử xuất sắc, điều này càng làm tiểu Tống thị thêm khó chịu.

Tiểu Tống thị vừa nói dứt lời, Mạnh thị lập tức nháy mắt với Lục Hành Chu, ra hiệu hẳn không được nói lung tung.

Lục Hành Chu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tạ Nhân, thấy ánh mắt Tạ Nhân thiết tha mong chờ nhìn hắn, một bộ dáng xem hắn là nhánh cỏ cứu mạng. Nhưng Lục Hành Chu lại là người hiểu thuận, nghe lời, tuy rằng muốn giúp Tạ Nhân nhưng hẳn lại càng không dám làm trái ý của mẫu thân.

Mà Tạ Nhân đem hy vọng duy nhất đặt lên người Lục Hành Chu. Nàng biết hẳn lương thiện, thời điểm cùng Lục Linh Lung giao du, ngoại trừ ước ao thân phận của Lục Linh Lung, nàng còn mong ước có một ca ca tốt như Lục Hành Chu.

Hiện nay thấy Lục Hành Chu im lặng không nói, Tạ Nhân chợt cảm thấy hoảng loạn, sau đó liền có thị vệ mang nạng ra ngoài. Tạ Nhân có chút bước đi không vững, nước mắt rơi rào rào. Thị vệ thấy thế liền lùi cách tay của nạng, dễ dàng đem Tạ Nhân ra ngoài. Ra đến trước cửa, Tạ Nhân mới rưng rưng nước mắt quay đầu nhìn Lục Hành Chu một chút.

Đối đầu với ánh mắt đau thương của Tạ Nhân, ánh mắt Lục Hành Chu ngẩn ra, hắt hơi mím môi, hổ thẹn cúi đầu.

Lục Lưu này giờ không nói gì, lúc này đi tới trước mặt Kiều Thị, nói: “Đã có nhiều người ở đây, hiện giờ nhìn sắc mặt phu nhân không được tốt, vẫn là nên đi về phòng nghỉ ngơi một trận cho thoải mái.”

Vào lúc nạng, Giang Diệu cũng không thể không nhìn Lục Lưu nhiều thêm một chút. Hôm nay cả hai đại gia đình đều có hài tử bị mất tích, Tuyên Vương tìm bọn họ đến đây bàn bạc thương lượng, nguyên bản là hợp tình hợp lý, nhưng Tuyên Vương này là cái đồ hạ lưu bại hoại, tuy rằng hắn sẽ không đối với mẫu thân nạng làm ra chuyện gì, nhưng nạng cảm thấy ánh mắt của hắn ta nhìn mẫu thân suông sẽ không chịu nổi.

Mấy người bọn nạng là do Tuyên Vương tự mình mời tới, hiện nay mông ngồi còn chưa ấm chỗ đã muốn đi về, chẳng phải sẽ làm phật ý Tuyên Vương??? Mà vào lúc này, lời nói này là Lục Lưu nói ra, tự nhiên ý nghĩa không giống nhau.

Giang Diệu sợ Kiều Thị không về, nạng liền duỗi tay nhỏ ra kéo kéo ống tay áo Kiều Thị, nhỏ giọng gọi: “Nương?”

Kiều Thị cúi đầu, nhìn đôi mắt trong veo của nữ nhi, nạng biết nữ nhi không thích nơi đông người, liền gật đầu.

Kiều Thị và Giang Diệu đứng dậy, hướng về phía Tuyên Vương hành lễ.

Tuyên Vương nhìn nhi tử của mình, đúng là cảm thấy buồn cười. Thái độ của nhi tử lạnh như băng này đối với người cha là hắn, làm sao lại không có nửa điểm hiếu thuận như thế. Tuyên Vương tuy rằng muốn nhìn mỹ nhân thêm nhiều lần, nhưng trong phòng còn nhiều người, mà đối phương lại là thê tử của trưởng tử Trần Quốc Công phủ, hắn tất nhiên không có hồ đồ mà đi trêu chọc.

Tuyên Vương mỉm cười, rất hiểu ý nói: “Sắc mặt phu nhân thực sự có chút tái nhợt, nên về nghỉ ngơi đi, chờ một lúc nữa có tin tức, bản vương nhất định sẽ phái người thông báo cho phu nhân.”

Hắn lại quay sang nhìn Lục Lưu nói: “Người giúp bản vương đưa phu nhân trở về đi”

Lục Lưu gật đầu, tự mình đưa ba mẹ con Kiều Thị trở lại phòng bao riêng của Bạch Tửu lâu.

Vừa về đến phòng, Giang Thừa Ngạn có chút đứng ngồi không yên, gương mặt tuần tú tràn đầy lo lắng, nói: “Nương, nhi tử muốn ra ngoài nhìn một cái.”

Kiều Thị biết hôm nay Nguyên Bảo mất tích thì cả ba huynh đệ đều ở đó, giờ lưu lại hắn một mình ở đây, trong lòng đứa con trai này của nạng khó tránh khỏi có chút không thoải mái. Bên ngoài nhiều người hỗn loạn, Kiều Thị căn bản không muốn nhi tử đi ra ngoài, nhưng dù sao nhi tử cũng đã mười một tuổi, mấy năm nay đã có phong độ nam tử hán, nạng xác thực không thể quá mức cưng chiều.

Kiều Thị gật đầu, nói: “Vậy con cẩn thận một chút.” Rồi lại dặn dò gã sai vặt đi theo Giang Thừa Ngạn.

Giang Thừa Ngạn đi ra ngoài, Hứa ma ma bên người Kiều Thị cũng cùng vào bên trong phòng, rồi kể lại chuyện Tuyên Vương nhìn Kiều Thị cho nạng nghe. Hứa ma ma theo Kiều Thị hơn mười năm, là tâm phúc của Kiều Thị, nên không có gì là không thể nói. Kiều Thị vừa này chỉ lo lắng cho cháu trai nhỏ, hiện nay nghe xong lời này của Hứa ma ma, nhất thời tức giận đến đỏ cả mắt.

Tuyên Vương thật chẳng ra gì!

Vì bên ngoài còn có Tuyên thế tử Lục Lưu, Hứa ma ma động viên Kiều Thị: “Phu nhân bình tĩnh, Tuyên Vương xác thực vô liêm sỉ, cũng thiệt thòi phu nhân... Nhưng may mà nhờ có Tuyên thế tử...”

Sắc mặt Kiều Thị hoà hoãn một chút, tâm trạng đối với hài tử Lục Lưu lại càng hài lòng thêm mấy phần. Chỉ là nghĩ đến Lục Lưu là hài tử tốt như vậy, mà lại có phụ thân như Tuyên Vương, đúng là tội nghiệp cho hắn.

Bên ngoài phòng bao, Lục Lưu nhìn tiểu nữ oa ngồi ở trên ghế, thấy khuôn mặt nàng cúi gằm xuống, còn nhỏ tuổi mà mặt buồn rười rượi, biết nàng lo lắng chuyện Kiều Nguyên Bảo, lúc này Lục Lưu thoáng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào nàng, giơ tay bóp bóp khuôn mặt nhỏ non nớt, hỏi:

“Lo lắng?”

Lúc trước Giang Diệu tránh Lục Lưu như hồng thủy mãnh thú, nhưng hôm nay Lục Lưu vì mẫu thân nàng giải vây, trong lòng nàng mang cảm kích. Nàng là luân thiện ác rõ ràng, Lục Lưu nếu đã giúp nàng thì tự nhiên thái độ của nàng đối với Lục Lưu cũng nên tốt hơn một chút. Giang Diệu hai tay nắm chặt lại, gật đầu: “Vâng, Nguyên Bảo nhất gan.”

Nghĩ đến cảnh Kiều Nguyên Bảo lá gan nhỏ bé, bị người xa lạ bắt đi, trong lòng nàng bắt đầu sợ sệt.

Lục Lưu tất nhiên biết tình cảm của hai tỷ đệ rất tốt, hần xoa xoa đầu nhỏ của nàng, thanh âm ôn hòa: “Yên tâm!” Hần thấy nàng ngẩng đầu nhìn hần sững sờ, lại nói: “Sẽ tìm được!”

“Vâng.” Giang Diệu cũng gật đầu. Đều nói người ngốc có phúc khí của người ngốc, Kiều Nguyên Bảo lại đơn thuần ngốc nghếch như vậy, nên phúc khí này so với người bình thường sẽ nhiều hơn một chút. Tâm trạng Giang Diệu thoáng yên ổn hơn, nhìn dáng vẻ ấy của Lục Lưu, nàng luôn cảm thấy mình nên nói cái gì đó, lúc này mới ngọt ngào mở miệng nói:

“Cảm ơn Lục ca ca!”

Cảm ơn hần làm cái gì? Hần cũng không có làm gì. Lúc trước còn tránh hần, bây giờ vì chuyện Kiều Nguyên Bảo mà cảm ơn hần. Lòng mảy Lục Lưu thoáng giật giật, sau đó hần cúi người, ở trên khuôn mặt trắng trẻo non nớt của tiểu nữ oa hôn một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Giang Diệu có chút sững sờ. Nàng giơ tay sờ sờ bên mặt vừa bị Lục Lưu hôn, ánh mắt tê dại. Tuy nói hôn tiểu nữ oa sáu tuổi là chuyện bình thường, nhưng nàng dù sao cũng không phải chân chính sáu tuổi nha.. Giang Diệu bĩu môi, mặt hơi hồng hồng. Đời trước nàng cùng Lục Hành Chu đã bàn đến chuyện thành thân mà đến tay nàng Lục Hành Chu còn chưa có sờ qua đấy.

Suy nghĩ một chút, Giang Diệu cúi đầu nhìn túi thơm của Kiều Nguyên Bảo trong tay, nhất thời trong đầu vì lo lắng cho Nguyên Bảo mà tự nhiên cũng không nghĩ đến chuyện Lục Lưu nữa.

Tuyên Vương để Tạ Nhân làm mối nhử, theo lý thuyết thì chiêu này sẽ không hữu hiệu. Dù sao bọn buôn người kia không phải người ngốc, bây giờ Tuyên Vương phủ cùng Trấn Quốc Công phủ bị mất tích hai hài tử, chuyện này huyền não lớn như vậy, người thông minh một chút cũng phải biết trốn đi. Nhưng vừa vặn kế sách này của Tuyên Vương lại có tác dụng. Tuyên Vương sai người đem Tạ Nhân để ở khu vực phụ cận Bạch Tửu lâu, bọn thị vệ thì mai phục trong bóng tối, quả nhiên có bọn buôn người mắc câu.

Thừa dịp thời điểm bọn chúng muốn ôm Tạ Nhân đi, nhóm thị vệ của Tuyên Vương phủ cùng nhau tiến lên, vây đánh hỗn loạn một trận liền đem người bắt lấy, buộc bọn buôn người kia nói ra nơi giấu hai hài tử.

Kiều Thị cùng Giang Diệu chính là đang sốt ruột chờ ở trong phòng. Vừa nghe người của Tuyên Vương phủ truyền đến tin tức, nói là đã bắt được một người trong nhóm bọn buôn người, bây giờ những người thị vệ khác đang theo hướng bọn chúng ẩn náu. Tin tức này làm Kiều Thị vui mừng đến hồng rồi. Kiều Thị tin phật, nghe tin cháu trai sắp được tìm thấy, kích động giơ hai tay lên khấn cảm tạ Bồ Tát phù hộ.

Giang Diệu cũng thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt thanh tú tinh xảo cuối cùng cũng có ý cười.

Ước chừng hơn một canh giờ sau, Kiều Nguyên Bảo được tìm trở về. Một canh giờ này, đối với Kiều Thị cùng Giang Diệu mà nói là cực kì gian nan. Sau khi nhìn thấy Giang Chính Mậu ôm Kiều Nguyên Bảo trở về, theo phía sau là ba nhi tử, Kiều Thị kích động chạy tới, đánh giá Kiều Nguyên Bảo một phen từ trên xuống dưới, thấy hần không sao mới yên tâm.

Kiều Nguyên Bảo mập mạp chắc nịch như cái nắm cơm, vừa nhìn thấy Kiều Thị cùng Giang Diệu, khuôn mặt liền méo mếu: “Cô, tiểu biểu tỷ...”

Kiều Thị đem Kiều Nguyên Bảo ôm lấy, kích động hôn một cái lên mặt hần, Giang Diệu cũng hài lòng mỉm cười, nhìn tiểu biểu đệ hơi bần một chút nhưng xác thực là bình yên vô sự.

Kiều Nguyên Bảo có chút sợ hãi không thôi, nhìn thấy khuôn mặt Giang Diệu, lúc này mới duỗi cánh tay ra ôm lấy Giang Diệu, vô cùng đáng thương nói: “Tiểu biểu tỷ, Bảo Bảo sợ.” Bị một trận kinh sợ như vậy, Nguyên Bảo cần an ủi, cần một cái ôm cùng yêu thương.

Giang Diệu vỗ vỗ sống lưng tiểu biểu đệ, an ủi: “Nguyên Bảo không sợ, đã không sao rồi.”

“Vâng” Kiều Nguyên Bảo gật gật đầu, cánh tay mập ôm Giang Diệu chặt hơn một chút nữa. Trước đây tiểu biểu tỷ không thích hằn dím nằng, nhưng hôm nay hằn suýt chút nữa bị bán, bị dọa cho kinh sợ nên hằn có thể quang minh chính đại ôm tiểu biểu tỷ, để được an ủi. Trong lòng Kiều Nguyên Bảo dễ chịu hơn một chút, nhưng hai cánh tay ôm Giang Diệu vẫn không chịu buông ra. Sau một lúc mới nghĩ ra điều gì, hằn vội vã nói cho Giang Diệu nghe: “Là Đại ca ca đã cứu Bảo Bảo.”

Đại ca ca??

Giang Diệu sững sờ, nháy mắt mấy cái hỏi:

“Là Đại ca ca nào?”

Kiều Nguyên Bảo a một tiếng, âm thanh trẻ con non nớt nói: “Chính là Đại ca ca cho Nguyên Bảo kẹo hồ lô.” Dường như nghĩ đến điều gì, Kiều Nguyên Bảo giọng điệu vui vẻ thêm mấy phần: “... Tam biểu ca nói chờ một lúc nữa sẽ mua kẹo hồ lô cho Bảo Bảo đấy.” Đây là lúc trên đường trở về, vì để an ủi Kiều Nguyên Bảo mà Giang Thừa Ngạn đã nói những lời này.

Hôm nay Giang Thừa Ngạn vứt kẹo hồ lô của Nguyên Bảo xuống đất, Kiều Nguyên Bảo vốn là chán ghét Giang Thừa Ngạn, nhưng Giang Thừa Ngạn đã biết mình sai rồi, liền chủ động tìm tiểu biểu đệ cầu hoà.

Mười xiên kẹo hồ lô liền để Kiều Nguyên Bảo đem Giang Thừa Ngạn trở thành một trong ba biểu ca mà hằn yêu thích nhất, đương nhiên nếu có cả Giang Diệu thì hằn đương nhiên thích nhất là tiểu biểu tỷ.

Phần sau của đoạn hội thoại mà tiểu biểu đệ nói, Giang Diệu không làm sao có thể để tâm, chỉ có duy nhất một câu kia là trong đầu nằng...

Giang Diệu chớp chớp mi. Là Lục Lưu cứu Nguyên Bảo sao? Sở dĩ vừa nãy Lục Lưu cũng đi ra ngoài là đi tìm Nguyên Bảo sao?

Trong lòng Giang Diệu còn nghi hoặc, thì lúc này Giang Chính Mậu quay về phía thê tử giải thích: “Tuyên thể tử đến trước chúng ta cùng Vương phủ một bước. Nhóm buôn người kia có khoảng bốn, năm người. Nghe tin một người trong số chúng đã bị bắt, chúng liền vội vàng mang mấy hài tử di chuyển đi chỗ khác. Vì nam hài tử đáng giá hơn nên chúng định mang Nguyên Bảo đi, may Tuyên thể tử đến kịp lúc, ngăn cản bọn chúng và cứu được Nguyên Bảo. Có điều...” Giang Chính Mậu dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tuyên thể tử vẫn còn trẻ con, vào lúc này lại đánh lại một lúc bốn, năm người nên đã bị thương, hiện giờ đã được đưa trở về Tuyên Vương phủ rồi.”

Kiều Thị liếc mắt nhìn nữ nhi đang gắt gao ôm lấy cháu trai nhỏ, bờ môi hé mở than thở nói: “Thật sự là một đứa trẻ tốt.”

Trong lòng Giang Diệu phức tạp, đã thấy tiểu biểu đệ trong lòng nằng ngẩng đầu lên, một đôi mắt to ngập nước nói: “Tiểu biểu tỷ, Đại ca ca là người tốt, vì cứu Bảo Bảo mà Đại ca ca bị chảy rất nhiều máu, chúng ta đi thăm Đại ca ca một chút đi.”

Nguyên Bảo tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có một bộ dáng đáp chúng ta phải tri ân báo đáp.

32. Chương 32: Đi Thăm Bệnh

edit: Phương Moe

Giang Thừa Ngạn nguyên bản đối với Lục Lưu là thành kiến quá sâu, nhưng hôm nay tận mắt thấy Lục Lưu đem Kiều Nguyên Bảo cứu ra khiến hằn có chút kinh ngạc. Thời điểm bọn họ chạy tới, Lục Lưu đã chế

phục được bọn buôn người kia, quần áo trên người Kiều Nguyên Bảo chỉ rối loạn một chút, một vết thương ngoài da cũng đều không có. Nhưng Lục Lưu thì lại không giống vậy, cánh tay hấn bị chém hai nhát, máu chảy ra nhiều như vậy, hiển nhiên vết thương rất sâu.

Giang Thừa Ngạn bấu môi, nói: “Tuy rằng nhi tử lúc trước rất không ưa hấn, có điều lần này xác thực nên cảm tạ hấn.”

Kiều Thị thì lại khác. Nàng nguyên bản đối với Lục Lưu là có ấn tượng vô cùng tốt, hiện nay thấy vẻ mặt nhi tử một bộ miến cường cảm kích như vậy, Kiều Thị liền nói: “Xác thực nên cảm tạ. Lần trước ở Tuyên Vương phủ, Diệu Diệu bị rơi xuống nước cũng chính là Tuyên thế tử tự mình cứu giúp.”

Lời này của Kiều Thị vừa dứt, đừng nói là Giang Thừa Ngạn, mà ngay cả Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa cũng nhất thời lộ vẻ kinh ngạc.

Giang Thừa Nhượng vội vàng hỏi: “Nương, ý của người là... Tuyên thế tử đã cứu Diệu Diệu một mạng?”

Kiều Thị gật đầu: “Đúng vậy, nên lần trước biết Tuyên thế tử mang theo Diệu Diệu đi ra ngoài, nương mới không lo lắng. Nếu hấn đã cứu Diệu Diệu một mạng, thì đương nhiên hấn sẽ không làm thương tổn Diệu Diệu. Các người nha.... Sau này thấy người ta thì nhiệt tình với người ta một chút. Chúng ta là người của Trần Quốc Công phủ, không thể lấy oán báo ân.”

Đạo lý này, ba huynh đệ tự nhiên là hiểu. Nếu không phải lúc trước ngộ nhận là Lục Hành Chu cứu muội muội, thì ba huynh đệ bọn hấn đã không nhiệt tình với Lục Hành Chu như vậy. Bây giờ biết được người cứu chính là Thế tử Lục Lưu, chỉ có Giang Thừa Ngạn là ảo não nhất — vừa mới này hấn vẫn còn có thành kiến với người ta, thôi coi như lúc ấy lương tâm hấn bị chó ăn đi.

Giang Thừa Ngạn vẫn có chút khó có thể tin, thềm nói: “Nhìn hấn lạnh băng như vậy, không nghĩ tới lại có lòng nhiệt tình như vậy...”

Lòng nhiệt tình?

Giang Diệu suy nghĩ một phen, luôn cảm thấy “lòng nhiệt tình” này của Lục Lưu có chỗ là lạ.

Đời trước, trước khi Cảnh Huệ đế kế vị, Lục Lưu là người rất biết điều, mọi người đều nói hấn bề ngoài xuất chúng. Còn tính cách hấn lạnh lùng, kết thân với mọi người vẫn là bộ dáng lãnh lạnh nhạt đạm, nơi nào có cái lòng nhiệt tình a?

Nhưng Lục Lưu cứu nàng và Kiều Nguyên bảo, đây chắc chắn là sự thực.

Giang Diệu có chút không hiểu.

Chắc hấn là do đời trước nàng nghe quá nhiều lời đồn đại, mà lời đồn đại kia cùng sự thật lại không hề giống nhau.

Kiều nguyên bảo nắm chặt quả đấm nhỏ, khuôn mặt bánh bao trắng mịn tỏ vẻ sùng bái, gật đầu nói: “Đúng đấy, đúng đấy, Đại ca ca rất tốt.... rất tốt đẹp.”

Kiều Nguyên Bảo trở về, Giang Chính Mậu cùng Kiều Thị trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không làm mất người. Chỉ là phát sinh chuyện lớn như vậy, một đại gia đình cũng không còn tâm trạng thưởng thức đua thuyền rồng nên đã trực tiếp hồi phủ Trần Quốc Công.

Trở về Trần Quốc Công phủ, trên người Kiều Nguyên Bảo bẩn thỉu, Kiều Thị liền tự mình tắm rửa cho cháu trai nhỏ.

Giang Diệu đến xem Kiều Nguyên Bảo, vừa vào phòng, liền nghe thấy Kiều Nguyên Bảo tiếng cười sung sướng và còn có âm thanh của Kiều Thị. Vào đến bên trong, Giang Diệu thấy tiểu biểu đệ thân thể trần truồng chạy ra từ tịnh thất, theo phía sau là Kiều Thị đang cầm khăn lau người. Kiều Nguyên Bảo có được bộ dáng béo trắng, hiện nay vừa mới tắm rửa xong, còn chưa có mặc quần áo đã chạy ra đây. Hôm nay thời tiết nóng, Kiều Nguyên Bảo nghịch ngợm liền trực tiếp trần truồng chạy ra, ngược lại không thấy lạnh, hơn nữa người mập một chút, dường như cũng là không sợ lạnh.

“Tiểu biểu tỷ.” Nhìn thấy Giang Diệu, Kiều Nguyên Bảo hưng phấn hét lên. Hắn đang chuẩn bị thân thiết lao tới chỗ Giang Diệu, bỗng nhiên ý thức được điều gì, gào lên một tiếng, vội vã giơ tay ra che bình trà nhỏ mềm oặt, một bộ dáng thẹn thùng.

Giang Diệu có chút buồn cười. Mới có ba tuổi, hình dáng giống quả cầu, có cái gì tốt mà phải che?

Kiều Thị giúp Kiều Nguyên Bảo lau người khô ráo, thay đổi một bộ xiêm y sạch sẽ.

Một lúc sau đó, Trương thị liền đến xem nhi tử.

Chuyện hôm nay, Kiều Thị thật tự trách, vội vàng quay về phía Trương thị nói: “Đại tẩu, hôm nay là do muội không chăm sóc tốt cho Nguyên Bảo, để đại tẩu lo lắng, muội thật sự rất hối hận.”

Trương thị đau lòng bảo bối nhi tử này, tuy nhiên nàng hiểu rõ ràng chuyện hôm qua là sự cố bất ngờ, Trương thị là người hiểu lý lẽ, trước khi chưa thành thân, nàng cùng Kiều Thị cũng coi như là chị em thân thiết, nên nàng hiểu rất rõ tính tình Kiều Thị. Trương Thị vuốt vuốt tóc đang rối loạn của nhi tử, nói: “Việc này không thể trách muội, hiện tại Nguyên Bảo đã bình an, ta cũng yên lòng.” Thực sự nếu như hôm nay Nguyên Bảo không thể tìm thấy, Trương thị làm sao có thể nói chuyện ôn hoà nhã nhặn như thế cùng với Kiều Thị?

Kiều Nguyên Bảo ở Trấn Quốc Công phủ chơi cũng đã được bốn, năm ngày rồi, giờ cũng là lúc nên về. Nhưng Kiều Nguyên Bảo có chút không nỡ xa tiểu biểu tỷ Giang Diệu này. Giang Diệu nhìn tiểu biểu đệ bộ dáng khóc sụt sụt, vội vàng động viên an ủi hắn một phen

Kiều Nguyên Bảo lúc này mới khịt khịt cái mũi, lau nước mắt chảy ròng ròng trên mặt nói: “Vậy ngày mai tiểu biểu tỷ cùng Bảo Bảo đi thăm Đại ca ca, có được hay không?”

Lục Lưu vì cứu Nguyên Bảo mà bị thương, trong lòng Trương thị rất cảm kích, dự định là ngày mai cho Nguyên Bảo đến Tuyên Vương phủ cảm ơn.

Kiều Thị cùng đại tẩu cũng đã bàn qua, ngày mai nàng cũng cùng đến thăm, dù sao trước đây nhân gia cũng đã cứu nữ nhi của mình, giờ lại cứu cả cháu trai nhỏ, nàng nên đi thăm hân một phen.

Không đợi Giang Diệu trả lời, Kiều Thị liền cười tủm tỉm, quay về phía Nguyên Bảo nói: “Đương nhiên rồi, tiểu biểu tỷ của con nhất định sẽ đi.”

Lúc này Kiều Nguyên Bảo mới hài lòng, lưu luyến không rời nhìn Giang Diệu, sau đó hắn liền bị Trương thị ôm lên xe ngựa để trở về Kiều phủ.

•

Ngày tiếp theo, Kiều Thị và Trương thị ước định thời gian rồi cùng nhau đi đến Tuyên Vương phủ thăm Lục Lưu.

Giang Diệu mặc một thân nhu quần sắc hồng, trên đầu chải búi tóc song thủy kế, giữa mi tâm vẽ một đoá hoa mai đang khoe sắc, cánh môi đỏ thắm, mặt mày như hoạ, tinh xảo khả ái; còn Kiều Nguyên Bảo là một thân áo bào màu xanh lục, béo ụ ụ, thật ngây thơ đáng yêu.

Hai biểu tỷ đệ nắm tay nhau đi vào Tuyên Vương phủ, Lão vương phi nhìn thấy thế không nhịn được than thở: “Hai hài tử này, đúng là thật phúc khí.”

Lão vương phi cũng biết ý đồ hai người đến, quay về nhìn Kiều Thị và Trương thị một thân trang phục khéo léo, nói:

“Tôn nhi kia của ta, hồi còn bé cũng rất đáng yêu mập mạp, cực kì ngoan ngoãn.”

Lời này của Lão vương phi làm Giang Diệu có chút hứng thú, nàng mắt to long lanh, ngẩng đầu về phía Lão vương phi mặt mày mỉm cười vui vẻ.

Lục Lưu khi còn bé cũng mập sao? So với Nguyên Bảo thì như thế nào? Bởi vậy, Giang Diệu lại bắt đầu tưởng tượng dáng vẻ Lục Lưu khi còn bé đáng đáng tròn vo, liền càng vui vẻ, khoe miệng không nhịn được cũng nhếch lên thật cao.

Lục Lưu đã mười bốn, ở Đại Lương đại thể là cũng đã hiểu chuyện nam nữ. Kiều Thị và Trương thị mặc dù là đến thăm Lục Lưu, nhưng hiện nay Lục Lưu có thương tích trên người, không thuận tiện đi lại, mà các nàng tự nhiên cũng không thể đến phòng ngủ của nam tử.

Trương thị cùng Lão vương phi nói chuyện, Kiều Thị thì lại sờ sờ mặt Giang Diệu, nói:

“Diệu Diệu mang theo Nguyên Bảo đi thăm Thế tử đi.”

Các nàng không tiện đi, để hai hài tử đi là được rồi. Hơn nữa Tuyên thế tử yêu thích tiểu hài tử, để hai biểu tỷ đệ bọn họ đi là thích hợp nhất.

Giang Diệu cảm kích Lục Lưu, tất nhiên ngoan ngoãn gật đầu, mang theo tiểu biểu đệ mập mập đi thăm Lục Lưu.

Lão vương phi nhìn tiểu nữ oa mặt mày tinh xảo đáng yêu, cười tủm tỉm, quay về phía Lý ma ma nói: “Người mang theo hai tiểu hài tử này đến chỗ Tôn nhi đi.”

Lý ma ma trả lời một tiếng, sau đó dẫn hai biểu tỷ đệ đến Ngọc Bàn viện.

Đi trên đường, Giang Diệu thấy Kiều Nguyên Bảo cầm trong tay một bọc nhỏ, hiếu kỳ hỏi: “Nguyên Bảo cầm trong tay cái gì vậy?”

Kiều Nguyên Bảo là bộ dáng môi hồng răng trắng, nếu không quá béo thì cũng là một tiểu nam hài thanh tú tinh xảo.

Hắn giơ bàn tay mập mập lên, chớp chớp mắt mấy cái, hưng phấn nói: “Là kẹo đường cho Đại ca ca. Đại ca ca bị thương phải uống thuốc đắng, nhất định ăn kẹo đường ngọt ngọt là thích hợp nhất.”

Giang Diệu nghe xong, đứng là trong lòng có chút tự thẹn. Tiểu biểu đệ này so với nàng nhỏ hơn ba tuổi, liền hiểu được tri ân báo đáp, hơn nữa còn mang theo một lễ vật nhỏ, vậy mà nàng....

Lý ma ma ở một bên cũng nở nụ cười, nói: “Kiều tiểu công tử thực sự hiểu chuyện.”

Được khích lệ, Kiều Nguyên Bảo không nhịn được vui vẻ, sống lưng cũng ưỡn thẳng tắp.

Mà lúc này bên viện của Mạnh thị, Mạnh thị cùng Lục Hành Chu đang an ủi Lục Linh Lung bị chấn kinh vì chuyện xảy ra hôm qua. Tóc tai Lục Linh Lung rối tung, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nằm trên giường nhỏ mềm mại, trên người đắp kín chăn mỏng hoa cúc, co rúm người lại, hai tay ôm hai đầu gối, lắc lắc đầu nói: “Không đi.. Không đi.. Ta mới không muốn đi...” Âm thanh Lục Linh Lung mang theo tiếng khóc nức nở: “Rõ ràng ta mới là cháu gái của hắn, nhưng hắn lại một mực cứu người ngoài trước tiên, ta mới không muốn đi cảm ơn hắn.”

Hôm qua Lục Lưu là người đầu tiên tìm thấy bọn họ. Tuy rằng Lục Linh Lung có chút xem thường vị Tam thúc tuổi nhỏ này, nhưng lúc đó nàng cực kỳ sợ sệt, chỉ sợ chính mình sẽ bị bán đi, khi nhìn thấy Lục Lưu đến rồi, tự nhiên là vui mừng không ngớt. Nhưng sau đó thì sao, hắn dĩ nhiên đi cứu cái Tiểu Bàn tử kia trước. Nghĩ tới đó, Lục Linh Lung liền sợ sệt. Nàng “Oa” một tiếng khóc lên, nói: “Ta chán ghét Tam thúc.. Chán ghét hắn.”

Lục Linh Lung khóc đến tội nghiệp, thở không ra hơi, Mạnh thị nhìn tim gan thấy đau. Nàng vốn cho là, tính tình Lục Lưu tuy rằng nhạt nhẽo, nhưng Linh Lung đến cùng là cháu gái của hắn, làm sao có thể trước tiên đi cứu người ngoài, mà không để ý cháu gái mình chết sống ra sao đây?

Mạnh thị ôm lấy thân thể nữ nhi, trong miệng hô tim gan bảo bối, động viên nói: “Linh Lung chịu oan ức rồi, vậy chúng ta liền không đi.” Dù sao Lục Lưu cũng không thêm để ý, có đi cảm ơn hay không nói cảm ơn, có cái gì khác nhau chứ?

Lục Hành Chu lại nói: “Nương, sự tình ngày hôm qua, nhi tử cũng có nghe thấy. Tam thúc trước tiên cứu Kiều Nguyên Bảo, là bởi vì bọn buồn người kia muốn đem theo Kiều Nguyên Bảo, còn Linh Lung bị bỏ lại, nên Linh Lung lúc ấy là an toàn”

Hôm qua bọn buồn người biết chuyện đã bị bại lộ, không thể mang tất cả hài tử đi theo, nên bọn chúng chọn tiểu nam hài đáng giá mang đi.

Lục Linh Lung lại không nghe vào tai, mắt hồng hồng nhìn Lục Hành Chu, nói: “Ca ca có ý gì? Muội lại không bằng cái người ngoài kia sao? Ca ca bênh người ngoài, bởi vì tên tiểu tử kia là biểu đệ của Giang Diệu sao? Ca ca muốn lấy Giang Diệu làm nương tử, nên liền bỏ mặc người muội muội là ta sao?”

Lục Hành Chu da mặt mỏng, nghe muội muội ăn nói linh tinh cố tình gây sự, nhất thời không biết trả lời thế nào. Lỗ tai hắn có chút đỏ, ấp úng nói: “Muội đừng nói linh tinh, Diệu Diệu còn nhỏ...” Hắn đối với Diệu Diệu giống như đối xử với tiểu muội muội. Chỉ là lúc trước Mạnh thị căn dặn Lục Hành Chu nên ở chung nhiều hơn với Giang Diệu, sau đó cùng nàng thành thân, nên Lục Hành Chu đối xử với Diệu Diệu cũng khác hơn một chút so với mấy tiểu muội muội khác.

Lục Linh Lung hừ một tiếng, bất mãn nói: “Ngược lại muội không muốn đi.”

Mạnh thị theo ý Lục Linh Lung, nói: “Được được được, chúng ta không đi.”

“Nương...” Lục Hành Chu muốn nói chuyện.

Mạnh thị lườm hắn một cái, nói: “Tam thúc như thế không đi cảm tạ cũng được, ở trong lòng hắn, phỏng chừng Linh Lung của chúng ta còn không quan trọng bằng hài tử của người khác.” Nàng thấy bộ dáng nhĩ tử bất mãn, lại nói: “Người nếu muốn cảm tạ, thì người đi thay muội muội người là được rồi.”

Mạnh thị có cái nhìn phiến diện với Lục Lưu không phải là ngày một, ngày hai.

Trải qua lần này, Mạnh thị càng ngày càng không ưa Lục Lưu.

Mà Lục Hành Chu ngoan ngoãn hiểu chuyện, đối với trưởng bối xưa nay luôn tôn kính, tuy rằng Lục Lưu lớn hơn hắn không quá mấy tuổi, nhưng hắn đối với vị Tam thúc này luôn là cung cung kính kính. Hắn nhìn bộ dáng muội muội oan ức, hiểu được là muội muội không thể đi đến chỗ Tam thúc, nên hắn nói: “Được ạ. vậy nhi tử thay thế muội muội đi cảm tạ Tam thúc.”

Dứt lời, liền xoay người ra khỏi gian phòng.

•

Giang Diệu cùng Kiều Nguyên Bảo đang đi trên hành lang của Ngọc Bàn viện, vừa vận tình cờ gặp Lục Hành Chu cũng đến thăm Lục Lưu.

“Diệu Diệu.”

Nhìn tiểu nữ oa trắng trẻo mũm mĩm, Lục Hành Chu mừng rỡ gọi một tiếng.

Lục Hành Chu tiến lên, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Giang Diệu, đột nhiên nhớ tới lời vừa rồi của muội muội có chút ý tứ không tốt. Hắn dừng lại một chút, một lần nữa gương mặt mỉm cười về phía Giang Diệu, hỏi: “Diệu Diệu cũng đến thăm Tam thúc sao?”

Giang Diệu có chút không muốn trả lời Lục Hành Chu, mỗi lần thấy hắn đều cố tình giữ khoảng cách. Nụ cười trên mặt nàng thu lại, qua loa ừm một tiếng.

Kiều Nguyên Bảo mặc dù có chút ngây ngốc, nhưng hắn rất quan tâm tiểu biểu tỷ, hiện nay nhìn tiểu biểu tỷ không cười, liền biết tiểu biểu tỷ không thích vị ca ca trước mặt này, hắn liền lôi kéo tay Giang Diệu, cong miệng nhỏ lên nói:

“Chúng ta mặc kệ hắn, mau mau đến thăm Đại ca ca thôi tiểu biểu tỷ.”

Giang Diệu cười cười, theo tiểu biểu đệ chạy đi.

Lý ma ma bên người Lão vương phi đã lâu, từ nhỏ tận mắt nhìn Thế tử lớn lên, hiểu được Thế tử là hài tử rất đáng thương. Đối với Lục Hành Chu này, Lý ma ma cũng có ấn tượng tốt, nhưng chỉ cần nghĩ đến Mạnh thị xảo quyệt kia, lòng mày Lý ma ma không nhịn được mà cũng nhăn cả lên.

Lý ma ma hướng về phía Lục Hành Chu hành lễ, sau đó đuổi theo sát hai tiểu hài tử đang chạy phía trước.

Lục Hành Chu đứng tại chỗ sững sờ, nghĩ đến thái độ lạnh nhạt của Giang Diệu, trong lòng hắn có chút khó chịu. Nhưng hắn vẫn là người hiểu chuyện, rất nhanh tâm tình liền tốt trở lại, theo ở phía sau đến chỗ Tam thúc.

Đây là lần thứ hai Giang Diệu đến chỗ ở của Lục Lưu. Nàng xưa nay trí nhớ rất tốt, chỉ cần tới một lần, liền có thể nhớ kỹ đường, lúc này cho dù không có Lý ma ma dẫn đường, nàng cũng có thể dễ dàng tìm tới Ngọc Bàn viện.

Có điều, lần trước không lý do bị Lục Lưu ôm đến đây, kết quả là mặc danh kỳ diệu ăn no một bữa sủi cảo nhân cá ngừ.

Lúc ấy nàng không có tâm trạng quan sát kỹ phong cảnh nơi này, bây giờ liếc nhìn, cảm thấy viện này có chút quá mức yên tĩnh.

Lý ma ma dẫn hai tiểu hài tử tiến vào, vừa vặn thấy Lục Hà từ phòng bếp lại đây.

Khuôn mặt Lục Hà thanh tú, mặc một bộ trường bào thanh trúc cổ tròn, nhìn Lý ma ma đến, hần liền vui vẻ chào người, sau đó cúi đầu nhìn bên cạnh Lý ma ma có hai cây củ cải nhỏ, cười cười nói: “Giang tiểu thư, Nguyên Bảo công tử.”

Lý ma ma nhìn trong tay Lục Hà bưng một chén thuốc, hiểu được đây là cho Lục Lưu, Lý ma ma liền tiến lên phía trước, nói: “Để ta bưng thuốc cho.”

Lục Hà nói: “Sao có thể phiền phức ma ma được? Không có chuyện gì, chút chuyện nhỏ này không làm khó được tại hạ, ma ma mang theo hai tiểu chủ nhân vào trong đi, lúc này Thê tử cũng đã tỉnh rồi.”

Lục Hà là người hiền lành, làm việc tỉ mỉ cẩn trọng, lại là người tuyệt đối trung thành, đây là người đáng tin tưởng nhất bên cạnh Lục Lưu.

Lý ma ma rất thương thích hài tử này, hần không cha không mẹ, trong ngày thường nàng luôn coi hần như hài tử của mình mà đối xử, thỉnh thoảng cho hần bộ đồ mới hay một chút đồ ăn ngon, hần liền vui vẻ cả ngày. Đúng là một hài tử dễ dàng thỏa mãn, cũng làm cho người ta thấy đau lòng.

Lục Hà đem Lý ma ma cùng hai tiểu chủ nhân nhỏ bé đón vào phòng, sau đó nhìn thấy phía sau còn có một người. Lục Hà vẫn giữ nụ cười, trên vẻ mặt khách khí nói: “Tiểu nhân gặp qua đại công tử.”

Lục Hành Chu nói không cần đa lễ, sau đó mới nói: “Ta tới thăm Tam thúc.”

Lục Hà đáp một tiếng, cũng đem Lục Hành Chu đón vào trong.

Giang Diệu tuy là nữ hài tử, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ nên đi vào phòng ngủ của nam tử cũng không có vấn đề gì. Nàng nắm tay tiểu biểu đệ đi vào, phía bên ngoài màn che có hai nha hoàn mặc áo màu xanh lục đang đứng ở đó để đợi hầu hạ.

Giang Diệu không nhận được đáng giá một chút hai nha hoàn này.

Nàng thấy hai nha hoàn này thực đẹp dễ, dáng dấp yêu kiều như hoa, lại được cái thanh thuần đáng yêu, da dẻ trắng nõn, là hai tiểu cô nương trẻ tuổi.

Giang Diệu sống lại một đời, hiện nay nhìn hai nha hoàn này liền biết được đây là nha hoàn thông phòng cho Lục Lưu. Đời trước tuy rằng Lục Lưu không có thê tử, nhưng nàng không tin đến nha hoàn thông phòng cũng không có. Cậu ấm của cao môn đại hộ, mười bốn tuổi xác thực nên khai trai, dù Lục Hành Chu trơn bóng như ngọc, đời trước, trước khi cùng nàng thành thân, trong phòng cũng có nha hoàn thông phòng. Như phụ thân nàng cùng các ca ca, bên người chỉ có duy nhất một nữ nhân là thê tử, người ngoài nhìn vào mới thấy khác lạ.

Trước khi cùng Lục Hành Chu thành thân, mẫu thân nàng đã đem tất cả mọi chuyện kể cho nàng nghe qua, thời điểm nghe được Lục Hành Chu có nha hoàn thông phòng, sắc mặt nàng cũng không dễ nhìn lắm. Chỉ là nàng rõ ràng thân thể của chính mình, thành thân rồi cố gắng sinh con nối dõi là điều không dễ, bởi vậy Lục Hành Chu sớm muộn gì cũng sẽ cưới thêm thiếp thất, nhưng Lục Hành Chu phẩm hạnh được, nhất định sẽ tôn trọng chính thê là nàng, cho nên nàng cũng không để chuyện này trong lòng hay cảm thấy có gì oan ức.

Đại để là nàng vốn không có tình cảm gì với Lục Hành Chu, nên có cùng hần động phòng hay không động phòng với nàng mà nói cũng không quan trọng.

“Tiểu biểu tỷ làm sao vậy?” Kiều Nguyên Bảo nghiêng đầu nhỏ, âm thanh giòn giòn hỏi.

Giang Diệu trả lời “Không có chuyện gì.”, sau đó lại ngẩng đầu liếc nhìn hai vị nha hoàn mỹ mạo này, cảm thấy Lục Lưu đúng là có diễm phúc — hai nha hoàn này thật không tệ nha.

Nha hoàn thấy nàng cùng tiểu biểu đệ, liền đưa tay vén màn lên, đem người đón vào.

Vừa vào phòng ngủ, Giang Diệu liền nhìn thấy Lục Lưu đang mặc một thân tằm y trắng muốt, lẳng lặng nằm trên giường ngắm hoa cúc lê đang đặt trên cửu sở.

Màn giường thì sẫm màu, Lục Lưu khoác trên người cũng là một tấm áo choàng đen thêu hoa văn, nhìn vào càng làm nổi bật gương mặt tuấn tú trắng nõn tái nhợt, Lục Lưu môi mỏng mím thành một đường, cái trán ướt đẫm mồ hôi, chính là một bộ dáng mới tỉnh khỏi giấc mộng.

Nghe được tiếng động, Lục Lưu nghiêng đầu, con mắt hướng về phía bên này nhìn lại, sau đó ánh mắt bình tĩnh nhìn cách đó không xa là tiểu nữ oa mặc một thân nhu quần sắc hồng.

Lông mày Lục Lưu thoáng giãn ra. Hắn là một nam tử thanh phong lãng nguyệt, đặc biệt là vẻ tuấn mỹ lạnh lùng, bây giờ còn là một thiếu niên nên khí chất không lạnh lẽo khiếp người như kiếp trước lúc hắn nắm trong tay quyền thế lớn, thêm nữa hiện nay trên người đang bệnh trạng yếu ớt, đúng là so với ngày thường thì nhìn dễ thân thiện hơn nhiều.

Hiện nay lông mày hắn nhu hoà, khuôn mặt ngày thường luôn nghiêm túc thận trọng giờ cũng nhiễm ý cười.

Lúc trước Lão vương phi tự mình tuyển hai người Hướng Vũ và Linh Lộ làm nha hoàn thông phòng cho Tôn nhi, nhưng người luôn luôn hiếu thuận như Lục Lưu lần này lại làm trái ý Lão vương phi, đem hai nha hoàn này đuổi thẳng ra khỏi Ngọc Bàn viện.

Hôm qua, vì cánh tay Lục Lưu bị trọng thương, Ngọc Bàn viện cần người phục vụ, Lão vương phi lúc này mới lại đem hai người qua đây, chỉ cần là nha hoàn phục vụ chăm sóc. Nhưng khi hai người qua đến đây thì Thế tử gia lại càng lạnh lùng, từ việc thay được, đun thuốc cùng phục vụ tắm rửa rồi ăn uống đều chỉ sai Lục Hà làm, hai người các nàng đến cái ống tay cũng đều không phải nhắc.

Hướng Vũ thấy tâm tình Thế tử gia hôm nay không tệ, lại thấy hắn mồ hôi đầm đìa, hiểu được thân thể hắn đang có bệnh nên dễ dàng chảy mồ hôi, nàng liền đánh bạo cầm lấy khăn lên muốn giúp hắn lau mồ hôi.

Vậy mà vừa rồi Thế tử gia vừa mới mỉm cười, nhưng khi thấy nàng muốn tiến lại gần liền đổi ngay sắc mặt, lạnh lùng nói:

“Đi chỗ Lão vương phi hầu hạ, nơi này không cần các ngươi.”

Hướng Vũ cắn môi, lúc này mới cùng Linh Lộ hành lễ rồi lui ra ngoài. Có lẽ là đã có kinh nghiệm lần đầu, nên lần này như vậy hai người cũng không khó tiếp nhận. Chỉ là, Thế tử gia chống cự ghét bỏ các nàng như vậy, sợ là các nàng cũng không dám có lần thứ ba đến đây.

Lục Hà hiểu rõ tính tình Thế tử nhà mình, chỉ cầm bát thuốc trong tay bưng qua, đặt ở bàn bên cạnh giường, hướng về phía Lục Lưu nói: “Thế tử gia, Giang tiểu thư cùng Nguyên Bảo công tử đến thăm ngài, cả Đại công tử cũng đến đây.”

Lục Lưu ừ một tiếng, rồi hướng về phía Giang Diệu liếc mắt nhìn.

Kiều Nguyên Bảo cho rằng Lục Lưu đang nhìn mình, nhất thời hai con mắt đều mở to, rất là hưng phấn liền “Thịch thịch thịch” chạy tới, hét lên:

“Đại ca ca, cánh tay của người còn có đau hay không a?”

Lục Lưu cúi đầu liếc mắt nhìn tiểu nam hài mập tròn đến kỳ cục này, nói:

“Không sao rồi.”

Kiều nguyên bảo “Ồ” một tiếng, sau đó kéo Giang Diệu lùi lại đây, khuôn mặt nhỏ hướng về phía Lục Lưu nói: “Bảo Bảo cùng tiểu biểu tỷ đến thăm Đại ca ca, chúng ta đều rất lo lắng cho người.”

Lo lắng cho hắn. Tiểu hài tử đều đơn thuần nói lời chân thật nhất. Lục Lưu nghe xong, vẻ mặt có chút nhu hoà, nói: “Người cùng tiểu biểu tỷ đều thật ngoan.”

Hắn đương nhiên là ngoan nha!! Trong lòng Kiều Nguyên Bảo không khỏi vui vẻ.

Cánh tay bên phải của Lục Lưu bị thương, lúc bưng thuốc lên uống tất nhiên là dùng tay bên trái. Kiều Nguyên Bảo sợ nhất là đắng, nhìn Lục Lưu muốn uống thuốc, khuôn mặt bánh bao của hắn nhìn chăm chú, mặt đều nhăn nhó cả lại. Hắn nhìn thấy chén thuốc nóng hổi bốc khói trắng, hiểu được vẫn còn nóng chưa thể uống được, nhiệt tình vui vẻ nói: “Để Bảo Bảo giúp Đại ca ca thổi thổi cho bớt nóng, nếu không uống vào sẽ bị bỏng miệng.” Nói xong hắn liền chu miệng nhỏ lên thổi “Phù Phù” mấy lần.

Lục Lưu nhìn Kiều Nguyên Bảo thổi thuốc cho mình rồi liền sững sờ cúi đầu nhìn trên mu bàn tay mình dính mấy giọt nước miếng, mặt nhất thời đen lại.

Kiều Nguyên Bảo lúc này mới ý thức được là không tốt, hắn ngượng ngùng gãi gãi mặt, sau đó lặng lẽ kéo ống tay áo của Giang Diệu đang đứng bên cạnh, lầm bầm nói: “Tiểu biểu tỷ, vẫn là tỷ đến giúp Đại ca ca thổi thổi đi.” Hắn sẽ không thổi nữa.

Lục Lưu nhắc mâu nhìn nàng.

Giang Diệu ngẩn ra, nhìn Lục Lưu tuần tú giờ sắc mặt trắng xám, suy yếu, môi mỏng khê mím lại, trên trán toát đầy mồ hôi có lẽ là vết thương rất đau, bộ dáng bệnh tật như này thật có chút làm người ta đau lòng.

Nàng đang do dự, đã thấy Lục Lưu hơi hé miệng, nhìn nàng một chút rồi âm thanh nhu hoà nói:

“Diệu Diệu, giúp ta thổi thổi.”

33. Chương 33: Nam Nhân Ngoan Ngoãn!

edit: Phương Moe

Thực sự mới đầu Giang Diệu căn bản là không tình nguyện, nhưng khi nàng nhìn người thiếu niên tuần tú này, ánh mắt hắn ôn nhu nhìn nàng chăm chú, khoé miệng nhuộm ý cười, lại còn cả bộ dáng yếu ớt cần người quan tâm; rồi nàng lại nhìn bên cạnh là tiểu biểu đệ mập mập, trên gương mặt hắn là vẻ mặt tha thiết muốn nàng thổi thổi. Nhìn hai người này như thế khiến nàng không đành lòng làm tổn thương.

Hơn nữa, Lục Lưu vì cứu Nguyên Bảo mà bị thương, mà lúc trước hắn cũng từng cứu nàng một mệnh.

Giang Diệu rũ mắt suy nghĩ một chút, rồi nàng tiến lại gần Lục Lưu, cúi đầu, nhẹ nhàng thổi thổi thuốc cho hắn.

Nước thuốc màu nâu sền sệt ở bên trong chén sứ nhỏ, mùi vị không dễ ngửi, nhưng Giang Diệu từ bé đã như cái ấu sắc thuốc, nên đối với mùi này cũng chẳng có gì là không quen.

Lục Lưu thoáng cúi đầu, nhìn tiểu nữ oa mập mập trắng trẻo đang chu cánh môi ra thổi thuốc, lông mi nàng dày đặc như hai cánh quạt nhỏ, hai bên gò má phần hồng phúng phính, không hiểu sao khiến hắn càng nhìn nàng càng thấy đáng yêu.

Thổi một trận, Giang Diệu ngược mắt lên nhìn Lục Lưu, âm thanh mềm mại nói: “Lục ca ca, thuốc được rồi.” Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm uống thuốc của nàng, thuốc tằm này đã không còn bỏng, có thể uống được.

Kiều Nguyên Bảo ở một bên nhìn Giang Diệu, con mắt hắn sáng lấp lánh, tràn đầy sùng bái vỗ tay: “Tiểu biểu tỷ thật lợi hại.” Đường như Giang Diệu vừa làm một chuyện cực vĩ đại.

Lý ma ma đứng ở phía đằng xa, nhìn hai cây củ cải trắng nhỏ đứng bên cạnh giường, còn trên giường là thiếu niên sắc mặt suy nhược, có điều hắn cũng chỉ mười bốn tuổi thôi, trong ngày thường hắn luôn im lặng lạnh lùng, ngoại trừ hiểu thuận với Lão vương phi một chút, thì không ai biết được trong đầu hắn nghĩ gì. Hiện nay nhìn mấy người ở chung hoà hợp, cảnh tượng này khiến viên mắt Lý ma ma có chút ươn ướt —

như vậy mới đúng là vẻ mặt của thiếu niên mười bốn tuổi nên có, chứ không phải là lạnh lùng xa cách như trước kia.

Lý ma ma cùng Lục Hà đi ra phía bên ngoài, bà không nhịn được nói: “Thế tử gia dường như rất yêu thích Giang tiểu thư.”

Lục Hà cũng không lấy làm lạ, hần mỉm cười nói: “Xác thực là vậy. Có điều Giang tiểu thư thực sự rất đáng yêu.”

Lý ma ma ừ một tiếng, nói tiếp: “Yêu thích tiểu hài tử là chuyện tốt, chỉ cần bản thân Thế tử thấy vui vẻ hạnh phúc là được.” Thế tử gia là người rất đáng thương, mấy người Tuyên Vương phủ này trên mặt thì đối với Thế tử rất tôn kính, nhưng trong lòng thì chưa chắc đã thế đâu. Chỉ có tiểu hài tử mới có tâm địa sạch sẽ, thuần túy.

Lục Hà gật gật đầu, còn nhỏ tuổi mà đã hiểu được tri ân báo đáp, xác thực là người thiện lương.

Bên trong, Kiều Nguyên Bảo giơ tay lên chống cằm, nhìn chăm chăm Lục Lưu đem chén thuốc uống hết. Rõ ràng người uống thuốc là Lục Lưu, nhưng chính Kiều Nguyên Bảo ngồi nhìn lại mặt mày nhăn nhó.

Mà Giang Diêu thấy Lục Lưu uống một mạch hết luôn chén thuốc, trên miệng còn dính chút nước thuốc, lúc này nàng mới lấy chiếc khăn tay màu xanh ngọc mang theo bên người đưa cho Lục Lưu nói: “Lục ca ca lau thuốc dính đi.” Nàng đến để cảm ơn người ta, tóm lại phải có thành ý một chút. Ngay cả Kiều Nguyên Bảo đều hiểu tri ân báo đáp, nàng làm sao có thể không hiểu?

Lục Lưu tiếp nhận khăn tay, Giang Diêu lại đưa tay ra lấy bát sứ trên tay Lục Lưu, đang định xoay người mang bát để lên bàn gỗ tử đàn, Lục Hành Chu nhìn thấy thế liền tiến lên phía trước nói: “Để huynh cầm cho.” Trong ba hài tử thì hần là người lớn tuổi nhất, bây giờ hần đang ở đây nên những chuyện này để hần làm mới tốt.

Giang Diêu theo bản năng chống cự Lục Hành Chu, khuôn mặt bánh bao đang hoàng trịnh trọng lắc đầu nói: “Không cần đâu.” Nói xong rồi tự mình cầm bát tới trên bàn, nhẹ nhàng để xuống.

Lục Hành Chu cô đơn thu tay về. Hần cảm giác thấy được tiểu nữ oa trước mặt đang tức giận, nhưng hần không biết chính mình đã trọc giận nàng lúc nào? Hay là bởi vì... Nghĩ đến lúc trước chính hần đã nói dối để cho người của Trần Quốc Công phủ cho rằng hần là người cứu Diêu Diêu, bị giờ Diêu Diêu biết rồi, người cứu nàng là Tam thúc mà không phải là hần, nên nàng giận hần sao?

Lục Hành Chu muốn giải thích, nhưng vào lúc này lại không tiện nói, hần liền hướng về phía Lục Lưu đang nằm tựa trên giường nói: “Tam thúc, hôm qua thật sự đa tạ Tam thúc đã cứu Linh Lung.”

Vốn là thiếu niên sắc mặt đang nhu hoà, nhưng khi nghe được âm thanh của Lục Hành Chu, ý cười trên mặt hần liền thu lại, sau đó đưa mắt nhìn về phía Lục Hành Chu, sắc mặt xa cách nói: “Thuận tiện thôi.”

Người hần muốn cứu là Kiều Nguyên Bảo, còn Lục Linh Lung thì thực sự là tiện tay mà cứu.

Lục Lưu nói quá trực tiếp, dù là Lục Hành Chu nghe xong cũng ngẩn người, hần lại nói: “Vẫn là cảm tạ Tam thúc.”

Lục Lưu ừ một tiếng. Thái độ của hần đối với tất cả mọi người đều nhàn nhạt như vậy, thậm chí có chút không có tình người, hiện tại thái độ này của hần đối với Lục Hành Chu vẫn chưa quá mức là lạnh nhạt. Lục Hành Chu cũng là người thức thời, nhìn vẻ mặt Lục Lưu, biết được hần thích yên tĩnh, nên Lục Hành Chu liền hướng về phía Lục Lưu hành lễ, sau đó đi ra ngoài. Lục Hành Chu vừa đi ra, Kiều Nguyên Bảo liền nằm nhoài ra bên cạnh Lục Lưu, rồi lặng lẽ nói: “Tiểu biểu tỷ không thích vị ca ca kia.”

Dường như có chút hứng thú, con người Lục Lưu thâm thúy nhìn tiểu hài tử trước mặt, ra hiệu cho hần nói tiếp.

Giang Diêu thấy bộ dáng Kiều Nguyên Bảo giống như đã quen thuộc, liền giơ tay vỗ gò má hần. Kiều Nguyên Bảo mặt mày vô tội nhìn Giang Diêu, hỏi: “Chẳng lẽ không đúng sao? Tiểu biểu tỷ khi nhìn thấy ca ca kia liền không cười, khẳng định là không thích. Vẫn là Đại ca ca tốt, Đại ca ca lợi hại nhất.” Vừa nói dứt lời, Kiều Nguyên Bảo mới nghĩ tới điều gì, liền gào lên một tiếng, đem kẹo đường đã chuẩn bị cho Lục Lưu lấy ra, phóng khoáng nói: “Bảo Bảo cho Đại ca ca.”

Đây là loại kẹo Kiều Nguyên Bảo cực thích ăn. Kiều Nguyên Bảo nhìn gói kẹo trong tay, không nhìn được liếm liếm môi, nuốt một ngụm nước bọt, dù rất thèm nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa cho Lục Lưu.

Lục Lưu nhìn tiểu mập mạp này, rồi lại liếc nhìn về phía Giang Diệu, nói: “Các người ăn đi.”

Tuy rằng Lục Lưu cứu hần một mạng, nhưng nhìn đến vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Lưu, Kiều Nguyên Bảo vẫn có chút sợ hần. Giang Diệu thấy Kiều Nguyên Bảo cau mày, hiểu được là tiểu biểu đệ này có chút không vui. Tiểu biểu đệ đem đồ mình thích ăn nhất chia sẻ cho Lục Lưu, chính là đem Lục Lưu xem như người thân cận.

Giang Diệu nhìn tiểu biểu đệ như vậy, nàng liền nghĩ nghĩ một chút, sau đó vươn tay cầm một khối kẹo đường, tiến đến bên miệng Lục Lưu: “Lục ca ca ăn đi.” Nàng dứt cho hần, hần sẽ ăn sao?

Về mặt Lục Lưu hơi kinh ngạc.

Hần cũng sợ nhìn nàng hồi lâu rồi mặt mày liền giãn ra, hần cúi đầu, há mồm, cắn một miếng.

Kiều Nguyên Bảo lần thứ hai lại hoan hô: “Đại ca ca ăn rồi.”

Giang Diệu lẳng lặng nhìn Lục Lưu bộ dáng ngoan ngoãn, khiến đầu óc nàng lại bắt đầu tưởng tượng dáng vẻ ngày sau Lục Lưu quyền khuynh triều chính. Nam nhân này được mệnh danh lòng dạ độc ác, không có tình người, thế nhưng khi ở trước mặt nàng lại là bộ dáng ngoan như thế. Ngoại trừ kinh ngạc cùng khó có thể tin nổi thì trong lòng Giang Diệu vẫn có chút cảm giác thành công.

— hần giống như một dã thú hung ác nhất, tất cả mọi người đều sợ hãi hần, đều tránh hần thật xa, nhưng hần lại một mực thuần phục nàng, có thể không cảm giác thành công được sao?

Giang Diệu cảm thấy cử chỉ Lục Lưu khi ốm yếu giống như một con chó lớn chỉ cần quan tâm an ủi, khiến nàng không nhịn được có chút muốn xoa đầu hần, nhưng khi tay nàng vừa chạm đến tóc của Lục Lưu, lý trí của nàng liền quay lại, sau đó nàng thu tay về, tâm trạng không nhịn được mà thả dài một hơi. Nàng đã từng trải qua một đời, nam nhân nguy hiểm như thế, nàng vẫn đừng nên đắc tội.

Cho Lục Lưu ăn hết một khối kẹo đường xong, Giang Diệu và Kiều Nguyên Bảo cùng nhau ngồi xuống bàn bên cạnh cửa sổ để ăn. Lục Lưu không thích đồ ngọt lắm, mà kẹo đường này lại quá ngọt, nên chỉ có thể để hai tiểu hài tử kia giải quyết.

Kiều Nguyên Bảo không thể chờ đợi được nữa, hần cầm một khối kẹo lên, cắn một cái, quai hàm phình ra, mắt tròn vo nhìn Giang Diệu, sau đó tiến sát lại gần nàng, nhỏ giọng thăm thì nói:

“Tiểu biểu tỷ, Đại ca ca giống như rất yêu thích tỷ đấy.”

Giang Diệu nghe thấy thế liền cầm ngay một khối kẹo lên chặn miệng hần, nói:

“Đệ ăn đi.” Trong lòng lại nói: có mà Lục Lưu coi nàng như mèo nhỏ, chó nhỏ để chơi đùa mà thôi.

“...ừm..ừm” Kiều Nguyên Bảo lập tức ngoan ngoãn nỗ lực ngồi ăn.

Thăm xong Lục Lưu, hai biểu tỷ đệ liền chuẩn bị đi về. Kiều Nguyên Bảo liếc mắt tha thiết nhìn Lục Lưu nói: “Đại ca ca, đệ cùng tiểu biểu tỷ ngày mai lại trở lại thăm Đại ca ca.”

Lục Lưu khẽ gật đầu: “Được”

Đáy mắt hần mỉm cười như gió xuân ấm áp.

34. Chương 34: Đánh Nhau

edit: Phương Moe

Ngày hôm nay Tạ Nhân cũng đến Tuyên Vương phủ thăm Lục Linh Lung.

Lục Linh Lung bởi vì tuổi còn nhỏ, thích nhất chính là chơi đùa, vừa mới nằm trên giường nhỏ nghỉ ngơi một trận, nhưng vừa nghe thấy Tạ Nhân đến thăm nàng, thì lại không thể chờ được nữa mà muốn dậy.

Lục Linh Lung từ trước đến nay chỉ thích kết giao với những tiểu cô nương có gia thế, bây giờ người có địa vị cao như nàng lại nhân nhượng kết bạn cùng người có địa vị thấp như Tạ Nhân, hoàn toàn bởi vì Tạ Nhân nói rất ngọt, mỗi lần đều tăng bốc Lục Linh Lung đến lâng lâng.

Miệng ngọt thì ai cũng yêu thích, huống hồ là Lục Linh Lung mới bảy tuổi.

Còn nữa, hôm qua Lục Linh Lung bị dọa cho kinh sợ, vậy mà lúc trước nàng cùng La An quận chúa quan hệ tốt thế nhưng nàng ta cũng không một lời hỏi han đến nàng, từ hồi nàng ta quen Vệ Bảo Linh, càng không có một chút nào quan tâm đến nàng. Ngay ở thời điểm nghĩ không có ai đến thăm thì Tạ Nhân lại xuất hiện, có thể không khiến Lục Linh Lung cảm động được sao?

Sau khi trang điểm, ăn mặc thật xinh đẹp, Lục Linh Lung mang theo Tạ Nhân ra ngoài đi dạo một chút, sau đó Lục Linh Lung không nhận được liền bắt đầu oán giận chuyện xảy ra hôm qua: “... Tam thúc như vậy, ta mới không muốn đi cảm ơn hắn.” Nói tới Lục Lưu là lại khiến Lục Linh Lung đầy một bụng tức giận, cảm thấy cực kỳ oan ức.

Tuy rằng Tạ Nhân cùng Lục Linh Lung mới quen biết, nhưng Lục Linh Lung này tính tình được nuông chiều, Tạ Nhân quá là hiểu rõ ràng.

Nghĩ đến ngày hôm qua vì để cứu Lục Linh Lung mà Tuyên Vương bắt nàng đem làm mồi nhử, nàng tự nhiên cũng rất tức giận và căm ghét Lục Linh Lung. Chỉ là nàng đều đã trả trả đến mức này rồi, nếu nàng cùng Lục Linh Lung trở mặt bị giờ thì mới là mua bán lỗ vốn.

Tạ Nhân tuy tuổi nhỏ nhưng từ xưa đến nay làm chuyện gì luôn có mục đích rõ ràng. Thời điểm ở Trấn Quốc Công phủ cũng vậy, nàng tìm mọi cách lấy lòng Giang Diệu, Giang Diệu nhỏ hơn nàng một tuổi nhưng nàng lại không thể mò ra tâm tư của Giang Diệu, nên mỗi lần đều cẩn thận từng li từng tí thăm dò lại gần, cuối cùng cố gắng của nàng cũng có hồi báo, từ lúc nàng cùng Giang Diệu trở thành bằng hữu, người ở Trấn Quốc Công phủ đều không dám tùy tiện bắt nạt nàng.

Bây giờ đối phó với Lục Linh Lung, nàng chỉ cần nói ngọt một chút là nàng ta vui vẻ ngày, đúng là dễ dàng hơn nhiều so với lấy lòng Giang Diệu.

Tạ Nhân nhìn khuôn mặt trẻ con thanh tú của Lục Linh Lung, nhìn nàng ta đeo dây vàng dây bạc lấp lánh, nhưng kiểu dáng tầm thường tục khí, đã biết nàng ta học theo mẫu thân Mạnh thị. Mạnh thị xem thường nàng, nàng đều biết hết.

Tạ nhân nói: “Kiều Nguyên Bảo kia ta đã gặp qua vài lần, đúng là rất đáng yêu.”

Lục Linh Lung hừ một tiếng, nói: “Không phải nhìn mập như heo sao, nơi nào đáng yêu chứ?”

Lại nhớ ra cái gì đó, Lục Linh Lung nhìn về phía Tạ Nhân, nói: “Đúng rồi, lúc trước không phải người ở Trấn Quốc Công phủ sao? Tại sao bây giờ lại không ở đó nữa?”

Tạ Nhân đương nhiên sẽ không đem nguyên nhân thật sự nói cho Lục Linh Lung biết, chỉ cần cần môi, giọng điệu yếu ớt nói: “Trước đây ta cùng Diệu Diệu là bạn tốt, nhưng mà sau đó...”

Tạ Nhân cố tình nói úp úp mở mở, để Lục Linh Lung cho rằng chính Giang Diệu đem Tạ Nhân đuổi ra khỏi phủ, Lục Linh Lung nghe thấy thế liền nắm lấy tay Tạ Nhân, tức giận nói: “Không nghĩ tới nàng ta lại xấu như vậy.”

Tạ Nhân vội vàng nói tiếp: “Linh Lung, người đừng nói Diệu Diệu như vậy, ca ca của nàng rất đáng sợ.”

Hừ...Lục Linh Lung làm ra vẻ ta mới không thấy sợ ca ca của nàng ta.

Khi hai người đang nói chuyện, Tạ Nhân chợt thấy cách đó không xa là Giang Diệu cùng Kiều Nguyên Bảo đang đi tới.

Lục Linh Lung nhìn theo ánh mắt của Tạ Nhân, đúng lúc nhìn thấy Kiều Nguyên Bảo, lúc này lại một lần nữa bùng lên tức giận, hai tay Lục Linh Lung chống nạnh nói:

“Chính vì con lợn mập này mà Tam thúc không cứu ta, lại đi cứu hần.” Lục Linh Lung bị chiều sinh hư, đã bao giờ nhận loại bức tức oan ức như thế này, bây giờ gặp phải hần, liền tức giận chạy tới.

Tạ Nhân cũng chạy theo phía sau.

Giang Diệu cùng Kiều Nguyên Bảo đang nói chuyện vui vẻ thì giữa đường liền bị Lục Linh Lung xông tới chặn lại.

Kiều Nguyên Bảo thấy bộ dáng Lục Linh Lung như hung thần ác sát, hần theo bản năng trốn về phía sau Giang Diệu, khiếp sợ nói: “Tiểu biểu tỷ...”

Giang Diệu nhìn Lục Linh Lung phía trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không biến sắc, bình tĩnh nói: “Lục tiểu thư có chuyện gì không?” Còn nhỏ tuổi, nhưng đã rất bình tĩnh, nói chuyện thông dong trịnh trọng, Lý ma ma không khỏi thầm khen trong lòng. Lý ma ma đi theo phía sau Giang Diệu, hiện nay thấy một bộ mặt buồn bực của Lục Linh Lung, liền biết lại có chuyện gì trâu trọc khiến cho vị tiểu chủ nhân này không thoải mái.

Lục Linh Lung là con gái của thứ xuất, nếu phía trên không có Vương gia sủng ái thì cũng sẽ không hung hăng càn quấy đến trình độ này.

Lý ma ma sợ Giang Diệu cùng Kiều Nguyên Bảo chịu oan ức, lúc này mới tiến lên hướng về phía Lục Linh Lung khách khí nói: “Tiểu thư, Giang tiểu thư cùng Nguyên Bảo công tử là khách của Lão vương phi, vào lúc này chính là muốn qua gặp Lão vương phi.”

Vừa nghe thấy nhắc đến Lão vương phi, vẻ mặt Lục Linh Lung liền có chút do dự.

Trong vương phủ này, nàng tuyệt đối không thể đắc tội chính là lão tổ tông này. Nhưng mà...nàng làm sao có thể nhịn xuống được cơn giận này??

Giữ thời khắc Lục Linh Lung đang do dự, Tạ Nhân ở một bên giơ tay kéo kéo ống tay áo Lục Linh Lung, nhắc nhở: “Đúng đấy, nếu để Lão vương phi tức giận thì Linh Lung ngươi sẽ bị trách phạt.”

Lời này nghe vào trong tai Lục Linh Lung, chính là ở trong lòng Lão vương phi thì nàng còn không sáng bằng hai người ngoài đang đứng trước mặt này.

Bởi vậy, trong lòng Lục Linh Lung nhất thời không còn do dự, bèn nói: “Ta mới không sợ.”

Lục Linh Lung thấy Lý ma ma che chở cho hai người kia, nàng liền liếc mắt ra hiệu cho hai nha hoàn phía sau. Hai nha hoàn nhìn nhau, do dự trong chốc lát nhưng sau đó bèn tiến lên ngăn cản Lý ma ma.

Lục Linh Lung kéo tay áo xuống, thô lỗ đẩy Giang Diệu sang một bên, lôi Nguyên Bảo đang trốn phía sau Giang Diệu ra, mắng: “Tên lợn mập này, xem hôm nay ta giáo huấn ngươi thế nào.” Nói xong, bèn mạnh mẽ đẩy Kiều Nguyên Bảo một cái.

Kiều Nguyên Bảo mặc dù thân thể mập mạp nhưng bị Lục Linh Lung đẩy một cái, cả thân thể liền loạn choạng lù về phía sau, do lực đẩy của Lục Linh Lung quá mạnh khiến hần không kịp giữ thăng bằng, hơn nữa thân thể lại quá mập mạp, cứ thế là mông tiếp đất. Đến cùng vẫn là tiểu hài tử ba tuổi, nhìn thấy Lục Linh Lung ngang ngược không biết lí lẽ như thế, Kiều Nguyên Bảo càng sợ hãi, liền “Oa” một tiếng khóc lên.

“Không cho khóc.” Lục Linh Lung quát xong liền chuẩn bị tiến lên bịt miệng Kiều Nguyên Bảo.

Giang Diệu sao có thể khoanh tay đứng nhìn cho Lục Linh Lung bắt nạt hài tử ba tuổi, hơn nữa hần còn là biểu đệ của nàng, thấy Lục Linh Lung lại muốn xông tới, Giang Diệu bèn lập tức tiến lên che chở cho Kiều Nguyên Bảo ở phía trước.

Lục Linh Lung nhìn Giang Diệu, tức giận nói: “Ngươi cút ra chỗ khác!”

Nàng hôm nay nhất định phải giáo huấn tên mập này, xem là hần đáng giá hay là nàng đáng giá.

Giang Diệu nhìn Lục Linh Lung trước mặt mới chỉ có bảy tuổi, trong đầu liền nghĩ đến đời trước Lục Linh Lung bộ dáng ương ngạnh, hung ác. Khi đó cho dù nàng và Lục Hành Chu sắp thành thân, nhưng cũng rất ít khi gặp gỡ Lục Linh Lung. Nếu không phải lúc ấy Lục Linh Lung đã lập gia đình, thì nàng còn đang có

ý định trì hoãn thành thân với Lục Hành Chu. Loại cô em chồng trái tính, trái nết như này, nàng làm sao có thể yêu thích được.

Mà hôm qua Kiều Nguyên Bảo vừa bị dọa cho kinh sợ, thì hôm nay nàng không thể để hấn bị Lục Linh Lung bắt nạt.

Giang Diệu trầm mặt không nói, gắt gao che chở cho Kiều Nguyên Bảo.

Lúc trước Mạnh thị từng nhiều nhắc nhở Lục Linh Lung, không thể đắc tội với Giang Diệu, nhưng tiểu hài tử càng nhắc nhở thì càng nghe không lọt tai. Hiện nay Lục Linh Lung đã đem lời nói của Mạnh thị như gió thổi bên tai, nàng liền hung hăng tiến lên nắm lấy vai Giang Diệu, chuẩn bị đẩy người.

Từ bé thân thể Giang Diệu đã yếu đuối, đời trước bên người ngoài ba ca ca còn có cha mẹ thương yêu, người bên ngoài đến một sợi tóc của nàng cũng không chạm đến được, ngoại trừ cái chết mặc danh kỳ diệu, thì nàng thật sự chưa từng trải qua uỷ khuất gì.

Khi thấy Lục Linh Lung muốn đẩy nàng, nàng liền nhanh chóng ôm chặt lấy thân thể Lục Linh Lung, cả hai tiểu thân thể liền đồng thời ngã trên mặt đất.

Hai tiểu cô nương sáu, bảy tuổi, liền cứ như thế lăn lộn trên mặt đất lôi kéo lẫn nhau.

Lục Linh Lung lớn tuổi hơn nên khí lực cũng lớn hơn, tự nhiên có ưu thế. Vừa nãy nàng bị bất ngờ, không nghĩ tới là Giang Diệu sẽ đột nhiên ôm lấy nàng, hại nàng không kịp chuẩn bị nên đồng thời ngã chống vó cùng nhau, trong lòng nàng càng điên cuồng tức giận, nàng liền đè lên trên người Giang Diệu rồi mạnh mẽ giữ lấy cánh tay của nàng ấy.

Cánh tay của Giang Diệu bị Lục Linh Lung nắm đến đau đớn, ngay sau đó nàng liền cắn chặt răng lại, rồi dùng đầu nhỏ đập “Cốp” một cái thật mạnh về phía mặt của Lục Linh Lung.

Hừ... Đánh nhau thôi mà, ai mà chẳng biết chứ!

Nhìn Lục Linh Lung dường như bị nàng đập đến choáng váng mặt mày, nàng liền nhanh chóng đẩy nàng ta ngã ra phía sau, sau đó thân thể cấp tốc cưỡi lên trên eo của Lục Linh Lung, rồi quay về phía Kiều Nguyên Bảo đang gào khóc ở bên cạnh, nói:

“Đừng khóc, mau mau qua đây.”

Kiều Nguyên Bảo oan ức xoa xoa nước mắt trên mặt, nhìn thấy Giang Diệu đang cười trên người Lục Linh Lung, thời điểm Lục Linh Lung giãy dụa muốn tránh thoát, hấn mới đột nhiên hiểu ra, lập tức giơ tiểu chân ngắn “Thịch thịch thịch” chạy tới, sau đó liền ngồi lên trên người Lục Linh Lung, còn cái mũi nhỏ của hấn thì chống vào mặt nàng ta.

Kiều Nguyên Bảo tuy rằng chỉ có ba tuổi, nhưng cân nặng thì khỏi phải bàn, chỉ cần nghiêng người đè ép lên Lục Linh Lung một chút, thân thể Lục Linh Lung không thể nhúc nhích nửa phần.

Kiều Nguyên Bảo khóc đến khuôn mặt đỏ bừng, nhưng hiện nay ngồi ở trên người Lục Linh Lung, rồi lại liếc mắt nhìn tiểu biểu tỷ ở phía đối diện đang ngồi trên eo Lục Linh Lung, con mắt hồng hồng ngưỡng mộ nói:

“Tiểu biểu tỷ thật lợi hại.”

Ở trong ấn tượng của Kiều Nguyên Bảo, thỳ tiểu biểu tỷ này của hấn vẫn luôn là một bộ dáng mảnh mai yếu đuối, gió thổi nhẹ liền bay, nhưng không ngờ lại đánh nhau lợi hại như vậy.

Hôm nay Giang Diệu được Kiều Thị chuẩn bị cho một thân trang phục tỉ mỉ đẹp để xuất môn, nhưng hiện nay dây buộc hai búi tóc đều bị kéo xuống, cây trâm châu hoa thì rơi rải rác ở một chỗ, trên cổ chiếc vòng vàng cũng bị lệch đi, còn quần áo thì lộn xộn nhăn nhúm.

Tiêu hao quá nhiều thể lực, Giang Diệu không ngừng thở hồng hộc, trên trán cũng là đầm đìa mồ hôi, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng bừng. Đời trước, bởi vì ốm yếu nên nàng cả đời làm nữ tử ngoan ngoãn, đối với tất cả mọi chuyện đều dừng dừng chứ đừng nói đến cùng người khác tranh chấp. Trong ba ca ca thì chỉ có Tam ca của nàng là không giống ai, từ bé đã thích đánh nhau. Mỗi lần xem cha giáo huấn Tam ca, nàng ngoại trừ

đau lòng Tam ca thý kỳ thực còn có chút ước ao, ước ao thân thể nàng khoẻ mạnh để có thể đánh nhau với người khác.

Bây giờ nàng có thể đánh nhau rồi.

Giang Diệu toét miệng cười, lộ ra hai cái răng cửa bị rụng, trong lòng rất vui vẻ hài lòng, nàng liền giơ tay nhỏ bé vòng qua người tiểu biểu đệ, hướng về phía Lục Linh Lung nắm lấy tóc trên đầu nàng ta, dọa: “Sau này ngươi còn dám bắt nạt Nguyên Bảo, ta gặp ngươi một lần đánh một lần!!!”

“A...a...” Lục Linh Lung ồn ào dường như sắp khóc.

Kiều Nguyên Bảo cũng một mặt dọa dẫm, vươn người lên nắm quả đấm nhỏ phụ hoạ theo Giang Diệu, uốn éo miệng nhỏ nói:

“Đúng, gặp ngươi một lần, đánh một lần!”

Sau đó hắn nhìn thấy cái trán của tiểu biểu tỷ hồng hồng vì đánh Lục Linh Lung, cảm thấy tức giận, liền nhanh chóng thả hai quả rắm “phốc phốc” lên mặt Lục Linh Lung.

Lục Linh Lung ở dưới thân Kiều Nguyên Bảo, nhất thời hít phải mùi rắm liền không chịu được sau đó “Oa...Oa” khóc lên.

•

Tại Như ý đường.

Lão vương phi nhìn Lục Linh Lung trong lòng ngực Mạnh thị, quần áo lộn xộn, tóc tai bù xù, hai mắt sưng đỏ, nước mắt giàn giụa trên mặt, bờ vai nhỏ run run như oan ức.

Rồi lại quay sang nhìn Giang Diệu trong lòng Kiều Thị. Hiện nay hai búi tóc nọ hoa trên đầu cũng rối loạn, ở gương mặt phấn nộn kia, trên cái trán mềm mại liền sưng một cục như quả ổi, nhưng nàng vẫn ngẩng cao đầu không hề khóc.

Da dẻ tiểu nữ oa trắng như tuyết, càng làm nổi bật cục u xanh tím dữ tợn, khiến người nhìn đau lòng vô cùng.

Nhìn Kiều Thị ánh mắt đau lòng, Lão vương phi là người từng trải cũng có thể hiểu được, nhanh chóng quay về phía Lục Linh Lung quát lớn: “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Lão vương phi hét một tiếng, Lục Linh Lung giật mình, chôn cả người vào trong lòng ngực Mạnh thị nức nở.

Mạnh thị lẳng lặng đứng thẳng, mặt ủ mày chau. Tuy đau lòng nữ nhi, nhưng ở trước mặt Lão vương phi, nàng xưa nay không dám lỗ mãng. Mạnh thị hiểu được, chuyện ngày hôm nay không quan tâm Lão vương phi có đứng bên nàng hay không, việc trách phạt chắc chắn là nữ nhi của nàng.

Mạnh thị hít một hơi thật sâu, sau đó hướng về phía Lão vương phi cười làm lành nói: “Tiểu hài tử đánh lộn cũng không phải việc gì lớn, chỉ là làm bị thương Giang tiểu thư, là Linh Lung không đúng. Tóm lại so với Giang tiểu thư thì Linh Lung lớn hơn một tuổi, nên nhường chút mới là....”

Mạnh thị dáng vẻ thiện lương rộng lượng, cúi đầu nhìn Lục Linh Lung, nói:

“...Linh Lung nói xin lỗi Giang muội muội đi, được không?”

Lục Linh Lung chịu oan ức lớn như vậy, làm sao chịu xin lỗi? Lại còn so sánh nàng lớn tuổi hơn phải nhường, mà ngay cả Giang Diệu gây yếu như thể nàng đều đánh không lại, vậy còn mặt mũi nào nữa? Lục Linh Lung sĩ diện, chết sống cũng không chịu xin lỗi.

Trong lòng Mạnh thị âm thầm mắng một câu “Ngu xuẩn”, nữ nhi này đúng là thật sự bị nàng chiều hư rồi! Cũng không biết nhìn một chút hôm nay là loại tình huống gì, thật sự khiến người đau đầu.

Sắc mặt Lão vương phi thấy thái độ như thế của Lục Linh Lung đột nhiên hơi đổi một chút.

Lúc này, Kiều Nguyên Bảo đang được Trương thị ôm liền mở miệng nói chuyện.

Kiều Nguyên Bảo nhỏ tuổi nhất, to béo nhất, cũng là một trong ba hài tử tham gia đánh nhau ngày hôm nay, nhưng ngay cả lông tóc đều không bị tổn hại, ngoại trừ khuôn mặt mập mạp còn vương chút nước mắt, ngoài ra không nhìn ra những cái khác. Kiều Nguyên Bảo nắm chặt quả đấm nhỏ, khuôn mặt mập mạp tràn đầy chăm chú, lên án nói:

“Vừa nãy Bảo Bảo cũng tiểu biểu tỷ đi thăm Đại ca ca trở về, sau đó nàng ấy bỗng nhiên xuất hiện...” Kiều Nguyên Bảo giơ một ngón tay lên chỉ chỉ Lục Linh Lung, giọng kích động nói tiếp: “Sau đó nàng ấy đẩy Bảo Bảo ngã xuống đất, tiểu biểu tỷ liền đến che ở trước cho Bảo Bảo, sau đó nàng ấy liền bắt nạt cả tiểu biểu tỷ...”

Kiều Nguyên Bảo tuy rằng chỉ có ba tuổi, nhưng chuyện này lại kể rất rõ ràng.

Lão vương phi nghe xong, sắc mặt lại càng khó coi, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lý ma ma. Lý ma ma chính mắt thấy chuyện đã xảy ra, liền hướng về phía Lão vương phi gật gật đầu. Lời Kiều Nguyên Bảo nói đúng là sự thật, xác thực Lục Linh Lung không có lý do mà đi bắt nạt người ta.

Vóc dáng Lục Linh Lung so với nữ hài tử cùng tuổi thì cao hơn một chút, mà Giang Diệu đây lại thấp bé, mảnh mai, hơn nữa còn ốm yếu như cái ẩm sắc thuốc, Lục Linh Lung muốn bắt nạt người ta thì Giang Diệu đúng là người chịu thiệt.

Lão vương phi hít sâu một hơi, hướng về phía Lục Linh Lung quát: “Thứ hỗn láo, còn không mau xin lỗi.”

Đây là Lão vương phi đã thực sự nổi giận.

Mạnh thị nhìn, tim gan đều run rẩy. Phải biết, Tuyên Vương phủ này, tuyệt đối không được đối nghịch Lão vương phi, nếu không thì phải nhận hậu quả lớn. Mạnh thị giơ tay lên bấm bấm vào cánh tay của nữ nhi. Lục Linh Lung bị đau, đang muốn khóc lên, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của mẫu thân liền sợ đến im tít lại.

Lục Linh Lung oan ức cực kỳ, nhưng đến cùng cũng không dám làm điều đại dột quá mức, nàng khịt khịt cái mũi mấy cái, rồi đi tới trước mặt Kiều Thị cùng Giang Diệu, nhìn tiểu nữ oa kiều kiều nhược nhược trước mặt này, không còn nửa điểm hung hãn khi cười trên người nàng, người khác nhìn thì không biết, nhưng nàng thì đã biết rõ, Giang Diệu nhìn gầy yếu nhưng kỳ thực lợi hại lắm.

Lục Linh Lung cực kỳ hận Giang Diệu, nhưng vẫn bắt buộc phải nói: “Giang muội muội, xin lỗi.”

Cái trán của Giang Diệu hiện giờ đang rất đau, từ nãy nàng nhất thời vùng lên, chỉ hưng phấn muốn đem Lục Linh Lung đánh cho một trận, giúp Nguyên Bảo hả giận, tuy rằng đập cho Lục Linh Lung kêu gào thật to, nhưng bản thân cái trán của nàng cũng sưng u một cục, vô cùng đau đớn đây.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Giang Diệu lặng thinh, không để ý đến Lục Linh Lung, mà xoay người oan ức ôm lấy cổ của mẫu thân, một bộ dáng không muốn phản ứng Lục Linh Lung.

Tiểu hài tử có thể tùy hứng, huống hồ là người chịu ủy khuất. Lục Linh Lung bắt buộc phải xin lỗi, nàng dễ dàng tha thứ, đó mới là đối trá.

35. Chương 35: Bị Phạt

edit: Phương Moe

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Diệu tỏ vẻ hờ hững, không có một chút nào vì câu nói xin lỗi đơn giản của Lục Linh Lung mà thay đổi sắc mặt. Hai cánh tay nhỏ ôm thật chặt cổ mẫu thân, thật lâu vẫn không lên tiếng. Muốn so nuôi chiều cùng nàng thì Lục Linh Lung còn kém nhiều lắm.

Kiều Thị ôm nữ nhi kiều kiều nhược nhược trong lòng, nghĩ đến vừa nãy nữ nhi một thân chật vật được đưa đến đây, trên cái trán còn sưng một cục lớn như vậy, lòng nàng đều đau như nhỏ máu. Tuy nói hôm nay đến để cảm ơn Lục Lưu, nhưng nữ nhi này của nàng cũng không thể tự dưng bị bắt nạt như thế này được.

Kiều Thị cho rằng nữ nhi bị Lục Linh Lung bắt nạt cũng là hợp tình hợp lý. Giang Diệu dáng dấp nhỏ bé, mà Lục Linh Lung lại lớn tuổi hơn, vóc người to cao hơn, người tinh tường nhìn vào đều biết ai là người chịu thiệt.

Hiện giờ nữ nhi lại không lên tiếng, nên Kiều Thị càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, Lục Linh Lung này tuổi còn nhỏ như vậy mà đã ngang ngược không biết lý lẽ, cũng chỉ là con thứ sinh ra thôi mà làm như chính mình rất là cao quý??

Những chuyện liên quan đến nữ nhi, từ xưa đến nay Kiều Thị đều không chịu nhường nhịn.

Lão vương phi biết được chất gái Lục Linh Lung này có bao nhiêu nuông chiều, trong ngày thường đã bắt nạt không ít người. Vào lúc này Lão vương phi liền đứng dậy đi tới bên cạnh Kiều Thị, nhìn Giang Diệu trong lòng ngực Kiều Thị, sau đó giơ tay ra vuốt ve đầu nhỏ của nàng, nói: “Hài tử ngoan, phải chịu oan ức rồi.”

Giang Diệu nghe vậy, xoay người lại, đôi mắt to ngập nước nhìn Lão vương phi một chút. Đối với lão nhân gia, nàng từ xưa đến nay luôn tôn trọng. Nàng mấp máy môi, âm thanh mềm mại nói: “Diệu Diệu không có chuyện gì.” Lục Linh Lung ngang ngược không biết lý lẽ là một chuyện, Lão vương phi hoà ái dễ gần lại là một chuyện khác, chỉ là... Nghĩ đến Lão vương phi không còn bao nhiêu thời gian sống, nàng thực sự không đành lòng tăng thêm chuyện phiền lòng cho người.

Lão vương phi là người nói lý. Chuyện này hôm nay xác thực là Lục Linh Lung không đúng, tất nhiên nên thành tâm xin lỗi. Ánh mắt Lão vương phi nhìn Giang Diệu từ ái, sau đó thời điểm nhìn về phía Lục Linh Lung mới trở nên lạnh lẽo một chút.

Mạnh thị nhìn thấy ánh mắt này của Lão vương phi, liền hiểu được người không hài lòng, vội vàng hướng về phía Lục Linh Lung quát: “Nói lớn tiếng một chút.”

Về mặt Lục Linh Lung rất không tình nguyện. Giang Diệu này rõ ràng là tiểu nha đầu khó chơi, hơn nữa còn lôi kéo Kiều Nguyên Bảo cười lên người nàng—— nghĩ đến vừa nãy Kiều Nguyên Bảo còn đánh rắm lên mặt nàng, nàng hận không thể đánh cho tên mập kia một trận như tử.

Chỉ là... Từ trước đến nay Lục Linh Lung chưa từng thấy mẫu thân có vẻ mặt căng thẳng như vậy. Con mắt Lục Linh Lung rưng rưng, nhìn tiểu cô nương phía trước mặt quần áo chật vật nhưng thần thái lạnh nhạt, nói: “Xin lỗi, là ta không đúng, hi vọng Giang muội muội có thể tha thứ cho ta, xin lỗi...”

Âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, nghe vào thấy đáng thương biết bao nhiêu.

Trong lòng Kiều Thị còn chưa hết giận, nhưng hôm nay thái độ của Lão vương phi công chính, nên trong lòng nàng cũng thoáng thoải mái một chút.

Xử lý xong chuyện này, Trương thị cùng Kiều Thị rời khỏi Như Ý đường của Lão vương phi, sau đó chuẩn bị về phủ.

Khi hai người kia vừa rời khỏi, Mạnh thị liền dẫn Lục Linh Lung đến trước mặt Lão vương phi. Mạnh thị vuốt vuốt ngực một cái, thoáng thở phào nhẹ nhõm. May mà Kiều Thị không có tính toán, chuyện này coi như đã xong, nói lời xin lỗi cũng không sao cả, chỉ cần nữ nhi không bị thương ngoài da thì nói mấy lần xin lỗi đều được.

Người đi rồi, Lão vương phi mới quay sang bên cạnh Lý ma ma nói:

“Mang roi đến đây, xử theo gia pháp.”

Lời này vừa dứt, hai mắt Mạnh thị liền trợn to, nàng ngăn cả người, sau đó “Bịch” một tiếng quỳ xuống, vội vàng nói:

“Tổ mẫu, xin tổ mẫu bớt giận.”

Lục Linh Lung vừa nghe xong, cũng “Oa” một tiếng khóc lên, hai tay ôm chặt lấy cánh tay Mạnh thị, sợ khiếp vía.

Lão vương phi lại nói: “Không có quy củ, đúng là hết thuốc chữa, đứa nhỏ này làm sai chuyện, nên bị trừng phạt.”

Mạnh thị biết được Lão vương phi đã quyết phạt thì sẽ không vì lý do gì mà bỏ qua, dù là nàng đau lòng nữ nhi, nhưng vào lúc này cũng không dám chọc giận thêm Lão vương phi. Mạnh thị rưng rưng nắm lấy tay của Lục Linh Lung, nhìn Lục Linh Lung sống chết không chịu mở bàn tay ra, nàng đành ôn nhu dỗ: “Linh Lung ngoan, rất nhanh sẽ xong thôi.”

“Nương, không muốn, không muốn...” Lục Linh Lung lúc này mới thật sự biết sợ, con mắt mở thật to, nước mắt rì rào lăn xuống, gắt gao cắn môi, không chịu mở lòng bàn tay ra.

Tạ Nhân đang đứng chờ ở bên ngoài Như Ý đường, đến khi thấy Mạnh thị ôm Lục Linh Lung đi ra, liền chạy lên nghênh tiếp.

Nàng thấy Lục Linh Lung ở trong lòng ngực Mạnh thị nức nở, một đôi tay mở ra, lòng bàn tay đều sưng đỏ, nhìn thấy mà giật mình. Tạ Nhân nhìn, tâm liền run rẩy, sau đó mới ân cần nói: “Linh Lung, người không sao chứ...”

Lục Linh Lung vẫn cứ gào khóc, dường như đã khóc rất lâu, cũng không để ý tới Tạ Nhân.

Mạnh thị cúi đầu, liếc mắt nhìn tiểu cô nương trước mặt, thấy nàng mặc một chiếc nhu quần màu xanh nhạt, tóc chải quăn phát, dáng dấp đẹp đẽ. Mạnh thị đã nghe nha hoàn nói qua, thời điểm nữ nhi muốn động thủ giáo huấn tên mập kia thì Tạ Nhân đã khuyên bảo nữ nhi. Mạnh thị biết tính tình nữ nhi dễ bị kích động nên bên người nữ nhi rất cần có người luôn nhắc nhở.

Tạ Nhân này còn nhỏ tuổi như vậy mà đã biết tính toán, nếu lợi dụng thoả đáng thì cũng là một chuyện tốt.

Mạnh thị nói: “Sau này, nếu có thời gian rảnh, liền đến chơi cùng Linh Lung nhiều một chút.”

Hai con mắt Tạ Nhân nhất thời sáng lên, biết được điều này có ý nghĩa gì, nhưng vào lúc này Lục Linh Lung mới bị trừng phạt, nàng không nên tỏ ra quá mức hài lòng, liền mím môi, ngoan ngoãn gật đầu nói: “Cảm tạ phu nhân, Nhân nhi sẽ thường xuyên đến chơi đùa cùng Linh Lung.”

- Bên trong xe ngựa, Kiều Thị đau lòng ôm nữ nhi. Một bên Trương thị cũng nói: “Lục Linh Lung này quả thực quá thô bạo.”

Kiều Thị cùng đại tẩu Trương thị quan hệ xưa nay vốn tốt, nên nàng cũng không có cái gì phải giữ kẽ, nàng nói: “Nếu không phải vì nể mặt Lão vương phi ở phía trên, muội làm sao có thể bỏ qua cho nha đầu kia được.” Ấn tượng lúc trước của Kiều Thị với Lục Linh Lung đã không tốt, bây giờ náo loạn ra cả chuyện này, đúng là càng nhìn càng thấy ghét.

Kiều Nguyên Bảo nhìn trên đầu của tiểu biểu tỷ u lên một cục, đau lòng nói: “Nhờ có tiểu biểu tỷ bảo vệ Bảo Bảo, nếu không thì Bảo Bảo đã bị nữ nhân xấu kia bắt nạt rồi.” Hắn hừ hừ một tiếng, con mắt chớp chớp nói tiếp: “Có điều tiểu biểu tỷ cũng thật lợi hại, đem cái người xấu xí kia đánh ngã, sau đó biểu tỷ cười lên như cười ngựa, Bảo Bảo cũng chạy tới cười.”

Ngược lại nghe xong lời này hai vị mẫu thân đều cảm thấy kinh ngạc. Kiều Thị cúi đầu nhìn nữ nhi đang yên lặng, không nhận được hỏi: “Diệu Diệu không phải bị Lục Linh Lung bắt nạt?”

Chuyện hôm nay mặc dù chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với Giang Diệu mà nói thì là chuyện cực kỳ lý thú và thoải mái. Giang Diệu mặt mày nhiễm ý cười, khéo miệng mềm mại nói: “Cha cùng các ca ca có công phụ lợi hại như vậy, Diệu Diệu làm sao có thể để họ mất mặt chứ!” Tiểu nữ oa âm thanh giòn tan, nói rất là đắc ý.

Trương thị nghe xong, không nhận được quay về Kiều thị cười: “Diệu Diệu giống hệt muội khi còn bé, không bao giờ để mình chịu thiệt thòi.”

Giang Diệu nghiêng đầu, mắt long lanh nhìn Trương thị nói: “Ý của mẹ là nương khi còn bé cũng cùng người khác đánh nhau sao?”

Trương thị cười cười: “Còn không phải sao, mẫu thân của con nhìn mảnh mai vậy thôi, nhưng đánh nhau rất lợi hại đó.”

Kiều Nguyên Bảo nghe thấy mẫu thân nói vậy, cảm thấy thật vui vẻ liền vung vẩy cánh tay, hoan hô nói: “Cô thật lợi hại.”

Cứ như vậy mà trò chuyện vui vẻ, bầu không khí bên trong xe ngựa lập tức liền thoải mái.

Kiều Thị cũng nghĩ lại chuyện hồi bé, nàng cảm giác dường như mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng hôm nay nàng đã là mẹ của bốn hài tử. Thời gian quả thật trôi qua thật nhanh.

Đem Trương thị cùng Kiều Nguyên Bảo trở về phủ, Kiều Thị và Giang Diệu mới trở về Trấn Quốc Công phủ. Vừa mới tiến vào tiền sảnh thì Giang Diệu đã thấy ba ca ca vừa mới tan học trở về.

Ba huynh đệ nhìn thấy trên trán muội muội bảo bối có cục u xanh tím, sau khi nghe mẫu thân kể lại sự tình, mỗi một người đều nóng như lửa muốn đến Tuyên Vương phủ tính sổ.

Kiều Thị thấy thế lập tức nói: “Các con không được làm càn.”

Giang Thừa Ngạn bĩu môi, nhìn muội muội mà tâm đau dữ dội, lầm bầm nói: “Vậy chúng ta cứ để cho Diệu Diệu bị bắt nạt như vậy sao? Nương, Diệu Diệu mất đi một cọng tóc thôi, huynh đệ bọn con cũng thấy đau lòng, bây giờ còn bị đánh thành như vậy...” Giang Thừa Ngạn cương quyết nói tiếp: “Không quan tâm sau đó mẫu thân sẽ phạt nhi tử như thế nào, hôm nay nhi tử nhất định phải đòi lại công đạo cho Diệu Diệu. Lục Linh Lung là tiểu cô nương, vậy được rồi, nhi tử không động tay chân với nàng ta, chỉ dọa nàng ta một trận, vậy được chứ?”

Hai người Giang Thừa Nhượng và Giang Thừa Hứa đều có sắc mặt không được tốt, ai cũng không lên tiếng, nhưng trong lòng đều ngầm đồng ý với Giang Thừa Ngạn đi báo thù cho muội muội. Ba huynh đệ đều đọc sách thánh hiền, hiểu quân tử chi đạo, nhưng nếu sự tình liên quan đến muội muội bảo bối, từng người từng người sớm đã đem quân tử quên sạch sành sanh.

Kiều Thị nhìn liền phiền lòng, hướng về ba nhi tử phát phát tay, nói: “Được rồi, các con nhanh về phòng ôn bài đi. Nếu ai dám xuất môn, thì không cần trở về nữa.”

Kiều Thị đem ba huynh đệ đuổi đi, mới ôm nữ nhi đến tịnh thất tắm rửa một phen. Lúc trước ở Tuyên Vương phủ cũng đã sửa soạn qua, trên trán cũng đã bôi thuốc, nhưng tóm lại vẫn quá vội vàng. Hiện nay Kiều Thị cởi xiêm y của nữ nhi ra, nhìn thấy trên cánh tay cũng một mảng xanh tím, nhất thời liền đau lòng rơi lệ.

Giang Diệu tha thiết nhìn Kiều Thị, biết mẫu thân đau lòng cho nàng biết bao nhiêu, vội vàng giơ tay nhỏ lên xoa xoa nước mắt của Kiều Thị, an ủi:

“Nương đừng khóc, Diệu Diệu không đau.” Rồi nàng lại nghịch ngợm nháy mắt mấy cái nói: “Lục Linh Lung đánh nữ nhi, nữ nhi đều đánh trả lại nàng tất cả, nàng khẳng định còn bị đau hơn cả nữ nhi đó.” Đều đánh nhau thành như vậy, nàng nơi nào còn ở đấy mà giảng đạo lý với Lục Linh Lung, nàng ta dám đánh nàng một cái thì nàng đánh lại nàng ta ba cái, nàng mới không muốn mình chịu thiệt thòi.

Kiều Thị nín khóc mỉm cười, giơ tay lên nhéo nhéo chóp mũi nữ nhi, nói: “Ngươi nha...vẫn còn nghịch ngợm được....”

Giang Diệu tươi cười, vùi đầu nhỏ vào trong lồng ngực Kiều Thị, không để ý liền đụng vào cục u trên trán, mới nhú mày kêu rên một tiếng.

•

Thời điểm Lục Lưu nghe được tin tức, lập tức vội vàng thay đổi xiêm y, chạy đến Như Ý đường, nhưng đến nơi thì Kiều Thị và Trương thị đã đi rồi.

Lão vương phi nhìn Tôn nhi vội vã tiến vào, thấy gương mặt tuần tú đều tái nhợt, trắng xám, liền nhớ đến hôm qua cả cánh tay Tôn nhi nhuộm đầy máu, nghĩ đến liền cảm thấy đau văng mắt hoa, tâm đau thành một đoàn. Lão vương phi tiến lên trách cứ, nói: “Đều đã bị thương thành ra như vậy, con còn chạy tới đây làm gì?” Tuy Lão vương phi giọng điệu trách cứ, nhưng bên trong là đầy thân thiết quan tâm.

Lục Lưu diện một thân bạch y, dáng người cao to, chi lan ngọc thụ, tuy mới mười bốn nhưng khí độ trên người thì hài tử cùng lứa hoàn toàn không thể so sánh được. Hắn môi mỏng khê mím, khuôn mặt thật là trắng nõn, hướng về phía Lão vương phi hành lễ, sau đó mới nói: “Tôn nhi nghe nói hôm nay Giang tiểu thư xảy ra chút chuyện, nên mới muốn đến đây nhìn nàng một chút.”

Người nằm ở phòng ngủ dưỡng bệnh, mà tin tức đúng là linh thông, Lão vương phi thở dài nói: “Cũng không có gì đáng ngại, chỉ là trên trán bị sưng u một cục, tiểu hài tử da dễ phẩn nộ nên nhìn hơi đáng sợ một chút, nhưng xẹp xuống là sẽ không sao.”

Nhắc tới chuyện này, Lão vương phi cũng phiền lòng: “đứa nhỏ Linh Lung này ta cũng đã giáo huấn, ngày sau sẽ không dám lại đi bắt nạt người ta...”

Nói xong, Lão vương phi mới cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn Tôn nhi từ xưa đến nay tính tình luôn lạnh nhạt, hỏi: “Từ khi nào mà con lại quan tâm tới tiểu nha đầu kia hả?”

Lão vương phi lại nghĩ tới lần trước, tiểu nha đầu kia bị rơi xuống nước cũng là Tôn nhi của nàng cứu, khiến trong lòng nàng không khỏi hiếu kỳ về tình cảm mà Tôn nhi giành cho tiểu nha đầu kia.

Đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lão vương phi, Lục Lưu không hề né tránh. Hắn môi mỏng khẽ mím, đôi mắt thoảng ngược ngược, giọng điệu có chút ấp úng, nhàn nhạt nói: “Tôn nhi... Tôn nhi chẳng qua là cảm thấy... Nàng rất đáng yêu, người gặp người thích.”

36. Chương 36: Đau Lòng

edit: Phương Moe

Hôm nay nữ nhi chịu uỷ khuất, bữa tối Kiều Thị ăn đều không thấy ngon miệng. Giang Chính Mậu đau lòng thê tử, liền dặn dò nha hoàn chuẩn bị sẵn bữa ăn khuya. Chờ đến khi Kiều Thị từ Cẩm Tú viện của nữ nhi trở lại, vào trong phòng đã thấy Giang Chính Mậu một thân y phục lụa tơ tằm xanh ngọc thêu chữ vạn, đang ngồi chờ ở trên ghế thái sư.

Ngũ quan Giang Chính Mậu tuần mỹ kiên cường, vẻ mặt vốn là hồ hững nhưng vừa thấy được thê tử đi vào, nhất thời lộ ra vẻ ôn hoà, tiến lên nắm lấy bàn tay mềm mại của thê tử, hỏi: “Diệu Diệu ngủ rồi?”

Kiều Thị gật đầu, liếc mắt nhìn bàn ăn khuya, mỉm cười nhìn Giang Chính Mậu: “Chàng biết thiếp không ăn khuya mà.” Giang Chính Mậu thường ngày công vụ bề bộn, có lúc bận bịu đến nửa đêm mới từ thư phòng đi ra, Kiều Thị sẽ chuẩn bị cho hắn đồ ăn khuya, còn nếu hắn không bận bịu thì phu thê hai người đều sẽ không ăn khuya. Mà ngày hôm nay, Giang Chính Mậu mới ở thư phòng một chút đã trở về phòng ngủ, phần ăn khuya này hiển nhiên không phải để cho hắn ăn. Kiều Thị biết phu quân của mình tuy là nam nhân lăm lăm liệt liệt, có chút bá đạo, nhưng đối với thê tử là nàng thì đặc biệt quan tâm tỉ mỉ cùng yêu chiều.

Phần ăn khuya này là phu quân chuẩn bị cho nàng.

Chỉ là Kiều Thị thích chưng diện làm đẹp, vì vậy để giữ cho vóc dáng được thon gọn yếu điệu, từ mười mấy tuổi nàng đã bắt đầu hạn chế các loại thức ăn dễ béo, trong ngày thường mấy món điểm tâm ngọt nàng cũng không động vào một chút, chứ đừng nói là ăn khuya.

Giang Chính Mậu tất nhiên là hiểu thê tử, nhưng vẫn không buông tha, hắn dỗ dành thê tử: “Buổi tối nàng ăn không nhiều, giờ nhiều hay ít thì cũng ăn một chút, nhé?”

Kiều Thị suy nghĩ một chút, vẫn là không phụ sự quan tâm của Giang Chính Mậu, ngồi xuống bắt đầu ăn. May mà phu quân là người tỉ mỉ, nên đồ ăn chuẩn bị cũng không quá ngọt ngấy. Kiều Thị ăn hết nửa bát tổ yến cũng với bánh táo đỏ, xong rồi phu thê hai người mới đi vào nghỉ ngơi.

Sau khi vận động trên giường một trận thoải mái, Giang Chính Mậu ôm thê tử như phù dung vào trong ngực, hôn một cái lên tóc mai nàng, âm thanh trầm thấp dễ nghe nói: “Nàng đừng suy nghĩ nhiều, ngủ sớm một chút.”

Kiều Thị gật đầu, ôm lấy cánh tay phu quân, nói: “Có điều hôm nay hành động của Diệu Diệu làm cho thiếp thật bất ngờ. Lục Linh Lung kia so với Diệu Diệu lớn hơn một tuổi, thân thể cũng khoẻ mạnh hơn, không ngờ nàng lại bị Diệu Diệu đánh ngã...”

Tuy nói đánh nhau là không đúng, đặc biệt là cô nương gia, phải nên đoan trang hiền thực. Các gia đình giàu có trong kinh thành, gia đình nào mà không từ nhỏ đã bồi dưỡng nữ nhi thành có tri thức, hiểu lễ nghĩa? Nhưng trong giọng điệu này của Kiều Thị thì vui mừng là chiếm đa số, hiển nhiên không bởi vì nữ nhi hôm nay có cử chỉ thô tục mà tức giận.

Kiều Thị ngẩng mặt lên nhìn phu quân, hai gò má hồng hồng, đáy mắt mỉm cười nói: “Diệu Diệu thân thể không tốt, thiếp không cầu nàng sau này được hưởng nhiều vinh hoa phú quý, chỉ mong nàng khoẻ mạnh, nhưng nàng luôn được chàng và ba nhi tử che chở bảo vệ, thiếp càng lo lắng ngày sau nàng không thể biết bảo vệ chính mình, bây giờ ngược lại thì tốt rồi, thiếp có thể thấy Diệu Diệu chúng ta có năng lực tự bảo vệ mình.”

Cái gì mà thiện lương, cái gì rộng lượng, nàng mặc kệ, nàng chỉ cần nữ nhi không bị một chút oan ức.

Giang Chính Mậu giơ tay vuốt ve mặt thê tử, cười nói: “Diệu Diệu giống nàng!”

Điều này hiển nhiên không phải khen ngợi, mà là hấn trâu trọc nàng.

Lúc này sắc mặt Kiều Thị liền ngưng ngùng.

Nàng cùng thanh mai trúc mã yêu nhau rồi thành thân, đây là chuyện tốt, nhưng cũng có chỗ không tốt, ví dụ như mấy chuyện khi còn bé, từng việc, từng việc đều không gạt được hấn, ngày sau còn bị hấn lôi ra trâu trọc.

Kiều Thị không muốn thảo luận cái đề tài này, vươn tay ra véo vào eo hấn một cái, nhưng Giang Chính Mậu từ thừa nhỏ đã luyện võ, trên người đều cứng rắn, trên bụng cũng là sáu múi chình tề, bên ngoài nhìn nho nhã thư sinh, nhưng bên trong là một bộ dáng vóc săn chắc, cường tráng.

Kiều Thị thu tay về, lườm hấn một cái, nói tiếp: “Ngược lại thiếp cảm thấy Diệu Diệu như vậy rất tốt. Bảo bối của chúng ta, ai cũng đều không được phép bắt nạt.”

“Đúng, không cho bắt nạt.” Giang Chính Mậu phụ hoạ theo thê tử, sau đó lại hỏi: “Hôm nay nàng và đại tẩu đi Tuyên Vương phủ, vậy thương thể của Tuyên thể tử sao rồi?”

Hỏi đến chính sự, vẻ mặt Kiều Thị cũng nghĩ lại một chút, nàng nói: “Thiếp cũng chưa thấy người, chỉ cho Diệu Diệu cùng Nguyên Bảo đến thăm, nghe nói vẫn nằm trên giường dưỡng bệnh, thương thể không nhẹ. Phu quân...hôm qua chàng cũng nói rồi, trên cánh tay Tuyên thể tử toàn máu, thương thể như vậy, thiếp e rằng không nhanh như vậy mà khỏi được.”

Nói tới Lục Lưu, Kiều Thị không nhịn được lại tán thưởng một phen, nàng nói:

“Nếu ngày sau Diệu Diệu của chúng ta thành thân, có thể gả cho một phu quân như Lục Lưu, thiếp cũng không có gì phải lo lắng nữa.”

Giang Chính Mậu nghe thê tử nói thế nhưng mày nhíu lại, nói:

“Hơi lớn tuổi chút.” Ngữ khí tỏ vẻ ghét bỏ.

Nhưng nhân gia người ta mới là thiếu niên mười bốn tuổi thôi nha!

Kiều Thị không nhịn được cười. Nàng chỉ đang so sánh thôi, lại nói cũng không bảo thành thân ngay với Lục Lưu, nhưng hiện nay nghe Giang Chính Mậu nói như vậy, Kiều Thị lại có chút không vui, vẻ mặt liền bênh Lục Lưu, nói: “Phu quân không phải cũng lớn hơn thiếp sáu tuổi sao? Lục Lưu cũng hơn nữ nhi có tám tuổi mà thôi!”

Đây là đang chê hấn già sao? Giang Chính Mậu liền xoay người đem thê tử đặt dưới thân, hôn nàng một trận tàn nhẫn để trừng phạt.

Nữ nhi của Giang Chính Mậu hấn, ngày sau tất nhiên phải gả cho một phu quân tuổi tác tương đương. Hơn nữ nhi quá nhiều tuổi, hấn không nỡ.

•

Ngày hôm sau, cục u trên trán Giang Diệu cũng tan một chút, nhưng da dẻ tiểu nữ oa quá mức mềm mại, bây giờ trên trán là máu ứ đọng, e rằng một chốc không thể tan ngay được. Buổi sáng Kiều Thị qua chỗ nữ

nhì, nhìn thấy lại không nhịn được đau lòng một phen, đáng lẽ ngày hôm qua không thể dễ dàng tha cho Lục Linh Lung như vậy.

Giang Diệu gơ tay sờ một cái, liền đau đến nỗi hít vào một ngụm khí lạnh, đánh đổi này có chút hơi lớn rồi.

Hôm qua vốn đã bàn bạc để hôm nay cùng Kiều Nguyên Bảo tiếp tục đi Tuyên Vương phủ thăm Lục Lưu, nhưng hôm qua lại phát sinh chuyện như vậy, hơn nữa trên đầu nàng là cục ư với vết máu ứ đọng, tự nhiên không thể xuất môn. Có điều việc này cũng vừa vặn hợp ý Giang Diệu —— trước đây tiểu biểu đệ vẫn dính nàng, hôm nay đúng là có thể nhàn hạ luyện tập viết chữ một chút.

Giữa lúc thời điểm Giang Diệu chuẩn bị luyện chữ thì Tiết Kim Nguyệt lại qua chơi với nàng.

Tiết Kim Nguyệt mặc một thân nhu quần sắc cam, chải lên song thùi kế, xinh đẹp hoạt bát, nhìn thấy trên trán Giang Diệu vết máu ứ đọng, lúc này mới đau lòng nói: “Làm sao muội lại thành như vậy a?”

Giang Diệu cười tủm tỉm, cùng Tiết Kim Nguyệt chia sẻ chuyện hôm qua cùng Lục Linh Lung đánh nhau. Tiết Kim Nguyệt nghe xong, hơi kinh ngạc, nhưng nắm nắm đầm nói: “Thật hả giận, lúc trước tỷ đã thấy ngứa mắt rồi, con mắt nàng ta lúc nào cũng cao hơn trán, cả ngày đi theo phía sau La an quận chúa...” La An quận chúa tuy rằng thân phận cao quý, nhưng tính khí quá kém, các tiểu cô nương trong nhóm quý nữ đều không muốn cùng La An quận chúa chơi đùa.

Tiết Kim Nguyệt đau lòng một phen, liền từ trong tay nha hoàn phía sau cầm lấy chiếc điều mang theo từ Tiết phủ, là con điều hồ điệp cực đẹp dễ, trên đó có đủ các loại hoa cỏ, sắc thái rực rỡ, được làm rất tinh xảo.

Giang Diệu nhìn thấy mắt cũng là sáng lên, yêu thích nói: “Thật là đẹp.”

Tiết Kim Nguyệt uốn thẳng lưng rồi dương dương đắc ý nói: “Đây là ca ca tự mình làm cho tỷ, nếu Diệu Diệu yêu thích, con điều này liền tặng cho muội.”

Ca ca Tiết Kim Nguyệt - Tiết Đằng, sau này chính là võ tướng tuổi trẻ tài cao, cùng Cửu công chúa Lục Dục Tú định hôn ước từ nhỏ.

Giang Diệu tuy rằng yêu thích, nhưng cũng không muốn đoạt của người khác, nàng nói: “Không cần đâu, lần tới muội sẽ bảo Nhị ca làm cho muội.” Nhị ca nàng tỉ mỉ, bện châu châu đều tốt như vậy, thì vẽ điều cũng không thể làm khó được Nhị ca.

Lời này của Giang Diệu làm Tiết Kim Nguyệt sửng sốt. Nàng chớp chớp mắt to, nhỏ giọng nói: “Nhị biểu ca còn có thể vẽ điều a?”

Giang Diệu gật gật đầu, một bộ dáng dấp mèo khen mèo dài đuôi: “Nhị ca muội rất lợi hại, ở trong ba ca ca thì Nhị ca là người thông minh nhất. Lần tới học viện có thi đấu đá cầu, muội mang biểu tỷ đến xem một chút, Nhị ca muội rất lợi hại.” Nói nói, nàng không nhịn được lại cường điệu một lần.

Tiết Kim Nguyệt theo bản năng luôn e ngại Giang Thừa Hứa lạnh như băng, nên cũng quên trên người Giang Thừa Hứa có ưu điểm, hiện nay nghe Giang Diệu nói như vậy, đúng là có chút ngạc nhiên. Nàng rũ mắt, nhỏ giọng than thở: “... Thì ra Nhị biểu ca lợi hại như thế.” Nàng đều không nhìn ra đây.

“Vâng.” Giang Diệu mau mau gật đầu.

Nhị ca nàng tất nhiên là lợi hại, mẫu thân đều nói rồi, Nhị ca nàng so với cha, là trò giỏi hơn thầy. Chỉ là, Giang Diệu vẫn còn có chút lo lắng. Hiện nay biểu tỷ mới có tám tuổi, chính là tuổi thiên chân vô tà, nàng có trăm phương ngàn kế để biểu tỷ đối với Nhị ca có ấn tượng tốt, việc này thì không khó. Nhưng nàng cũng có chút bận tâm, nếu ngày sau chuyện này thật sự thành mà Nhị ca nàng đối với biểu tỷ tính khí vẫn ít nói lạnh nhạt như thế, vậy thì do nàng chính là kẻ cầm đầu.

Nhưng đời trước, nàng từng thấy Nhị ca bộ dáng đau khổ khi biểu tỷ chết, nàng cảm giác dường như Nhị ca cũng muốn chết theo biểu tỷ. Nhìn Nhị ca giống như nam nhân tính tình nhẽo lạnh lùng, nhưng tận trong xương tuỷ lại là phần tình cảm cực nóng bỏng và thâm tình, ngay cả nàng là muội muội đều chưa từng phát hiện ra Nhị ca nàng thực sự rất yêu biểu tỷ Tiết Kim Nguyệt.

Một mặt là biểu tở, một mặt là ca ca của nàng, Giang Diệu có chút khó có thể lựa chọn. Nhưng nếu thật sự muốn chọn, nàng khẳng định là lựa chọn giúp Nhị ca. Dù sao khi đó biểu tở cũng là yêu thích Nhị ca. Chỉ cần nàng hơi nhắc nhở Nhị ca, thêm vào Nhị ca nàng lại thông tuệ, sẽ không thể đi vào vết xe đổ của đời trước.

•

Lục hà vừa bưng chén thuốc không cùng cơm từ bên trong đi ra, đã thấy một cái nắm cơm xanh mượt mập mập “Cộc cộc đất” chạy tới, nhìn tiểu mập mập không kịp dừng bước, thân thể lập tức đụng vào người của hắn. Thấy Tiểu mập mập muốn ngã chống vó, Lục Hà vội vàng giơ tay đỡ hắn, mỉm cười nói: “Nguyên bảo công tử.”

Kiều Nguyên bảo ngẩng mặt lên, lộ ra một gương mặt mập mập trắng nõn, mắt đen láy như hắc mã não, chớp chớp hỏi: “Đại ca ca tỉnh rồi sao?” âm thanh trẻ con thật dễ nghe.

Lục Hà nói: “Thế tử đang đọc sách.”

Kiều Nguyên Bảo “Ồ” một tiếng, sau đó hài lòng chạy tiến vào.

Bên trong Lục Lưu đã sớm nghe được âm thanh ở bên ngoài. Trong tay là một quyển binh thư, Lục Lưu nghiêng đầu nhìn một chút, chỉ thấy một tiểu hài tử mập mập mặc xiêm y màu xanh lam, còn phía sau hắn là hai nha hoàn, ngoài ra không có thêm ai khác. Lục Lưu thu hồi mắt, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Kiều Nguyên Bảo tất nhiên không có ý thức đến tâm tình trong mắt Lục Lưu, bèn chạy tới gọi: “Đại ca ca.”

Lục Lưu ừ một tiếng.

Kiều Nguyên Bảo lại hỏi: “Cánh tay của Đại ca ca còn đau không?” Hỏi xong hắn lại tự mình bắt đầu nói thầm: “Vẫn còn đau đi, không nhanh như vậy khỏi đâu.”

Lục Lưu thích thanh tĩnh, tiểu mập mập này có chút ồn ào, nên không khỏi nhíu mày. Hắn hít sâu một hơi, đem sách trong tay gác qua một bên, hỏi: “Hôm nay chỉ một mình ngươi đến sao?”

“Đúng nha, đúng nha.” Kiều Nguyên Bảo gật đầu, nhớ tới chuyện hôm qua, lại bắt đầu đau lòng: “Cái trán của tiểu biểu tở bị sưng đau, nên phải ngoan ngoãn chờ ở nhà, không thể cùng Bảo Bảo đến thăm Đại ca ca.”

Lục Lưu dường như là không có nghe thấy, ánh mắt lảng lạng nhìn ra bên ngoài.

Hồi lâu, mới quay đầu, nhìn tiểu mập mập trước mặt, nói: “Vậy chúng ta đi thăm tiểu biểu tở của ngươi một chút, có được hay không?”

Kiều Nguyên Bảo nghiêng đầu nhỏ, nhìn Đại ca ca trước mặt, càng phát giác vị Đại ca ca này thân thiết thiện lương, không chỉ quan tâm hắn, còn quan tâm tiểu biểu tở của hắn nữa. Kiều nguyên bảo vội vàng gật đầu, nói: “Được... Được.”

37. Chương 37: Đến Gặp

Hứa ma ma đứng dưới tán cây hóng mát, nhìn trong sân vườn hai tiểu cô nương trắng trẻo mũm mĩm, nhảy nhót tung bừng, đang cùng nhau chơi đùa. Ánh mắt Hứa ma ma rơi vào trên người Giang Diệu thấp bé hơn chút, nhìn tiểu thư nhà mình không giống lúc trước luôn nhu thuận ngoan ngoãn, bây giờ ngây thơ xinh đẹp, hoạt bát thật là khiến người yêu thích.

Hứa ma ma khoe miệng cũng nhếch lên vui vẻ.

Cách đó không xa một thiếu niên thanh tú mặc cẩm bào xanh ngọc đang đi tới. Thiếu niên mặt như bạch ngọc, râu như điểm mực, ngũ quan cùng Giang đại gia cực kì giống nhau, chẳng qua công tử còn nhỏ, nên nhìn non nớt chút.

Nhìn thiếu niên mặt không hề cảm xúc, Hứa ma ma vội vàng cúi người hành lễ: “Lão nô gặp qua Nhị thiếu gia.”

Ba bào thai đích tôn của Trần Quốc Công phủ, mỗi người đều rất xuất sắc, nhưng nếu muốn chọn ra một người nổi bật nhất, không gì bằng Nhị công tử Giang Thừa Hứa. Hứa ma ma liếc mắt nhìn, thấy thiếu niên mím mím môi, giữa hai lông mày lạnh nhạt, chỉ có khi ánh mắt rơi vào trên người tiểu muội chơi đùa cách đó không xa mới lộ ra một chút ôn nhu. Hứa ma ma hiểu được, Nhị công tử tuy rằng lạnh lùng, nhưng trong tâm rất thương yêu muội muội, cùng hai vị công tử còn lại cũng như thế.

Hứa ma ma cười cười, con mắt híp lại, nói: “Hôm nay Tiết tiểu thư đến chơi cùng tiểu thư nhà chúng ta, tiểu thư cười đến là vui vẻ.”

Giang Thừa Hứa nhìn tiểu muội cách đó không xa đành cười đến xán lạn, khóe miệng hân cũng không nhịn được mỉm cười.

Gò má Giang Diệu đỏ bừng bừng, nhìn thấy Giang Thừa Hứa, mới đưa điều cho Tiết Kim Nguyệt, chạy đến trước mặt Giang Thừa Hứa, ngửa đầu nói: “Nhị ca.”

Giang Thừa Hứa “Ân” một tiếng, nhìn thấy trên khuôn mặt trắng trẻo non nớt của muội muội tiết mồ hôi, liền từ trong lồng ngực lấy ra khăn tay giúp nàng xoa xoa. Tiểu Nữ Oa da dễ phấn nộn, hiện nay khuôn mặt nhỏ của Giang Diệu đã mập mạp hơn, càng làm gương mặt thêm trắng nõn, dường như chỉ cần nhẹ nhàng chọc một cái liền có thể chảy ra mật đào.

Lau mặt cho muội muội xong, Giang Thừa Hứa mới nói: “Đừng đùa quá lâu.”

Giang Diệu ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nghe được phía sau truyền đến âm thanh của Tiết Kim Nguyệt. Nàng quay đầu lại, nhìn tiểu cô nương một thân nhu quần sắc cam đứng dưới tán cây, cầm trong tay dây điều, chăm chú nhìn điều bị mắc trên ngọn cây. Giang Diệu quay lại phía Giang Thừa Hứa nói: “Nhị ca, Nhị ca giúp biểu tỷ đi lấy điều đi.”

Nhị ca nàng công phu lợi hại, leo cây tất nhiên là không làm khó được hân.

Giang Thừa Hứa không hề do dự, liền dẫn muội muội đi tới, sau đó động tác lưu loát trèo lên cây.

Ánh mặt trời len lỏi qua khe hở của tán lá cây chiếu xuống, nhẹ nhàng rơi vào khuôn mặt như ngọc của thiếu niên. Thiếu niên giơ tay, dễ dàng nắm lấy điều hồ điệp bị mắc trên ngọn cây, hơi rũ mắt, nhìn hai tiểu cô nương ở dưới. Mi mắt hân dày đặc, một chút ánh mặt trời lạc xuống chiếu vào nhìn giống như hai cánh quạt tinh xảo.

Thiếu niên nhảy xuống, phủi một ít lá cây trên người, đi tới trước mặt tiểu cô nương lớn hơn một chút, đem điều đưa tới cho nàng.

Tiết Kim Nguyệt có chút sửng sốt.

Nàng đưa tay tiếp nhận điều hồ điệp, nhìn Giang Thừa Hứa, âm thanh sợ hãi, nhỏ giọng cảm kích nói: “Cảm ơn Nhị biểu ca.” Tiết Kim Nguyệt nhìn thấy trên bả vai Giang Thừa Hứa còn có một chiếc lá, liền đánh bạo đưa tay ra, nhón chân lên, đem lá cây lấy xuống. Nhớ tới lúc trước những lời Giang Diệu nói cho nàng, vào lúc này Tiết Kim Nguyệt rất tán thành, hiếm thấy ở trước mặt Giang Thừa Hứa lộ ra mỉm cười. Mi tâm của nàng có một nốt ruồi như hạt vừng, cười lên lộ ra hỏ răng cửa, “... Nhị biểu ca thật là lợi hại.”

Giang Thừa Hứa ừ một tiếng, cũng không có thái độ gì khác.

Giang Diệu tâm trạng rất đắc ý. Kỳ thực Nhị ca cực ưu tú, nếu không phải biểu tỷ quá mức e ngại Nhị ca, thì cũng sẽ phát hiện ưu điểm trên người Nhị ca. Bây giờ tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, nói đến tình yêu nam nữ là hơi sớm, nàng cũng không thể can thiệp quá nhiều, chỉ muốn để biểu tỷ này không e ngại Nhị ca thôi.

Giang Diệu hướng về phía Tiết Kim Nguyệt nháy mắt mấy cái, nói: “Nhị ca muội còn có thể bện châu châu đây.”

Tiết Kim Nguyệt rất phối hợp lộ ra một vẻ mặt kinh ngạc cùng khâm phục.

Giang Diệu nghiêng đầu nhỏ nhìn Giang Thừa Hứa, nói: “Nhị ca cũng bện cho biểu tỷ một con châu châu, có được hay không?”

Giang Thừa Hứa không từ chối, gật gật đầu, để bọn sai vặt đi chuẩn bị lá dừa. Giang Thừa Hứa thông minh, học cái gì cũng đều nhanh, loại chuyện nhỏ như bện châu chấu này, tất nhiên không làm khó được hắn. Hắn bện tinh xảo sinh động, không hề có nhất bên trọng nhất bên khinh, cho Giang Diệu cùng Tiết Kim Nguyệt mỗi người một con.

Tiết Kim Nguyệt nắm trong tay tiểu châu chấu đáng yêu, đối mặt với gương mặt tuần tú lạnh như băng của Giang Thừa Hứa, khó có thể tưởng tượng châu chấu đáng yêu như thế lại là do hắn bện ra.

Chơi thêm một lúc, sau đó hai tiểu cô nương liền trở về phòng rửa mặt, Tiết Kim Nguyệt cầm tiểu châu chấu sống động, mắt to long lanh nước quay về phía Giang Diệu, âm thanh mềm mại nói: “Ca ca như vậy, tỷ cũng muốn có một người...”

Giang Diệu được Ngọc Trác hầu hạ rửa mặt rửa tay, nghe được Tiết Kim Nguyệt bên cạnh nói, không nhịn được chuyển qua nhìn nàng.

Muốn có ca ca sao? Đừng đùa, nếu có duyên, thì ngày sau chính là tiểu tức phụ của ca ca nàng. Lúc ấy muốn có bao nhiêu châu chấu đều được nha.

Giang Diệu nháy nháy mắt nói: “Vậy ngày sau tỷ phải thường xuyên đến chơi đùa, để Nhị ca muội làm cho tỷ thật nhiều thật nhiều.”

Tiết Kim Nguyệt gật đầu một cái, nhếch miệng cười khúc khích nói: “Nhị biểu ca thật là lợi hại.” Tiết Kim Nguyệt tuy có ca ca là Tiết Đằng, nhưng Tiết Đằng là cái người trăm phần trăm không hơn không kém võ tướng tài năng, cái điều hồ điệp kia chính là ca ca của nàng bỏ ra thời gian rất lâu mới làm xong. Làm cái điều đều đã khó như thế, nếu như muốn ca ca của nàng bện châu chấu, thì đúng là ca ca buồn phiền đến nỗi tóc cũng đều muốn rụng đi. Nhưng vừa nãy Nhị biểu ca, nhanh như vậy liền bện được châu chấu rồi. Tiết Kim Nguyệt càng ngày càng ước ao được như Giang Diệu, ba ca ca đều tốt như vậy, nàng cũng muốn đây.

•

Tiền sảnh.

Kiều Thị vừa nghe Kiều Nguyên Bảo sang đây thăm nhữ nhi, liền cười tủm tỉm đi ra ngoài đón cháu trai nhỏ. Đến tiền sảnh, nhìn thấy thiếu niên bên cạnh Kiều Nguyên Bảo khiến nàng mới là kinh hãi.

Kiều Thị tiến lên, mặt mỉm cười nói: “Tuyên Thế tử.”

Kiều Nguyên Bảo nhìn thấy cô, vui cười hơn hử tiến lên muốn ôm một cái. Kiều Thị cười nặn nặn mặt béo của Kiều Nguyên Bảo, hướng về thiếu niên trước mặt nhìn một chút.

Sắc mặt Lục Lưu có chút suy nhược, so với hôm qua thì tốt hơn nhiều, nhìn thiếu niên thanh tú chỉ có bộ dáng ngoan ngoãn. Hơn nữa trong ngày thường Lục Lưu đối với người ngoài lạnh lùng, nhưng hôm nay đối với Kiều Thị, lại lộ ra vẻ văn bối khiêm tốn. Hắn môi mọng hơi cuộn lên, kêu một tiếng phu nhân, sau đó cúi đầu liếc mắt nhìn Nguyên Bảo, quay về Kiều Thị nói: “Nguyên bảo muốn đến thăm Diệu Diệu.”

Ý này chính là nói, hôm nay hắn đến, cũng không phải lấy thân phận Thế tử Tuyên Vương phủ, mà là thân phận Đại ca ca và Kiều Nguyên Bảo cùng nhau đi đến mà thôi. Đôi cánh tay mập mập của Kiều Nguyên Bảo ôm Kiều Thị, khuôn mặt mập mập êm dịu cực kỳ, có được môi hồng răng trắng, ngửa đầu nói: “Đúng đây, đúng đây, Bảo Bảo muốn gặp tiểu biểu tỷ, nhưng mà cũng lo lắng Đại ca ca, nên...”

Nên liền mang theo Đại ca ca cùng đến thăm tiểu biểu tỷ.

Kiều Thị có chút dở khóc dở cười, cũng làm khó cho Tuyên Thế tử người ta phải trông coi hắn như vậy. Lúc trước Kiều Thị suy đoán, vị Tuyên Thế tử này thuở nhỏ tang mẫu, bên người chỉ có Lão vương phi là người duy nhất chân chính quan tâm hắn nên hắn đặc biệt yêu thích tiểu hài tử, bây giờ Kiều Thị thấy Lục Lưu nhân nhượng Kiều Nguyên Bảo như vậy, càng ngày càng khiến nàng chắc chắn suy đoán trong lòng. Kiều Thị dùng một loại ánh mắt “Thật là một hài tử đáng thương” nhìn Lục Lưu, nói: “Vậy ta đi gọi Diệu Diệu đi ra.”

Kiều Nguyên Bảo hơi nghi hoặc một chút, nháy nháy mắt nói: “Tại sao phải gọi tiểu biểu tỷ đi ra, Bảo Bảo và Đại ca ca cùng đi xem tiểu biểu tỷ không được sao?”

Vốn dĩ Kiều Nguyên Bảo đến Trấn Quốc Công phủ, Kiều Thị tự nhiên phái người trực tiếp đem hấn đến Cẩm Tú viên của Giang Diệu, nhưng hôm nay, Thế tử người ta mặc dù là cùng Kiều Nguyên Bảo đến, cũng coi như là khách quý, nào có thể thật sự coi là hấn đi thăm viếng nữ nhi mình? Nhân gia khách khí, đó là giáo dưỡng của người ta tốt, Trấn Quốc Công phủ bọn họ, nên có lễ đãi mới là đúng đắn.

Lại nghe Lục Lưu nhân nhạ nói: “Không sao đâu, để tại hạ và Nguyên Bảo cùng đi đi.”

Kiều Thị sững sờ, nhìn vào con mắt của thiếu niên, bên trong tràn đầy chân thành, cũng không phải bởi vì khách khí. Kiều Thị thích nhất người ngoài chân thành, tự nhiên không nhịn được đem Lục Lưu xem là tiểu bối hiểu chuyện mà đối xử, dung nhan kiều diễm liền nhiễm ý cười, gật đầu nói: “Vậy thì được.” Kiều Thị cúi đầu nhìn Kiều Nguyên Bảo, sờ sờ cái đầu nhỏ của hấn, nói, “Nguyên Bảo đã biết đường, vậy con mang Thế tử qua Cẩm Tú viện đi.”

Kiều Nguyên Bảo ưỡn thẳng lưng trả lời, sau đó liền đưa tay ra nắm cánh tay Lục Lưu. Hấn biết được tay phải Lục Lưu bị thương, liền đi vòng qua một bên ôm tay trái của hấn, nhiệt tình nói: “Đại ca ca, cùng Bảo Bảo đi thôi.”

Nhìn một cao một thấp, một gầy một béo hai người đi ra khỏi tiền sảnh, hướng về phía phương hướng Cẩm Tú viên đi. Kiều Thị đứng nhìn trên mặt cũng mang theo ý cười mềm mại. Nhưng nha hoàn Thanh Cúc đứng ở một bên đúng là có chút bị làm cho hồ đồ rồi, Thanh Cúc lầm bầm nói: “Phu nhân, ngài nói vị Tuyên Thế tử này, đến tột cùng là có ý gì?”

Thế tử Vương phủ, lại quan tâm một tiểu Nữ Oa sáu tuổi như vậy, nhìn thế nào cũng cảm giác kỳ quái. Nếu tiểu thư bảy giờ mười sáu, vậy còn có thể hiểu được.

Kiều Thị bờ môi uốn cong, nhìn Thanh Cúc, nói: “Có một số việc, đừng nghĩ quá phức tạp, chỉ cần nghĩ đơn giản là thăm viếng...” Nụ cười trên mặt Kiều Thị biến mất, thở dài nói, “Tuyên Thế tử là hài tử đáng thương, nếu là yêu thích Nguyên Bảo cùng Diệu Diệu, ta ngược lại đồng ý cho hấn tiếp xúc nhiều một chút. Đứa nhỏ này, ta nhìn thấy rất hiểu chuyện, không hề kiêu ngạo...”

“... Hơn nữa bộ dáng cũng rất tuấn tú ưa nhìn.” Thanh Mai nói bổ sung. Nàng hầu hạ bên người phu nhân nhiều năm như vậy, tự nhiên hiểu được phu nhân là xem người chỉ xem mặt. Chỉ cần bộ dáng bên ngoài đẹp dễ thì bên trong có xấu cũng không đáng bận tâm. Có điều Kiều Thị chính là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, phu quân lại là mỹ nam hàng cao cấp, sinh ra bốn hài tử, đều là khuôn mặt tinh xảo như ngọc, nên muốn cho nàng cảm thấy đẹp dễ, vậy đối phương tất nhiên phải đẹp dễ nổi bật hơn hẳn người. Thí dụ như là Tuyên Thế tử này.

Kiều Thị cười cười, nói: “Người đúng là lắm lời.”

Kiều Thị phong thái thanh lệ, hương vị uyển chuyển, hiện nay đứng ở giữa sảnh đường, dung nhan sáng như ngọc, ánh mắt lấp lánh như bầu trời sao, đúng là khiến Thanh Mai cùng Thanh Cúc nhìn đến ngây dại.

•

Giang Diệu ngồi ở trên giường la hán, làn váy phấn hồng tùy ý xoè ra tầng tầng lớp lớp, nhìn giống như cánh hoa đang nở. Trên nụ hoa kế là trâm hoa lấp lánh, khuôn mặt nhỏ trắng nõn mềm mại, chỉ là trên trán có vết xanh tím, nhìn càng thêm rõ ràng.

Tiểu nữ oa nâng bát nhỏ mạ vàng hoa văn lên, bên trong bát là chè hoa sen thơm ngát. Ngày mùa hè nóng bức, chè hoa sen mát lạnh khiến người ta cảm thấy khoan khoái. Giang Diệu yếu điệu cầm thìa ngọc, cúi đầu, đang chuẩn bị ăn, liền nghe được âm thanh giòn dã của tiểu biểu đệ ở bên ngoài.

Giang Diệu nở nụ cười, đúng là có chút kinh hỉ.

Rất nhanh sau đó là một tiểu mập mập xanh mướt chạy vào.

“Tiểu biểu tỷ.” Kiều nguyên bảo gọi một tiếng, hấn tiến lên trước, nhìn cái trán Giang Diệu máu ứ đọng, khuôn mặt nhăn lại, hơi nhướn mày, duỗi ra tay nhỏ bụ bẫm nhưng cũng không dám chạm, chỉ là một bộ dáng đau lòng. Kiều Nguyên Bảo hai tay chống cằm, thịt ở cằm nhỏ càng rõ ràng, lầm bầm nói, “Tiểu biểu tỷ còn đau không?”

Thấy tiểu biểu đệ có tâm, Giang Diệu cười cười nói: “Không đau.”

Kiều Nguyên Bảo nói: “VẬY thì tốt.” Trò chuyện một chút, mới nhớ tới việc trọng yếu, con mắt hắn trợn trừng lên, vui vẻ nói, “Đại ca ca cũng tới xem tiểu biểu tỷ đây.”

Đại ca ca.

Tay nhỏ của Giang Diệu đang nắm thìa ngọc dừng một chút, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên vừa mới tiến vào, đúng là lấy làm kinh hãi. Hắn không ở quý phủ ngoan ngoãn đường thương đi, như thế nào lại chạy đến chỗ nàng rồi? Giang Diệu thật sự kinh ngạc, nhưng người cũng đã đến rồi, thế nào cũng phải nói cảm ơn.

Giang Diệu ngoan ngoãn ngọt ngào gọi: “Lục ca ca.”

Lục Lưu vào phòng, nhìn bên trong trang sức tinh xảo, trang trí đầy đủ hết, dù là chi tiết nhỏ nhất cũng đều cực hiếm thấy, có thể thấy được Giang Diệu ở Trấn Quốc Công phủ là được sủng ái bao nhiêu. Vàng trăn Lục Lưu nhu hòa, không nhìn được tinh tế đánh giá một phen, hắn vẫn là lần đầu tiên trong đời đến khuê phòng của cô nương gia.

Có điều, mới chỉ có sáu tuổi thôi, cái gì mà khuê phòng với không khuê phòng.

Lục Lưu nghe Giang Diệu đang gọi hắn, liền gật đầu, sau đó tiến lên, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng tràn ngập phấn chấn, tâm tình hắn nhất thời tốt đẹp lên.

Chỉ là ——

Ánh mắt Lục Lưu dừng ở trên trán Giang Diệu một chút, ý cười cũng từ từ thu lại.

Giang Diệu yên tĩnh ngồi, bị thiếu niên trước mắt này nhìn tê cả da đầu. Vừa vặn thấy Tiết Kim Nguyệt đi vào, mới thở phào nhẹ nhõm. Nhiều người ở đây như vậy, Lục Lưu cũng không đối với nàng làm ra cái gì.

Tiết Kim Nguyệt là người hiểu lễ, hướng về phía Lục Lưu chào một câu Đại ca ca, sau đó mới hướng về phía Kiều Nguyên Bảo gơ gơ châu chấu trong tay lên. Kiều Nguyên Bảo là cái đứa nhỏ ba tuổi, thích nhất là đồ chơi nhỏ như này, hiện nay nhìn trên tay Tiết Kim Nguyệt có tiểu châu chấu đáng yêu như thế, thân thể mập mạp vội vàng từ giường la hán bò xuống dưới, hướng về phía Tiết Kim Nguyệt chạy đi, trong miệng ồn ào: “Bảo Bảo cũng muốn.”

Tiết Kim Nguyệt nghịch ngợm, nhắc theo làn váy liền chạy ra ngoài, Kiều nguyên Bảo bị bấm như quả cầu, động tác linh hoạt đuổi tới.

Giang Diệu bị hai hài tử này chọc cười, bỗng nhiên phản ứng lại, trong phòng chỉ còn dư lại nàng cùng Lục Lưu.

Giang Diệu về mặt chăm chú nhìn Lục Lưu.

Đã thấy thiếu niên sắc mặt ôn hòa, hướng về phía nàng vẫy vẫy tay, âm sắc ôn nhuận nói: “Diệu Diệu, lại đây.”

Giang Diệu vừa nghe, mông nhỏ liền hơi di chuyển lại gần.

38. Chương 38: Bôi Thuốc

Giang Thừa Ngạn mới từ bãi đua ngựa trở về. Ngày nắng to, cả thân đều là mồ hôi. Vừa vào nhà, Giang Thừa Ngạn liền đặt mông ngồi ngay xuống ghế, cầm lấy chén trà uống ừng ực, xong rồi lại lệnh cho nha hoàn rót thêm một chén, ừng ực uống tiếp, uống xong thấy sáng khoái mới quay sang nhìn Kiều Thị nói: “Nương, nhi tử đi xem Diệu Diệu.” Hồi phủ chuyện đầu tiên là phải thấy mẫu thân, chuyện thứ hai chính là đi xem muội muội bảo bối.

Kiều Thị nhìn bộ dáng nhi tử toàn mồ hôi, nói: “Trước tiên về phòng ốc tắm rửa, nhìn bộ dạng người như vậy, cẩn thận đem Diệu Diệu làm cho ngạt thở.” Kiều Thị cho dù quen thuộc mùi mồ hôi này, nhưng vẫn

chịu không nổi mùi mồ hôi trên thân nam nhân, bây giờ Giang Thừa Ngạn tuổi còn nhỏ, mùi vị tự nhiên không nặng, nhưng lỗ mũi Kiều Thị yếu ớt, tí xíu mùi mồ hôi đều không chịu được.

Giang Thừa Ngạn bĩu môi, muốn phản bác mình mới không thúi, nhưng hắn lại không muốn muối muối ghét bỏ mình, bèn gật đầu nói: “Được, vậy thì từ trước hết đi đổi xiêm y.”

Giang Thừa Ngạn xoay người rời đi, Kiều Thị mới bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nói: “Chờ đã...”

“Dạ?” Giang Thừa Ngạn quay đầu, kỳ quái nhìn Kiều Thị, nháy mắt một cái, hỏi, “Nương, còn có chuyện gì sao?”

Kiều Thị nói: “Hôm nay Tuyên Thế tử cũng tới xem Diệu Diệu, chờ một lúc người thấy người thì khách khí chút.” Trong ba nhi tử thì chỉ có Giang Thừa Ngạn tối ngày kích động, khiến Kiều Thị nhức đầu nhất.

Giang Thừa Ngạn trước kia đối với Lục Lưu ấn tượng quả thực là kém đến cực hạn, ai bảo hắn lần trước không lý do bắt cóc muối muối của hắn chứ. Nhưng từ hôm trước biết được Lục Lưu đã cứu bảo bối muối muối, trong lòng hắn cảm kích chiếm đa số. Có điều bản năng Giang Thừa Ngạn vẫn là không thích vị Thế tử trầm mặc ít lời này, Lục Lưu này cùng Nhị ca hắn là một dạng đức hạnh, hắn không thích nhất là loại người tính tình như hũ nút như vậy. Hiện nay vừa nghe lời này của Kiều Thị, Giang Thừa Ngạn bất mãn bĩu môi: “Hắn tới làm cái gì? Hắn cùng Diệu Diệu lại không quen.” Trong giọng nói tràn đầy ghét bỏ.

Dường như lời này của nhi tử là trong dự liệu, Kiều Thị bắt đắc dĩ nói: “Ngày sau cố gắng lui tới nhiều hơn chút, người cũng không bị thiệt cái gì, không cho hồ đồ.”

Giang Thừa Ngạn liếc mắt nhìn Kiều Thị, nghĩ thầm: Đến cùng ai mới là con của mẫu thân sinh? Nhưng Lục Lưu là ân nhân cứu mạng muối muối, Giang Thừa Ngạn cố hết sức đáp ứng, nói lầm bầm: “Nhi tử biết rồi, nhi tử nhất định sẽ lấy lễ để tiếp đón.”

Bị Kiều Thị cản dận một phen sau đó Giang Thừa Ngạn mới đi ra bên ngoài, thấy mẫu thân chắc chắn không thể nhìn thấy mình, hắn liền chạy như bay thẳng đến hành lang ngược lại hướng phòng của hắn. Cùng theo ở phía sau, chính là một thiếu niên một thân áo bào màu xám, đây là gã sai vặt bên người Giang Thừa Ngạn, tên Trường An, nhìn Tam công tử đi ngược phương hướng, mới không nhịn được hỏi: “Tam thiếu gia, ngài không đi đổi xiêm y trước sao?”

Bước chân Giang Thừa Ngạn nhanh thêm hơn một chút, nói: “Đổi xiêm y cái gì?” Hắn thầm thì trong miệng: “Lục Lưu này... Ta nhìn liền cảm thấy kỳ quái, ta trước tiên cần phải đi xem muối muối có sao không, nếu không thì ta không yên lòng.”

Quả thực đem Tuyên Thế tử người ta xem là tắc nhân mà đề phòng. Trường An thầm nghĩ. Nếu tiểu thư lớn tuổi chút, xác thực nên đề phòng, nhưng hiện nay tiểu thư mới sáu tuổi thôi, Tuyên Thế tử người ta có thể đối với tiểu thư làm cái gì a?

•

Lục Lưu ngồi xuống, nhìn khuôn mặt mềm mại của tiểu nữ oa, giơ tay nặn nặn mặt nàng, đem chén chè hoa sen trong tay nàng lấy đi, đặt ở một bên trên bàn.

Khi hai tay trống trơn, Giang Diệu càng phát giác kỳ quái. Lòng mày nàng nhíu lại chặt chẽ, đã thấy Lục Lưu nhẹ nhàng chạm một cái vào trán của nàng. Có chút đau, có điều Lục Lưu dùng sức rất nhẹ, cẩn thận từng li từng tí một. Giang Diệu chớp chớp mắt mấy cái, hỏi:

“Lục ca ca?”

Trước mắt là thiếu niên mười bốn tuổi thôi, cũng sẽ không ăn nàng, nàng không cần thiết e ngại. Nhưng nàng đã sống lại một đời, đời trước nghe nói hắn có quá nhiều thủ đoạn độc ác, nên nàng tự nhiên không thể tiếp tục đem hắn như thiếu niên bình thường mà đối xử.

Lục Lưu thu tay về, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ tinh xảo, mở ra, nghiêng bình đổ ra một ít thuốc mỡ, sau mới vươn tay xoa lên cục u trên trán Giang Diệu.

Lục Lưu nói: “Lần tới đừng đánh nhau.”

Hắn nói làm như nàng thích đánh nhau lắm ý. Giang Diệu bĩu môi, trên trán thấy lạnh lạnh, có chút thoải mái. Thân thể căng thẳng của Giang Diệu cũng dần dần thả lỏng, tùy ý để Lục Lưu giúp nàng xoa thuốc.

Có điều, nếu hôm qua không phải là Lục Linh Lung quá mức khinh người quá đáng, nàng cũng sẽ không cùng nàng ta đánh nhau, tuy nói tiểu hài tử đánh nhau là chuyện bình thường, nhưng nàng đến cùng là cô nương gia, nếu như có thể ngoan ngoãn biết điều, cũng sẽ không làm ra chuyện thô tục như vậy. Chỉ là, nếu Lục Linh Lung còn dám có lần tới, nàng sẽ không nương tay.

Giang Diệu thiện ác rõ ràng, tuy không hiểu tại sao Lục Lưu đối tốt với nàng, nhưng đối với hắn vẫn là mang trong lòng cảm kích, nàng ngược mắt nhìn hắn, ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn Lục ca ca.”

Lục Lưu xoa thuốc trên trán cho nàng xong, mới mở miệng nói: “Không cần cảm ơn.”

Dù Lục Lưu không nói, Giang Diệu cũng biết được cao này vô cùng tốt. Trên trán nàng máu ứ đọng, qua mấy ngày sẽ tiêu, nhưng nếu như có thể tiêu trước thời gian, tất nhiên là không thể tốt hơn. Cái trán xoa xong, Giang Diệu cho rằng đã xong việc, liền thấy Lục Lưu đã lại vươn tay nắm bắt cánh tay của nàng, trực tiếp đem tay áo của nàng vén lên cao.

Quần áo này của nàng là cực kì dễ vén, bây giờ là mùa hè, ăn mặc ít, tay áo được vén lên liền trực tiếp lộ ra tay nhỏ trắng trẻo non nớt.

Lúc trước chăm bẵm lâu như vậy mới có thịt, tự nhiên không phải chỉ chăm bình thường, tiểu cô nương bình thường đều không thích bị bẵm như vậy, nhưng nàng đời trước đã thấy đáng đáp gầy nhom ốm yếu của mình nên thà mập như tiểu biểu đệ, chứ không muốn lại gầy.

Nhưng vào lúc này, nàng chăm sóc lâu như vậy cánh tay mới mập mập được, cứ như vậy bị nam tử trước mặt này nhìn mất, nhất thời khuôn mặt của Giang Diệu có chút hồng hồng, rồi lại nghĩ đến thân thể này chỉ có sáu tuổi, Giang Diệu cảm giác mình phản ứng có chút quá độ. Cánh tay mập mập cũng xanh tím một mảng, Lục Lưu lần lượt xoa thuốc mỡ cho nàng, sau đó mới hỏi: “Còn nữa không?”

Kéo tay áo xuống, Giang Diệu chỉ lo hắn lại làm tiếp ra chuyện gì khác người, nhanh chóng lắc đầu một cái, nói: “Không còn.”

Nhìn tiểu nữ oa trước mặt ngơ ngác sững sờ, Lục Lưu có chút buồn cười.

Hắn tự nhiên biết rõ, hôm qua cùng Lục Linh Lung đánh nhau, nàng đánh thắng người ta. Nhìn người nàng nho nhỏ gầy gò nhưng trong xương vẫn có khí lực mạnh mẽ. Như vậy cũng tốt, ngày sau đỡ phải để cho người khác bắt nạt.

Lục Lưu đem bình dược đầy cái nắp lại, sau đó mới vươn tay ôm lấy tiểu nữ oa trên giường la để nàng ngồi trên đùi mình, hắn cúi đầu, xoa xoa mặt nàng, sờ sờ đầu nhỏ của nàng, dường như là có được một động vật nhỏ vô cùng yêu thích.

Nếu là thường ngày, Giang Diệu cũng không để Lục Lưu tùy ý coi nàng như mèo nhỏ, chó nhỏ mà đối xử, nhưng hôm nay cánh tay Lục Lưu đang bị thương, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho hắn nựng mặt mình.

•

Giang Thừa Ngạn vô cùng lo lắng hướng về Cẩm Tú viên đi tới, nhìn thấy trước sân viện hai tiểu hài tử Tiết Kim Nguyệt cùng Kiều Nguyên Bảo chơi đến náo nhiệt, hắn ngừng cước bộ, thuận lợi véo véo khuôn mặt tiểu biểu đệ, hỏi: “Diệu Diệu đâu?”

Tiết Kim Nguyệt vẫn rất hiếu chuyện, lúc trước muốn đùa giỡn Kiều Nguyên Bảo nên mới không đưa ngay cho hắn, giờ đùa giỡn hắn xong liền đem tiểu châu châu mà Nhị biểu ca bện đưa cho Kiều Nguyên Bảo, Kiều Nguyên Bảo là tiểu đệ đệ, nên nàng nhường hắn.

Kiều Nguyên Bảo đạt được đồ chơi nhỏ yêu thích liền rất âu yếm, mặt mập mập cười như nở hoa, lúc này mới ngửa mặt lên vui vẻ nói: “Tiểu biểu tỷ đang ở cùng Đại ca ca.”

Đại ca ca?

Giang Thừa Ngạn dừng một chút, mới phản ứng được trong miệng tiểu biểu đệ thì Đại ca ca chính là Tuyên Thế tử Lục Lưu.

Giang Thừa Ngạn lông mày nhú chặt, tay đang nặn mặt tiểu biểu đệ liền lỏng ra, lập tức nhấc chân đi vào.

Vừa vào nhà, liền nhìn thấy trên giường la hán, tiểu muội muội một thân váy hồng đang bưng bát chè hoa sen lên ăn, nghe được tiếng vang, mới ngược đôi mắt to long lanh nước lên nhìn, sau đó ngoan ngoãn gọi: “Tam ca.”

Âm thanh vừa ngọt ngào lại nhu thuận, Giang Thừa Ngạn nghe thấy trong lòng đều ấm áp.

Giang Thừa Ngạn gật đầu đáp một tiếng, nhìn muội muội đang ngồi yên lành, mà ở một bên là thiếu niên chỉ lan ngọc thụ cũng yên tĩnh ngồi trên ghế hoa hồng, tuy mặt không hề cảm xúc, nhưng thân mật hướng về hắn khẽ gật đầu. Giang Thừa Ngạn tuy rằng kích động, nhưng cũng là người giảng đạo lý, nghĩ chính mình suy nghĩ quá nhiều, nhưng hắn luôn có một loại cảm giác Lục Lưu này muốn mang bảo bối muội muội của hắn đi...

Giang Thừa Ngạn ảo não gãi gãi mặt, hướng về phía Lục Lưu nói: “Tuyên Thế tử thương thế đã khá hơn chút nào chưa?”

Lục Lưu nói: “Nhận được quan tâm, không có gì đáng ngại.”

Giang Thừa Ngạn bĩu môi, có đáng ngại hay không, hắn hiểu được Lục Lưu thực sự cậy mạnh. Ngày hôm trước hắn thấy rất rõ ràng, sao có thể nhanh như vậy mà không sao. Thấy sắc mặt Lục Lưu không tốt, sắc môi trắng bệch, chính là một bộ bệnh đáng suy nhược. Giang Thừa Ngạn nói: “Nhìn tuyên Thế tử sắc mặt không được tốt, mà Diệu Diệu cũng xem qua, vẫn là sớm hồi phủ nghỉ ngơi một chút đi.” Tuy là lời quan tâm, nhưng dù là ai cũng đều nghe được ra đây là lệnh trực khách.

Nói xong, Giang Thừa Ngạn ngồi ở một bên giường, cười tủm tỉm nhìn bảo bối muội muội, giơ tay chỉ chỉ vào gò má của mình.

Giang Diệu bắt đắc dĩ, bèn đem miệng nhỏ đến gần, ở trên gương mặt Giang Thừa Ngạn hôn một cái.

Giang Thừa Ngạn lúc này mặt mày mới dần ra, một bộ dáng đáp hài lòng khi được ăn ngọt.

Lục Lưu nhìn, hơi rũ mắt, sau đó đi ra khỏi phòng.

Lục Lưu đi rồi, Giang Thừa Ngạn vươn tay sờ sờ đầu muội muội, gương mặt tuần tú trẻ con tràn đầy sủng nịch, nói: “Nhìn muội này, tóc đều rối loạn.”

Giang Diệu từ nhỏ được Kiều Thị diện cho thật xinh đẹp, nha hoàn bên người cũng là thủ nghệ cao cấp, mà vào lúc này, nụ hoa kẻ trên đầu Giang Diệu có chút tùm la tùm lum.

Giang Diệu bĩu môi, không dám nói cho Tam ca vừa rồi mình bị Lục Lưu xem thú cưng nên búi tóc mới bị rối loạn.

39. Chương 39: Gậy Ông Đập Lưng Ông

•edit: Phương Moe

Xe ngựa Tuyên Vương phủ chạy ở trên đường phố rộng rãi, nghe thấy âm thanh rao bán bên ngoài, Lục Lưu ra lệnh ngừng xe lại, phu xe đằng trước hơi bất ngờ một chút nhưng sau đó xe ngựa liền dừng lại.

Bên trong xe, Lục Lưu vuốt ve cánh tay áo, sau đó hắn đưa tay vén màn xe lên, liếc mắt nhìn bên ngoài.

Ở phía ven đường có sạp hàng bán bánh bao, ông chủ là một nam tử khoảng ngoài ba mươi, mày rậm mắt to, nụ cười hiền hậu. Ông chủ đang lớn tiếng rao bán, bỗng nhiên lúc này có một phụ nhân quần vải đi đến, ôm trong lồng ngực một tiểu nữ oa khoảng ba, bốn tuổi. Tiểu Nữ Oa đầu chải lên quán phát, cột dây buộc

tóc màu hồng, mi tâm có một nốt ruồi, béo ị, giống như tiểu hài tử trong tranh tết đi ra. Thấy người, tiểu Nữ Oa vui vẻ hô một tiếng “Phụ thân”.

Hai người này chính là thê nhi của ông chủ.

Ông chủ cùng thê tử nói vài câu gì đó, sau đó mới tiếp nhận nữ oa trong tay thê tử, tiểu Nữ Oa được cha mẹ ôm lấy, cười tủm tỉm hôn một cái lên má mẫu thân, sau đó lại hôn một cái lên má phụ thân.

Đây là khung cảnh gia đình quá bình thường, nhưng Lục Lưu lại nhìn cực chăm chú. Hắn thấy tiểu Nữ Oa được ông chủ ôm đến để trên ghế con, rồi đưa cho nàng cái bánh bao nhân thịt, sau đó đến giúp đỡ thê tử rao bán bánh.

Lục Lưu thả mình xuống, hô một tiếng Lục Hà.

Bên ngoài Lục Hà nghe được tiếng vang, vén rèm đem đầu thò vào, hỏi: “Thế tử gia có gì phân phó?”

Lục Lưu lạnh nhạt nói: “Đi mua mấy cái bánh bao.”

Lục Hà biết Thế tử gia không thích ăn bánh bao, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật gật đầu, xuống xe ngựa đi mua hai cái bánh bao thịt nóng hổi. Hắn một lần nữa lên xe ngựa, đem hai bánh bao đưa cho Thế tử gia.

Lục Lưu tiếp nhận bánh bao, ánh mắt chăm chú nhìn bánh bao trong tay. Bánh bao nhân thịt thơm phưng phức trắng nõn nà như hai con thỏ con, hiện nay nóng hổi, toả ra từng trận mùi hương khiến người ta cảm thấy đói bụng. Chủ sạp hàng này đúng là người thành thực, bánh bao thịt to lớn, vỏ bánh mềm mại, bên trong nhân thịt đầy đặn, cắn vào một miếng giống như là nhuyển nộ tiên hương. Lục Lưu một mặt ăn bánh bao, một mặt đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng đem hai cái bánh bao thường ngày không thích ăn, đều ăn hết.

Đến Tuyên Vương phủ, Lục Lưu trước tiên đi đến chỗ Lão vương phi thỉnh an. Lão vương phi biết được hôm nay Tôn nhi có thương thế mà vẫn xuất môn, không nhận được bèn trách cứ một phen, sau đó lệnh cho Lục Hà, lần tới không cho hắn lại hồ đồ. Lục Lưu thái độ ngoan ngoãn ở trước mặt Lão vương phi đáp lại, rồi tự mình đỡ Lão vương phi vào nhà nghỉ ngơi, sau đó mới tự mình trở về Ngọc Bàn viện.

Trên hành lang, Mạnh thị một thân bối tử sắc cam vừa mới qua thăm nữ nhi, giờ đang đi tìm phu quân Lục Thâm, lúc này vừa vặn lại gặp Lục Lưu đang đi tới trước mặt, Mạnh thị thoáng quỳ gối hành lễ, trên mặt cười vui vẻ nói: “Thế tử.”

Lục Lưu trả lời một tiếng “Đại tẩu”.

Mạnh thị khách khí, ân cần nói: “Lần trước Thế tử cứu Linh Lung, thiếp thân cũng không kịp cảm kích một phen.” Nàng xem xét nhìn cánh tay Lục Lưu, hỏi: “Thế tử giờ khỏe hơn chút chưa?”

Lục Lưu nói một câu không đáng ngại, vẻ mặt vẫn lạnh như băng, khiến nụ cười trên mặt Mạnh thị cứng ngắc mấy phần. Chờ Lục Lưu đi rồi, Mạnh thị mới nhìn bóng lưng của hắn, mắng một tiếng: “Kiêu ngạo cái khỉ gì, nếu không phải là có Lão vương phi, vị trí Thế tử này còn không biết là của ai đâu.”

Nếu không có Lục Lưu, Tuyên Vương liền không có con trai trưởng, Vương phủ to lớn này, tự nhiên là giao cho phu quân Mạnh thị - thứ trưởng tử Lục Thâm.

Chỉ tiếc Lão vương phi che chở Lục Lưu, mà Tuyên Vương này, mặc dù là quý phong lưu, nhưng lại hiểu thuận, chỉ cần Lão vương phi còn sống một ngày, đều không thể đem vị trí Thế tử cho con thứ mà hắn thương yêu. Trong đầu Mạnh thị ước gì Lão vương phi sớm chút quy tiên.

Mạnh thị vừa đi vừa lăm bằm “Quý đòi nợ”, “Sao quả tạ”, chờ tiến vào thư phòng của phu quân, mới tức giận đặt móng ngồi xuống.

Ngồi ở phía sau bàn gỗ lê, là một người thanh niên trẻ mặc thanh y trường bào, khí chất nho nhã, chính là thứ trưởng tử Lục Thâm của Tuyên Vương phủ.

Lục Thâm thấy Mạnh thị tức giận, thì hạ bút xuống, tiến đến nắm hai tay Mạnh thị, ôn nhu: “Làm sao? Là ai chọc nàng tức giận?”

Đôi mắt đẹp của Mạnh thị nén giận, đem chuyện mới gặp phải Lục Lưu nói ra. Sau khi nghe, Lục Thâm cười cười, nói: “Ta còn tưởng là có chuyện gì? Nàng nha, cũng không phải ngày một ngày hai quen biết Tam đệ, tính tình hần lạnh nhạt, ta đây còn không thấy hần cười qua bao giờ, nàng đừng để trong lòng.”

Mạnh thị hừ một tiếng, nói: “Làm sao? Chàng không bênh vợ mình, lại bênh đến tận người ngoài rồi.” Mạnh thị càng nói càng tức, trong ngực càng thấy không phục: “... Nếu không có Lục Lưu, chúng ta ở Vương phủ còn có thể thoải mái chút, hơn nữa Chu nhi cùng Linh Lung, thân phận cũng sẽ nâng lên một tầng cao. Chàng tự mình không hăng hái cũng coi như thôi đi, nhưng làm sao cùi chỗ lại chia ra bên ngoài.”

Lục Thâm là người thành thật, trong ngày thường đối với thê tử Mạnh thị luôn quan tâm đầy đủ, đau lòng sung ái, nếu đối lại là ngày xưa có lẽ hần đã đi tới mắng người, nhưng hiện giờ nghe xong lời nói này, Lục Thâm buông lỏng tay, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Tam đệ không phải là người ngoài.”

Mạnh thị cười gằn, nói: “Vậy hần khắc chết chính mẹ ruột của mình, chuyện này cũng không phải ta bịa chuyện chứ? Người ta là thân đệ đệ của chàng, nhưng nghĩ trăm phương ngàn kế đem lại niềm vui cho Lão vương phi, vì phòng ngừa chàng cướp đi vị trí Thế tử này. Người ta mới có mười bốn, nhưng đã thành thực, âm trầm, còn chàng là cái người hiền lành nên toàn bị hần bắt nạt.”

Mạnh thị càng nói càng khó nghe, lông mày Lục Thâm nhăn lại.

Hần xoay người trở lại bên bàn đọc sách, giọng điệu nặng nề nói: “Tam đệ thuở nhỏ tang mẫu, là hài tử đáng thương. Hơn nữa vị trí Thế tử này, vốn là của hần, cái gì mà cướp với không cướp.”

Thực sự là thứ không có tiền đồ, Mạnh thị nghiêng răng nghiêng lợi, thật là chỉ tiếc mài sắt không thành thép. Phu quân cùng nhi tử đều cùng một đức hạnh, ngày sau đều sẽ bị bắt nạt. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là khuê nữ giống nàng. Nhưng nghĩ đến khuê nữ lại kiêu căng ngốc nghếch, Mạnh thị thở dài một tiếng.

Mạnh thị liếc nhìn phu quân đang trầm mặc không nói chuyện.

Mạnh thị là người thông minh, biết được phu quân trung hậu, nghe không được lời nàng nói xấu Lục Lưu, nàng hít sâu một hơi, mới đi tới bên người Lục Thâm, thân thiết đưa tay lên bóp vai cho Lục Thâm, chịu thua nói: “Được rồi, thiếp thân chỉ là oán giận vài câu, gia đình nóng giận.”

Lục Thâm lúc này mới nói: “Ngày sau đừng nói Tam đệ như vậy.”

Mạnh thị dừng động tác trên tay một chút, lưỡi biếng qua loa nói: “Được, thiếp thân hiểu được.”

Lục Thâm lúc này mặt mày mới hớn hở, đưa tay lên ở trên mu bàn tay của Mạnh thị, nhẹ nhàng vỗ mấy cái, nói: “Nghe nói mấy ngày nữa Chu nhi đi Trấn Quốc Công phủ...”

Nói cái này, Mạnh thị cũng là một trận nén giận, trong lòng lại không nhịn được chửi bới Lục Lưu vài câu. Mạnh thị nói: “Hôm qua Linh Lung cùng Giang tiểu thư náo loạn một chút, ngày mai thiếp thân để Chu nhi đi thăm viếng. Chu nhi cùng ba huynh đệ Trấn Quốc Công phủ quan hệ tốt, cùng Giang tiểu thư thân thiết một chút, ngày sau nếu Chu nhi có thể lấy Giang tiểu thư, vậy thì tốt rồi.”

Lục Thâm đối với tiểu cô nương ngàn kiều bách sung của Trấn Quốc Công phủ cũng có chút ấn tượng, tuy rằng ốm yếu, nhưng giáo dưỡng vô cùng tốt, lại được cái hiểu lễ phép.

Hần bật cười nói: “Nàng không phải là đang lo lắng quá xa sao.” Hần là con thứ. Con trai của hần, sao có thể xứng với tôn nữ con vợ cả của Trấn Quốc Công phủ? Nhưng lời này, Lục Thâm không dám nói thẳng, chỉ lo thê tử lại tức giận.

Phu thê mười năm có thừa, Mạnh thị nơi nào không biết suy nghĩ trong lòng Lục Thâm? Nàng nói: “Chu nhi chúng ta nhân phẩm cùng học thức, mọi thứ đều xuất chúng, nơi nào không xứng với cái người ma bệnh kia?” Mạnh thị đối với đứa con trai này là cực thỏa mãn, thêm nữa Lục Hành Chu vốn là ưu tú, Mạnh thị xem nhi tử, tự nhiên là càng xem càng hài lòng, tự cảm thấy nhi tử mình là thiếu niên ưu tú nhất trong toàn bộ kinh thành này.

Chỉ là ——

Mạnh thị cũng biết vì sao ba đích tôn của Trấn Quốc Công phủ đối với nhi tử mình lạnh nhạt, cuối cùng không phải là do nhi tử gốc kia của nàng thừa nhận chính mình không cứu Giang Diệu hay sao?

Mạnh thị rũ mắt, tâm trạng có chút phát sầu. Lại tiếp tục như thế, nàng sợ người con dâu này sẽ chạy mất. Không được, hôn sự với Trần Quốc Công phủ này, nàng nhất định phải leo lên.

•

Đầu thu khí trời mát mẻ, cũng giống như năm vừa rồi, Lão thái thái lại cùng con dâu và Tôn nhi đi Pháp Hoa tự cầu phúc bái phạt.

Lão thái thái mỗi hồi bái Phật Tổ cùng Bồ Tát, đều không thể thiếu vì tiểu tôn nữ mà cầu phúc.

Giang Diệu tuy rằng tuổi nhỏ, thân người ốm yếu cực ít đi ra ngoài, nhưng số lần đi Pháp Hoa tự cũng khá là nhiều. Bây giờ thân thể nàng đã chuyển biến tốt, nhưng ngày nào cũng đều đặn uống thuốc bổ của đại phu kê, rồi một ngày ba bữa ăn cũng nhiều hơn một chút, ban ngày ngoại trừ đọc sách thì nàng còn rèn luyện thân thể, nên càng ngày nàng càng trở mã bụ bẫm, cứ thế mà thuận lợi phát triển.

Lão thái thái cùng Kiều Thị và Giang Diệu ngồi chung một chiếc xe ngựa, Nhị nhi tức Phùng thị cùng Tam nhi tức Thích thị ngồi chiếc phía sau kia. Lão thái thái luôn an bài như vậy, vừa là muốn thân cận nhiều hơn với tôn nữ, thứ hai là biết Nhị nhi tức cùng Tam nhi tức quan hệ không tốt, cố ý cho hai người cơ hội ở chung để bồi dưỡng tình cảm.

Giang Diệu được Lão thái thái ôm vào trong ngực, lão thái thái nhìn nàng, cười ha hả nói: “Mập hơn rất nhiều.” Lão thái thái ôm tiểu tôn nữ thấy nàng nặng trình trịch, không giống trước đây chút nào, gầy gò suy nhược cùng một đôi mắt đặc biệt to.

Lão thái thái một mặt vuốt ve khuôn mặt của tiểu tôn nữ, một mặt nhìn Kiều Thị nói: “Lần tới Hoa đại phu đến, người hãy cảm tạ đại phu thật nhiều.”

Hoa đại phu có tiếng là y thuật cao minh trong kinh thành. Mà phàm là người có bản lãnh thì tính khí có chút khác người, Hoa đại phu cũng là như vậy. Trong kinh thành này, hầu như đi đến đâu cũng đều có quan to cùng gia đình giàu có, nhưng Hoa đại phu lại không phải ai muốn khám bệnh thì ông sẽ khám. Vì Hoa đại phu này xem bệnh cho Giang Diệu, cũng là vì Kiều Thị từng nhiều lần đi bái phỏng, cuối cùng không tiếc quỹ xuống, mới cảm động Hoa đại phu. Giang Diệu ốm yếu là từ trong bụng mẹ, nếu không có Hoa đại phu diệu thủ hồi xuân, thì bây giờ cũng sẽ không có một Giang Diệu khỏe mạnh. Kiều Thị rất hiểu điều này, nghe lời nói: “Con dâu hiểu được, lần tới nhất định cố gắng cảm tạ.”

Lão thái thái thoả mãn gật gật đầu.

Đến Pháp Hoa tự, Lão thái thái dẫn Kiều Thị, Phùng thị cùng Thích thị đi vào bên trong điện dâng hương, thời điểm đến phòng khách trong hậu viện, liền nhìn thấy Tuyên thị vệ của Vương phủ, đoán được là Lão vương phi của Tuyên Vương phủ cũng đến đây, vì thế mấy người Trần Quốc Công phủ liền qua bái kiến.

Lão vương phi nhìn Lão thái thái lại đây, bèn nhiệt tình đem người đón đến, cùng nhau ngồi xuống.

Kiều Thị, Phùng thị cùng Thích thị lần lượt hành lễ.

Lão vương phi là người hiền lành, cười phúc hậu nói: “Không cần khách khí như vậy, tất cả ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” Sau đó mới nhìn về phía tiểu nữ oa trong tay Kiều Thị, vui vẻ nói, “Diệu Diệu cũng tới.”

Hôm nay Giang Diệu một thân nhu quần thêu hoa tử lăng, một hai tháng nay lại càng được nuông chiều hơn, bây giờ khuôn mặt không giống ngày xưa nhỏ gầy suy nhược mà là mập mạp khoẻ mạnh, phần nộn hồng hào. Bộ dáng của Giang Diệu đều được kế thừa ưu điểm cùng nét đẹp của Kiều Thị và Giang Chính Mậu, đôi mắt to linh động trong suốt, có cảm giác hút hồn người đối diện, khiến tâm người nhìn đều mềm nhũn.

Vào lúc này Giang Diệu ngoan ngoan chào Lão vương phi, sau đó nhìn về phía bên cạnh Lão vương phi, nàng thấy cả Lục Lưu cũng đến đây rồi.

Lục Lưu mặt như bạch ngọc, ngũ quan tuần tú, mặc một bộ cẩm bào màu tím rượi, nhìn khí sắc đã khá hơn lúc trước, thương thế có lẽ là tốt lên rồi.

Hôm nay bởi Lão vương phi tới dâng hương, ngoại trừ Tôn nhi Lục Lưu, còn có cháu dâu thứ trưởng Mạnh thị. Mạnh thị ăn mặc phú quý hoa lệ, dung mạo đoan trang, trang phục sáng loáng, nhìn Giang Diệu bên

cạnh Kiều Thị , mới nói: “Diệu Diệu nhìn lại mặt hơn rồi, đúng là tốt nha...” Tuy là khen, nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu lại mặt thêm nữa, ngày sau lớn rồi sẽ rất xấu, vậy coi như phiền phức. Dù sao ở trong lòng Mạnh thị, đã đem Giang Diệu xác định là con dâu của mình.

Mạnh thị lại nhìn Lục Linh Lung bên cạnh nói: “Sự tình lần trước, Linh Lung còn chưa cùng Diệu Diệu xin lỗi thật tốt, giờ đã đến đây rồi, Linh Lung bồi Diệu Diệu cùng đi ra ngoài chơi thôi.”

Giang Diệu nhìn dáng vẻ Lục Linh Lung bất đắc dĩ, nàng thật có chút không muốn miễn cưỡng nàng ta. Nhưng Lão thái thái đã lên tiếng: “Tiểu hài tử trong lúc đó, đánh lộn rất bình thường, Diệu Diệu mới vừa rồi không phải nói muốn đi ra ngoài sân xem hoa quế sao? Vậy con và Linh Lung tỷ tỷ cùng nhau đi đi.”

Lần trước sự tình ở Tuyên Vương phủ, Lão thái thái đương nhiên là biết được, nhưng hôm nay Mạnh thị có ý định muốn hai hài tử hòa hảo, mà Lão vương phi cũng ở chỗ này, nàng thế nào cũng phải cho người ta một mặt mũi.

Lão thái thái đều lên tiếng , Giang Diệu tự nhiên cũng không thể nói cái gì. Ngược lại nàng cùng Lục Linh Lung, lúc ở trong phòng vẫn giả vờ giả vịt cố gắng ngoan ngoãn, ra đến ngoài sân thì có lẽ ai cũng chẳng thêm phản ứng ai đó.

Có điều với Giang Diệu mà nói, Lục Linh Lung tính khí kiêu căng đều thể hiện hết lên mặt, không giống như Tạ Nhân thích ở sau lưng giở trò, nên cùng Lục Linh Lung ở chung vẫn là dễ dàng.

Mạnh thị cười, rồi mới nhìn về phía Lục Hành Chu đều im lặng này giờ, nói: “Chu nhi cũng đi cùng hai muội muội đi, chăm sóc các nàng một chút .”

Lục Hành Chu đã mấy ngày nay chưa từng thấy Giang Diệu nên vẫn không có cơ hội cùng nàng ở chung, vào lúc này chính là không kiềm chế nổi muốn chủ động bồi hai tiểu cô nương cùng đi ra ngoài, không ngờ Mạnh thị mở miệng trước, hắn liền nở nụ cười tự nhiên nói: “Vâng, Chu nhi nhất định chăm sóc thật tốt muội muội cùng Diệu Diệu.”

Lục Hành Chu dẫn Lục Linh Lung đi tới bên cạnh Giang Diệu, hướng về nàng vươn tay ra, nói: “Diệu Diệu, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Nụ cười của tiểu thiếu niên như ánh mặt trời, vốn là được nhiều người yêu thích, nhưng Giang Diệu không có cách nào quên được tình cảnh đời trước, nên không có đưa tay ra. Nàng suy nghĩ một lát, đi tới bên cạnh Lục Linh Lung, sau đó nắm chặt tay lục Linh Lung —— cả hai tình huống đều chán ghét nhưng nàng tình nguyện cùng Lục Linh Lung dắt tay.

Còn Lục Linh Lung vì Giang Diệu mà lòng bàn tay đều bị phạt đánh sưng đỏ, đau đến nỗi làm nàng khóc vài ngày nên sớm đã đem Giang Diệu coi là người đáng ghét nhất. Hơn nữa nàng biết, Giang Diệu nhìn tuổi còn nhỏ đơn thuần đáng yêu, nhưng ra tay tàn nhẫn cực kỳ. Tiểu nữ oa nhìn vô hại như thế, lại đem cánh tay của nàng bầm đến xanh xanh tím tím, vài ngày mới tiêu xuống được.

Lục Linh Lung biết, nàng chán ghét Giang Diệu , Giang Diệu cũng là chán ghét nàng, mà bây giờ Giang Diệu chủ động nắm tay nàng, đúng là khiến Lục Linh Lung có chút kinh ngạc nhìn Giang Diệu .

Có điều, bàn tay trong tay nàng mềm mại nhiều thịt, sờ vào có chút lạnh lạnh, Lục Linh Lung cũng không thấy chán ghét lắm, nhưng chỉ cần liên tưởng tới ngày ấy nàng đánh nhau với Giang Diệu, còn có tên lợn mập kia đánh rầm lên mặt nàng nhất định không chịu đựng lên là lại thấy tức giận.

Lục Linh Lung liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ của Giang Diệu ngây thơ thân mật, trong lòng mắng thầm: đồ dối trá, ở trước mặt người khác mới giả vờ ngoan ngoãn!

Ba người đi ra ngoài, đến khi mọi người không nhìn thấy, Lục Linh Lung mới giật tay trở về, dáng vẻ rất không tình nguyện.

Nhìn Lục Linh Lung dậm dấp vênh váo tự đắc, Giang Diệu quay về phía Thanh Mai nói muốn khăn tay, rồi sau đó nàng cúi đầu lấy khăn lau lau bàn tay vừa nắm tay với Lục Linh Lung.

Khuôn mặt Lục Linh Lung nhất thời tức giận đến tái mét, nàng hướng về Lục Hành Chu cáo trạng: “Ca ca, người nhìn nàng xem.”

Lục Hành Chu sờ sờ đầu muối muối, nhìn tiểu nữ oa bên cạnh ngoan ngoãn khéo léo, chỉ cảm thấy nàng đáng yêu lại được người yêu thích, nên cũng không có nửa điểm tức giận. Xác thực là muối muối của hắn không đúng, nàng chỉ phản kích một chút, cũng không có cái gì không đúng, hơn nữa còn biểu lộ ra tính tình thật sự nha.

Lục Hành Chu nụ cười ôn hoà, nói: “Diệu Diệu đừng nóng giận, tính tình Linh Lung luôn như này chứ nàng không ác ý.”

Nàng biết chứ. Nhưng biết rồi thì thế nào? Không có ác ý cũng không thể tùy tiện có thể kiêu căng, Lục Linh Lung muốn ứng phó nàng, nàng như thường có thể ứng phó lại nàng ta. Chỉ là, chuyện như này mà đặt vào lúc trước, Giang Diệu cũng sẽ không tính toán gì với tiểu nữ oa bảy tuổi, nhưng nghĩ đến Lục Linh Lung từng bắt nạt tiểu biểu đệ, Giang Diệu liền biết người như Lục Linh Lung sẽ không thể nhường nàng một bước.

Thấy ca ca mình giúp đỡ người khác, Lục Linh Lung buồn bực dậm chân, vẻ mặt đều sắp khóc.

Lục Hành Chu đến cùng là lớn tuổi nhất, thấy hai người quan hệ không mấy vui vẻ, nên hắn phải dỗ dành, dụ dỗ mãi mới dẫn được hai tiểu tổ tông này cùng nhau đi ra sân xem hoa quế.

Pháp Hoa tự hoa quế nở rộ, mùi thơm ngào ngạt. Bên trong hậu viện có một cái hồ sen, vì giờ đã qua mùa hè nên những bông hoa sen đã bắt đầu héo úa, ngay cả những chiếc lá màu xanh ngọc bích cũng đã dần ngả màu vàng.

Lục Hành Chu thấy Lục Linh Lung nghịch ngợm, hắn liền dặn dò: “Muội đừng đi quá gần hồ sen.”

Lục Linh Lung liền hướng về phía Lục Hành Chu làm một cái mặt quỷ, sau đó cúi đầu, khoé miệng nhếch lên dường như muốn tính toán chuyện gì đấy. Nàng ngẩng đầu lên, quay về phía Thanh Mai đang theo hầu hạ bên Giang Diệu, ngoan ngoãn khéo léo nói: “Ta có chút đói bụng, người có thể đi lấy giúp ta ít bánh hoa quế không?”

Thanh Mai là nha hoàn thiếp thân mà Kiều Thị an bài đi theo Giang Diệu, vì sợ Giang Diệu còn nhỏ tuổi dễ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên Kiều Thị để Thanh Mai đi theo che chở cho nữ nhi. Vào lúc này Lục Linh Lung lại muốn Thanh Mai đi lấy bánh ngọt, đúng là đem nàng vào thế khó.

Thanh Mai đang muốn từ chối yêu cầu của Lục Linh Lung thì đã thấy Giang Diệu đi lại đây, dặng dấp cực hiểu chuyện, nghiêng đầu nhỏ, nói:

“Thanh Mai tỷ tỷ, tỷ liền giúp nàng ấy đi lấy một chút bánh ngọt đi.”

Thanh Mai nhìn tiểu thư nhà mình khuôn mặt tinh xảo, môi hồng răng trắng, nhìn thật đáng yêu, nàng suy nghĩ một chút rồi mới gật đầu nói: “Vâng được, Tiểu thư đợi nô tỳ đi lấy bánh ngọt một chút, nô tỳ sẽ lập tức trở về, nhưng tiểu thư đừng chạy lung tung cẩn thận lại ngã.”

Giang Diệu lập tức gật đầu đáp lại.

Nhìn Thanh Mai đi rồi, lúc này Lục Linh Lung mới đi đến bên cạnh Giang Diệu, khuôn mặt nhỏ nhuộm ý cười, nói: “Diệu Diệu thật tốt.” Thái độ hiểu chuyện, nhiệt tình này với thái độ vừa nãy tuyệt đối không giống nhau, chắc chắn có ý đồ.

Giang Diệu không biết trong tâm hồ lô của Lục Linh Lung bán thuốc gì, tốt nhất nàng cứ nên cẩn thận, sau đó Giang Diệu khẽ mỉm cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền đáng yêu, phối hợp nói lời khách sáo với Lục Linh Lung:

“Không cần khách khí.”

Lục Linh Lung ừ một tiếng, đôi mắt linh động di chuyển, sau đó chỉ chỉ bên hồ sen đột nhiên nhô ra một con thỏ con, vui vẻ nói: “Diệu Diệu xem kìa, thỏ con thật là đáng yêu, chúng ta tới xem đi.”

Tiểu hài tử, đều yêu thích thỏ con đáng yêu, huống hồ đây còn là con thỏ trắng nhỏ, thân hình mập mạp, mềm mại như cục bông, đang cúi đầu gặm củ cà rốt, trông thật là ngây thơ đáng yêu. Giang Diệu xác thực yêu thích, nhưng nàng không lập tức chạy tới, mà chỉ cười tủm tỉm nhìn Lục Linh Lung trước mặt, nói: “Chúng ta cùng đi đi.”

Nụ cười của Lục Linh Lung cứng đờ, sau đó gật đầu, liền đi cùng với Giang Diệu đi xem thổ nhĩ , chỉ là bước chân lại thoáng chậm lại một chút, cố tình để Giang Diệu đi ở phía trước.

Thỏ con không sợ người lạ, chỉ mãi mê gặm cà rốt. Thời điểm cách thỏ con khoảng hơn chục bước đi bộ, Giang Diệu bỗng nhiên dừng lại.

Lục Linh Lung không nhịn được hỏi: “Diệu Diệu, muội sao... Làm sao lại dừng lại rồi?”

Giang Diệu thân thủ nhanh nhẹn vươn tay ra nắm chặt tay Lục Linh Lung, thái độ kiên định nói:

“Chúng ta cùng đi.”

Thấy Lục Linh Lung hơi bất đắc dĩ nên Giang Diệu càng nắm chặt hơn, nói cái gì cũng không để nàng ta tránh thoát, lôi kéo nàng ta cùng đi tới. Nhưng thái độ Lục Linh Lung vừa mới hiền lành, giờ liền thay đổi ngay lập tức, nhú mày nói không muốn, càng đi đến gần thỏ con thì Lục Linh Lung càng gấp gáp, thế là nàng liền giựt mạnh tay mình ra khỏi tay Giang Diệu uốn éo xoay người muốn rời đi.

Có lẽ biên độ động tác của Lục Linh Lung quá lớn, dưới chân không biết giẫm phải cái gì, liền bị trượt một cái, thân thể Lục Linh Lung liền hướng phía hồ sen mà lao xuống.

“Vù vù” một tiếng.

Lục Linh Lung rơi vào trong hồ, nhất thời bọt nước bắn lên tung toé.

Lục Linh Lung không biết bơi, giờ khắc này rơi xuống nước, hai tay ở trong ao liền giãy giụa, thân thể lúc chìm lúc nổi muốn hô cứu mạng.

Lúc này Giang Diệu mới xoay người nhìn Lục Hành Chu đáng há hốc mồm, chớp chớp mắt mấy cái, chỉ vào Lục Linh Lung đang như vệt giấy chết ở trong hồ, vẻ mặt vô tội nói: “...Hành Chu ca ca, nàng bị ngã xuống...”

Lục Hành Chu giờ mới phản ứng lại, liền vội vàng nhảy vào hồ sen lạnh lẽo cứu muội muội.

Giang Diệu lẳng lặng đứng ở trên bờ, vẫn chưa kêu người đến cứu.

Lục Linh Lung này có tâm địa xấu nhưng lại không có đầu óc để làm chuyện xấu.

Nhìn vị trí của thỏ con đang ngồi trên đồng cỏ này, mà vừa vặn đồng cỏ này lại gần hồ sen nên quanh năm ẩm ướt, phía trên mơ hồ có thể thấy toàn rêu xanh, vừa nhìn thì sẽ biết vị trí này dễ dàng trơn trượt, nếu nàng chỉ chú ý thỏ con mà chạy tới, thì việc bị rơi xuống hồ sen cũng không có gì là bất ngờ. Hơn nữa về mặt cùng cỡ chỉ của Lục Linh Lung quá mức chột dạ, muốn nàng không muốn nghĩ nhiều cũng không được.

Thời tiết hôm nay cũng không lạnh, lại có Lục Hành Chu đến cứu đúng lúc, rồi người lớn trong phòng khách cách đó không xa, nên chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì lớn. Chỉ có điều Lục Linh Lung sẽ phải uống no nước hồ mà thôi.

Nàng muốn cho nàng ta uống nhiều một chút, cho nàng ta bài học để nàng ta biết thế nào là gây ông đập lưng ông.

Thấy Lục Hành Chu đã ôm được Lục Linh Lung, lúc này nàng cũng nên gọi người tới cứu rồi, nhưng ngay giữa lúc nàng đang chuẩn bị há hốc mồm ra để gọi người, thì trước ngực bỗng nhiên có một cánh tay vòng tới, trực tiếp đem nàng ôm lên.

40. Chương 40: Sự Thật Đằng Sau

Giang Diệu đập đập hai tiểu chân ngắn, nhưng giãy dụa đều không có kết quả, cuối cùng nàng đành chấp nhận số mệnh cứ thế bị người ta dễ dàng ôm đi.

Đến phía sau hòn giả sơn, Giang Diệu mới liếc mắt nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Lục Lưu, còn ở trong hồ sen Lục Hành Chu đang chắt vật cứu Lục Linh Lung, nàng chớp chớp mắt mấy cái, hỏi:

“Lục ca ca không đi cứu Linh Lung sao?”

Theo lý thuyết, Lục Lưu là Tam thúc của Lục Hành Chu, dù hắn còn trẻ thì nàng cũng nên lễ phép gọi một tiếng Lục thúc thúc, nhưng mà tại sao Lục Lưu lại không thích nàng kêu như vậy?? Nên nàng cũng chỉ có thể kêu loạn bối phận. Mà trước mắt hắn, cả cháu trai và cháu gái đều đang ở trong hồ nước đấy, sao hắn vẫn còn ung dung ở đây mà ôm nàng...

Một tay Lục Lưu đỡ hông nhỏ của Giang Diệu, một tay thì vuốt ve mặt nàng, âm sắc mát lạnh hỏi:

“Không có sao chứ?”

Nàng có thể có chuyện gì chứ? Con mắt Giang Diệu trợn hơi lớn, nghĩ thầm Lục Lưu này có phải là đã nhìn ra Lục Linh Lung có ý định muốn hại nàng. Nàng lắc đầu một cái, nói: “Muội không có chuyện gì. Chúng ta đi xem Linh Lung bọn họ đi.” Tuy nói nàng không thích Lục Linh Lung, nhưng ở trước mặt người khác, nàng vẫn muốn biểu hiện ra một bộ dáng dập ngoan ngoãn hiểu chuyện... ừm..... coi như là cho tổ mẫu một bộ mặt.

Nàng nhìn khuôn mặt nhàn nhạt của Lục Lưu, vươn tay ra kéo kéo ống tay áo của hắn: “... Lục ca ca?”

Lục Lưu cúi đầu, nhìn trong lồng ngực tiểu Nữ Oa gương mặt trắng nõn, có điều mới hơn một tháng không thấy, mà đã mập lên một vòng, nếu cứ lại tiếp tục như thế, thì sẽ đuổi kịp tiểu tử mập Kiều Nguyên Bảo kia mất. Cũng may là thể trạng của Lục Lưu tốt, khí lực so với nam tử cùng tuổi cũng lớn hơn, nên hắn ôm nàng cũng không vất vả. Lục Lưu nhìn chằm chằm mặt nàng, ánh mắt lại rơi vào cánh môi chúm chím hồng hào của nàng.

Hắn dường như là đang chăm chú suy nghĩ cái gì, một lát mới “Àn” một tiếng.

Hai chân Giang Diệu một lần nữa chạm đất, sau đó Lục Lưu liền nắm lấy tay nàng đi ra ngoài.

Lúc này, Lục Linh Lung đã được cứu lên.

Lục Hành Chu đứng bên cạnh hồ, bộ cẩm bào đã ướt nhẹp, mái tóc cũng nhỏ nước tòng tòng, nhìn rất chật vật. Sau đó Lục Hành Chu đem Lục Linh Lung đặt nằm xuống trên mặt đất, rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má nàng. Cũng may là thời gian Lục Linh Lung bị rơi xuống nước cũng không lâu, hơn nữa Lục Hành Chu tuy còn nhỏ nhưng đã tinh thông kỹ năng bơi lội, vì thế mà cực nhanh bơi tới chỗ Lục Linh Lung rồi đem người vớt lên bờ, nên Lục Linh Lung cũng không có vấn đề gì.

Sắc mặt Lục Linh Lung trắng bệch, bị uống quá nhiều nước nên Lục Linh Lung phải đem nước phun ra ngoài, sau đó “Oa” một tiếng khóc lên.

Giang Diệu mím mím môi, thầm nghĩ: Giọng còn rất lớn, xem ra thật sự không có chuyện gì.

Tiếng khóc của Lục Linh Lung vang dội làm kinh động đến toàn thể người lớn trong phòng khách. Nghe thấy tiếng khóc, khoé miệng Mạnh thị liền nhếch lên cười nhưng lại cố gắng kìm chế tâm tình, đè ép niềm vui sướng trong lòng xuống, nhìn thấy bóng dáng nhi tử, mặt mày Mạnh thị càng ung dung, nhưng khi tiểu nữ oa trong lòng Lục Hành Chu ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn về phía nàng khóc, Mạnh thị mới giật mình, tâm nhất thời như bị kim đâm.

Mạnh thị vội vàng di chuyển đến chỗ Lục Hành Chu, cúi người xuống, ôm chặt lấy thân thể Lục Linh Lung, vuốt khuôn mặt lạnh như băng của nữ nhi, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Linh Lung sao lại thế...” Dường như là ý thức được có gì không đúng, thanh âm Mạnh thị dừng một chút, liếc mắt nhìn Lục Lưu đứng bên người Giang Diệu, lúc này mới nghĩ tới điều gì, ánh mắt Mạnh thị liền trầm xuống.

Mạnh thị ôm lấy cả người ướt đầm của Lục Linh Lung, nói: “Ngoan, nương giúp Linh Lung đi đổi một thân xiêm y.”

Hai tay Lục Linh Lung ôm lấy cổ Mạnh thị, nằm nhoài ra bả vai của nàng ô ô ô gào khóc, hai búi tóc vốn chỉnh tề giờ cũng đã bị rối loạn, ướt sũng.

•

Đang yên đang lành lại có tiếng khóc của tiểu nữ oa vang lên, Kiều Thị nghe tiếng liền chạy vội vàng tới, đem khuê nữ đang trong tay Lục Lưu ôm lên, trên vẻ mặt Kiều Thị tràn đầy kinh hoàng và lo sợ. Lần trước Giang Diệu rơi xuống nước, suýt chút nữa mất đi cả mạng, nhìn nữ nhi thoi thóp trên giường nhỏ, Kiều Thị cả ngày đều lấy nước mắt rửa mặt. Sau đó cũng coi như kiếm trở về nửa cái mạng cho nữ nhi, nên Kiều Thị đương nhiên càng ngày càng coi nữ nhi như bảo bối mà bảo vệ, cưng chiều.

Kiều Thị hôn một cái lên gò má phấn nộn của nữ nhi, đánh giá một phen thấy nàng không sao mới vội vã hỏi:

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành, làm sao rơi xuống nước cơ chứ?”

Giang Diệu ngoan ngoãn trả lời: “Mới vừa rồi ở đồng cỏ bên hồ có thỏ con nên Diệu Diệu cùng Linh Lung muốn đi tới xem, không nghĩ tới cái vị trí kia lại trơn như vậy, Linh Lung không cẩn thận liền ngã xuống hồ sen.” Giang Diệu chỉ chỉ cái đồng cỏ bên cạnh hồ, thỏ con vừa nãy còn ở đó gặm cỏ rôt, vào lúc này đã chẳng biết đi đâu.

Thanh Mai trong tay bưng một đĩa bánh hoa quế, nghe nói có tiểu nữ oa không cẩn thận rơi xuống nước, sợ đến ba hồn bảy vía cũng đều muốn bay mất, nay thấy tiểu thư nhà mình bình yên vô sự, Thanh Mai mới “Phù phù” một tiếng quỳ xuống, hướng về Kiều Thị tự trách nói: “Là nô tỳ không phải, nô tỳ sơ sẩy, thỉnh phu nhân trách phạt.”

Phùng thị cùng Thích thị cũng ở phía sau.

Nhìn tình cảnh này, Phùng thị tiến lên, nói: “May Diệu Diệu không có chuyện gì, nếu có cái gì sơ xuất, lão tổ tông làm sao có thể tha cho cái mạng nhỏ của người?” Trong giọng nói của Phùng thị tràn đầy thương yêu đối với cô cháu gái Giang Diệu này, chỉ lo người khác không biết được nàng đem tiểu chủ nữ xem là bảo bối.

Kiều Thị xác thực là muốn trách cứ Thanh Mai, nhưng vào lúc này dù sao cũng là ở Pháp Hoa tự, chuyện trách phạt hạ nhân ngay trước mặt người khác như vậy, tóm lại có chút không thích hợp.

Kiều Thị ôm nữ nhi thật chặt, hướng về Phùng thị gật đầu, nói: “Nha đầu này xác thực nên giáo huấn một chút, ta trước tiên đi bồi lão tổ tông, còn chuyện trách phạt này trở về rồi hãy nói đi.”

Phùng thị sắc mặt có chút khó coi.

Nàng biết được ở Trấn Quốc Công phủ, quan hệ giữa ba người con dâu thì Kiều Thị và Thích thị hợp nhau nhất, mà đối với Nhị đệ muội là nàng thì lại khách khí chút, trên thực tế là nàng bị hai người kia cô lập.

Phùng thị có chút không hiểu, Thích thị kia tính tình nóng nảy kiêu căng, Kiều Thị làm sao lại chấp nhận được. Mạnh thị tự nhận mình đối với tiểu chủ nữ Giang Diệu cũng coi như là cực thương yêu, nhưng dù là Kiều Thị hay là Giang Diệu, đều vẫn là yêu thích Thích thị nhiều hơn nàng. Kiều Thị thường xuyên tìm Thích thị tâm sự, mà tiểu chủ nữ này cũng hay cười cười nói nói với Thích thị, nhưng lại khách khách khí khí với nàng, dường như cách nàng một tầng riêng biệt.

Phùng thị vốn tự cho là địa vị của mình vượt qua Thích thị ở Trấn Quốc Công phủ, hơn nữa ngày sau khi Giang đại gia kế thừa tước vị, Kiều Thị chính là chủ mẫu, nàng nếu như có thể có quan hệ tốt cùng Kiều Thị một chút, tháng ngày sau này tự nhiên sẽ trải qua thoải mái, nhưng hiện giờ...

Nụ cười của Phùng thị cứng đờ, gật đầu nói: “Đại tẩu nói đúng lắm.”

Sau đó, Phùng thị cùng Thích thị đi ở phía trước, Kiều Thị ôm Giang Diệu đi ở phía sau. Kiều Thị nhìn thấy Lục Lưu vẫn đi theo bên cạnh, nàng đối với thiếu niên này rất có hảo cảm, liền như trưởng bối hỏi thăm thương thế của hắn, Lục Lưu thái độ khiêm tốn nhất nhất đáp lại, lễ nghi thật là chu toàn. Kiều Thị càng xem càng yêu thích. Lúc này nàng chạy ra xem nữ nhi, nhìn thấy nữ nhi mình đang đứng bên cạnh hắn, liền càng khẳng định Tuyên Thế tử yêu thích hài tử, nàng bèn cúi đầu nhìn nữ nhi vẫn luôn im lặng, nói: “Diệu Diệu lần trước không phải lo lắng thương thế Lục ca ca sao? Diệu Diệu nhìn kìa, hiện tại Lục ca ca đã không sao rồi, Diệu Diệu có thể yên tâm.”

Nàng chỉ tùy tiện hỏi theo lễ phép mà thôi... Dù sao Lục Lưu là vì cứu biểu đệ mập của nàng mới bị thương. Giang Diệu bấu môi muốn phản đối, nhưng nhìn thấy Lục Lưu ở bên cạnh vẻ mặt ôn hòa, tâm tình dường

như rất vui vẻ, nàng liền ngậm miệng không nói lời phản đối nào.

Kiều Thị nghe Lục Lưu nói là đi thưởng quế, liền xoa xoa khuôn mặt bánh bao của nữ nhi, nói: “Chờ một lúc qua gặp tổ mẫu xong, Diệu Diệu liền đi cùng Lục ca ca xem hoa quế, có được hay không?”

Thiếu niên đáng thương như thế, lại hiếm thấy thiếu niên nào yêu thích tiểu hài tử, Kiều Thị liền muốn để khuê nữ cùng đi với hắn, mong hắn sẽ bớt cô đơn hơn một chút. Hơn nữa nữ nhi của nàng chỉ có sáu tuổi, không có gì phải cảm kỵ.

Lục Lưu nhếch miệng lên, gật gật đầu.

Sau đó Lục Lưu đứng yên tại chỗ để chờ Giang Diệu trở về, Kiều Thị thì ôm Giang Diệu đi vào báo bình an cho lão thái thái.

Lão thái thái sau khi biết, cũng là giật mình, nhìn tôn nữ bảo bối không có chuyện gì, bèn ôm lấy thương yêu một phen.

Động viên qua lão thái thái, Kiều Thị liền nắm tay nữ nhi ra bên ngoài. Giang Diệu hiểu được mẫu thân sẽ đem nàng đưa đến chỗ Lục Lưu, nàng chỉ muốn quay đầu bỏ chạy, đi một đoạn đường, nàng liền ngừng bước chân, nắm lấy tay Kiều Thị, ngẩng đầu lên, âm thanh mềm mại nói:

“Nương, Diệu Diệu không muốn đi.”

Đối đầu với đôi mắt to long lanh nước của nữ nhi, Kiều Thị cúi người xuống, nhìn chăm chú nữ nhi, ngữ trọng tâm trường nói:

“Diệu Diệu, chúng ta phải tri ân báo đáp, Tuyên Thế tử đối với con và Nguyên Bảo đều có ân cứu mạng.”

Giang Diệu gật đầu, biểu thị tự mình biết. Nàng mấp máy môi nói: “Nhưng là...”

Kiều Thị lại nói: “Nhưng Diệu Diệu nên hiểu được, Tuyên Thế tử thuở nhỏ không có mẫu thân, tuy nói hắn có hai vị huynh trưởng nhưng lại không phải là từ một mẹ sinh ra, quan hệ cũng không được tốt, nên rất đáng thương. Còn Diệu Diệu, có cha mẹ đau, lại có ba ca ca thương, người khác ước ao lắm. Diệu Diệu cùng tuyên Thế tử đi chơi nhiều một chút, coi như Diệu Diệu có thêm một cái ca ca, thế nào?”

Giang Diệu thấy ánh mắt mẫu thân ôn hòa, biết được mẫu thân thật sự rất đau lòng vị Tuyên thế tử cha không đau lại không có nương này. Nhưng nàng còn nhớ, đời trước, chính mẫu thân nàng đánh giá vị tuyên Vương Lục Lưu này lòng dạ độc ác —— đều không nói một câu lời hay về hắn, luôn hi vọng người trong nhà cách hắn thật xa, không nên đi trêu chọc vị Tuyên Vương sát phạt quả quyết này.

Giang Diệu rũ mắt xuống, nếu lại quá mấy năm nữa, mẫu thân nàng cũng sẽ không có nhiều ái tâm như vậy đi đáng thương Lục Lưu.

♪ . ♪

Cũng lúc này ở một gian phòng khác, Mạnh thị đang giúp Lục Linh Lung thay đổi xiêm y, rồi đem người đặt ở trên đùi giúp nàng lau tóc, một mặt lau tóc, một mặt hỏi:

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Lục Linh Lung đầu chịu nổi kinh hãi lớn như vậy, nàng suýt chút nữa thì bị chết đuối. Lục Linh Lung khóc suốt mướt, con mắt đỏ bừng như mắt thỏ, bờ vai nhỏ run run, ủy khuất nói: “Nữ nhi nghe theo lời nương, dẫn nàng đến xem thổ, nhưng là... Nhưng là nàng cứ muốn lôi kéo nữ nhi cùng đi. Nữ nhi sợ ngã xuống, nhưng nàng không buông tay, nữ nhi sốt ruột, sau đó... Sau đó không cẩn thận liền ngã xuống.”

Nói tới chỗ này, Mạnh thị thở dài một hơi, lạnh lùng nói: “Đồ vô dụng, chỉ biết khóc.”

Nghe mẫu thân trách mắng, cảm thấy quá oan ức, Lục Linh Lung lại khóc càng lớn tiếng.

Lục Hành Chu cũng đổi được xiêm y sạch sẽ, rồi vào nhà xem muội muội, nhưng ở tận phía ngoài đã nghe được tiếng khóc của muội muội, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, hắn vội vàng xoải bước vào nhà, nhìn Mạnh thị, hỏi: “Nương, Linh Lung làm sao?”

Mạnh thị trong lòng đang tức giận, mặt cười rử xuống, nói: “Chỉ uống có mấy ngụm nước, không có chuyện gì.” Nàng lại nhìn Lục Hành Chu, hỏi, “Canh gừng có chưa?”

Lục Hành Chu gật đầu, đi tới bên người Mạnh thị cùng Lục Linh Lung, nhìn muội muội sắc mặt hơi trắng bệch, tâm trạng có chút đau lòng, bèn giơ tay sờ mặt nàng, ân cần nói: “Lần tới cẩn thận một chút, đừng riu rít nghịch như chim chích bông.”

Lục Linh Lung chính là đầy một bụng tức giận, liền hướng về vị ca ca Lục Hành Chu tính tình tốt này, trút giận lên, nàng nói: “Nếu như không phải Giang Diệu, muội mới không ngã xuống, ngày hôm nay đáng lẽ phải là nàng ngã xuống.”

Nói xong, Lục Linh Lung giương lên khuôn mặt nhỏ thanh lệ đẹp đẽ tràn ngập nuông chiều, miệng vênh lên chờ người an ủi.

Lục Hành Chu biết muội muội chỉ là tức giận, hẳn là ca ca nên phải dành cho nàng thật nhiều thương yêu, trong ngày thường nàng muốn gì cũng đều chiều theo ý nàng, nhưng vào lúc này, hẳn đúng là có chút không nhìn được. Lục Hành Chu nhũu mày, nói: “Nói nhăng gì đấy.”

Muội muội tự mình rơi xuống nước, làm sao có thể đổ cho Diệu Diệu, hơn nữa thỏ con kia, cũng là muội muội muốn đến xem.

Lục Linh Lung oan ức cực kỳ, hét lên: “Chính là nương nói, chờ Giang Diệu ngã xuống nước rồi ca ca cũng có thể đi cứu Giang Diệu.”

Dù Lục Hành Chu chính trực, nghe được lời nói này của Lục Linh Lung, cũng rõ ràng xảy ra chuyện gì. Hắn nhìn về phía Mạnh thị, hai mắt tròn to, khó có thể tin nói: “Nương, lời Linh Lung nói chính là thật phải không?” Hắn nhìn chằm chằm mặt Mạnh thị, thấy nàng không nói lời nào, nhất thời sáng tỏ, vừa oan ức lại tức giận nói:

“... Nương, người làm sao có thể hại Diệu Diệu như thế?”

Lục Hành Chu từng thấy dáng vẻ Giang Diệu lần trước bị rơi xuống nước, khuôn mặt nhỏ xanh tím, dường như sau một khắc liền không còn thở, tiểu cô nương khả ái như thế, tại sao nương muốn đi hại nàng?

Mạnh thị vốn là không muốn để cho nhi tử biết, nhưng thấy trước mắt là không che giấu nổi, nàng nhìn nhi tử mình, nói: “Nương làm tất cả, đều vì ngươi.”

Chuyện ngày hôm nay, xác thực là Mạnh thị an bài, sau đó để Lục Linh Lung đi làm, thứ nhất là cho Lục Linh Lung xả giận; thứ hai, Mạnh thị muốn ở trước mặt tất cả mọi người của Trấn Quốc Công phủ thấy nhi tử mình cứu được Giang Diệu.

41. Chương 41: Xem Chim Non

•edit: Phương Moe

Lục Hành Chu bỗng nhiên đứng bật dậy, xiết chặt nắm đấm, vẻ mặt thành thật nói: “Nhi tử muốn đi tìm Diệu Diệu xin lỗi.”

Mạnh thị thật muốn bỏ đầu nhi tử ra để xem rốt cục bên trong đầu hắn chứa não hay vỏ cây. Mạnh thị tức giận nói:

“Xin lỗi? Người muốn nói cái gì? Muốn nói là: mẫu thân của ngươi muốn hại nàng rơi xuống nước, sau đó để cả Trấn Quốc Công phủ coi chúng ta là địch sao? Chu nhi, người thiện lương là chuyện tốt, nhưng cũng phải phân rõ ràng từng trường hợp. Hơn nữa hôm nay, người cũng nhìn thấy, rơi xuống nước chính là muội muội ngươi, Giang Diệu kia đến nửa cọng tóc tơ cũng không thiếu.”

“Nhưng là...”

“Nhưng mà cái gì! Mẫu thân muốn người cố gắng đi lấy lòng Giang Diệu, nhất định phải làm cho nàng cùng người tiếp xúc nhiều hơn.”

Hôm nay Mạnh thị nhìn thấy quan hệ của Lục Lưu và Giang Diệu có vẻ thân thiết, lấy tính tình Lục Lưu lạnh nhạt, làm sao có khả năng không lý do mà lại đối tốt với một tiểu Nữ Oa? Mạnh thị suy bụng ta ra bụng người, tự nhiên cũng cho rằng đây là thủ đoạn của Lục Lưu muốn lôi kéo Trần Quốc Công phủ. Bởi vậy, nàng càng không thể để cho Lục Lưu thực hiện được.

Lục Hành Chu đến cùng chỉ là hài tử mười tuổi, vẫn không thể chấp nhận nỗi mẫu thân mình luôn tôn kính lại làm ra loại chuyện hại người, hơn nữa người đó mới chỉ là một tiểu hài tử, viên mắt hấn thoáng đỏ, lập tức xoay người chuẩn bị muốn ra ngoài.

“Chu nhi.” Mạnh thị lập tức gọi hấn lại, chỉ lo hấn làm ra chuyện điên rồ.

Lục Hành Chu không quay đầu lại, chỉ dừng lại bước chân, hít sâu một hơi, dựng thẳng sống lưng, nói: “Nương yên tâm, nhi tử sẽ không nói lung tung.” Nói xong cũng trực tiếp đi luôn.

Mạnh thị có chút hoang mang, đúng là bắt đầu hoài nghi, chuyện ngày hôm nay chính mình an bài có phải sai rồi hay không. Nhưng là....nàng thực sự không nghĩ ra được biện pháp khác. Mạnh thị cúi đầu, tiếp tục giúp Lục Linh Lung lau tóc.

Có lẽ là lau có chút mạnh tay, Lục Linh Lung khịt khịt mũi, bất mãn nói:

“Nương...”

“Câm miệng!” Mạnh thị quát lên.

Mạnh thị đối với nữ nhi Lục Linh Lung này cũng coi như là thương yêu, từ nhỏ rất ít khi mắng mỏ này nọ, nhưng hôm nay, đây đã là lần thứ hai mắng nàng. Lục Linh Lung giơ tay xoa xoa nước mắt, tiếp tục mím môi thật chặt, bộ dáng oan ức, mà trong đầu, sớm đã đem chuyện hôm nay chính mình bị ủy khuất đổ lên trên người Giang Diệu.

♪ ♪

Kiều Thị dẫn Giang Diệu đi đến chỗ Lục Lưu, thời điểm đi qua hồ sen, liền nhìn thấy cảnh tượng Lục Hành Chu vội vã đi tới.

Lục Hành Chu xưa nay nhã nhặn ngoan ngoãn, bây giờ tuổi còn nhỏ, nhưng ngờ ngợ có thể nhìn ra ngày sau sẽ sáng bóng như ngọc, quân tử khiêm tốn phong độ.

Nhìn thấy Kiêu Thị, Lục Hành Chu vội vã dừng lại hành lễ, chỉ là hốc mắt của hấn có chút hồng hồng, làm trong lòng Kiêu Thị nghi ngờ, không khỏi nhìn hấn nhiều thêm mấy lần.

Dung nhan Kiêu Thị thanh lệ tuyệt sắc, chỉ hơi mỉm cười đã khiến người ta cảm thấy dịu dàng hiền thực. Khuôn mặt nàng không chút biến sắc, ân cần hỏi han: “Linh Lung sao rồi?” Lần trước nữ nhi bảo bối của nàng bị Lục Linh Lung thương tổn thành như vậy, nên Kiêu Thị đối với Lục Linh Lung tự nhiên là không thích, hiện nay cũng chỉ là tùy ý khách sáo một phen thôi.

Lục Hành Chu nói: “Cảm ơn phu nhân quan tâm, Linh Lung đã không có gì đáng ngại.” Hấn là hài tử thành thật, không làm nổi chuyện gì mờ ám nên hiện giờ ánh mắt có chút né tránh, không dám nhìn thẳng Kiêu Thị, sợ bị nàng nhìn ra đầu mối bên trong. Lục Hành Chu cúi đầu nhìn nắm bột nhỏ bên người Kiêu Thị, mỉm cười nói:

“... Diệu Diệu hôm nay không bị dọa sợ chứ?” Nhìn Giang Diệu ngoan ngoãn đáng yêu như thế, mà nương hấn có thể... Lục Hành Chu trong lòng càng thêm khó chịu. Chỉ là, nếu hấn nói ra sự thật thì hấn sẽ hại mẫu thân của chính mình.

Giang Diệu không thích Lục Hành Chu, bên cạnh lại không có người ngoài, cũng không cần diễn trò, chỉ qua loa ừm một tiếng, không muốn phản ứng hấn.

Lục Hành Chu trong lòng tràn đầy hổ thẹn, nên không có suy nghĩ nhiều, chỉ nhìn Giang Diệu thêm một chút. Càng nhìn lại càng tự trách.

Kiều Thị nhìn hẩn là lạ, suy nghĩ một chút, mới hỏi: “Hôm nay đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Ta hỏi Diệu Diệu, nhưng Diệu Diệu có chút bị dọa sợ, đứa nhỏ này cứ sợ sệt liền nói năng lộn xộn...”

Lời này ngược lại là hợp tình hợp lý. Tiểu cô nương sáu tuổi bị dọa sợ, nói không được rõ ràng, tất nhiên sẽ không ai hoài nghi, huống hồ là Lục Hành Chu mới chỉ có mười tuổi.

Nhưng Giang Diệu nghe xong lời mẩu thân nhà mình nói, không nhịn được nghiêng đầu dùng ánh mắt khen ngợi—— thật không hổ là mẩu thân nàng nha, đầu óc xoay chuyển thật nhanh, thấy vẻ mặt Lục Hành Chu không đúng, liền liên tưởng đến chuyện vừa rồi. Vậy nàng cũng đỡ phải nghĩ cách nhắc nhở.

Lục Hành Chu không nghĩ tới Kiêu Thị sẽ có câu hỏi như thế, ngờ người ra một lúc, lắp bắp nói: “Là... Là Linh Lung cùng Diệu Diệu đồng thời...đồng thời xem thử, sau đó Linh Lung... Linh Lung không cẩn thận trượt chân, rơi vào trong hồ...” Hẩn cúi đầu, lòng bàn tay đỏ mề hôi, một bộ dạng cực lực duy trì trấn định.

Kiều Thị làm ra một bộ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: “Thì ra là như vậy.”

Gương mặt Kiêu Thị vẫn tươi cười, diễm quang bắn ra bốn phía cùng Lục Hành Chu nói vài câu, sau đó Kiêu Thị liền dẫn Giang Diệu tiếp tục đi, nhưng sau khi Lục Hành Chu rời đi thì gương mặt nàng nhất thời trầm xuống, bàn tay đang nắm tay nữ nhi cũng đột nhiên nắm chặt.

Hậu viện của Pháp Hoa tự đủ loại hoa quế được trồng chỉnh tề, dù cách thật xa, vẫn có thể ngửi thấy mùi hoa quế hương nồng nàn. Trong vườn hoa quế có một bộ bàn đá tròn cực đơn giản cùng sáu cái ghế đá xếp xung quanh, hiện nay có một thiếu niên mặc cẩm bào màu tím rượu, ngồi lẳng lẳng ở đó thưởng trà, mái tóc của hắn nhẹ nhàng tung bay cùng gió, những cánh hoa quế nhẹ nhàng rơi xung quanh hắn như muốn vuốt ve an ủi thiếu niên cô độc, khung cảnh tuyệt mỹ như thế khiến người ta không dám lại gần phá vỡ...

Kiều Thị gặp qua không ít dung mạo nam tử trưởng thành, nhưng phải công nhận dung mạo Lục Lưu đúng là hơn người, nói ngay phu quân Giang Chính Mậu của nàng, lúc đó Kiêu Thị thích nhất là thân cận với biểu ca Giang Chính Mậu này, cũng không phải bởi vì Giang Chính Mậu là biểu ca có bộ dáng tuấn tú nhất, mà là Giang Chính Mậu tuy rằng tính tình lạnh, nhưng khi đối với tiểu biểu muội là nàng lại cực kỳ ôn nhu, nên Kiêu Thị sau khi lớn lên, mới cực kỳ tự nhiên đối với Giang Chính Mậu sinh ra tình yêu nam nữ. Mà hiện nay, Kiêu Thị đối với Lục Lưu, có điều là trưởng bối thưởng thức đối với văn bối, chỉ cảm thấy nếu như có thể sinh ra một nhi tử “Trích Tiên” như thế, khi mang ra ngoài rất có mặt mũi.

Lục Lưu nhìn thấy mẹ con hai người, liền đứng dậy đi tới, nói: “Giang phu nhân.”

Trải qua vài lần như thế, Kiêu Thị cũng có thể nhìn ra tính tình Lục Lưu, nên giọng điệu cũng tự nhiên hiền hoà, nàng nói: “Diệu Diệu nghịch ngợm, làm khó Tuyên Thế tử không chê.”

Giang Diệu bĩu môi, ở trong lòng phản đối: Nàng khi nào thì nghịch ngợm? Hai chữ “Nghịch ngợm” này, xưa nay là nhãn mác gắn với Tam ca.

Nghe Kiêu Thị nói, Lục Lưu cúi đầu liếc mắt nhìn, thấy tiểu Nữ Oa đôi mắt to tròn long lanh nước vừa đen vừa sáng, quai hàm bạnh ra, cánh môi chu lên, đáng vẻ phản đối lời mẩu thân, nhìn vô cùng khả ái. Hẩn mặt mày ôn hòa, nụ cười như gió xuân ấm áp, Kiêu Thị càng phát giác thiếu niên trước mặt này là hài tử dễ thân cận, tất nhiên là cực yên tâm đem nữ nhi giao cho hẩn.

Giang Diệu bị Lục Lưu nắm tay đi tới bên cạnh bàn đá, sau đó động tác Lục Lưu rất quen thuộc đem nàng ôm vào lòng hẩn và ngồi xuống ghế, rồi hẩn mới cầm lấy một khối hoa quế cao trong đĩa bắt đầu cho nàng cho ăn.

Nhìn hẩn đem nàng đối xử như là động vật nhỏ như thế, Giang Diệu nơi nào còn có khẩu vị? Nàng vội vàng lắc đầu một cái, nói:

“Diệu Diệu không đói bụng.”

Nàng đảo mắt cẩn thận từng li từng tí đánh giá một phen, thấy trên mặt Lục Lưu cũng không có bất luận cái vẻ gì không vui, nên biết hẩn cũng không tức giận.

Nhưng nàng lại thấy Lục Lưu nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn của nàng một lúc.

Giang Diệu trừng mắt ngờ vực nhìn hẩn, thật sự là giơ tay lên sờ sờ miệng chính mình, phát hiện bên miệng không có cái vật gì bấn thủ. Đúng là kỳ quái.

Lục Lưu đem hoa quế cao thả xuống đĩa, nhìn nàng nói: “Muốn nhìn chim nhỏ không?” Ngừ khí dụ dỗ tiểu hài tử.

Chim nhỏ? Giang Diệu nháy mắt mấy cái, đúng là bị hẩn làm nổi lên hứng thú, mặt mày tươi cười nói: “Nơi này có sao?”

Lục Lưu gật đầu, đứng dậy đem Giang Diệu ôm lên, ôm nàng đi tới đứng phía dưới một cây hoa quế to lớn. Chỉ là còn chưa đủ cao nên Giang Diệu chưa thể thấy chim nhỏ.

Lục Lưu hai tay ôm chặt lấy hai chân Giang Diệu, dùng sức nhấc nhấc, đem Giang Diệu ôm cao hơn chút, hẩn ngửa đầu hỏi: “Nhìn thấy không?”

Hai chân bị Lục Lưu ôm thật chặt, Giang Diệu vóc dáng vốn thấp bé, giờ lập tức liền cảm nhận được cảm giác ở trên cao nhìn xuống. Đây là cả hai đời gộp lại đều không có linh hội qua cảm thụ này.

Giang Diệu hiếu kỳ nhìn một chút hoa quế trên cành cây, phía dưới tán lá xanh mượt cùng hoa quế màu vàng rực, quả thực có một tổ chim. Lúc trước Tam ca nàng cũng từng bắt qua chim nhỏ cho nàng chơi, khiến nàng rất vui vẻ, nhưng khoảng cách gần như vậy tiếp xúc với tổ chim ở trên cây cũng là lần đầu tiên nha.

Giang Diệu mắt to chớp chớp, hai tay cẩn thận từng li từng tí một đẩy cành cây ra, nhìn tổ chim bên trong, có vỏ trứng vỡ nát, bốn, năm con mới vừa được ấp ra không lâu, chim nhỏ chính là ngoan ngoãn chờ ở bên trong, một bộ dạng gào khóc đòi ăn.

Chim nhỏ vừa ra đời không lâu, lông còn chưa có mọc hết, nhìn toàn là thịt thịt đỏ phừng phừng, chỉ riêng ở đoạn cánh mới mọc ra một chút lông chim. Giang Diệu hưng phấn cực kỳ, không dám hét to, chỉ lo làm mấy tên tiểu tử này hoảng sợ, chỉ dám cúi đầu vui vẻ nhìn Lục Lưu, nói: “Lục ca ca, Diệu Diệu thấy...”

Nàng nghiêng đầu qua chỗ khác, duỗi ngón tay ra đếm đếm.

Một, hai, ba, bốn...

Giang Diệu nở nụ cười xán lạn, con ngươi cong cong như vàng trắng khuyết, âm thanh ngọt ngào nói:

“Lục ca ca.... Có năm con!!”

•

Kiều Thị đứng phía trước cửa sổ trong phòng khách, nhìn tình cảnh này, khóe miệng cũng không nhịn được cười cười.

Hứa ma ma ở bên kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới Tuyên Thế tử nhìn lạnh nhạt như thế lại có kiên trì đồ dành tiểu hài tử đến như thế.”

Kiều Thị nguyên bản là vui mừng, nhưng nghe Hứa ma ma nói, trong lòng nàng liền không nhịn được lại đau lòng một phen. Nhìn hài tử kia thiếu thốn tình thương yêu của cha mẹ, nên về mặt lúc nào cũng lạnh nhạt không cảm xúc, nhưng đây mới đúng là kiểu người ngoài lạnh trong nóng.

Kiều Thị nói: “Tháng sau sinh nhật Diệu Diệu, nhớ nhắc nhở ta gửi cho Tuyên Thế tử một cái thiệp mời.”

Hài tử khuyết yêu, nên thường xuyên tham gia náo nhiệt, như vậy tính tình cũng sẽ cởi mở lên.

Hứa ma ma gật đầu đáp một tiếng.

Kiều Thị lại nhìn một lúc. Dung nhan Kiều Thị đoan lệ, ánh mắt ngậm ý cười, con ngươi lưu chuyển xinh đẹp, chỉ là mỉm cười này vẫn chưa kéo dài bao lâu, liền nghĩ đến cử chỉ lúc trước của Lục Hành Chu. Ánh mắt Kiều Thị dần dần trở nên lạnh lẽo.

Thầm nghĩ: Món nợ ngày hôm nay với Mạnh thị, nàng khẳng định sẽ đáp trả đầy đủ!

42. Chương 42: Tết Trung Thu

•edit: Phương Moe

Nửa tháng sau, Giang Diệu nghe được từ trong miệng nha hoàn một tin tức —— cháu dâu Mạnh thị của Tuyên Vương phủ, tại tiệc mừng thọ Lão thái thái của Tề Quốc Công phủ đã uống rượu có chút nhiều, liền không cẩn thận rơi xuống trong ao, may mắn được hạ nhân phủ Tề Quốc Công cứu trợ kịp thời nên không ảnh hưởng tính mạng.

Mạnh thị tuy là cháu dâu thứ, nhưng xưa nay luôn chú ý trưng diện, lúc nào cũng đồ trang sức vàng chói lọi treo hết lên người, bởi theo người Lão Vương phi đương nhiên toàn các trường hợp trọng yếu, nên nàng càng ra sức muốn thể hiện một phen, chỉ lo người khác không biết địa vị của nàng ở Tuyên Vương phủ có bao nhiêu cao quý. Mạnh thị đeo rất nhiều trang sức vàng lên người, hiện nay vừa rơi xuống nước, bộ dáng chật vật, trang sức vàng cái còn cái bị rơi mất xuống ao, tự nhiên là mất hẳn dáng vẻ phô trương vừa nãy.

Tay mập mập của Giang Diệu đang cầm bút viết, nghe được tin tức này, khóe miệng cũng không nhin được cong cong. Chuyện này, không cần nàng suy đoán nhiều, cũng hiểu được là ai làm. Không hổ là mẫu thân của nàng nha, không bao giờ chịu thiệt thòi, xưa nay có thù tất báo, chiều nay lấy gậy ông đập lưng ông, dùng thực sự đến vì diệu.

Mạnh thị thích nhất những nơi náo nhiệt, nhưng hôm nay chuyện này lại xảy ra, sợ là ngày sau nếu Lão vương phi muốn xuất môn dự tiệc, cũng sẽ không dẫn cháu dâu Mạnh thị này đi.

Giang Diệu trong lòng hoan hô tán thành.

Giang Thừa Ngạn đi vào, một tay chống ở trước bàn đọc sách của Giang Diệu, một tay sờ sờ đầu Giang Diệu, sang sảng cười một tiếng nói:

“Diệu Diệu cười gì vậy?”

Giang Diệu ngẩng khuôn mặt nhỏ, nhìn gò má tuần lãng của Tam ca, nói:

“Tam ca, ngày mai là Trung thu, chúng ta có thể đi ra ngoài xem hoa đăng không?”

Lễ hoa đăng của tết Trung thu tuy không quy mô bằng tết Thượng Nguyên (*1), nhưng cũng rất náo nhiệt, những năm vừa rồi thân thể Giang Diệu yếu đuối, không thích hợp xuất môn, ba huynh đệ cũng ngoan ngoãn ở lại phủ bồi bên người muội muội, nhiều lắm là ở trong sân thả đèn Khổng Minh.

Giang Thừa Ngạn thấy muội muội thích chơi yêu cười, tự nhiên là chống đỡ không nổi bảo bối muội muội đáng yêu. Hắn gật đầu nói:

“Nếu là Diệu Diệu muốn đi, Tam ca ta sẽ cùng cha mẹ nói một chút, bọn họ nhất định sẽ đáp ứng.”

Giang Diệu cười tủm tỉm gật đầu.

Ngày kế chính là Trung thu, Giang Thừa Ngạn ở trước mặt Kiều Thị một phen làm nũng tỏ vẻ dễ thương, Kiều Thị mới siêu lòng, đồng ý cho hài tử xuất môn. Có điều trước khi xuất môn đúng là ngàn dặn vạn dò một phen.

Đối với Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa, Kiều Thị trăm ngàn yên tâm, tính tình hai hài tử này như Giang Chính Mậu. Nhớ lại năm đó khi còn nhỏ, Giang Chính Mậu cũng từng mang tiểu biểu muội là nàng xuất môn xem hoa đăng, hồi đó Giang Chính Mậu còn nhỏ tuổi đã thành thực thận trọng, người lớn trong nhà cũng yên tâm. Nghĩ tới lúc đó, kiều dung của Kiều Thị nhuộm ý cười, sau đó nàng hướng về phía Giang Thừa Ngạn nói:

“Phải luôn để ý Diệu Diệu, không cho quá ham chơi.”

Có thể đi ra ngoài, Giang Thừa Ngạn tự nhiên đầu gật như đảo toán, ngoan ngoãn nói đồng ý.

Buổi tối một nhà đoàn viên, nhiệt nhiệt nháo nháo ngồi ăn cơm, bồi Lão thái thái nói chuyện một lúc, ba huynh đệ liền mang theo muội muội lên xe ngựa đi xem hội hoa đăng.

Đây cũng là lần đầu tiên Giang Diệu xuất môn buổi tối.

Nàng hiếm khi yêu thích như vậy liền nằm nhoài bên cửa sổ xe ngựa, nhìn hoa đăng đẹp đẽ trên đường phố, hai con mắt sáng rỡ vui mừng.

Giang Thừa Nhượng là đại ca, không chỉ chiếu cố muội muội, mà còn cả hai đệ đệ nữa. Hắn đối với Nhị đệ Giang Thừa Hứa là trăm ngàn yên tâm, chỉ riêng Tam đệ Giang Thừa Ngạn luôn nghịch ngợm là từ xưa đến nay hắn không yên lòng được.

Đã sắp đến nghi thức thả đèn hoa đăng trên sông, Giang Thừa Nhượng đem áo choàng gấm màu đỏ thêu hoa mẫu đơn khoác ở trên người Giang Diệu, một đôi tay cẩn thận từng li từng tí buộc dây áo choàng cho muội muội, rồi hướng về phía Giang Thừa Ngạn nói:

“Chờ một lúc nữa đến nghi lễ, không cho phép đệ chạy loạn, hôm nay ta muốn chiếu cố Diệu Diệu, nên không thể nhìn đệ.”

Rõ ràng sinh ra cách canh giờ không kém bao lâu, mà đem hắn coi như tiểu hài tử. Giang Thừa Ngạn bĩu môi, nói một tiếng biết rồi, sau đó mới nhìn Giang Diệu nói: “Đệ cũng phải chăm sóc Diệu Diệu, mới sẽ không chạy loạn đâu.”

Lời này của Tam ca, Giang Diệu không tin. Vị Tam ca này của nàng, xưa nay nghịch ngợm vô cùng, bây giờ có cơ hội, nơi nào chịu ngồi yên một chỗ?

Xe ngựa của Trần Quốc Công phủ dừng lại ở ven đường, sau đó Giang Diệu được Giang Thừa Nhượng ôm xuống xe ngựa. Hôm nay Giang Diệu chải lên nụ hoa kế tinh xảo đẹp đẽ, trên búi tóc cũng buộc một dải lụa màu đỏ cùng màu với áo choàng, khuôn mặt nhỏ trắng nõn nà, bởi vì mấy tháng nay ăn uống thoả đáng nên vẻ xanh xao vàng vọt đã không còn, khuôn mặt mập mập mạp mạp như bánh bao nhỏ, còn sinh ra hai cằm đáng yêu. Vì tuổi nàng còn nhỏ, mập một tý cũng không có sao, hơn nữa tất cả mọi người trong nhà vẫn cho rằng Giang Diệu càng mập càng đáng yêu.

Ba huynh đệ cao tương đương nhau, khuôn mặt lại có bảy, tám phần tương tự, vào buổi tối, nhìn qua tất nhiên là giống nhau như đúc, khó có thể phân biệt. Có điều Đại ca Giang Thừa Nhượng mặc một thân cẩm bào sắc xanh ngọc, Nhị ca Giang Thừa Hứa là cẩm bào tuyết sắc, Tam ca Giang Thừa Ngạn hoạt bát là dễ nhận biết nhất, vẫn luôn yêu thích cẩm bào màu xanh biếc.

Ba huynh đệ đều có được một bộ dáng dấp tuấn tú, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng so với thiếu niên cùng tuổi cũng cao hơn nửa cái đầu, thêm vào thuở nhỏ tập võ và được Giang Chính Mậu quản giáo nghiêm khắc, nên trên người ba huynh đệ không có nửa phần khí chất kiêu căng của thể gia công tử, từng người từng người đều dựng sống lưng đến mức thẳng tắp, bước đi thông dong khéo léo giữa một đoàn người đang chen chúc, nổi bật đi ở giữa là tiểu nữ oa khoác áo choàng đỏ đặc biệt ngây thơ.

Nhìn từng nhóm tiểu cô nương ở bên đường đều dùng ánh mắt hâm mộ nàng cùng các ca ca —— có ba ca ca che chở như thế, có lẽ nàng đã tu luyện mấy đời mới có thể có phúc phận này.

Ở dọc hai bên bờ sông bắt đầu nghi lễ, người ta treo đủ loại đèn lồng trên cây, nhìn sáng loáng, cảm giác như chiếu toàn bộ dòng sông sáng như ban ngày.

Mọi người đi lại trên đường đều cầm trong tay đèn lồng đẹp đẽ. Giang Thừa Ngạn nhìn thấy, liền lôi kéo tay Giang Diệu, chỉ chỉ sạp hàng đèn lồng phía đối diện, nói:

“Diệu Diệu, chúng ta đi nhìn một chút đi.”

Đi tới trước sạp hàng đèn lồng, nhìn thấy đủ loại kiểu dáng đèn lồng được làm thật là tinh mỹ, có đèn thổ ngọc, đèn hoa sen, đèn cá chép, đèn Hằng Nga cùng với đủ loại đèn chim muông hoa cỏ. Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa không có hứng thú chơi mấy cái đèn này, chỉ có Giang Thừa Ngạn cùng Giang Diệu mỗi người mua một chiếc đèn lồng. Giang Thừa Ngạn mua đèn lồng con cọp, mà Giang Thừa Ngạn chọn cho Giang Diệu là một chiếc đèn lồng thổ ngọc đáng yêu. Ở trong lòng Giang Thừa Ngạn, muội muội bảo

bối chính là một bộ dáng mềm nhũn, nhỏ nhắn yêu kiều lại đáng yêu cần người bảo vệ giống như con thỏ con.

Giang Diệu cũng không kén chọn, liền vươn tay nhận lấy đèn lồng mà Tam ca chọn cho mình.

“Diệu Diệu.”

Một thanh âm dễ nghe từ phía sau truyền đến.

Trên đường nhiều người, nhiệt nhiệt nháo nháo, Giang Diệu nghe có chút không rõ, nên không phân biệt rõ được là người ở phương nào, bèn quay đầu nhìn một chút.

Thấy người tới là Cửu công chúa Lục Dục Tú.

Cửu công chúa mặc một thân cẩm bào màu đỏ tía, mái tóc được chải chuốt gọn gàng rồi buộc lại thành một búi tròn phía trên đầu, sau đó dùng một sợi dây lụa cố định lại, hiển nhiên là một bộ đánh trang phục tiểu công tử thế gia. Mà bên cạnh nàng là Lục Lưu cùng Thập nhất hoàng tử, trong tay Thập nhất hoàng tử còn dắt theo Vệ Bảo Linh đẹp đẽ đáng yêu.

Cửu công chúa hưng phấn chạy tới, giơ tay bóp một cái lên khuôn mặt tròn như quả trứng của Giang Diệu, than thở:

“Tỷ còn tưởng rằng nhận lầm người đây.”

Nàng đánh giá trên dưới một phen, lại nói tiếp: “Mập lên thật nhiều.” Một bộ giọng điệu khó mà tin nổi.

Chuyện này Giang Diệu có chút bất đắc dĩ, khẩu vị của nàng rất tốt, mà mẫu thân nàng ngày ngày nghĩ đủ loại biện pháp làm món ngon cho nàng, nàng không muốn mập lên cũng khó khăn nha. Nhưng mà nàng cảm thấy mập một chút cũng rất tốt, ngược lại nàng không muốn trở thành đáng ghét như hạt đậu nhỏ trước kia đâu.

Giang Diệu không tiếp tục cái đề tài này, chỉ ngoan ngoãn kêu một tiếng “Dục tỷ tỷ”, sau đó mới hỏi: “Dục tỷ tỷ cũng ngắm đèn hoa đăng sao?”

Cửu công chúa gật gù. Nàng nhìn quen những tiểu hài tử trong cung tuy còn nhỏ tuổi mà tâm tư rất ác độc, làm gì có lòng dạ tỷ muội, nhưng nàng đối với tiểu muội muội Giang Diệu đáng yêu này là yêu thích vô cùng, nàng gật đầu nói:

“Đúng vậy, có điều mỗi lần tỷ xuất cung, phụ hoàng nhất định phải để tỷ và Tử Hằng theo đường ca, không có đường ca, phụ hoàng sẽ không cho phép bọn tỷ đi ra ngoài chơi đùa đâu.”

Thì ra là như vậy, không trách mỗi lần nàng nhìn thấy Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử thì sẽ đều có Lục Lưu ở đây, vì nàng biết Lục Lưu không phải là loại người yêu thích xuất môn như vậy nha.

Nghe lời nói, ba huynh đệ tự nhiên cũng biết thân phận mấy người này, thái độ tự nhiên cũng khách khí chút.

Lúc Giang Diệu cùng Cửu công chúa nói chuyện, Thập nhất hoàng tử đã dẫn Vệ Bảo Linh lại đây. Hôm nay trên người Vệ Bảo Linh cũng khoác áo choàng có màu sắc tương tự áo choàng của Giang Diệu, trên đầu trải lên song kẻ được cài trâm minh châu óng ánh, mi tâm còn vẽ một cái hình hồ điệp, cả người đẹp như tiểu tiên nữ trên trời.

“Diệu Diệu cũng ra ngoài chơi sao? Thật là trùng hợp.” Vệ bảo linh nhoẻn miệng cười, lộ ra nụ cười đơn thuần đáng yêu.

Thời điểm cùng Giang Diệu chào hỏi, tiện đường cũng quan sát Giang Diệu một hồi, thấy áo choàng trên người Giang Diệu cùng một màu sắc với áo của nàng, hơn nữa của Giang Diệu là thêu hoa mẫu đơn, mà của nàng lại là hoa thược dược, nhất thời tâm trạng rất khó chịu. (*2)

Vệ Bảo Linh không thích Giang Diệu, nàng xem qua trang điểm cùng trang phục sau đó lại nhìn khuôn mặt của Giang Diệu mới cách mấy ngày không gặp mà đã mập một vòng, Vệ Bảo Linh lại không nhịn được lộ ra mỉm cười —— ăn mặc xinh đẹp nữa cũng không quan trọng, chỉ cần so với dung mạo mập của Giang Diệu, thì đã thấy nàng ấy không đẹp đẽ bằng nàng.

Giang Diệu tuy không biết trong lòng Vệ Bảo Linh đang suy nghĩ gì, nhưng theo bản năng cũng cảm giác được, Vệ Bảo Linh đối với nàng là đang làm bộ làm tịch.

Nhắc tới cũng là đáng tiếc, tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu như thế liền bị giáo dục thành người có tâm tư sâu như vậy, cũng không biết được đây là phúc hay là họa với nàng ấy. Nhưng nghĩ đến ngày sau Vệ Bảo Linh ở trong hậu cung như cá gặp nước, có lẽ đối với nàng ấy cũng là một chuyện tốt.

Vệ Bảo Linh nhiệt tình nắm tay Giang Diệu tay: “Nếu đã gặp, vậy chúng ta liền cùng nhau đi dạo đi.” Nàng liếc mắt nhìn đèn lồng thỏ ngọc trong tay Giang Diệu, rồi lại giơ lên đèn lồng Phượng Hoàng hoa lệ quý trọng trong tay mình, nói: “Đây là biểu ca chơi đoán chữ giúp ta thắng được, đẹp mắt không?”

Xác thực đèn lồng Phượng Hoàng của Vệ Bảo Linh là tinh xảo đẹp đẽ, phóng tầm mắt toàn bộ hai bờ sông, cũng tìm không ra cái thứ hai như thế. Mà đèn lồng thỏ ngọc trong tay Giang Diệu tuy rằng đáng yêu, nhưng nếu cùng so sánh với đèn lồng Phượng Hoàng trong tay Vệ Bảo Linh thì đúng là có vẻ hơi khó coi. Nhưng giọng điệu Vệ Bảo Linh lại không tỏ vẻ khoe khoang nửa phần, mà dường như chỉ là nhiệt tình chia sẻ thứ mình thích cho bạn tốt.

Chỉ là, Giang Diệu thấy trong mắt óng ánh của Vệ Bảo Linh, vẫn có thể nhìn ra nàng ấy kỳ thực là đến khoe khoang, chỉ là muốn lơ đãng khoe khoang mà thôi.

Giang Diệu phối hợp nói: “Đẹp đẽ.”

Vệ Bảo Linh dựng thẳng tấm lưng, cười cười nói: “Ta cũng cảm thấy đẹp đẽ.”

Giang Thừa Ngạn đứng bên cạnh nhưng lại thấy ngứa mắt, mười tuổi còn nhỏ, tính tình lại đơn thuần tự nhiên không nhìn ra nhân gia tiểu cô nương là đến khoe khoang, hãnh diện khoe khoang, xì một tiếng, nói: “Không phải chỉ là một cái đèn lồng rách nát thôi sao? Có cái gì hiếm lạ mà yêu thích.”

Vệ Bảo Linh oan ức cắn cắn môi, lệ quang trong mắt, nhìn về phía Thập nhất hoàng tử, mấp máy môi nói: “Biểu ca...”

Thập nhất hoàng tử tiến lên, kéo tay Vệ Bảo Linh lại gần mình, rồi hướng về phía Giang Thừa Ngạn nói: “Người có ý gì?”

Tính tình Giang Thừa Ngạn cùng Thập nhất hoàng tử có chút giống, đều là loại dễ kích động lại rất bênh người nhà, Cửu công chúa nhìn thấy liền nhanh chóng đứng giữa hai người, sau đó hướng về phía Thập nhất hoàng tử nói: “Đang yên đang lành đi ra ngoài chơi đùa, người nháo cái gì mà nháo?”

Thập nhất hoàng tử có chút oan ức, bĩu môi nói: “Hoàng tỷ...”

Vệ Bảo Linh ngoan ngoãn nói: “Biểu tỷ nói đúng, mười tin tưởng ca ca của Diệu Diệu không có ác ý, chúng ta cùng nhau đi dạo đi.”

Khoé miệng Giang Diệu hơi vênh lên, cũng vươn tay lôi kéo ống tay áo Giang Thừa Ngạn, hướng về phía hãnh diện ngậm miệng tròng mắt nhìn. Giang Thừa Ngạn lúc này mới hết giận, vuốt đầu nhỏ của mười tuổi, nói: “Được, không nói, chúng ta đi xung quanh một chút đi.” Kiều Thị chỉ cho bọn họ một canh giờ, quá một canh giờ, liền phải trở về, nên phải cố gắng tranh thủ dành thời gian đi dạo mới tốt.

Thập nhất hoàng tử lôi kéo tay Vệ Bảo Linh đi ở phía trước, Giang Diệu cùng Giang Thừa Ngạn đi ở phía sau. Chờ đến khi đi được mấy bước, Giang Diệu mới nhìn sang Lục Lưu này giờ vẫn không nói gì.

Nửa tháng trước, nàng cùng Lục Lưu ở Pháp Hoa tự thưởng hoa quế, rồi xem qua chim nhỏ, nếu là lúc trước nàng đối với Lục Lưu còn lòng dễ phòng, cảm thấy hắn là thiếu niên cực kỳ đáng sợ, thì một thời gian sau, cái nhìn của nàng đối với Lục Lưu thoáng thay đổi một chút.

Đời trước, nàng nghe xong quá nhiều đồn đại, nhưng đến cùng là không có cùng Lục Lưu chân chính tiếp xúc qua, chỉ là trong tâm nàng luôn nhắc nhở hắn là người lòng dạ độc ác, nhưng đời này, Lục Lưu cho nàng cảm giác quá không giống nhau.

Tuy nói Lục Lưu đối với nàng rất tốt, cũng chỉ là làm giảm tối đa ấn tượng xấu của hắn trong lòng nàng, vậy nên nàng chưa đến mức độ chủ động muốn thân cận hắn.

.....Chỉ là mẫu thân nàng, đúng là rất yêu thích nàng thân cận cùng Lục Lưu.

Theo lễ phép, Giang Diệu hướng về Lục Lưu hô một tiếng: “Lục ca ca.”

Ánh mắt Lục Lưu rơi vào trên mặt của nàng, nghe tiếng cô nương âm thanh nhẹ nhàng mềm mại, giống như mật ngọt chảy vào lòng hắn.

Kỳ thực cũng không phải là Giang Diệu cố ý gọi đến ngọt ngào như vậy, chẳng qua tiểu nữ oa sáu tuổi ngoan ngoãn khéo léo gọi người, cảm giác nghe như mấy phần ngọt ngào, thêm nữa âm thanh của Giang Diệu lại lạnh lạnh êm tai, nên tự nhiên Lục Lưu sinh ra ý nghĩ là tiểu cô nương rất yêu thích hắn, nhìn thấy hắn liền rất vui vẻ.

Gương mặt căng thẳng tuần tú của Lục Lưu thoáng dần ra, dường như là tuyết đọng ngày đông được ánh mặt trời ôn hoà sưởi ấm làm cho dần dần tan rã, nhìn kiểu gì cũng đều là một bộ dáng công tử ôn hoà, nho nhã, hớn hở vui mừng. Hắn khẽ gật đầu, cùng Cửu công chúa song song đi tới, dáng người cao to như trúc, bước chân dường như so với vừa nãy nhanh hơn một chút.

Giang Thừa Ngạn nhìn bốn người đi đằng trước, trong lòng liền tính toán: Làm sao tìm được cơ để tách bọn họ ra. Hắn mới không muốn cùng mấy kẻ đáng ghét này xem hoa đăng đâu...

Mấy người dọc theo đường phố náo nhiệt đi một lúc, không ngờ lại gặp phải người quen.

Chính là mấy tiểu hài tử Hoắc phủ: hai huynh muội Hoắc Tuyền và Hoắc Nghiễn, còn có cả Hoắc Vi - chi thứ hai của Hoắc phủ.

So với Vệ Bảo Linh, thì Giang Diệu đối với Hoắc Tuyền mới thật sự là yêu thích, vừa thấy Hoắc Tuyền, liền hài lòng kêu một tiếng “Tuyền tỷ tỷ”.

Hoắc Tuyền mặc một thân nhu quần đẹp dễ màu bằng lăng tinh xảo, tóc búi song kế chỉnh tề, trên búi tóc không có dùng trang sức dư thừa, chỉ buộc trên hai búi tóc một dải lụa màu tím, bên phải búi tóc thì cài một trâm bạc hình bông hoa.

Hoắc Tuyền cũng rất vui vẻ, lập tức buông tay đang nắm Hoắc Vi ra, hưng phấn chạy đến bên người Giang Diệu, xoa bóp khuôn mặt mập mập của Giang Diệu, mặt mày long lanh nói:

“Không nghĩ tới Diệu Diệu cũng đi ra ngoài chơi nha.”

Chẳng trách tại sao Hoắc Tuyền sẽ kinh ngạc như vậy, những năm qua Giang Diệu chỉ tham gia những yến hội cực nhỏ, buổi tối làm sao có thể thấy Giang Diệu ra ngoài chơi đùa, dù là nàng muốn cùng Giang Diệu kết bạn, cũng không tìm được cơ hội thích hợp.

Hoắc Tuyền nở nụ cười xán lạn, nhìn về phía sau Giang Diệu có ba gương mặt ca ca tuần tú, nhất thời lộ ra thần sắc hâm mộ, thật vui vẻ chào ba ca ca của Diệu Diệu.

Giang Thừa Ngạn cũng yêu thích Hoắc Tuyền tính tình sang sảng như vậy, vào lúc này trong lòng hắn thấy Hoắc Tuyền tinh khiết như đoá hoa Bạch Liên cùng so với Vệ Bảo Linh thì đúng là càng làm nổi bật lên Hoắc Tuyền thật tốt. Giang Thừa Ngạn cúi đầu, nhìn thấy trong tay Hoắc Tuyền không có đèn lồng, liền hào phóng đem đèn lồng hình con cạp của mình đưa cho nàng.

Tiểu cô nương bình thường sẽ không yêu thích con cạp, nhưng Hắc Tuyền lại cứ yêu thích. Đèn lồng này chính là hợp tâm ý Hoắc Tuyền nhất, khiến Hoắc Tuyền cười đến càng vui vẻ, hướng về Giang Thừa Ngạn nói:

“Ánh mắt Tam ca ca thật là lợi hại, đèn lồng con cạp này nhìn uy phong chấn vũ nha, muội thật thích.”

Lời này của Hoắc Tuyền là xuất phát từ trong tâm, không có nửa phần khuyếch đại, nhưng nghe so với nịnh hót bình thường thì dễ nghe hơn nhiều, trùng hợp Giang Thừa Ngạn là cái người thích nghe lời hay, càng ngày càng đối với Hoắc Tuyền nhiều hơn mấy phần hảo cảm. Hắn nói:

“Chẳng trách Diệu Diệu thường thường ở trước mặt ta nói tới muội, Tuyền muội muội thật khiến nhiều người yêu thích.”

Nhanh như vậy liền đã gọi Tuyền muội muội rồi, Giang Diệu cũng không nhịn được cười cười.

Giang Diệu nhìn Tam ca cùng Hoắc Tuyền nói chuyện, dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt hướng về phía sau Hoắc Tuyền nhìn Hoắc Nghiễn. Hôm nay Hoắc Nghiễn một thân cẩm bào sắc xanh ngọc, đầu đội ngọc quan, thời điểm nhìn nàng, lộ ra nụ cười thân thiết. Hoắc Nghiễn tuần tú cường tráng, cười lên như ánh mặt trời xán lạn, mấy chiếc đèn lồng chói mắt treo ở trên cao cũng đều không kịp nét cười của hắn.

Vừa lúc có một thanh niên bán kẹo hồ lô đi ngang qua, Hoắc Nghiễn thuận lợi mua một xiên kẹo hồ lô lớn, đi tới bên người Giang Diệu, thoáng cúi người nói: “Diệu Diệu, cho muội.”

Giang Diệu hài lòng vươn tay tiếp nhận, hướng về phía Hoắc Nghiễn nói: “Cảm ơn Hoắc ca ca.”

Tiểu cô nương con mắt long lanh ngập nước, trên mặt nụ cười xán lạn, đáng yêu cực kỳ, Hoắc Nghiễn càng nhìn càng thích, không nhịn được cúi người, ở trên khuôn mặt trắng nõn nà của tiểu muội muội thơm một cái, sau đó thân mật sờ sờ đầu nàng.

Giang Diệu có chút sững sốt. Nàng hơi mở miệng, ngơ ngác nhìn Hoắc Nghiễn, đã thấy đáy mắt hắn sạch sẽ trong suốt, dường như chỉ là một cái thơm má thuần túy.

Đúng là vậy, chính là không thể bình thường hơn được. Trong ngày thường, cha mẹ cũng yêu thích nàng thơm nhẹ lên má bọn họ, ba ca ca nàng cũng vậy. Nàng chỉ mới sáu tuổi, mà Hoắc Nghiễn cũng chỉ là một thiếu niên mười tuổi, đối với nàng chỉ là xuất phát từ yêu thích đối với tiểu muội muội thôi, làm sao có ý tứ gì khác.

Chỉ là ở trong lòng Giang Diệu, Hoắc Nghiễn có chút đặc thù —— nàng mặc dù trở lại sáu tuổi, nhưng trên thực tế đã là đại cô nương mười sáu, thêm vào đó nàng lại có ý định cùng Hoắc Nghiễn thân cận, đem Hoắc Nghiễn đời này xem như là phu quân lý tưởng, hiện nay khuôn mặt nhỏ bị Hoắc Nghiễn thơm một cái, đúng là có chút cảm giác vi diệu.

Giang Diệu cảm thấy mặt có chút hồng, cúi đầu nhìn hài nhỏ của chính mình một chút, khoe miệng không nhịn được cong cong.

Đời trước thân thể nàng không tốt cũng không có hưởng qua tình yêu nam nữ, nên nàng cũng không biết được yêu thích một người là cảm giác thế nào. Đời này, nàng có lòng tin có thể bình an sống hết đời, Hoắc Nghiễn tốt như vậy, nếu như nàng có thể thích hắn, thì không thể tốt hơn —— nàng muốn đáp lại tình hắn, càng muốn hoàn thành mộng thiếu nữ của chính mình.

Giang Diệu một lần nữa ngẩng đầu nhìn Hoắc Nghiễn, đôi mắt to tròn, cầm trong tay kẹo hồ lô, vui vẻ nói: “Cảm ơn Hoắc ca ca.”

Ba huynh đệ họ Giang có chút không nhìn nổi. Xưa nay Giang Thừa Hứa luôn hồ hững liền vươn tay nắm lấy tay nhỏ của muội muội, mặt không hề cảm xúc hướng về phía Hoắc Nghiễn nói:

“Đa tạ.”

Giang Thừa Hứa quý chữ như vàng, có thể làm cho hắn mở miệng nói cảm ơn, đã không dễ dàng. Chỉ là giọng điệu này... Nhàn nhạt, nghe không ra nửa điểm biết ơn.

Hoắc Nghiễn cười đến ôn hòa, là hài tử đơn thuần thiện lương nên không chút nào nhận ra được địch ý của Giang Thừa Hứa, thái độ khiêm hòa nói: “Diệu Diệu rất đáng yêu, ta rất yêu thích. Đúng rồi, lần tới sinh nhật Diệu Diệu, ta có thể cùng A Tuyền tới không?” Thiếp mời sinh nhật của Giang Diệu đã đưa đến Hoắc phủ, mời hai người Hoắc Tuyền cùng Hoắc Vi, đúng là không mời nam hài tử.

Giang Thừa Hứa đang định trả lời thì Giang Diệu đang ăn kẹo hồ lô ngẩng đầu lên, nói:

“Thật tốt quá, Hoắc ca ca cùng Tuyền tỷ tỷ và Vi tỷ tỷ đồng thời đến.”

Thái độ Giang Diệu nhiệt tình, một bộ dáng rất hoan nghênh Hoắc Nghiễn, điều này làm cho Hoắc Nghiễn cười đến càng vui vẻ, nói: “Xác thực ta sẽ đến, nếu là hôm nay không đụng mọi người, ta còn dự định không mời mà đến đây. Bây giờ Diệu Diệu hoan nghênh, đó là không thể tốt hơn.”

Thái độ thành khẩn như vậy càng ngày càng để Giang Diệu thưởng thức Hoắc Nghiễn. Đời trước nàng coi như là không biết nhìn người, Hoắc Nghiễn rõ ràng tốt hơn quá nhiều so với vẻ đạo mạo của Lục Hành Chu.

Huynh muội Hoắc Gia cùng huynh muội Giang gia nói chuyện, bốn người đi ở phía trước dừng lại bước chân chờ bọn hắn. Vệ Bảo Linh hơi không kiên nhẫn, nhưng vì duy trì hình tượng ngoan ngoãn hiểu chuyện của chính mình, một câu oán giận cũng không nói.

Cho tới Cửu công chúa và Lục Lưu ——

Cửu công chúa nghiêng đầu, nhìn đường ca này giờ không nói gì, thấy thần sắc hắn lạnh lùng, vẻ mặt nhàn nhạt. Kỳ thực thần thái Lục Lưu luôn nhất quán như vậy, còn nhỏ tuổi đã làm người ta thấy không rõ tâm tình của hắn, nhưng Cửu công chúa đến cùng lại thân cận với Lục Lưu hơn một chút, tự nhiên có thể rõ ràng cảm nhận được giờ khắc này đường ca đang không thích.

Đường như rất không vui.

Cửu công chúa theo ánh mắt Lục Lưu nhìn về phía Hoắc Nghiễn cùng Giang Diệu vừa nói vừa cười, thấy hai người ở chung hòa hợp, lại liên hệ trước đây nàng thấy đường ca mang theo Giang Diệu, thái độ của Giang Diệu đối với đường ca không giống nhau, nhất thời liền rõ ràng. Nàng cũng hiểu được, giống như chính mình nuôi dưỡng mèo nhỏ, tỉ mỉ bảo vệ yêu thương, nhưng mèo nhỏ lại cùng người khác thân cận, trong lòng tự nhiên khó chịu, huống hồ vị đường ca thiếu thốn tình yêu thương này của nàng.

Sau đó đoàn người mua đèn Khổng Minh, đi tới vị trí trống trải để thả.

Trên đèn Khổng Minh viết xuống tâm nguyện của chính mình, Giang Diệu chấp bút, chỉ viết cực đơn giản: Người nhà bình an.

Mà ba huynh đệ họ Giang, tâm nguyện cũng giống như Giang Diệu, có điều ở phía sau lại viết thêm một câu: Diệu Diệu khỏe mạnh trường thọ.

Trong lòng Giang Diệu ảm áp, hiểu được tâm nguyện thì không thể bị người nhìn thấy, nếu như nhìn thấy sẽ mất linh. Nàng liền làm bộ không nhìn thấy, chỉ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lục Lưu cách đó không xa.

Đã thấy Lục Lưu cũng chấp bút, nghiêm túc cẩn thận viết lên đèn Khổng Minh.

Giang Diệu hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Lục Lưu cũng sẽ làm chuyện như thế, chỉ là tâm trạng có chút ngạc nhiên cùng tò mò —— Lục Lưu sẽ viết tâm nguyện gì??

Do là cách quá xa, lại là buổi tối, dù Giang Diệu có ngẩng đầu cổ ra cũng không nhìn thấy, mà nếu cử chỉ của nàng quá lộ liễu thì sẽ bị những người khác phát hiện.

Giang Diệu nhìn nhìn, tiếc nuối nhíu mày, đã thấy Lục Lưu dường như là cảm ứng được nàng, bút trên tay dừng một trận, đem đầu quay lại.

Không hề có điểm báo trước khiến nàng đối đầu với con mắt của Lục Lưu, Giang Diệu ngớ ngẩn, sau đó hướng về phía Lục Lưu cười cười.

Không ngờ ánh mắt Lục Lưu lại lạnh lẽo, không có chút nào ôn hoà nở nụ cười như ngày ấy ở Pháp Hoa tự. Hắn chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn, sau đó tiếp tục viết chữ, bộ dáng không muốn phản ứng nàng.

Giang Diệu gờ tay gãi gãi mặt, trong lòng mờ mịt, mím mím cái miệng nhỏ, không nhìn được lắm lắm một câu.

——oOOoo——

Moe edit đến đoạn bé Diệu bị Hoắc Nghiễn thơm một cái, Moe đúng là có cảm giác hờn dỗi ứ muốn edit vài ngày luôn

Chú thích:

(*1) Tết Thượng Nguyên của Trung Quốc chính là tết Nguyên Tiêu của Việt Nam mình, được tổ chức vào ngày rằm tháng Giêng âm lịch hàng năm.

Ngoài ra còn có nhiều tên khác như: Nguyên Tịch; Nguyên Dạ; Tết Trạng Nguyên; Tết Đoàn Viên; Tết Hoa Đăng...

(*2): Trong nền văn hóa Trung Quốc, hoa mẫu đơn được mệnh danh là “quốc sắc thiên hương”, là loài hoa của sự vương giả, thanh cao và sắc đẹp bậc nhất.

Còn hoa thược dược đứng thứ hai. Nếu mẫu đơn được tôn xưng là “hoa vương” thì thược dược được coi là “hoa tướng”.

Đây chính là lý do mà bạn Vệ Bảo Linh cực kì khó chịu đó

43. Chương 43: Tiếp Tục Cứu Người

edit: Phương Moe

Thả xong đèn Khổng Minh, đoàn người dọc đường liền hướng về vị trí xiếc ảo thuật náo nhiệt đi tới.

Giang Thừa Nhượng một tắc cũng không rời muội muội, người càng lúc càng nhiều, hắn liền đem Giang Diệu ôm lên. Người Giang Diệu gần đây ăn nhiều thịt, phân lượng xác thực không nhẹ, ba huynh đệ luân phiên ôm, cũng có chút vất vả.

So với Lục Lưu biến ảo không ngừng thì tính tình Hoắc Nghiễn ôn hòa hơn nhiều, hắn thấy ba huynh đệ luân phiên ôm Giang Diệu, hiểu được Giang Diệu thân thể yếu, Trần Quốc Công phải xem nàng là cực phẩm quý giá mà coi như trân bảo.

Hắn là người thiện lương, có lòng nhiệt tình, hôm nay Giang Diệu đối với hắn thái độ thân mật, bèn tiến lên hướng về phía Giang Thừa Nhượng nói: “Nếu không để ta giúp đỡ bé Diệu Diệu đi.” Hắn nhìn Giang Diệu, nụ cười ấm áp vươn cánh tay, nói:

“Ta khí lực lớn.”

“Hi hi —— ”

Nhìn Hoắc Nghiễn bộ dạng ngốc ngốc, Giang Diệu không nhịn được cười ra tiếng. Nàng một tay cầm kéo hồ lô, một tay ôm cổ Giang Thừa Nhượng, hướng về phía Hoắc Nghiễn nói:

“Hoắc ca ca, muội rất nặng.”

Cái đầu Hoắc Nghiễn so với nam hài cùng tuổi xác thực cao hơn một ít, thân thể cũng rất rắn chắc, nhìn chính là có khí lực mạnh mẽ, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ chút, hơn nữa bọn họ cũng chưa quen thuộc, tóm lại là không tiện nhờ người ta.

Hoắc Nghiễn nói: “Diệu Diệu nhìn rất nhỏ, A Tuyền so với muội mập mập hơn nhiều, ta cũng thường thường công A Tuyền.”

Hoắc Tuyền nguyên bản là đang cùng Giang Thừa Nhượng nói chuyện, vừa nghe lời này của ca ca, nhất thời có chút thẹn quá thành giận, khuôn mặt nhỏ bé đỏ phừng phừng, nói: “Ca ca nói cái gì đó, muội nơi nào thì mập mập?” Nàng bĩu môi, lầm bầm một câu: “Thật không biết nói chuyện.”

Hoắc Tuyền xác thực không mập. Nàng chỉ rất khỏe mạnh, thường thường yêu thích nhảy nhót tung bừng. Có điều Hoắc Tuyền so với Giang Diệu lớn hơn một tuổi, hiện nay tuy rằng không béo giống Giang Diệu, nhưng vóc dáng so với Giang Diệu cao hơn rất nhiều, không giống Giang Diệu, tối đa chỉ như hạt đậu nhỏ nhiều thịt hơn một chút thôi.

Hoắc Nghiễn tính tình tốt hướng về muội muội chịu tội, rồi Hoắc Tuyền mới hướng về Giang Thừa Nhượng nói: “Giang đại ca, đại ca liền để ca ca muội ôm Diệu Diệu được rồi.”

Đừng nói Giang Thừa Nhượng không chịu đáp ứng, phía sau là hai đệ đệ kia cũng là không chịu. Giang Thừa Nhượng đang muốn từ chối, bỗng nhiên nghĩ đến thái độ vừa rồi của muội muội đối với Hoắc Nghiễn. Hắn hiểu được muội muội đối với người mình không thích, là không dễ dàng thân cận, nhưng thái độ muội muội đối với Hoắc Nghiễn, rõ ràng là yêu thích. Ba huynh đệ bọn họ đem muội muội xem là bảo bối, nhưng

Giang Thừa Nhượng dù sao cũng hiểu một chuyện, hiểu được ngày sau muội muội sẽ cùng người khác ở chung, bọn họ muốn bảo hộ, cũng không có thể bảo hộ cả đời. Sáu tuổi trước đây, ba người bọn hắn luôn vây quanh muội muội, muội muội gầy gò nhỏ nhỏ, nhìn thấy bọn họ mặc dù thái độ thân thiết nhưng vẫn rất ít lộ ra nụ cười, mà bây giờ đây, muội muội bắt đầu kết bạn, liền yêu cười yêu nháo. Dù là Giang Thừa Nhượng không muốn thừa nhận nhưng không thừa nhận cũng không được, muội muội so với lúc trước được bọn họ bảo hộ đến nỗi gió cũng không có kẻ để lọt, thì hiện tại thật sự tốt hơn nhiều.

Giang Thừa Nhượng suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tươi rói của muội muội, nói:

“Diệu Diệu?”

Hử?

Giang Diệu hiểu rõ ràng ý tứ của đại ca mình. Nàng tưởng rằng đại ca sẽ một tiếng cự tuyệt, không nghĩ tới lại hỏi nàng. Giang Diệu rũ mắt suy nghĩ một chút, lại đối với con mắt nhiệt tình của Hoắc Nghiễn. Hiện nay bọn họ tuổi còn nhỏ, tiếp xúc gần gũi cũng không sao.

Giang Diệu cười cười, hướng về Hoắc Nghiễn đưa tay ra.

Sắc mặt Giang Thừa Nhượng có chút không dễ nhìn lắm, nhưng cũng không còn cách nào, nhắm mắt đem muội muội đưa cho Hoắc Nghiễn.

Hoắc Nghiễn ôm tiểu muội muội trong lồng ngực có chút kích động. Mà Giang Diệu tuổi còn nhỏ, trên người còn có chút vị ngọt nhàn nhạt, liền làm người yêu thích. Tựa đến gần, Hoắc Nghiễn mới càng rõ ràng nhìn kĩ khuôn mặt trắng trẻo non mềm của Giang Diệu, mi mắt chớp chớp như những cánh bướm đang bay, đôi mắt to tròn trong vắt như nước trong khe suối, cái mũi nhỏ nhỏ, bờ môi vừa ăn kẹo hồ lô nên có chút hơi đỏ, như nhuộm một tầng mật ngọt.

Giang Diệu có chút ý tứ không được tốt. Nhưng là, trước đây Lục Lưu cũng ôm lấy nàng nha. Nàng chỉ là hài tử sáu tuổi mà thôi. Nghĩ như vậy, trong lòng Giang Diệu xác thực thoải mái ít đi chút. Nàng thấy Hoắc Nghiễn nhìn mình, nghi hoặc nháy mắt một cái, kêu một tiếng “Hoắc ca ca”, sau đó cúi đầu ăn kẹo hồ lô.

Tiểu muội muội thật biết điều, Hoắc Nghiễn cười đến là vui vẻ. Hắn nói: “Chúng ta đi đằng trước nhìn.”

Giang Diệu gật đầu: “Được.”

Hoắc Tuyên là người hào phóng, không giống những tiểu cô nương khác, đối với ca ca là rất muốn độc chiếm, hiện nay thấy ca ca đối với Giang Diệu tốt, nàng cũng hài lòng. Nàng đi ở phía sau, bên người là Hoắc Vi đáng ngọc yêu kiều.

So với Hoắc Tuyên và Giang Diệu là hai tiểu nữ hài thì Hoắc Vi đã mười hai tuổi, hai năm nữa liền đến tuổi cập kê, đi ở trong đám người rõ ràng chói mắt hơn nhiều. Dọc theo con đường này đã có không ít công tử trẻ tuổi liên tiếp quay đầu lại nhìn dung mạo giai nhân.

Lại nhìn Hoắc Vi, vóc người yếu điệu tinh tế, hôm nay mặc một bộ nhu quần màu lam cực bình thường, khoác trên người là áo choàng xanh đen thêu hoa mai, tóc được búi lên đơn giản, đồ trang sức đeo không nhiều, mà giản dị, nhưng mọi thứ đều là tinh phẩm, đủ thấy phong thái nữ nhân Hoắc phủ. Tiểu cô nương như phù dung như vậy, xác thực rất hấp dẫn tâm nam nhân.

Hoắc Vi nghe bên tai Hoắc Tuyên lú ra lú rú cùng Giang Thừa Ngạn nói chuyện, một bộ thật hợp ý, nhưng nàng lại là điềm tĩnh thanh thản, dáng đi thong dong, đi ở nơi đường phố náo nhiệt phồn hoa, cũng giống như đoá hoa lan đặt lặng lặng giữa thung lũng.

Thập nhất hoàng tử cùng Vệ Bảo Linh đi tuốt đằng trước, ngay sau đó là Cửu công chúa và Lục Lưu. Hoắc Vi đã đến tuổi biết mến mộ nam nhân, hướng hồ thiếu niên kia lại phong thần tuấn lãng, tư nghi xuất chúng, khiến Hoắc Vi liếc mắt nhìn, không nhìn được lại lén lút nhìn thêm lần nữa.

Rõ ràng là tự nói với bản thân mình là chỉ xem lần cuối cùng, nhưng vẫn không kìm chế được mà tiếp tục ngắm nhìn.

Cũng khó trách thiếu niên như Lục Lưu sẽ hấp dẫn Hoắc Vi. Bây giờ tuổi như vậy, sinh ra hảo cảm, mặt mũi là xếp ở vị trí thứ nhất, còn cái khác chính là tư thái thông dong như ông cụ non của Lục Lưu.

Nam tử mặt không hề cảm xúc, ít lời thiếu ngữ, tuyệt đối so với nam tử lải nhải ồn ào hấp dẫn người hơn nhiều. Càng là ít nói, càng là khiến người ta đối với hắn tràn ngập cảm giác thần bí, làm nổi lên một chút lòng hiếu kỳ, cuối cùng muốn ngừng mà không được, lòng ngứa ngáy muốn dò xét nội tâm của hắn.

Mà xung quanh đây đều chỉ là hài tử, sẽ không ai nghĩ tới chuyện này nên tự nhiên cũng không có ai chú ý hai gò má Hoắc Vi đang xấu hổ. Chỉ là thời điểm Giang Diệu quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt Hoắc Tuyền xấu hổ.

Giang Diệu không biết chuyện gì về yêu đương, nhưng chưa từng ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy qua.

Đời trước, khởi đầu là Tiết Kim Nguyệt không thích Giang Thừa Hứa, nhưng về sau vẫn là thích, tuy rằng hai vợ chồng tình cảm lạnh nhạt, nhưng Tiết Kim Nguyệt ở trước mặt tiểu cô tử là Giang Diệu đều dành lời hay cho Giang Thừa Hứa. Nói về người mà mình ái mộ thì chính là nét hồng đầy mặt, ánh mắt ngọt ngào.

Giang Diệu nằm nhoài ra bả vai Hoắc Nghiễn, cắn một miếng kẹo hồ lô trong tay, mắt to ở trên mặt Hoắc Vi nhìn nhiều mấy lần.

Nghĩ đến Hoắc Vi thật sự yêu thích Lục Lưu.

Giang Diệu hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn gương mặt tuấn của Hoắc Nghiễn. Nàng đối với Hoắc Nghiễn xác thực có hảo cảm, nhưng cũng không phải là loại cảm giác khiến người ta mặt đỏ tim đập trong tình yêu nam nữ. Giang Diệu nhũn chặt lông mày, chỉ có thể tự nói với mình, đại để là Hoắc Nghiễn còn nhỏ, nàng cũng chưa có lớn lên, cảm tình này mới không phát triển tốt. Chờ lớn rồi, nàng cũng có thể ném trái mìn vị đó. Tưởng tượng đến chuyện này, Giang Diệu nắm chặt quả đấm nhỏ, một bộ dáng vẻ tràn đầy tự tin.

Đi có chút lâu, Giang Diệu có chút thấy không tiện, mới quay về Hoắc Nghiễn nói: “Hoắc ca ca, huynh thả muội xuống đây đi.”

Hoắc Nghiễn tuổi còn nhỏ, thật có chút vất vả, nhưng hắn tính cách hàm hậu, dù cũng đã mệt nhưng vẫn chống đỡ. Bây giờ nghe Giang Diệu nói như vậy, trên mặt càng ngày càng quần bách, còn tưởng rằng bị nàng nhìn ra đầu mối, bèn nói: “Không sao, vừa rồi Cửu công chúa mới nói, ở Bạch Tử lâu có đặt phòng riêng, chúng ta nghỉ ngơi một chút, ăn chút điểm tâm lại trở về. Ta ôm muội qua.”

Giang Diệu lắc đầu một cái: “Người ở đây không nhiều, chính muội có thể đi.”

Vừa rồi phía trước đoàn người rộn rộn ràng ràng, các ca ca lo lắng nàng sẽ bị tách ra, cho nên mới ôm nàng, vào lúc này người đã ít đi, nàng có hai chân rất tốt, sao không biết ngại ngùng lại để Hoắc Nghiễn ôm nàng suốt?

Hoắc Nghiễn thấy ánh mắt Giang Diệu chân thành, không có nửa phần cười nhạo hắn, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí một thả nàng xuống đất, rồi Hoắc Nghiễn cười tủm tỉm hướng về phía nàng đưa tay ra.

Giang Diệu đúng là không có từ chối, đem tay nhỏ nhết vào lòng bàn tay của hắn.

Phía sau ba huynh đệ họ Giang, gương mặt tuấn tú âm u đến cực điểm giống nhau như đúc.

Đối diện chính là Bạch Tử lâu.

Thời điểm mấy người muốn đi qua thì bỗng nhiên một chiếc xe ngựa từ đâu vọt ra. Theo lý thuyết hôm nay nhiều người, xe ngựa đi ngang qua nơi đây, nên đi chậm mới đúng, nhưng âm thanh xe chạy như điên vang trên đường rồ rết, đến khi va chạm vào một cửa hàng, xe ngựa liền không khống chế được mà lao về phía Giang Diệu cùng Hoắc Nghiễn.

Hoắc Nghiễn đang nắm tay Giang Diệu hướng về phía đối diện thì xe ngựa trực tiếp lao tới.

Hoắc Nghiễn bị dọa sợ, nhất thời đã quên cả phản ứng, làm liên đới đến Giang Diệu ở bên cạnh cũng đứng im thẳng tắp.

Ba huynh đệ ở phía sau nhìn, sợ đến nỗi tâm đều muốn nhảy ra, mắt thấy móng trước của con ngựa muốn giẫm xuống muội muội, ba huynh đệ lập tức cùng nhau tiến lên.

Nhưng có người động tác, so với ba huynh đệ càng nhanh hơn một bước.

Giang Diệu có chút bị làm cho khiếp sợ, nàng hầu như nhìn thấy rõ ràng móng ngựa hướng về mặt nàng muốn giẫm xuống, chợt có người từ phía trước lao đến ôm lấy nàng, nhân đầu của nàng đưa nàng ôm vào trong ngực để bảo hộ, rồi cả người liền ngã ra rìa đường, lăn vài vòng mới dừng lại.

“Diệu Diệu!!!!”

Ba huynh đệ nhanh chóng hướng về phía Giang Diệu đang ngã trên mặt đất chạy đến, đem người ở trong lồng ngực của Lục Lưu kéo ra ngoài, thân thiết lo lắng hỏi: “Diệu Diệu, muội không sao chứ?”

Giang Diệu có chút như nằm mơ, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, búi tóc cũng rối loạn. Nàng không trả lời các ca ca, mà là trực tiếp quay đầu nhìn về phía Lục Lưu, mấp máy môi dò hỏi:

“Lục ca ca?”

Lục Lưu rõ ràng là đi ở phía trước, không nghĩ tới hắn lại phản ứng nhanh chóng cứu nàng. Vừa rồi Lục Lưu đem nàng bảo hộ ở trong lồng ngực, sau đó thuận lợi đẩy Hoắc Nghiễn một cái, tính mạng nàng cùng Hoắc Nghiễn mới không lo.

Hoắc Vi cùng Hoắc Tuyền đã hướng về Hoắc Nghiễn chạy đi.

Hoắc Nghiễn không có chuyện gì, đứng dậy liền chạy tới chỗ Giang Diệu, có chút tự trách, quan tâm hỏi: “Diệu Diệu, muội không sao chứ?”

Giang Diệu lắc đầu một cái, lẩm bẩm nói: “Ta không có chuyện gì.”

Nhưng ánh mắt thẳng tắp chỉ rơi vào trên mặt Lục Lưu, sau đó nàng thấy Lục Lưu thể hiện một bộ dáng dập cũng bình yên vô sự.

Chỉ là Giang Diệu rõ ràng nhất, vừa nãy nàng được Lục Lưu bảo hộ vào trong ngực đã nghe được tiếng kêu rên của hắn, rõ ràng là hắn bị thương. Khuôn mặt Giang Diệu căng thẳng, ngẩng đầu nhìn Lục Lưu, trong mắt là tràn đầy lo lắng.

Người không có chuyện gì, đương nhiên phải đi tính sổ.

Xe ngựa đằng trước đã dừng lại, phía trên đi xuống một thiếu niên mặc một thân tử bào mang kim quan, ước chừng mười ba mười bốn tuổi, mày rậm mắt to, nhìn trang phục liền biết là công tử gia đình giàu có.

Thiếu niên cũng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hiện nay thấy đoàn người lông tóc không tổn hại, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Không có chuyện gì chứ? Lần tới đừng có chắn đường tiểu gia ta.” Vừa nói chuyện liền hiển lộ hết phong độ của công tử bột.

Ba huynh đệ lập tức khí thế hùng hổ đi tới.

Thiếu niên nhìn tư thế như thế, có chút lúng túng, ho nhẹ một tiếng, mới từ trong lòng lấy ra một cái túi tiền, ném tới bên chân Giang Thừa Hứa, nói:

“Không phải là muốn bạc sao? Nơi này có năm mươi hai lượng bạc, tổng đủ chứ?”

Giang Thừa Ngạn đi một bước hướng về phía trước, vẻ mặt trầm trọng rất là đáng sợ, tóm chặt lấy cổ áo công tử bột thiếu niên.

Công tử bột thấy ba người không biết điều, sắc mặt hoang mang la lớn: “Người biết cha ta là ai không?”

Giang Thừa Ngạn hừ lạnh, một đấm hạ xuống, đánh cho công tử bột thiếu niên oa oa khóc lớn, sau đó mới đem hắn ném xuống đất, nói: “Hôm nay Lão tử đánh cho đến lão nương ngươi đều không nhận ra người!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Giang Thừa Ngạn một cước hạ xuống, hai huynh đệ theo sát phía sau, đồng loạt đặt chân, quyền đấm cước đá, như một trận mưa đá rào rào rơi xuống, trực tiếp đánh cho công tử bột thiếu niên kia biến thành đầu heo, thật sự cho dù là mẹ ruột cũng đều không nhận ra.

Giang Thừa Ngạn còn chưa hết giận, hướng về bụng công tử bột thiếu niên lại đá một cái.

Đầu bên kia chính là đang tính sổ, còn bên này Thập nhất hoàng tử cùng Cửu công chúa chính là trên dưới đánh giá Lục Lưu, khi nhìn đến cánh tay Lục Lưu, Cửu công chúa lúc này kinh hô:

“Chảy máu.”

Vàng trán Lục Lưu lạnh lạnh, hướng về Cửu công chúa nói một tiếng không có chuyện gì. Cửu công chúa không yên tâm, lôi kéo Lục Lưu tiến vào Bạch Tử lâu, sau đó sai người đi thỉnh đại phu.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, ngay cả Giang Thừa Ngạn vẫn đối với Lục Lưu có cái nhìn phiến diện, hôm nay tận mắt nhìn cảnh tượng Lục Lưu quên mình lao nhanh như chớp về phía xe ngựa cứu muội muội, hần liền không tính toán tính tình lạnh nhạt của Lục Lưu nữa mà đối với Lục Lưu là tràn ngập cảm kích.

Công tử bột thiếu niên đã bị người hầu nhắc đi rồi, Giang Thừa Ngạn tức giận còn chưa tiêu được, nhưng vừa nghĩ đến Lục Lưu, gương mặt tuần tú trẻ con của hần tràn đầy chăm chú, hướng về phía Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa nói: “Chúng ta đi xem đi. Nếu như không có Tuyên Thế tử, lúc này Diêu Diêu đã có chuyện.”

Hoắc Nghiễn nhìn ba huynh đệ dẫn Giang Diêu đi Bạch Tử lâu, nghĩ mới vừa rồi hần không có bảo vệ tốt Giang Diêu nên hổ thẹn cực kỳ. Một bên Hoắc Vi vội nói: “A Nghiễn, chuyện này không trách người, người không cần tự trách.”

Tuy lời nói như vậy, nhưng Hoắc Nghiễn làm sao có thể không tự trách? Hần cúi đầu nhìn tay mình, nhàu mảy chặt chẽ.

Hoắc Vi lại nói: “Chúng ta vẫn nên đi nhìn Tuyên Thế tử xem thương thế của Tuyên Thế tử có sao không đi.” Hoắc Vi lo lắng cực kỳ, lời nói ra khỏi miệng, mới cảm thấy có chút không thích hợp, vội vàng giải thích: “Dù sao người ta cũng cứu mạng người.”

“Ừm.” Hoắc Nghiễn nặng nề gật đầu.

Phòng riêng tại Bạch Tử lâu, bên trong đại phu đang cầm máu và bôi dược cho cánh tay của Lục Lưu, Lục Lưu thích yên tĩnh, bên trong chỉ có Cửu công chúa, Thập nhất hoàng tử nguyên bản cũng lo lắng muốn đi vào, nhưng chuyện trước đó khiến Vệ Bảo Linh sợ hãi nên bây giờ hần đang nhẹ nhàng vỗ sống lưng Vệ Bảo Linh dỗ dành.

Giang Diêu không kiềm chế nổi, quay về ba vị ca ca nói: “Đại ca, Nhị ca, Tam ca, các người ở chỗ này chờ, muội đi vào nhìn một cái.”

Giang Thừa Nhượng biết được Lục Lưu đối với muội muội không bình thường, vừa rồi lại xả thân cứu giúp, đủ để chứng minh vấn đề.

Giang Thừa Nhượng giơ tay sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, nói: “Được, vậy Diêu Diêu đi vào đi.”

Giang Diêu vội vàng bước tiểu chân ngắn “Thịch thịch thịch” chạy vào trong.

Bên trong, Lục Lưu đang ngồi tựa ở trên ghế gỗ lè, đại phu đã giúp hần băng bó tay cẩn thận. Cửu công chúa đáng vẻ người lớn, đều hỏi đại phu đau ra đấy, còn nhỏ tuổi, cũng đã có thể nhìn ra ngày sau đại khí thế của trưởng công chúa một mình chống đỡ một phương.

Giang Diêu nhanh chóng bước chân hướng về phía Lục Lưu, lo lắng nhìn cánh tay của Lục Lưu, rồi nàng ngửa đầu nhìn hần:

“Lục ca ca, tay của huynh thế nào rồi?”

Không thể không nói, cử chỉ hôm nay của Lục Lưu, thật sự làm nàng đối với hần nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Lúc trước nàng rơi xuống nước, Lục Lưu cứu nàng, nói là tiện tay mà làm, nhưng hôm nay? Hơi bất cần một chút là có thể mất mạng mà. Dù sao Lục Lưu cũng chỉ có mười bốn tuổi.

Tại sao hần quan tâm nàng như vậy?

Lục Lưu môi mỏng hé mở, cũng giống thường ngày, chỉ lạnh nhạt nói: “Không lo lắng.”

Nhưng thái độ, rõ ràng có chút lạnh nhạt với nàng.

Trong phòng có chút yên tĩnh, Giang Diệu mới phát hiện thì ra là Cửu công chúa đưa vị đại phu kia đi ra ngoài, bên trong chỉ còn lại hai người nàng và Lục Lưu. Giang Diệu duỗi tay nhỏ, cẩn thận từng li từng tí một đụng vào cánh tay đang quấn băng vải của Lục Lưu. Nhìn vẻ mặt vừa rồi của Cửu công chúa, có lẽ thương thế trên tay Lục Lưu không nặng.

Giang Diệu thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lục Lưu nói: “Lục ca ca ngày hôm nay không vui?”

Nàng vốn là muốn cùng hắn giữ một khoảng cách, nhưng Lục Lưu cứu nàng có thể đến mức độ như vậy, nếu tâm nàng không có một tí quan tâm nào, thì lương tâm nàng thật sự là bị cắn ă. Có thể mẫu thân nói đúng, Lục Lưu chỉ là một thiếu niên thiếu hụt quan tâm, mà do nàng lại đem Lục Lưu lòng dạ độc ác đời trước gắn với hắn hiện tại, cho nên mới thấy rất khó nảy sinh ý muốn thân cận đối với Lục Lưu.

Thấy hắn không trả lời nàng, nàng sờ sờ tay hắn, nhỏ giọng nói:

“Lục ca ca không muốn thân thiết với Diệu Diệu sao?”

Nàng học theo thần thái cùng giọng điệu của tiểu nữ oa sáu tuổi nên có thể nói chuyện cùng hắn.

Quả nhiên, vẻ mặt Lục Lưu thả lỏng một chút, nói: “Không phải.”

Hắn hơi rũ mắt, mi mắt lẳng lẳng sụp xuống một chút, đôi mắt như bị bóng tối dày đặc phủ xuống, làm hắn giống như một hài tử yếu đuối.

Giang Diệu biết Lục Lưu yêu thích hài tử, nhưng nàng đến cùng không phải là chân chính sáu tuổi, rất khó cùng người bên ngoài làm nũng. Nhưng hôm nay, nhìn Lục Lưu rầu rĩ, đáng vẻ không vui, Giang Diệu do dự một chút, mới mặt dày, nhìn về phía hắn chớp chớp mắt mấy cái, sau đó nàng kiễ chân lên một chút ngẩng đầu hôn một cái ở trên mặt hắn, thản nhiên nói:

“Cảm ơn Lục ca ca...!”

Người ta lại cứu nàng một mệnh, nàng làm người ta vui lòng, nên nàng làm nũng với người ta cũng sẽ không thiếu miếng thịt nha.

Hai gò má của hắn có một thứ mềm mại ấm áp chạm vào, Lục Lưu ngẩn ra, sau đó chăm chú nhìn nàng, đôi mắt vốn thâm thúy đen kịt, nhất thời liền rực rỡ sáng bừng như đêm trăng Trung thu.

44. Chương 44: Sinh Nhật Giang Diệu

edit: Phương Moe

Trung thu qua đi, liền đến sinh nhật bảy tuổi của Giang Diệu.

Sinh nhật của Giang Diệu tuy nói không làm lớn nhưng vừa vặn nàng lại là cháu ruột nữ duy nhất của Trần Quốc Công phủ, nói không làm lớn mà khí thế cũng cực phô trương.

Ngày hai mươi sáu tháng tám chính là sinh nhật của Giang Diệu, sáng sớm ngày hôm đó, Kiều Thị liền tự mình đến viện của nữ nhi, đem xiêm y đẹp để mới đặt may từ nửa tháng trước tại Cẩm Tú phường, giúp nữ nhi mặc thật xinh đẹp.

Giang Diệu để chân trần trắng nõn đứng trên giường nhỏ, cúi đầu nhìn thân thể chính mình, miệng giật giật mấy cái, mới có chút ngượng ngùng nói:

“... Diệu Diệu mập nữa.”

Hài tử sáu tuổi, vốn là lớn nhanh. Điều này Giang Diệu cũng hiểu rõ ràng, nhưng trọng lượng này tăng đến cũng cực nhanh.

Xiêm y của nàng, mẫu thân Kiều Thị vốn đặt làm lớn hơn một chút, nhưng hiện nay mặc trên người nàng là một thân váy lụa dài xếp tầng màu đỏ, trên vạt áo thêu hoa mẫu đơn cầu kì tinh xảo, nhìn đúng là vừa vặn luôn.

Giang Diệu tuổi còn nhỏ có được một bộ dáng chắc nịch mập mạp, ăn mặc xiêm y màu sắc tươi đẹp một chút, nhìn càng ngày thơ đáng yêu.

Kiều Thị nhẹ nhàng bóp bóp cánh tay nhiều thịt của nữ nhi, sau đó ôm nữ nhi ngồi xuống, nắm lấy bàn chân mềm mại trắng nõn, khom lưng xỏ tất cho nữ nhi, nói:

“Mập chút mới đẹp đẽ.”

Giang Diệu trừng mắt nhìn, trơ ra “Ồ” một tiếng.

Lúc trước nàng xác thực hi vọng chính mình càng mập càng tốt, thí dụ như mập biểu đệ của nàng, chính là một người tròn vo. Vào thời điểm ngày lễ ngày tết, các trưởng bối thích nhất chính là tiểu mập mạp Nguyên Bảo. Mỗi hồi nhìn thấy thời điểm mập biểu đệ ăn đồ ăn, nàng liền hiếu kỳ: người nhỏ nhỏ như vậy, làm sao có thể ăn nhiều như thế được chứ?

Hiện tại đây? Nàng cũng mập, hơn nữa lại tiếp tục như thế, sợ sẽ là Nguyên Bảo mập thứ hai... =.=

Giang Diệu đột nhiên ý thức được có chút không đúng, hướng về Kiều Thị hỏi:

“Nương khi còn bé cũng mập sao?”

Kiều Thị biết, nữ nhi giống mình. Trước đây thân thể không tốt nên sợ dĩ vãng nay sẽ không quan tâm trang điểm và trưng diện, mà hiện tại, thời điểm mấy ngày trước đây khi nàng chải đầu giúp cho nữ nhi, thấy nữ nhi cúi đầu nghiêm túc cẩn thận chọn đồ trang sức, rồi đem chính cái mình muốn đeo đưa cho nàng. Nàng liền hiểu, nữ nhi giờ đã để ý đến vẻ ngoài của bản thân rồi.

Hồi Kiều Thị còn nhỏ tuổi đã thích đẹp đẽ, nhưng còn bé không quản được miệng mình, nên bị mập một chút, rồi sau đó có người cười nhạo, nàng liền thẳng thắn không ăn cơm, sau vẫn là biểu ca Giang Chính Mậu đến dỗ dành nàng. Kiều Thị tồn tại tâm tư riêng, hiểu được quá béo là không được, nhưng nữ nhi vẫn là hài tử, nên tốt nhất không thể để cho nữ nhi có ý nghĩ không nên mập.

Kiều Thị nói: “Ừm, nương khi còn bé cũng mập.” Nàng giơ tay lên ở trên thân thể Giang Diệu miêu tả một hồi dáng vẻ mập mạp hồi bé của mình, nói:

“Nương có bộ dáng mập như thế đó. Nên Diệu Diệu yên tâm ăn nhiều một chút, khi lớn Diệu Diệu cũng sẽ giống như các đại cô nương khác cao cao mảnh mai.”

Chỉ cần có được đẹp đẽ, dù lớn rồi, thoáng mập chút, cũng là tốt đẹp. Thời điểm Kiều Thị gả tới, Lão thái thái còn nhắc Kiều Thị có được dáng người quá mức tinh tế, phải mập chút mới phúc hậu, mới rất dễ nuôi.

Nếu Giang Diệu thật sự là hài tử sáu tuổi thì sẽ tin tưởng lời nói này của Kiều Thị. Nhưng Giang Diệu rõ ràng mẫu thân mình nhất, không chỉ trời sinh quyền rũ, hơn nữa cực thích trưng diện, lại có một túi phương pháp dưỡng nhan, quả thực là không lưu lại cho các mỹ nhân khác con đường sống, làm sao mẫu thân có khả năng cho phép chính bản thân mình mập đây?

Thấy lông mày của nữ nhi cau lại, Kiều Thị lo lắng nữ nhi suy nghĩ linh tinh, liền đem khoá trường mệnh Phúc Thọ đeo lên cho nữ nhi, cố ý nói tránh đi:

“Nương lần trước đưa thiệp mời cho Tuyên Vương phủ, hôm nay Tuyên Thế tử nếu để cho chúng ta mặt mũi thì có thể sẽ đến, Diệu Diệu liền giúp nương giữ Thế tử lại, để nương cảm tạ người ta.”

Lục Lưu ba lần bốn lượt cứu Giang Diệu, không chỉ riêng Kiều Thị mang trong lòng cảm kích, mà ngay cả ba huynh đệ xưa nay che chở cho muội muội đến gió thổi không lọt, cũng sinh ra hảo cảm đối với Lục Lưu, không lại tiếp tục phản cảm nghĩ xấu khi Lục Lưu tiếp cận bảo bối muội muội.

Giang Diệu con mắt đột nhiên trợn to, giọng điệu hơi kinh ngạc: “Nương cũng mời Lục ca ca?”

Theo lý thuyết, Lục Lưu mười bốn, nàng chỉ là tiểu Nữ Oa sáu tuổi, hôm nay chỉ là sinh nhật thôi, thực sự không thích hợp khuấy động quần chúng như vậy.

Kiều Thị gật đầu, nói: “Đúng đấy. Nghĩ đến hài tử kia yêu thích náo nhiệt, nếu mà lúc này hấn chịu đến, lần sau đến sinh nhật của nhóm ca ca Diệu Diệu, cũng sẽ mời hấn lại đây náo nhiệt một chút.”

Ở trong lòng Kiều Thị, sớm đã đem vị Tuyên thế tử tính tình nhạt nhẽo này, thành một hài tử hết sức thiếu thốn tình yêu thương.

Ba ca ca của Giang Diệu có sinh nhật vào tháng giêng, lại còn là tam bào thai cực kì hiếm thấy, hơn nữa ba người lại là do đích tôn của Trần Quốc Công phủ sinh ra, thanh thế phô trương không cần phải nói, cũng rõ ràng là sẽ náo nhiệt đến cực điểm.

Đến tham gia sinh nhật của ba huynh đệ còn có rất nhiều thân thích, nhìn ba huynh đệ còn nhỏ tuổi mà đã có khí thế hiên ngang lẫm liệt, nhiều người đều nhin không được mà ước ao có phần phúc khí giống như Kiều Thị. Nhưng phần phúc khí này, cũng chỉ có thể là ước ao.

Trải qua Trung thu đêm đó, Giang Diệu đã bắt đầu tiếp nhận vị Đại ca ca Lục Lưu này, hiện nay nghe hấn sẽ đến tham gia sinh nhật nàng, tự nhiên là khiến nàng rất hài lòng.

Nàng bộ dáng xinh đẹp ngọt ngào hỏi:

“Nương rất yêu thích Lục ca ca sao?”

Kiều Thị giơ tay sờ sờ chóp mũi Giang Diệu, đôi mắt đẹp cười nói: “Tất nhiên rồi, Tuyên Thế tử phẩm tính rất tốt, trên người không có khí chất ngạo mạn của con cháu quý tộc...”

Nghe được lời này, tâm trạng Giang Diệu không nhin được, âm thầm nói: Đó là vì Lục Lưu chỉ đối với mỗi mẫu thân nàng mới có vẻ văn bồi khách khí như thế thôi. Nếu đối lại là người bên ngoài, cái tính tình ngạo mạn kia của hấn làm sao có thể không đến.

Chỉ là, nghĩ tới ngày đó Lục Lưu vì bảo vệ nàng mà bị thương, Giang Diệu có chút băn khoăn, cũng không biết được thương thế của hấn hiện giờ làm sao.

Giang Diệu ngoan ngoãn nói: “Diệu Diệu biết rồi, đến thời điểm đó Diệu Diệu sẽ cùng Lục ca ca nói.” Nói xong, nàng lại không nhin được ngược mắt lên, lặng lẽ đánh giá một hồi mỹ nhân mẫu thân nhà mình, nói:

“Nương, Diệu Diệu sau đó vẫn có thể cùng Lục ca ca chơi đùa sao?”

Kiều Thị đúng là kinh ngạc, khẽ cười nói: “Diệu Diệu lúc trước không phải là không thích Tuyên Thế tử lắm sao?”

Giang Diệu nghĩ thầm: không phải là nàng nghe lời đời trước đồn đại quấy phá, khiến cho nàng không dám thân cận Lục Lưu sao?

Nhìn nữ nhi đáng đáp khả ái, Kiều Thị cầm lấy lược ngọc chải mái Lưu Hải cho nữ nhi, nói:

“Nếu là Tuyên Thế tử không chê phiền, thì Diệu Diệu cùng Thế tử thân thiết một chút thì không thể tốt hơn.”

Ở trong lòng Kiều Thị, nữ nhi vẫn luôn là hài tử, tự nhiên cũng sẽ không nghĩ tới ngày sau nữ nhi rồi sẽ lớn phải tránh những loại hình dễ hiềm nghi. Hơn nữa, thân phận Lục Lưu không bình thường, Tuyên Vương phủ có một đồng chuyện lớn để bận tâm, chờ Lục Lưu lớn lên chút nữa, cũng sẽ không có thời gian lại để ý tới bên người tiểu hài tử.

Giang Diệu gật đầu “Vâng” một tiếng.

Đồ ăn sáng Giang Diệu ăn chính là bánh trường thọ.

Giang Diệu đang ăn thì Giang Chính Mậu mang theo ba nhi tử đi vào.

Giang Diệu ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, vui vẻ nói: “Cha, Đại ca, Nhị ca, Tam ca.”

Giang Chính Mậu cùng ba huynh đệ đều tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật, mọi thứ đều là bỏ ra một phen tâm tư, cuối cùng Giang Thừa Ngạn mặc một thân cẩm bào xanh biếc nhảy ra, đem gương mặt tuần tú đến gần, nói:

“Diệu Diệu thích nhất là Tam ca chọn lễ, đúng hay không?”

Đều là thân ca ca nên không thể nhất bên trọng nhất bên khinh, Giang Diệu ngoan ngoãn nói:

“Diệu Diệu đều yêu thích.”

Giang Diệu vừa nói xong thì thấy Tam ca lộ ra vẻ mặt thất vọng, Giang Diệu lặng lẽ hướng về phía hần chớp chớp mắt to.

Thông minh như Giang Thừa Ngạn, lập tức liền hiểu rõ —— Diệu Diệu quả thực thích nhất hần đưa. Chỉ là bây giờ mọi người đều ở đây, nàng không tiện nói mà thôi. Hần hiểu được đây.

Ba huynh đệ tuổi cũng đã lớn, nhưng Giang Thừa Ngạn vẫn tính trẻ con, lần này lập tức hài lòng dựng thẳng cái lưng lên, trong miệng vui vẻ còn khe khẽ hát.

♪ ♪

Ăn xong bánh trường thọ, Giang Chính Mậu mang theo thê nhi đi tới gặp Trần Quốc công cùng Lão thái thái.

Một đại gia đình Trần Quốc Công phủ này có rất nhiều người, Giang Diệu là tiểu hài tử nhỏ tuổi nhất, hôm nay là sinh nhật, ngoại trừ các trưởng bối đưa lễ, thêm vào ba thân ca ca cùng bảy đường ca, lễ này thu tới tay đúng thật là nhiều.

Giang Diệu qua một lần sinh nhật, thêm vào đến tét cả tiền lì xì, tính ra, nàng thật sự là một tiểu phú bà.

Kiều Thị sẽ không động đến đồ của nữ nhi, chỉ đem tiền riêng của nữ nhi đều cất riêng trong kim khóa, chờ nữ nhi lớn lên một chút, liền do nữ nhi tự mình chi phối.

Có điều đời trước, Giang Diệu có núi vàng núi bạc, cũng mất mạng hoa, đời này, đối với tiền tài nàng tự nhiên không coi trọng lớn.

Thí dụ như lễ vật, nàng coi trọng nhất không phải quý giá, mà là thành tâm.

Sau khi gặp qua trưởng bối, Giang Diệu liền tự mình trở về Cẩm Tú viện, chờ các biểu tỷ, biểu ca cùng các khách mời đến dự sinh nhật.

Đến trước tiên là biểu tỷ và biểu đệ Kiều phủ.

Kiều Mộ Nghi dẫn Kiều Nguyên Bảo một thân vui mừng đi đến.

Vừa đến Cẩm Tú viện, Kiều Nguyên Bảo liền “Qua cầu rút ván” đưa tay đang nắm tay tỷ tỷ Kiều Mộ Nghi rút ra, tiểu chân ngắn ra sức chạy, hứng thú bưng bưng vào phòng, hưng phấn hô to:

“Tiểu biểu tỷ! Tiểu biểu tỷ, Bảo Bảo tới rồi!”

Âm thanh giòn tan này, từ xa Giang Diệu liền nghe thấy.

Giang Diệu đứng dậy, thấy mập biểu đệ chạy đến trước mặt mình, thở hồng hộc ngáng đầu, nói:

“Tiểu biểu tỷ, sinh... Sinh...”

“... Diệu Diệu, sinh nhật vui vẻ.”

Phía sau truyền tới một âm thanh lạnh lạnh cực dễ nghe.

Giang Diệu liếc mắt đến xem, chính là biểu tỷ Kiều Mộ Nghi của nàng.

Kiều Mộ Nghi cầm lễ vật trong tay đưa cho Giang Diệu, Giang Diệu mỉm cười tiếp nhận, vui vẻ nói:

“Cảm ơn Nghi biểu tỷ.”

Mà lúc này, Kiều Nguyên Bảo oan ức muốn khóc. Đôi mắt hần thật to, bên trong nước mắt trong suốt chỉ đảo quanh, giơ lên bàn tay mập mập bắt lấy cánh tay tỷ tỷ Kiều Mộ Nghi, ủy khuất nói:

“Tỷ tỷ xấu, Bảo Bảo muốn là người đầu tiên...”

Kiều Nguyên Bảo liều mạng chạy trước Kiều Mộ Nghi, chính là vì muốn là người đầu tiên nói sinh nhật vui vẻ cùng Giang Diệu.

Kiều Mộ Nghi không giống tỷ tỷ bình thường là mọi việc sẽ làm cho đệ đệ. Vì mẫu thân Trương thị, từ khi Kiều Nguyên Bảo sinh ra, liền đem Kiều Nguyên Bảo xem là bảo bối, đối với trưởng tử cùng trưởng nữ ngày ngày căn dặn, phải bảo vệ đệ đệ, nhường đệ đệ, thời gian lâu dài, Kiều Mộ Nghi tự nhiên cảm giác mình ở trong lòng cha mẹ không quan trọng bằng đệ đệ, sợ dĩ mặc kệ cha mẹ có ở hay không ở đây, điều cực nhỏ nàng cũng không nhường Kiều Nguyên Bảo. Nhưng nếu bảo nàng có ý đồ xấu với đệ đệ thì đúng là không có. Thí dụ như trước đây đệ đệ suýt chút nữa bị nước trà nóng đổ vào người, vẫn là Kiều Mộ Nghi không do dự bảo vệ đệ đệ, có thể thấy được Kiều Mộ Nghi đối với đệ đệ này là thương yêu ở trong lòng.

Kiều Mộ Nghi cúi đầu liếc mắt nhìn mập đệ đệ, nói:

“Hôm nay là sinh nhật Diệu Diệu, nếu mà đệ khóc, chính là không may mắn.”

Ý tứ không may mắn, Kiều Nguyên Bảo vẫn là nghe hiểu. Ánh mắt hần nhất thời mở thật lớn, sau đó khịt khịt mũi, không để nước mắt rơi xuống, một đôi tay mập mập ôm thân thể Giang Diệu, âm thanh trẻ con nói:

“Bảo Bảo không muốn tiểu biểu tỷ không may mắn. Bảo Bảo mong tiểu biểu tỷ bình an, sống lâu trăm tuổi, so với Bảo Bảo sống còn lâu hơn, cả đời cùng Bảo Bảo chơi đùa.”

Giang Diệu nở nụ cười tươi sáng, ở trên mặt tiểu biểu đệ hôn một cái.

Kiều nguyên bảo vui vẻ nói: “Gào gào gào, tiểu biểu tỷ thân thiết với Bảo Bảo, tiểu biểu tỷ thật tốt.”

Tiểu hài tử tâm tình tới cũng nhanh đi cũng nhanh, mới vừa rồi còn oan ức nước mắt mắt rưng rưng, vào lúc này liền vui mừng như ngóc tử.

Kiều Mộ Nghi tâm trạng bất mãn, nói lầm bầm: “Thời điểm sinh nhật ta, đều không thấy đệ hài lòng như thế đâu.”

Kiều Nguyên Bảo chớp mắt mấy cái, nói: “Bởi vì Bảo Bảo thích nhất tiểu biểu tỷ nha. Tiểu biểu tỷ xưa nay sẽ không cùng Bảo Bảo cướp đồ ăn.”

Kiều Mộ Nghi phiền muộn một lúc, bị Kiều Nguyên Bảo chọc cười, sau đó mới hướng về phía Giang Diệu nói: “Ca ca của tỷ đi nhà cậu, hôm nay không kịp lại đây, liền để tỷ mang theo lễ trước, lần tới nữa ca ca sẽ đến gặp muội.”

Ca ca trong miệng Kiều Mộ Nghi chính là đích tôn trưởng tử con vợ cả của Kiều phủ - Kiều Tuấn, Kiều Tuấn đối với tiểu biểu muội Giang Diệu này cũng rất là thương yêu.

Giang Diệu tự nhiên nói không có vấn đề gì, có điều chỉ là một cái sinh nhật thôi, không cần thiết long trọng như vậy.

Nói chuyện một lúc, Giang Diệu dẫn hai người ra bên ngoài.

Mới vừa đi tới bên ngoài, đoàn người Hoắc phủ liền đến.

Ngoại trừ Hoắc Nghiễn, Hoắc Vi cùng Hoắc Tuyên của Hoắc phủ, thì đi cùng Hoắc Tuyên còn có Trần Ngưng Chỉ cùng đến, còn Tiết Kim Nguyệt thì thời điểm bên ngoài trùng hợp gặp nhau nên cùng nhau đi vào.

Mấy người đưa lễ, Giang Diệu hài lòng nhận lấy. Đến thời điểm Hoắc Nghiễn, Giang Diệu thấy Hoắc Nghiễn vẻ mặt chân thành, nhưng trên mặt không có nụ cười xán lạn ôn hoà năm xưa, liền biết hần còn vì sự kiện xe ngựa đêm đó mà cảm thấy hổ thẹn.

Kỳ thực chuyện này cũng không thể trách Hoắc Nghiễn chút nào. Hoắc Nghiễn tuổi còn nhỏ, hơn nữa coi như là người lớn, đụng tới loại tình huống khẩn cấp này, phản ứng đầu tiên đại để cũng như là nằm mơ, nơi nào còn có thể làm ra cử chỉ bảo vệ gì? Hơn nữa hần cũng suýt chút nữa mất đi mạng nhỏ nha.

Giang Diệu biết được tính tình Hoắc Nghiễn là chính trực thiện lương, bèn hướng về phía hần cười cười, nói:

“Cảm ơn Hoắc ca ca, muội rất yêu thích.”

Nàng nghiêng đầu nhìn hần: “Hoắc ca ca hôm nay không vui sao?”

Dù sao đời này, nàng rất có thể gả cho Hoắc Nghiễn nên thái độ Giang Diệu đối với Hoắc Nghiễn so với những thiếu niên khác càng kiên trì hơn một chút.

Hoắc Nghiễn xác thực tự trách hồi lâu, nhìn thấy Giang Diệu lông tóc không tổn hại, hẳn cũng là thở ra một hơi dài, mà trong đầu, càng là cực khâm phục vẻ mặt không chút biến sắc nhưng dũng cảm quả quyết của Tuyên Thế tử.

Hoắc Nghiễn vui vẻ cười cười, nói một tiếng rất vui vẻ, sau đó mới sờ sờ đầu Giang Diệu, nói:

“Diệu Diệu sinh nhật vui vẻ, nhiều phúc nhiều thọ.”

Giang Diệu thấy Hoắc Nghiễn nở nụ cười, lúc này mới cầm một khối hoa quế cao cho hắn.

Hoắc Nghiễn tiếp nhận, trên mặt cười đến càng rực rỡ.

Kiều Nguyên Bảo ngồi ở một bên, vốn là đang ăn bánh phù dung, vào lúc này nhìn có cái gì không đúng, mới đứng dậy ôm chặt lấy Giang Diệu, khuôn mặt mập có chút tiểu bá đạo, hướng về phía Hoắc Nghiễn nói:

“Tiểu biểu tỷ là của Nguyên Bảo!”

Hoắc Nghiễn cười cười. Hắn cũng biết Nguyên Bảo, bèn nói:

“Nguyên Bảo thật đáng yêu.”

Hắn đương nhiên đáng yêu! Kiêu Nguyên Bảo có chút hài lòng, nhưng cánh tay ôm Giang Diệu vẫn không có buông ra.

Hắn vênh hàm, nói: “Nói tốt cũng vô dụng. Tiểu biểu tỷ là của Nguyên Bảo, Nguyên Bảo chỉ chịu cùng Đại ca ca đồng thời chia sẻ tiểu biểu tỷ, mới không chia sẻ cho người.”

Kiều Nguyên Bảo ba tuổi, cái tuổi này chính dễ sùng bái mù quáng một người.

Mà Lục Lưu, từng ở trong tay bọn buôn người cứu ra Kiêu Nguyên Bảo, cử chỉ này của Lục Lưu trong miệng những người lớn là đại anh hùng nên càng làm cho Kiêu Nguyên Bảo sùng bái hơn.

Hoắc Nghiễn đương nhiên sẽ không cùng Kiêu Nguyên Bảo chấp nhặt, chỉ cảm thấy cái mập đệ đệ này đến là thú vị.

Nhưng hiếm khi thấy Kiêu Nguyên Bảo chăm chú như thế, hắn còn chưa từng thấy tiểu biểu tỷ đối với ca ca của hắn tốt như vậy đâu. Trước đây đối với Đại ca ca, tiểu biểu tỷ cũng không tốt như thế.

Kiều Nguyên Bảo trong lòng rất là bất mãn: Tiểu biểu tỷ làm sao có thể đối với tên kia so với Đại ca ca còn tốt hơn!

Giữa lúc Kiêu Nguyên Bảo tức giận, ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên, hướng về cách đó không xa gọi: “Đại ca ca, Đại ca ca!”

Ồ?

Âm thanh gọi to như thế khiến mấy người đang ngồi đều đồng loạt quay đầu, nhìn mấy người đến đây—— là Lục Lưu, còn có Cửu công chúa, Thập nhất hoàng tử cùng Vệ Bảo Linh.

Kiều Nguyên Bảo nhìn thấy Lục Lưu, lập tức buông bánh trong tay, hướng về phía Lục Lưu chạy tới. Hắn chạy có chút nhanh, thời điểm sắp sửa chạy đến trước mặt Lục Lưu, thân thể giống như suýt chút nữa ngã xuống, lại được Lục Lưu dễ dàng vươn tay đỡ lấy.

Nhìn thấy tay phải Lục Lưu đỡ Kiêu Nguyên Bảo, Giang Diệu liền biết cánh tay của Lục Lưu đã không có gì đáng ngại.

Kiều Nguyên Bảo lải nhải hướng về Lục Lưu nói chuyện, mà ít lời thiếu ngữ như Lục Lưu, qua loa nói vài câu, liền ngẩng đầu nhìn tiểu nữ oa đứng bên cạnh cái bàn đá.

Về mặt Giang Diệu có chút sững sờ. Nhưng hôm nay nàng trang phục đẹp đẽ, lại mập mập, mềm mại đáng yêu, có phải hay không là chói mắt.

Nhìn Lục Lưu, Giang Diệu liền nhớ tới ngày ấy ở Bạch Tử lâu, nàng làm nũng dỗ dành Lục Lưu, còn hôn một cái lên mặt hắn. Mà vốn Lục Lưu rầu rĩ không vui, dường như lập tức liền không còn tức giận, lại bắt đầu vò đầu của nàng, một bộ dáng vẻ rất sung sướng. Khi đó Lục Lưu giống như một thiếu niên đơn giản, lập tức không vui, lại lập tức vui, mười phần mười là tính trẻ con đây.

Chuyện này kỳ thực căn bản không có gì, nhưng nàng nhớ tới tự mình chủ động hôn lên gò má Lục Lưu thì đều là có chút không tự nhiên, trong đầu thậm chí sẽ nhớ tới đời trước, Nhiếp Chính Vương gia tay cầm quyền cao, người người nịnh bợ. Nàng chỉ là tiểu cô nương nuôi dưỡng ở khuê phòng, nào dám trêu chọc đại nhân vật này?

Cửu công chúa cũng chuẩn bị một phần hậu lễ, Giang Diệu cười tiếp nhận, sau là Thập nhất hoàng tử cùng Vệ Bảo Linh, chờ đến thời điểm Lục Lưu đưa hộp nhỏ lễ vật cho nàng, nàng thực có chút tò mò Lục Lưu sẽ đưa nàng lễ vật gì.

Giang Diệu vẫn chưa biểu hiện quá thân cận, chỉ hướng về Lục Lưu, lễ phép chu toàn nói:

“Cảm ơn Lục ca ca.”

45. Chương 45: Thân Thiết

edit: Phương Moe

Các tiểu tân khách đã đến Cẩm Tú viện ngày càng nhiều, Kiều Thị cùng Giang Chính Mậu ở ngoài sân nhìn bên trong viện nhiệt nhiệt nháo nháo như vậy, tất cả đều vây quanh nữ nhi khiến khuôn mặt nhỏ của nữ nhi cũng cười đến rạng rỡ như đoá hoa.

Kiều Thị nói: “Chàng nhìn xem, Diệu Diệu so với chúng ta còn muốn lớn hơn đây.”

Tuyên Thế tử, Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử đều đã đến đây.

Cửu công chúa và Thập nhất hoàng tử thân phận cao quý, đáng lẽ ra thì Kiều thị nên đứng ra tiếp đón, nhưng vừa rồi cung nữ của Cửu công chúa đã đến đây chào hỏi, nói hôm nay Người chỉ đến dự sinh nhật của Diệu Diệu. Ý này chính là nói, để tất cả lễ nghi giản lược, không cần giống trống khua chiêng, chỉ cần sinh nhật của Diệu Diệu thật vui vẻ là được. Lời này khiến Kiều Thị đối với Cửu công chúa nhiều hơn mấy phần hảo cảm. Đây mới đúng là đáng về hoàng gia.

Giang Chính Mậu nắm tay của thế tử, nói:

“Để bọn nhỏ tự mình chơi đùa đi, chúng ta đừng làm bọn nhỏ mất hứng thú.”

Kiều Thị gật đầu “Vâng” một tiếng, liền theo Giang Chính Mậu ra ngoài.

Bên trong, Vệ Bảo Linh ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thập nhất hoàng tử, tướng ăn của nàng rất nhã nhặn, không giống như Hoắc Tuyên và Tiết Kim Nguyệt đều ăn lấm lấm liệ liệ thế kia.

Những trường hợp tiệc tùng thế này, Vệ Bảo Linh rất không thích đến, nàng cảm thấy mình đến đây chỉ làm nền xanh cho nhân vật chính, lại nhìn đến trang phục hôm nay của Giang Diệu thật sự đẹp đẽ, tinh xảo đến loá mắt, càng nhìn càng cảm thấy Giang Diệu là một tiểu cô nương cực kì xinh xắn. Khiến trong lòng Vệ Bảo Linh rất khó chịu, nên nàng đành lấy điểm mập của Giang Diệu ra so với mình để tự an ủi, lúc này Vệ Bảo Linh mới thấy thoải mái hơn một chút.

Toàn là mấy tiểu hài tử, nên đều không ngồi yên một chỗ được, sau khi đánh chén no nê, Kiều Mộ Nghi, Hoắc Tuyên cùng Tiết Kim Nguyệt, liền bắt đầu cùng Kiều Nguyên Bảo chơi đùa nháo loạn cả lên, nhất thời trong viện ngập tràn tiếng cười cười nói nói, vô cùng náo nhiệt.

Chơi ở trong viện còn chưa đủ thoả mãn, mấy tiểu hài tử mỗi một người đều chạy ra cả bên ngoài viện để nô đùa.

Nhất thời ngồi lại bên trong chỉ còn dư lại Hoắc Vi, Thập nhất hoàng tử, Vệ Bảo Linh cùng với Lục Lưu ít nói nhất, ngay cả Giang Diệu cũng theo ba ca ca và Hoắc Nghiễn ra ngoài náo loạn.

Ba ca ca của Giang Diệu biết Hoắc Nghiễn tập võ từ nhỏ, nên vô cùng hứng thú, ngay cả Giang Thừa Ngạn nghịch ngợm cũng bàn luận võ nghệ với Hoắc Nghiễn đến quên trời quên đất.

Giang Diệu ở bên cạnh nhìn mọi người, nhìn một lúc, nàng bảo Ngọc Trác đưa mình đến nhà xí.

Trên đường trở về, nàng liền nhìn thấy Lục Lưu đang đứng lẳng lẳng dưới cây ngô đồng, một bộ cẩm bào màu xanh sẫm làm nổi bật khí độ đoan chính, chi lan ngọc thụ, nàng cảm giác như hần đang hoà vào bức tranh thiên nhiên ấy, cả người đều toát lên phong thái vô cùng ôn hoà. Đến ngay cả Ngọc Trác cũng không nhìn được nhìn lâu vài lần.

Nhớ lại vừa nãy nàng còn chưa nói được với Lục Lưu mấy câu, nàng có chút không được tự nhiên, nhưng mà nghĩ đến lúc trước nói chuyện với mẫu thân, Giang Diệu liền hướng về phía Ngọc Trác nói:

“Ngọc Trác tỷ tỷ, ta muốn cùng Lục ca ca nói mấy lời, tỷ đi về trước đi.”

Ngọc Trác tất nhiên là yên tâm khi tiểu thư ở bên cạnh Thế tử, nàng liền gật đầu, sau đó hành lễ rồi tự mình quay trở về.

Giang Diệu hơi di chuyển bước chân, luôn cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu, thật không tự nhiên, nàng hít sâu một hơi, rồi mới đi đến gần Lục Lưu, ngửa đầu nói:

“Lục ca ca cũng đi ra ngoài chơi đùa sao?”

Lục Lưu a một tiếng, không có trả lời mà cúi người xuống, cùng nàng nhìn thẳng.

Giang Diệu trừng mắt nhìn Lục Lưu, không rõ vì sao hần lại cúi xuống nhìn mình.

Lúc này Lục Lưu mới giơ tay chỉ chỉ gò má của chính mình.

Đây là... (;)

Nhìn thiếu niên tuấn mỹ trước mặt nàng, nhìn đến khi lông mày hần cau lại khi thấy nàng vẫn chậm chạp chưa có động tĩnh, Giang Diệu lúc này mới vươn đôi tay mềm mại lên giữ lấy mặt Lục Lưu, kéo hần lại gần mình một chút, nàng bĩu môi nhìn hần một cái, rồi mới đem môi mình thơm “Chụt” một cái lên mặt của hần.

Như vậy là được rồi chứ? Giang Diệu lẩm bẩm trong lòng, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Lục Lưu.

Khoé môi Lục Lưu hơi nhếch lên, đôi mắt vốn đen kịt đã có chút ảm áp, đây là vẻ mặt ôn hoà mà trong ngày thường đều không thể nhìn thấy. Hần giơ tay xoa xoa khuôn mặt mập mạp trắng nõn của tiểu nữ oa, âm thanh ôn nhu nói:

“Diệu Diệu, sinh nhật vui vẻ.”

Giang Diệu nhếch môi cười cười, chợt nghĩ đến mình vẫn còn hở răng cửa, khuôn mặt bánh bao lúc này mới cứng đờ, tay nhỏ lập tức che kín miệng lại. Nàng chớp chớp đôi mắt to long lanh nước nhìn mặt thiếu niên, thấy đáy mắt hần ý cười ngày càng sâu.

Nhưng đây là cười nhạo nàng, lúc này nàng mới có chút bất mãn, liền yếu ớt lườm hần một

Lúc trước Giang Diệu đối với Lục Lưu vẫn là chống cự, nhưng bây giờ nàng đối với hần lại là dần dần có cảm giác.

Thấy hần cười nhạo nàng đủ rồi, Giang Diệu vẻ mặt thành thật nói:

“Nương có chuyện muốn cùng Lục ca ca nói, chờ một lúc Lục ca ca có thể đi gặp nương của Diệu Diệu không?”

Nàng vốn cho là, hôm nay nhiều lắm thì chỉ có Lục Lưu đến tham gia sinh nhật của nàng, không ngờ Cửu công chúa bọn họ cũng đến. Nếu bọn họ đến rồi, vị đường ca Lục Lưu này, đương nhiên phải phụ trách đem bọn họ đưa trở về.

Vậy mà chuyện này đối với Lục Lưu, dường như không chút gì là bị quấy nhiễu. Hắn đưa tay đặt ở bên má của Giang Diệu, nhẹ nhàng đám mây lần, tiếng nói thanh nhuận nói:

“Được.”

Giang Diệu muốn hỏi không cần đưa mấy người Cửu công chúa về sao? Suy nghĩ một chút vẫn là không có hỏi, chính lúc nàng đang xuất thần suy nghĩ, đã thấy Lục Lưu vươn tay ra đem nàng ôm lên.

Có kinh nghiệm vài lần trước được Lục Lưu ôm nên lúc này Giang Diệu cũng không kinh ngạc, chỉ một mặt chấp nhận số mệnh, nghiêng nghiêng đầu nhỏ nhìn Lục Lưu.

Nhưng chỉ một khắc sau đó, cử chỉ Lục Lưu ra ngoài dự liệu của Giang Diệu.

Cánh tay thiếu niên cường tráng mạnh mẽ, không có chút nào giống như thư sinh gầy gò, nhìn hắn dễ dàng đem tiểu nữ oa trong lòng ngực phóng tới qua vai, để nàng ngồi trên cổ hắn.

Ở cửa hàng binh khí lần đó, Giang Diệu đã ngồi trên bả vai Lục Lưu, nhưng hôm nay chân thực cười ở trên cổ của hắn như vậy, đây là lần đầu tiên.

Quá cao, Giang Diệu vội vã cuống cuống ôm đầu Lục Lưu.

Chỉ cần nàng cúi đầu xuống, liền có thể nhìn thấy bạch ngọc phát quang trên đầu Lục Lưu.

Nàng giật giật hai tiểu chân ngắn, gót chân chỉ chạm tới lòng ngực Lục Lưu.

Giang Diệu chỉ ngây ngốc nói:

“Lục ca ca?”

Lục Lưu liền di chuyển lên phía trước, Giang Diệu còn chưa hết kinh ngạc, thấy Lục Lưu di chuyển khiến nàng sợ sắp chết, nàng lại ôm Lục Lưu chặt hơn, chỉ lo mình sẽ bị té ngã xuống dưới.

Đến lúc sợ sệt qua đi, Giang Diệu mới nhận ra Lục Lưu đỡ nàng rất vững vàng, căn bản là không thể đem nàng té xuống.

Mà hơn nữa đây cũng là nam nhân đã cứu mệnh nàng đến hai lần.

Tín nhiệm đối với Lục Lưu lập tức tăng lên gấp bội, Giang Diệu không còn lo sợ nữa, nàng cười ở trên cổ Lục Lưu, hai tiểu chân ngắn quơ quơ, nhếch miệng cười nói:

“Mau mau, nhanh hơn chút nữa... Đại kỵ mã của ta.”

♪ ♪

Ở nơi khác bên trong Trấn Quốc Công phủ.

Một nha hoàn ăn mặc hương sắc hơn so với mấy nha hoàn bình thường, đang từ Thanh Sư viện của Tà di nương đi ra, đến bên cạnh một tiểu nữ oa nói:

“Nhị tiểu thư đừng quá lo lắng, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc di nương thật tốt.”

Nha hoàn này chính là tâm phúc của Tà di nương, tên gọi Thanh Nha, đã theo Tà di nương từ Bình Châu tới đây, từ nhỏ đã hầu hạ Tà di nương. Thanh Nha thấy Nhị tiểu thư không tập trung, mới lại kêu một tiếng:

“Nhị tiểu thư?”

Tà Nhân lúc này mới hoàn hồn.

Nàng mỉm cười nhìn Thanh Nha, nói:

“Có Thanh Tha tỷ tỷ ở đây, Nhân Nhi tất nhiên yên tâm, chỉ là...”

Tà Nhân hai tay nắm chặt, lông mày cau lại, chính là một bộ dáng phát sầu:

“Bây giờ tỷ tỷ đang có thai, vậy mà Nhân Nhi không thể ở bên tỷ tỷ...”

Lúc trước Tạ Nhân trộm vòng tay của Giang Diệu, chuyện này đã kinh động Lão thái thái, Tạ di nương tuy được Giang tam gia sủng ái, nhưng ở trước mặt Lão thái thái tất nhiên là không dám nhiều lời.

Sau đó Tạ Nhân được Giang tam gia thu xếp ở bên trong một biệt viện, mấy ngày đầu Tạ di nương không yên lòng, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, Giang tam gia vì muốn đem lại niềm vui cho Tạ di nương nên đã cố ý mời tiên sinh dạy học cho Tạ Nhân, mỗi ngày đều học cầm kỳ thư họa, còn thường thường để Tạ Nhân viết thư cho Tạ di nương, cuối cùng cũng coi như để Tạ di nương yên tâm.

Mấy ngày trước đây, biết tin Tạ di nương mang thai hài tử, Giang tam gia mừng rỡ như điên, Tạ di nương liền đưa ra đề nghị muốn gặp gỡ muội muội. Một phen cân nhắc, Giang tam gia mới phái người đem Tạ Nhân lặng lẽ đi vào từ cửa sau.

Thanh Nha an ủi một phen, rồi căn dặn Chu ma ma cùng nha hoàn Tiểu Bình chăm sóc tốt cho Tạ Nhân.

Mới vừa đi ra từ Thanh Sư viện không lâu, thời điểm đi qua cổng Thùy Hoa, Tạ Nhân liền nhìn thấy Lục Linh Lung trang phục đẹp đẽ đang đi bên cạnh Lục Hành Chu.

Khuôn mặt nhỏ của Lục Linh Lung vốn là rủ xuống, một bộ dáng dấp rầu rĩ không vui, đến khi nhìn thấy Tạ Nhân, lúc này mới vui mừng chạy tới, nắm lấy tay Tạ Nhân, âm thanh giòn giòn nói:

“Nhân tỷ tỷ cũng ở đây nha.”

Lúc đầu Lục Linh Lung xem thường Tạ Nhân, cảm thấy Tạ Nhân cùng nàng làm bằng hữu là trèo cao, nhưng mấy ngày này ở chung, nàng cảm thấy Tạ Nhân và nàng giống như tỷ muội thân sinh vậy, xưa nay Lục Linh Lung luôn điệu ngoa, thái độ đối với Tạ Nhân cũng thay đổi không ít. Mà hai người lại có cùng chung kẻ đáng ghét, nên quan hệ tự nhiên tiến thêm một bước.

Tạ Nhân cười tủm tỉm gật đầu, kinh ngạc qua đi, liền rõ ràng vì sao hai huynh muội này sẽ đến Trấn Quốc Công phủ.

Hôm nay là sinh nhật Giang Diệu.

Lông mày Tạ Nhân thoáng nhăn lại, trong tay áo là tay nhỏ cũng nắm chặt, lồng ngực rầu rĩ. Nàng đến thăm tỷ tỷ, đều phải lặng lẽ đi cửa sau, sợ bị người khác nhìn thấy; mà Giang Diệu, nhỏ hơn nàng hai tuổi, không chỉ trên dưới Trấn Quốc Công phủ xem như là bảo bối, mà ngay cả người bên ngoài, đều muốn đối xử tốt hơn mấy phần.

Tạ Nhân càng nghĩ càng thấy bất mãn, biết mà còn hỏi:

“Linh Lung đến gặp Diệu Diệu sao?”

Lục Linh Lung vội vàng giải thích:

“Ta mới không muốn đến đây, chỉ là... Chỉ là nương của ta bắt ta phải tới, ta mới không thích Giang Diệu.”

Lục Linh Lung lại tự cường điệu mình không thích Giang Diệu, vì chính là sợ Tạ Nhân hiểu lầm.

Ở trong lòng Lục Linh Lung, nàng xem Tạ Nhân là hảo tỷ muội, mà Giang Diệu lại từng bắt nạt Tạ Nhân.

Tạ Nhân cười cười.

Lục Linh Lung càng ngày càng bần khoản, nắm tay Tạ Nhân thật chặt, đề nghị: “Ngược lại ta có một mình cũng rất nhàm chán, không bằng tỷ đi cùng ta đi.”

Tạ Nhân nói:

“Chuyện này... không được tốt đi.”

Lục Linh Lung ưỡn thẳng lưng, nói:

“Ta biết Giang Diệu từng bắt nạt tỷ, nhưng hôm nay, tỷ xem như là đi cùng ta đến. Tỷ yên tâm được rồi, có ta ở, ta sẽ không để Giang Diệu bắt nạt tỷ.” Lục Linh Lung tuy rằng kiêu căng nhưng ngược lại nói chuyện cũng rất biết giữ lời.

“... Không sao đâu, gần đây Diệu Diệu yêu thích náo nhiệt, chúng ta cùng nhau đi đi.”

Nghe được âm thanh dễ nghe của thiếu niên, Tạ Nhân ngược mắt nhìn cẩm bào thiếu niên phía sau Lục Linh Lung.

Thiếu niên bộ dáng tuấn lãng, khuôn mặt trơn bóng như ngọc, là một Đại ca ca rất dễ thân cận. Dù Tạ Nhân không thích tính tình Lục Linh Lung, nhưng đối với Lục Hành Chu thì nàng không có nửa điểm chán ghét.

Hai huynh muội này, tính tình một chút cũng không giống nhau.

Thời điểm Tạ Nhân đánh giá Lục Hành Chu, Lục Hành Chu cũng mỉm cười nhìn nàng.

Tết Đoan Ngọ ngày ấy, Lục Hành Chu đối với Tạ Nhân vẫn tồn tại áy náy. Ngày ấy đem Tạ Nhân làm mồi nhử để tìm bọn buôn người, vốn là cử chỉ không tử tế, mà sau đó tất cả mọi người đều vội vã đi tìm Lục Linh Lung cùng Kiều Nguyên Bảo, càng không có ai quan tâm đến sự sống chết của Tạ Nhân. Vẫn là Lục Hành Chu, động viên Tạ Nhân đang ngồi dưới đất khóc đến tội nghiệp.

Thanh Nha lại nói: “Nhị tiểu thư... Nô tỳ vẫn là đưa Nhị tiểu thư đi ra ngoài đi.”

Lục Linh Lung bắt mắt nhìn Thanh Nha, nói:

“Trước mặt ta mà ngươi dám nói vậy, đây là ý gì?” Nàng hai tay khoanh lại, có chút khí thế nói tiếp:

“Ta muốn Nhân tỷ tỷ đi theo ta, ngươi mắt mù à? Cản trở làm cái gì?”

Thanh Nha có chút khó khăn: “Nhị tiểu thư, chuyện này...”

Lục Linh Lung kéo tay Tạ Nhân lại, bá đạo nói:

“Đi, ta mang tỷ cùng đi.”

Tạ Nhân có chút do dự, sau đó hướng về phía Lục Linh Lung và Lục Hành Chu cười cười, cùng đi đến Cẩm Tú viện.

♪ ♪

Giang Diệu vẫn đang cười trên cổ Lục Lưu.

Mới đầu Giang Diệu cảm thấy có chút khó chịu, trong lòng càng là sợ sệt, nhưng vào lúc này cười ở trên cổ Lục Lưu, gương mặt nhìn phong cảnh, đúng là thật không tệ.

Nàng còn có thể nhìn thấy ở trong sân, Hoắc Vi, Vệ Bảo Linh cùng Thập nhất hoàng tử đang ở đấy.

Giang Diệu giơ tay lên một cái, hướng về phía bọn họ vẫy vẫy, nhưng bọn họ lại đang mãi nói chuyện, dường như không nhìn thấy nàng.

Sau đó Giang Diệu thoáng cúi đầu ghé sát vào Lục Lưu, đưa hai tay ra bịt mắt hắn lại.

Hình như hắn bị tay nàng làm cho bất ngờ, nên con mắt chớp một cái, lông mi của hắn nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay của nàng, ngứa ngứa.

Con mắt của Lục Lưu bị che khuất bởi bàn tay nhỏ mập mập, có điều vẫn có thể xuyên thấu qua khe hở của ngón tay, thấy rõ sự vật trước mặt. Lục Lưu nhếch miệng lên cười, nhưng giọng lại hơi trầm xuống nói:

“Nghịch ngợm!!”

Bi giờ lại chê nàng nghịch ngợm? Mới vừa rồi không phải là hắn chủ động cho nàng cười hắn sao?

Giang Diệu buông tay ra, sau đó lại đánh bạo véo véo lỗ tai Lục Lưu, cảm thấy còn chưa thỏa mãn, nghĩ đến nàng suốt ngày bị hắn bóp má, nàng liền không nhịn được mà lại đưa tay ra nhéo nhéo má hắn mấy cái...ừm..thật là mềm mại nha.

Kỳ thực tính tình Giang Diệu giống Kiều Thị, nếu không phải do từ nhỏ thân thể ốm yếu, sợ cũng là một tiểu yêu tinh đây.

Lúc này, từ trong đồng cỏ chui ra một cái nắm cơm bụi bặm, chính là Kiều Nguyên Bảo đang chơi trốn tìm cùng Cửu công chúa.

Kiều Nguyên Bảo nhìn Giang Diệu cười ở trên cổ Lục Lưu, mắt to “Xẹt” lên một tia sáng ngời, vội vàng chạy tới, vung vẩy cánh tay mập, hét lên:

“Bảo Bảo cũng muốn...Bảo Bảo cũng muốn cười!”

Kiều Nguyên Bảo thật sự là quá yêu thích, nhất thời không kiềm chế được ao ước, chân cứ liên tiếp nhảy nhót xung quanh hai người Lục Lưu và Giang Diệu.

Xa xa trên hành lang, Lục Linh Lung nhìn Lục Lưu cùng với Giang Diệu đang cười trên cổ Lục Lưu, lúc này bước chân chậm lại một chút, cau mày nói lầm bầm: “Tam thúc sao lại đối với Giang Diệu tốt như vậy?”

Lục Linh Lung tuy rằng không thích Tam thúc Lục Lưu này, nhưng nói thế nào đi nữa thì nàng mới là cháu gái của hắn. Trong ngày thường Lục Lưu đối với nàng lãnh lạnh nhạt đạm, bây giờ nhìn thấy Lục Lưu dĩ nhiên để Giang Diệu cười trên cổ, trong lòng tự nhiên không thoải mái.

Lục Linh Lung càng xem càng đỏ mắt, bĩu môi nói:

“... Giang Diệu mập như thế, cẩn thận cái cổ gãy mất.”

“Linh Lung.” Lục Hành Chu nhắc nhở nói.

Lục Linh Lung bắt mắt quyết quyết miệng, nói:

“Được rồi, muội không nói Giang Diệu là được chứ gì.”

Ngữ khí của nàng có chút oan ức, tiếp tục nói:

“Có điều ca ca nhìn xem, Tam thúc đối với Giang Diệu tốt như vậy, cẩn thận sau này ca ca bị Tam thúc đoạt mất tức phụ.”

Nếu là bị Tam thúc cướp đi, nàng liền phải gọi Giang Diệu là Tam thẩm thẩm.

Lục Hành Chu đến cùng là lớn tuổi hơn so với Lục Linh Lung, hắn da mặt lại mỏng, hiện nay nghe lời của muội muội, lỗ tai tiểu thiếu niên có chút đỏ, nói:

“Chớ nói nhảm.”

Cái tuổi này của thiếu niên, đã mơ hồ hiểu được khái niệm đối với chuyện thành thân, nếu nói muốn chọn một người làm bạn đời, hắn xác thực cảm thấy Giang Diệu rất tốt. Chỉ là... Lục Hành Chu cũng có thể nhận ra được, gần đây Giang Diệu không thích phản ứng lại hắn, mà vị Tam thúc mà hắn kính trọng này, dường như cũng đối với Giang Diệu tốt hơn bình thường.

Nhưng Tam thúc chừng hai năm nữa là đến tuổi làm mai mà Diệu Diệu vẫn còn là con nít đây. Nghĩ như vậy, Lục Hành Chu tự nhiên không lo lắng Giang Diệu sẽ gả cho Lục Lưu, trở thành Tam thẩm thẩm của hắn.

Lục Linh Lung bĩu môi, nhìn ca ca mình hướng về người ngoài, bèn nghiêng đầu tinh tế đánh giá Tạ Nhân một phen.

Tạ Nhân cười cười, giơ tay sờ gò má của mình, nhỏ giọng hỏi:

“Trên mặt ta có vật gì sao?”

Lục Linh Lung lắc đầu một cái nói không có, sau đó ra vẻ người lớn, nghiêm trang nói:

“Muội mới không thích Giang Diệu trở thành tẩu tẩu. Muội muốn sau này ca ca thú Nhân tỷ tỷ, vì Nhân tỷ tỷ ngoan ngoãn hiểu chuyện, hơn nữa lại rất xinh đẹp.”

Tạ Nhân tuổi còn nhỏ, nhưng nghe mấy lời trên ghẹo này, vẫn có chút không được tự nhiên.

Nhưng Tạ Nhân so với tiểu cô nương cùng tuổi thì thành thực hơn một chút chút, nàng hiểu rõ khi nàng lớn, thân phận của nàng cũng không thể gả làm nương tử của Đại ca ca Lục Hành Chu.

Chỉ là ——

Tạ Nhân bỗng nhiên nghĩ đến chính tỷ tỷ mình.

So với chính thê Thích thị, thì tỷ tỷ của nàng xác thực được Giang tam gia sủng ái hơn nhiều, hơn nữa Giang tam gia đối với tỷ tỷ rất tốt.

Chung quy tiểu hài tử kiến thức vẫn hạn hẹp, chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt và Tạ Nhân cũng vậy.

Tạ Nhân nghĩ nếu ngày sau có thể trở thành sủng di nương, nàng liền không cần thêm muốn đồ trang sức đẹp đẽ của người khác.

Cái nàng muốn, đều sẽ có.

Tạ Nhân nhìn Lục Hành Chu bên cạnh một chút, lại nhìn Lục Lưu cách đó không xa giống như một vị Thần. Mấy ngày này Tạ Nhân cùng Lục Linh Lung lui tới rất thân mật, nàng mới biết được Lục Lưu là Thế tử Tuyên Vương, sau này tất cả Tuyên Vương phủ đều là của Lục Lưu.

Bởi vậy, ánh mắt Tạ Nhân nhìn Lục Lưu cũng nhất thời sáng ngời lên

•

“... Bảo Bảo cũng muốn! Bảo Bảo cũng muốn!”

Kiều Nguyên Bảo vẫn còn ở trước mặt Lục Lưu không ngừng nhảy lên nhảy xuống.

Lục Hành Chu theo hành lang đi ra, đến trước mặt Lục Lưu, cung kính chào:

“Tam thúc.”

Sau đó khoe miệng mỉm cười, nhìn Giang Diệu đang cười ở trên cổ Lục Lưu, thân thiết gọi: “Diệu Diệu.”

Ánh mắt Giang Diệu đảo qua ba người trước mặt, ý cười trên mặt thu lại, sau đó ngoan ngoãn hướng về phía Lục Lưu gọi:

“Lục ca ca!”

Lục Lưu hiểu ý, đem tiểu cô nương đang cười ở trên cổ mình, cẩn thận từng li từng tí một để nàng xuống dưới mặt đất.

Giang Diệu cử chỉ tự nhiên hào phóng, sửa soạn một hồi váy áo tùm la tùm lum, lúc này mới hướng về phía Lục Hành Chu gật gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Tạ Nhân đang đứng phía sau Lục Linh Lung.

Trang phục cùng trang sức của Tạ Nhân đứng bên cạnh Lục Linh Lung, càng làm nổi bật lên Lục Linh Lung tươi đẹp đến long lanh, nhưng nếu chỉ bàn luận về dung mạo thì Tạ Nhân xác thực xinh đẹp hơn Lục Linh Lung nhiều.

Tạ Nhân đối diện với ánh mắt của Giang Diệu có chút bị dọa bởi khí thế của nàng ấy, nhưng sau đó Tạ Nhân bình tĩnh lại ngay vì Giang Diệu chỉ là một tiểu cô nương sáu tuổi mà thôi.

Tạ Nhân nhíu mày, cố ý tỏ ra sợ sệt rồi lùi về phía sau của Lục Linh Lung để né tránh. Hành động này của Tạ Nhân càng ngày càng khiến Lục Linh Lung cảm thấy thời điểm Tạ Nhân ở Trấn Quốc Công phủ đã bị Giang Diệu bắt nạt không ít lần.

Lục Linh Lung bèn vực nói: “Nhân tỷ tỷ là theo ta đến. Người tới là khách, không cho phép người bắt nạt tỷ ấy.”

Có thể làm cho Lục Linh Lung đứng ra tự bênh, thực sự là khiến Giang Diệu bất ngờ nằm ngoài dự kiến.

Đời trước, nàng cùng Lục Hành Chu bàn đến chuyện thành thân, nàng cũng từng thử cùng cô em chồng - Lục Linh Lung thân thiết. Chỉ là nàng cùng Lục Linh Lung, trời sinh bất tự không hợp, nàng ấy nhìn nàng lúc nào cũng đều không hợp mắt.

Lục Linh Lung luôn cảm thấy nàng gả cho Lục Hành Chu là nàng đang chiếm được tiện nghi.

Đúng là thật là buồn cười.

Hiện nay Lục Linh Lung lại nói hộ Tạ Nhân như vậy, nghĩ đến Tạ Nhân ở trước mặt Lục Linh Lung đã nói xấu nàng không ít.

Giữa lúc Giang Diệu đang do dự có nên hay không nên niệm tình người với Tạ Nhân thì nàng thấy Phỉ Thúy nhẹ nhàng khoan khoái bưng hai chén nước ô mai lại đây.

Phỉ Thúy lần lượt hướng về từng tiểu chủ tử hành lễ, thời điểm nhìn thấy Tạ Nhân, mới tức giận đến nghiêng rằng —tiểu thư nhà nàng đối với Tạ Nhân tốt như vậy, nhưng Tạ Nhân này lại trộm đồ trang sức của tiểu thư. Nếu không có tiểu thư cầu xin thì nàng cùng Ngọc Trác tỷ tỷ đã bị một trận đòn như tử rồi.

Phỉ Thúy liếc mắt đánh giá khuôn mặt nhỏ của tiểu thư nhà mình một hồi, hiểu được tiểu thư cũng là không thích Tạ Nhân, vào lúc này sợ là có chút do dự.

Phỉ Thúy suy nghĩ một chút, lúc này mới ngược mắt nhìn Tạ Nhân, nói:

“Đây không phải là Tạ nhị tiểu thư sao? Nếu mà bị Lão thái thái biết Tạ nhị tiểu thư đến đây, sợ sẽ làm Người rất tức giận, tiểu thư vẫn là sớm chút trở về đi thôi.”

Ăn trộm đồ trang sức của tiểu thư nhà nàng, bị đuổi đi rồi còn dám vác mặt trở về, đúng là không biết xấu hổ!

Lục Linh Lung trừng mắt nhìn Phỉ Thúy, tức giận nói:

“Đồ tiện nhân thấp hèn!”

Đây là câu mà Mạnh thị thường thường dùng để mắng hạ nhân, Lục Linh Lung nghe nhiều nên mưa dầm thấm đất, tất nhiên là nhớ kỹ, sử dụng đến thuận miệng luôn.

Đối phương đến cùng vẫn là chủ nhân, tính khí Phỉ Thúy nóng như pháo đốt, không có cách nào khoan dung cho Tạ Nhân, nhưng nàng hiểu được, lời vừa rồi của chính mình là tự ý nói ra, nếu như lại tiếp tục quá phận thì sẽ làm mất mặt mũi của chủ nhân, nên bị Lục Linh Lung mắng, nàng cắn môi không lên tiếng.

Giang Diệu tự nhiên là hiểu rõ Phỉ Thúy.

Hai nha hoàn bên người nàng, Ngọc Trác tỉ mỉ săn sóc, Phỉ Thúy thẳng thắn kích động, nhưng tâm của hai người này đối với chủ tử là nàng thì tuyệt đối trung thành và nhiệt tình.

Bây giờ, nàng làm sao có thể để Phỉ Thúy bị oan ức đây?

Giang Diệu nói: “Phỉ Thúy tỷ tỷ nói không sai, Tạ Nhân là do Tổ mẫu của ta hạ lệnh đuổi ra phủ. ”, nhìn bộ dáng Lục Linh Lung lại muốn phun lửa, nàng âm thanh mềm mại tiếp tục nói:

“... Trước đây, Tạ Nhân ở trong phòng ta đã lấy đi một món đồ trang sức nhỏ, nhưng nàng ấy lại quên không nói cho ta biết. Sau đó Tổ mẫu biết được, liền không cho Tạ Nhân tiếp tục ở lại Trấn Quốc Công phủ... Tổ mẫu thương ta nhất, ta không muốn để cho Tổ mẫu phải tức giận.”

Tiếng nói ngọt ngào mềm mại, đem ngọn nguồn câu chuyện nói ra cực đơn giản, thêm nữa Giang Diệu tuổi còn nhỏ, lại có một khuôn mặt xinh xắn tinh xảo, nhìn cực ngoan ngoãn hiểu thuận.

Nhất thời khuôn mặt của Tạ Nhân trắng bệch, dường như khó có thể tin xưa nay Giang Diệu luôn đơn thuần hiền lành, dĩ nhiên lại đem chuyện này nói ra trước mặt nhiều người như vậy.

Ngay cả Lục Linh Lung luôn bên Tạ Nhân, nhưng khi nghe rõ ràng từng lời của Giang Diệu, cũng lập tức choáng váng.

Khuôn mặt mập mạp của Kiều Nguyên Bảo tràn đầy nghi hoặc, nghiêng đầu nhỏ nhìn Lục Lưu, chớp chớp mắt nói: “Đại ca ca, cái này có phải gọi là ăn trộm không nhỉ?”

Lục Lưu không lên tiếng, chỉ sờ sờ đầu nhỏ của Kiều Nguyên Bảo.

Sờ đầu nghĩa là khen thưởng sao?

Kiều Nguyên Bảo lập tức hoan hô, hưng phấn nhảy lên, mèo khen mèo dài đuôi nói:

“Bảo Bảo thật thông minh nha!”

Tạ Nhân vốn vẫn kìm nén nước mắt, nghe thấy Kiều Nguyên Bảo nói, sau một khắc liền “Oa” một tiếng khóc lên, lúc này mới khiến Kiều Nguyên Bảo sợ sệt lui về phía sau, ôm lấy cánh tay Lục Lưu, chớp chớp

mắt to, vẻ mặt vô tội gãi gãi đầu.

46. Chương 46: Tạ Di Nương Sảy Thai

edit: Phương Moe

Tạ Nhân gào khóc như vậy, Lục Linh Lung có chút bị dọa sợ.

Nàng muốn an ủi Tạ Nhân, nhưng nhìn biểu hiện của Tạ Nhân, liền biết những lời Giang Diệu nói là sự thực — Tạ Nhân thật sự là ăn trộm đồ.

Lục Linh Lung thu tay về, theo bản năng tránh xa Tạ Nhân một bước, muốn cùng Tạ Nhân phân biệt rõ ràng...

Nàng là tôn nữ bảo bối của Tuyên Vương, cùng giao du với người thân phận thấp kém như Tạ Nhân đã là tự hạ thấp tư cách của nàng. Chỉ là Lục Linh Lung nghe nói, Tạ Nhân dòng dõi thư hương thế gia, gia thế như vậy vẫn tính là có thể diện, nên lúc này nàng mới đồng ý cùng Tạ Nhân giao du. Nhưng còn bây giờ thì sao? Tạ Nhân lại là người có tay chân không sạch sẽ.

Nghĩ đến đây lông mày Lục Linh Lung chợt nhướng lên, dường như là nhìn thấy cái vật gì bẩn thỉu.

Mẫu thân của Lục Linh Lung lúc trước cũng từng phạt qua mấy nha hoàn tay chân không sạch sẽ, nên đối với Lục Linh Lung thì việc trộm đồ quả thực là tội ác tày trời.

Phản ứng của Lục Linh Lung là trong dự liệu của Giang Diệu.

Vừa nghe Tạ Nhân ăn trộm đồ, Lục Linh Lung liền vội vã muốn rửa sạch quan hệ, vậy mà mới vừa rồi còn bênh chằm chặp như vậy đấy?

Nghe được tiếng khóc, Thanh Nha và Tạ di nương đang đi đến chỗ Tạ Nhân, nhất thời cũng lo lắng sắp hỏng rồi.

Lục Linh Lung muốn đem Tạ Nhân đi Cẩm Tú viện thì Thanh Nha đã cảm thấy việc này không thích hợp, bèn vội vã chạy đi nói cho Tạ di nương. Tạ di nương biết được việc này, không kiềm chế nổi liền vội vàng lại đây.

Bây giờ Tạ di nương là phụ nữ có thai, Thanh Nha nhìn chủ tử đi nhanh như vậy, tâm đều muốn nhảy đến cổ họng. Tạ di nương là tâm can bảo bối của Giang tam gia, nếu xảy ra chuyện gì thì cái mạng nhỏ của nàng cũng khó bảo toàn.

Tạ di nương nhìn muội muội nước mắt đầy mặt, tâm đều vỡ nát, vội vàng đem Tạ Nhân ôm lấy, nói:

“Đừng khóc, đừng khóc, tỷ tỷ ở đây...có tỷ tỷ ở đây.” Nói xong, chính mình cũng không nhịn được liền khóc lên.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên là kinh động đến Kiều Thị.

Giang Diệu thấy mẫu thân mình đến đây, ngoan ngoãn kêu một tiếng nương.

Kiều Thị đem nữ nhi ôm vào trong lòng ngực, liếc mắt nhìn Tạ di nương cùng Tạ Nhân đang ôm nhau khóc sụt sướt, mày liễu cau lại, cũng có chút hiểu được tội cùng là chuyện gì xảy ra.

Lão thái thái đều đã lên tiếng, Tạ Nhân này còn dám tới, lá gan cũng thật lớn nha.

Kiều Thị cùng chính thê Giang tam gia - Thích thị, tình như tỷ muội, nên đối với Tạ di nương nhu nhu nhược nhược như đoá Bạch Liên hoa này, tất nhiên là đều không thích.

Hôm nay là sinh nhật bảo bối nữ nhi, tỷ muội hai người này ngược lại thật tốt, khóc đến sụt sướt, người không biết còn tưởng rằng nàng cậy quyền bắt nạt người ta.

Kiều Thị vẫn là nể mặt mũi Giang tam gia, nên vẫn cho Tạ di nương sắc mặt tốt, dù sao nàng cũng đã nể thì cũng nên cho.

Kiều Thị nói:

“Tạ di nương mau mau mang theo muội muội người trở về đi thôi, hôm nay ta làm như không nhìn thấy, nhưng nếu để cho người bên ngoài nhìn thấy, nói lại với Lão thái thái, chuyện này còn rắc rối lớn hơn.”

Trần Quốc Công phủ chú ý quy củ, uy nghiêm của Lão thái thái là không thể xâm phạm, nếu để Lão thái thái biết Tạ di nương coi lời của bà như gió thoảng bên tai, không nghĩ cũng biết, sẽ không tránh được Giang tam gia cùng Lão thái thái - mẹ con một phen cãi vã.

Tạ di nương cảm động đến rơi nước mắt, liên tục nói:

“Thiếp thân biết rồi, thiếp thân đội ơn phu nhân.”

Tạ di nương trên mặt toàn nước mắt, dấp dấp liểu liểu trong gió, nhìn cả người thật là mảnh mai yếu ớt.

Tính tình Kiều Thị thẳng thắn nên không ưa cái dáng vẻ giả vờ giả vịt ấy của Tạ di nương.

Đầu nhỏ của Tạ Nhân chôn ở lồng ngực Tạ di nương thương tâm nứt nẻ, Tạ di nương động viên một trận, ôn nhu nói:

“Nhân nhi, tỷ tỷ đưa người trở lại, đừng khóc nữa....nhé?”

Nàng cầm khăn, giúp Tạ Nhân lau nước mắt, chuẩn bị kéo tay Tạ Nhân đi ra ngoài.

Không ngờ Tạ Nhân lại không chịu. Nàng gắt gao cắn chặt môi, con mắt khóc đến đỏ phừng phừng nhìn về phía Giang Diệu, chỉ vào Giang Diệu nói:

“Ta chán ghét người, ta chán ghét người!”

Chỉ mới là hài tử choai choai, tâm trạng làm sao chịu nổi chuyện này? Hơn nữa chuyện này rất mất mặt, đổi lại là người lớn, cũng khó có thể không chế tâm tình.

Tạ di nương không nghĩ tới, muội muội xưa nay luôn ngoan ngoãn, vậy mà cũng dám không nghe lời.

Tạ di nương chỉ lo sẽ xảy ra chuyện, tâm liền hung ác, hướng về mặt Tạ Nhân tát một cái, lạnh lùng nói:

“Nhân nhi, không được nháo loạn!”

“... Tỷ tỷ?”

Tạ Nhân sững sốt, ôm mặt, ủy khuất nói:

“Tỷ tỷ đánh ta?”

Tạ di nương cũng đau lòng đến viên mắt ửng hồng, nhưng mà nàng không thể để cho muội muội tiếp tục nói nữa. Trần Quốc Công phủ này, tuyệt đối không thể đắc tội, chính là vị tiểu tổ tông này, huống hồ xác thực lần này là muội muội nàng làm chuyện bậy trước.

Tiểu hài tử da dẻ mềm mại, chỉ đánh một cái, mặt Tạ Nhân đã hiện lên vết ngón tay rõ ràng. Tạ di nương nhẹ nhàng vỗ về mặt Tạ Nhân, dỗ dành nói:

“Ngoan, cùng tỷ tỷ trở lại.”

Tạ Nhân thuở nhỏ mất đi cha mẹ, hiện nay chỉ còn một người tỷ tỷ là người thân ruột thịt, vậy mà tỷ tỷ lại ở ngay trước mặt người ngoài đánh nàng.

Trong lòng nàng không chịu nổi, đột nhiên đem Tạ di nương đẩy ra, lớn tiếng nói:

“Ta không đi!”

Tạ di nương thân thể mảnh mai, Tạ Nhân lại không kìm chế được trạng thái bên trong, tuy là hài tử tám tuổi, nhưng nếu muốn dùng sức đẩy, thì khí lực vẫn là rất lớn.

Tạ di nương thân thể bất ổn, lập tức bị Tạ Nhân đẩy ngã xuống đất, nàng chuẩn bị đứng dậy tiếp tục động viên muội muội thì chợt cảm giác được cái gì, hai mắt mở to ôm bụng, một mặt hoảng sợ nói:

“Thanh Nha, con của ta...”

Thanh Nha sợ đến chân đều mềm nhũn.

Tạ di nương hôm nay mặc là một cái váy dài màu nhũ bạch thêu hoa, vào lúc này giữa hai chân nhanh chóng tràn ra máu đỏ sẫm, váy dài cũng bị nhiễm một mảng lớn toàn máu.

Tạ Nhân lúc này mới bình tĩnh lại, vội vàng chạy đến bên người Tạ di nương, ôm lấy cánh tay của tỷ tỷ, âm thanh lo lắng nói:

“Tỷ... tỷ tỷ...”

Trên trán Tạ di nương tràn đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

Kiều Thị tuy rằng không thích Tạ di nương, nhưng cũng không muốn nháo chết người, vội vàng dặn dò nha hoàn nói:

“Còn đứng ngây ra đó làm cái gì? Nhanh chóng đem Tạ di nương đưa trở về, đi thỉnh đại phu, còn có đi tìm Tam gia trở về.”

Nhìn Tạ di nương bị bọn nha hoàn mang đi rồi, Kiều Thị cúi đầu liếc mắt nhìn vết máu trên đất, nhất thời có chút đau đầu. Nàng vô vô đầu nữ nhi trong lồng ngực, nói:

“Diệu Diệu, trở lại Cẩm Tú viện thôi.”

Giang Diệu gật đầu, ngoan ngoãn nắm tay Kiều Nguyên Bảo trở lại.

Còn Lục Linh Lung, làm gì còn mặt mũi ở mà ở lại Trần Quốc Công phủ? Nàng bĩu môi, cầm lễ vật trong tay nhét vào trong lồng ngực Phỉ Thúy, nói:

“Đây là quà cho Giang Diệu.”

Sau đó cũng đoạt lấy lễ vật trong tay Lục Hành Chu cùng nhét vào chỗ Phỉ Thúy.

Xong Lục Linh Lung mới lôi kéo tay Lục Hành Chu nói:

“Ca ca, chúng ta về thôi.”

Lục Hành Chu về mặt ngỡ ngàng bị Lục Linh Lung lôi kéo rời đi, đi được mấy bước, hắn mới quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy Lục Lưu lẳng lặng đi theo phía sau Giang Diệu. Không biết làm sao, Lục Hành Chu đột nhiên cảm giác có chút không thoải mái.

Cũng thật tốt vì nhóm tiểu hài tử hôm nay đến dự sinh nhật Giang Diệu đều là giáo dưỡng vô cùng tốt, mặc kệ lúc ấy có hay không có ở đây, đều không nhắc lại một chữ sự việc của Tạ Nhân, dù Kiều Nguyên Bảo mới ba tuổi, cũng ngoan ngoãn ngồi yên lặng ở giữa Lục Lưu và Giang Diệu ăn bánh ngọt.

Chỉ là, chuyện này chung quy là lớn, tự nhiên cũng ảnh hưởng tâm tình của mọi người và Giang Diệu, nên cũng không tiện giữ bọn họ ở lại lâu, cuối cùng cực lễ phép tiễn bọn họ trở về.

Lục Lưu cùng tỷ đệ Kiều phủ là về cuối cùng.

Vốn Kiều Thị muốn cảm tạ thật tốt Lục Lưu, nhưng hôm nay Tạ di nương ở chỗ đích tôn nữ xảy ra chuyện, Kiều Thị tất nhiên phải cùng Lão thái thái và Giang tam gia nói một chút, nên hôm nay không có thời gian nói chuyện cùng Lục Lưu.

Lục Lưu trước khi đi, thoáng ngồi xổm người xuống nhìn Giang Diệu.

Ý tứ rất rõ ràng.

Lần đầu tiên Giang Diệu còn có chút ngại ngùng không được tự nhiên, nhưng vào lúc này, khi Giang Diệu thấy Lục Lưu ngồi xuống, nàng liền vui vẻ, không hề do dự nhanh chóng tiến lên hôn “Chụt” một cái ở trên má Lục Lưu... Dù sao hôm nay hắn đã để nàng cười lâu như vậy.

Ánh mắt Lục Lưu vui vẻ, giơ tay lên xoa xoa hai búi tóc của nàng.

Kiều Nguyên Bảo đã cùng Giang Diệu chào tạm biệt xong, đang chuẩn bị lên xe ngựa, nhìn sang liền thấy tiểu biểu tỷ đang hôn mặt Đại ca ca, hân cũng hưng phấn chạy tới, hét lên:

“Tiểu biểu tỷ.....Bảo Bảo cũng muốn hônnnnn.”

Kiều Nguyên Bảo chạy đến bên người Giang Diệu, đem khuôn mặt mập mạp của mình đưa ra.

Giang Diệu không có từ chối, hơi chu môi chuẩn bị hôn tới má tiểu biểu đệ.

Vậy mà Lục Lưu ở bên cạnh liền vươn tay lập tức đem Kiều Nguyên Bảo túm lên. Kiều Nguyên Bảo đập đập hai chân trong không khí, khuôn mặt mập mạp mê man ngẩng lên nhìn Lục Lưu:

“Đại ca ca?”

Lục Lưu mặt không hề cảm xúc, nói: “Ta đưa ngươi lên xe ngựa.”

Kiều Nguyên Bảo mừng rỡ không thôi, con mắt mở to. Đại ca ca vẫn luôn đối với hắn lãnh lạnh nhạt đạm, hắn còn tưởng rằng là không thích hắn đây. Gương mặt Kiều Nguyên Bảo đều muốn cười thành hoa cúc, ôm chặt lấy cánh tay Lục Lưu, gật đầu nói:

“Được được.”

Tiến người xong, lúc này Giang Diệu mới trở về Cẩm Tú viện của mình.

Thời điểm chạng vạng, Giang Diệu liền nghe được tin tức Tạ di nương sắp thai. Tạ di nương vốn là đang mang thai thời kỳ đầu, hôm nay Tạ Nhân dùng sức lớn như vậy đẩy Tạ di nương, đứa nhỏ này không giữ nổi cũng là bình thường.

Ngày hôm sau, Giang tam gia phái người đem Tạ Nhân đuổi về Bình Châu, lúc này Tạ di nương cũng không có ngăn cản.

Giang Diệu nhớ tới đời trước Tạ Nhân không có về Bình Châu, lần này đưa đi, sợ là trong thời gian ngắn Tạ Nhân sẽ không trở lại đây.

Nhưng theo như tính tình không dễ dàng chịu thua thứ của Tạ Nhân, ngày sau nhất định sẽ lại trở về. Có điều đây cũng là chuyện của ngày sau.

Đi rồi cũng tốt, nàng đỡ phải nhìn chướng mắt.

Nghĩ như vậy, Giang Diệu liền cầm bút tiếp tục vẽ tranh.

Nàng yêu thích viết chữ, yêu thích vẽ vờ, bây giờ cánh tay tiểu Nữ Oa sáu tuổi này còn chưa có linh hoạt, nhưng vẽ mấy bức đơn giản thì thừa sức.

Mà giờ khắc này Giang Diệu vẽ bên trên giấy là một thiếu niên cao gầy, trên cổ có một tiểu nữ oa mập mạp đang cười, cả hai người đều cười rất vui vẻ...

Giang Diệu vui vẻ cười đến xinh đẹp, nàng từ tận trong tâm thấy rất hài lòng.

Ngày sau Lục Lưu đắc thế, trở thành người có nhiều thực quyền nhất, có lẽ sẽ không lại nghịch ngợm cùng tiểu nha đầu là nàng. Nhưng khi đó, thời điểm nàng nhìn thấy bức họa này còn có thể tự nói với mình: Nhìn đây...vị Vương gia lòng dạ độc ác này, nàng đã từng được cười hắn đấy!!!

47. Chương 47: Lão Vương Phi Bệnh Nặng

edit: Phương Moe

Kinh thành ngày đông cực lạnh, hiện nay đã tháng chạp, trong phòng Giang Diệu cũng để mấy cái chậu sưởi.

Khí trời lạnh lẽo, Kiều Thị cũng không dám hứa để cho nữ nhi ra ngoài chơi đùa, cũng may là tính tình Giang Diệu ngoan ngoãn, cả ngày đều theo tiên sinh đọc sách tập viết. Giang Diệu vốn thông minh nên thường được tiên sinh khen ngợi và khích lệ, khiến Kiều Thị không khỏi càng ngày càng tự hào về nữ nhi.

Ngày hôm nay, lúc Giang Diệu đang ngồi luyện chữ thì nghe được bên ngoài có âm thanh, nghĩ đến tầm giờ này là cũng vừa vãn ba ca ca của nàng từ lớp học trở về.

Quả nhiên Giang Diệu vừa hạ bút, liền nhìn thấy Giang Thừa Ngạn mặc một thân áo bông xanh đậm đi vào.

Gương mặt tuấn tú cùng chóp mũi của Giang Thừa Ngạn bị đông đến đỏ chót, chỉ cần há mồm nói chuyện là có khí trắng bay ra, nhìn thấy muội muội, lúc này hắn mới lấy bọc giấy dầu được để cẩn thận trong lồng ngực như vật quý lấy ra, hướng về phía Giang Diệu nháy nháy mắt nói:

“Đoán xem Tam ca mang cho Diệu Diệu cái gì?”

Hôm nay Giang Diệu mặc một thân áo bông màu đỏ đính kim tuyến, gò má hồng hào, thật ngây thơ đáng yêu. Nàng âm thanh ngọt ngào, cười nói:

“Là khoai lang nướng và hạt dẻ rang đường.”

Giang Thừa Ngạn nhướn mày, nói lầm bầm: “Lại đoán đúng.”

Giang Diệu nói:

“Mùi thơm như vậy, Diệu Diệu mà không ngửi thấy được thì đó mới kỳ quái.”

Khoai lang nướng hương vị đặc biệt mê người, dù Giang Diệu không tham ăn, nhưng ngửi mùi cũng có chút không chịu được liền vội vã giục Tam ca.

Giang Thừa Ngạn đem hai túi giấy dầu mở ra, lấy ra một củ khoai lang nướng rồi bẻ lấy một nửa, cẩn thận bóc vỏ rồi thổi thổi mấy cái cho bớt nóng, mới đưa đến bên miệng muội muội, nói:

“Ầy, có chút nóng, Diệu Diệu ăn chậm một chút.”

Khoai lang nướng màu vàng rực rỡ, mềm dẻo, nóng hổi, mùi thơm phưng phức.

Giang Diệu há mồm cẩn thận từng li từng tí cắn một miếng, sau đó liền hà hơi, giơ tay ở bên mép quạt quạt mấy cái.

“Đã nói Diệu Diệu chậm một chút rồi, nóng chứ?” Giang Thừa Ngạn đau lòng nói.

Giang Thừa Ngạn cùng Giang Thừa Hứa đang ở bên cạnh yên lặng bóc hạt dẻ rang đường, lúc thấy muội muội bảo bóc ăn khoai bị nóng, cả hai người liền vội vã đi tới cúi xuống thổi thổi mồm cho muội muội.

Giang Diệu cười cười, lắc đầu một cái, nói: “Diệu Diệu không có chuyện gì.”

Nàng chép miệng một cái, hướng về phía Giang Thừa Ngạn nói:

“Ăn ngon quá, Diệu Diệu còn muốn nữa.”

Nhìn muội muội không có chuyện gì, ba huynh đệ tự nhiên cũng yên tâm. Giang Thừa Ngạn cầm khoai lang trong tay, nhìn muội muội mềm mại đáng yêu, hắn liền không nhịn được vươn tay ra nhéo nhéo chóp mũi của muội muội, nhất thời trên chóp mũi trắng nõn của Giang Diệu dính phải bụi than đen xì.

Giang Thừa Ngạn thấy muội muội không hề phát hiện ra mà vẫn vui vẻ ăn khoai lang rồi cùng hai ca ca của hắn bóc hạt dẻ rang đường, lúc này hắn mới nhếch miệng lên, cuối cùng kìm nén không được mà cười luôn ra tiếng.

Giang Thừa Ngạn nói:

“Ăn một chút khoai lang nướng đối với thân thể rất tốt, nếu Diệu Diệu thích ăn, mấy ngày nữa Tam ca lại mua cho Diệu Diệu ăn.”

Giang Diệu vui vẻ nói được, sau đó mới lấy một viên hạt dẻ đã được bóc sạch vỏ lộ ra nhân vàng rực rỡ thơm lừng, mượn hoa hiến phật nhét vào trong miệng Giang Thừa Ngạn.

Ba ca ca không thể nhất bên trọng nhất bên khinh, Giang Diệu lại cầm hai viên hạt dẻ lên, đưa đến trong miệng Đại ca cùng Nhị ca.

Trong phòng huynh muội bốn người ăn đến vui vẻ hài lòng thì chợt Kiều Thị từ bên ngoài đi vào, vừa vào nhà, đã ngửi thấy một luồng hương vị.

Ba huynh đệ đều là ngồi quay lưng ra ngoài, chỉ có Giang Diệu là nhìn ra hướng ngoài cửa, lúc nàng ngẩng lên nhìn thấy mẫu thân đi vào, lập tức kêu một tiếng:

“Nương.”

Giang Thừa Ngạn đang cầm khoai lang trong tay vội vã muốn giấu, lại nghe phía sau Kiều Thị nói:

“Giấu cái gì hử, ta đều nhìn thấy.”

Giang Thừa Ngạn quay đầu, nhe răng cười làm lạnh nhìn Kiều Thị, chờ Kiều Thị đến gần, mới thân mật đi tới, nói:

“Nương.”

Hắn lấy một củ khoai lang khác trong bọc giấy dầu, hướng về phía Kiều Thị làm ra vẻ muốn hối lộ, nói:

“Nương ăn sao?”

Kiều Thị lườm hắn một cái.

Giang Thừa Ngạn ngượng ngùng thu tay về.

Từ nhỏ sinh hoạt của Kiều Thị đã trải qua ngàn kiểu bách sửng, ăn đồ ăn đều là loại tốt nhất. Đối với Kiều Thị mà nói, đồ ăn đạt chuẩn phải chú ý đến “Sắc, hương, vị”, “Sắc” xếp ở vị trí thứ nhất, điều đó là hiển nhiên vì màu sắc phải đẹp thì mới thu hút được con mắt người ta chú ý đến món ăn. Thế nên Kiều Thị xưa nay sẽ không ăn thể loại khoai lang nướng như này.

Nàng nhìn nữ nhi, chớp mũi đen sì, bên mép cũng nhom nhem bản thỉu, nàng lập tức kêu Ngọc Trác cùng Phỉ Thuý ở bên ngoài bưng nước nóng vào.

Kiều Thị một mặt giúp nữ nhi rửa mặt, một mặt quay về ba huynh đệ nói:

“Sau này không cho mấy đứa mua mấy thứ đồ ăn linh tinh như này cho Diệu Diệu.”

Giang Thừa Ngạn bất mãn cắn một miếng khoai lang nướng rõ to, quay về Kiều Thị nói:

“Đâu có linh tinh? Ăn thật ngon mà.”

Giang Diệu cũng không nhịn được phản bác Kiều Thị:

“Diệu Diệu cũng thích ăn. Hơn nữa lần trước Hoa đại phu nói, ăn một chút khoai lang đối với thân thể Diệu Diệu sẽ tốt hơn.”

Tốt thì tốt, nhưng ăn quá nhiều mấy thứ như khoai lang cùng hạt dẻ này thì sẽ bị đánh rắm... Có điều Kiều Thị từ nhỏ chính là quý nữ, xưa nay sẽ không nói mấy câu chữ loại thô tục như này.

Sau khi giúp nữ nhi bảo bôi lau mặt sạch sẽ, Kiều Thị mới vươn tay xoa xoa mặt nữ nhi, nói:

“Vậy cũng được, có điều không được ăn nhiều..”

Căn dặn xong, Kiều Thị mới quay về ba huynh đệ nói:

“Được rồi, mỗi người các con đều trở lại làm bài tập đi.”

Giang Thừa Nhượng cùng Giang Thừa Hứa bài tập đều làm xuất chúng, Giang Thừa Ngạn thông minh, nhưng lại rất làm biếng, bài tập hắn làm so với hai vị ca ca là chênh lệch một đoạn dài. Giang Thừa Ngạn tự nhiên hiểu được, lời này là mẫu thân nói cho hắn nghe. Giang Thừa Ngạn liền đứng dậy, hướng về muội muội nháy nháy mắt nói:

“Ngày mai Tam ca lại mua cho Diệu Diệu.”

Giang Diệu ngửa đầu cười tí mắt nói:

“Tam ca thật tốt.”

Tâm trạng Giang Thừa Ngạn đang rất đặc ý, sau một khắc liền nhận được ánh mắt sắc như đao của mẫu thân đại nhân bắn tới phía hắn, hắn lập tức rụt cổ lại, theo hai ca ca đi ra ngoài.

Kiều Thị dặn dò Ngọc Trác thu dọn khoai lang nướng cùng hạt dẻ rang đường đi, Giang Diệu thấy thế cũng không có ngăn cản, dù sao nàng cũng ăn được kha khá rồi.

Tiếp đến khi thấy Ngọc Trác cũng định lấy trống bỏi đang để trên bàn cất đi, thì Giang Diệu không nhịn được liền nói:

“Ngọc Trác tỷ tỷ, cái trống bỏi kia cứ để ở đây cho Diệu Diệu.”

Ngọc Trác gật đầu, liền để nguyên trống bỏi ở vị trí cũ.

Kiều Thị đứng là cảm thấy kinh ngạc khi nữ nhi hiếm khi yêu thích một vật gì đấy, nàng đi đến bên bàn cầm trống bỏi lên, lắc trái lắc phải khiến quả cầu nhỏ đập vào trống, trống bỏi liền phát ra âm thanh: “Tùng tùng tùng”, đúng là náo nhiệt.

Kiều Thị cũng có cái tính trẻ con nên cầm trống bỏi trên tay ngắm ngía tỉ mỉ một chút, vừa nhìn cũng có thể biết trống bỏi này được làm đến là tinh xảo cùng một phen tâm tư trong đó. Kiều Thị biết, lần trước sinh nhật nữ nhi nhận được rất nhiều lễ, cái trống bỏi tinh xảo này, đại để cũng là một trong các lễ vật đó.

Nhưng nữ nhi này của nàng, làm gì có vật nào tốt mà chưa từng thấy, tại sao lại sẽ yêu thích vật như thế này?

Kiều Thị hiếu kỳ hỏi:

“Đây là của người nào tặng Diệu Diệu vậy? Cũng rất thú vị.”

Giang Diệu vui vẻ nói:

“Là Lục ca ca tặng lễ sinh nhật cho Diệu Diệu.”

Nàng vốn rất tò mò Lục Lưu sẽ đưa lễ vật sinh nhật như thế nào cho nàng, không ngờ khi mở ra xem, hắn tặng nàng là cái trống bỏi, hắn thật sự coi nàng là tiểu hài tử đây. Có điều nhắc tới cũng là kỳ quái, nàng còn rất yêu thích.

Mấy ngày này Giang Diệu chưa từng ra khỏi cửa, Cẩm Tú viện yên tĩnh, có lúc nàng thấy tẻ nhạt, liền lấy trống bỏi ra chơi một chút, nghe âm thanh trống bỏi “Tùng tùng tùng”, nàng cũng thấy vui vẻ theo.

Kiều Thị đem trống bỏi đưa vào trong tay nữ nhi, ngồi xuống trên ghế hoa hồng, rồi ôm nữ nhi lên trên đùi.

Giang Diệu mập hơn rất nhiều, đã hoàn toàn không phải là tiểu nữ oa gày gò hồi đầu năm.

Kiều Thị suy nghĩ một chút, nói:

“Diệu Diệu ngày mai theo nương đến Tuyên Vương phủ nhé, đi thăm Lão vương phi cùng Tuyên Thế tử.”

Giang Diệu nghịch trống bỏi trong tay dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Kiều Thị nói:

“Nương, là... Lão vương phi đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đời trước nàng đối với sự tình của Lão vương phi cũng biết rất ít, nhưng nàng nhớ đến Lão vương phi dường như sẽ không qua nổi mùa đông này, tính ra cũng không còn bao nhiêu tháng ngày. Nàng cũng là biết được từ miệng Lục Hành Chu, Lão vương phi xem như là thanh thần mà rời đi, lúc ấy tôn nhi Lục Lưu vẫn búi tại bên cạnh Người.

Nàng đã hai tháng chưa từng gặp Lục Lưu.

Nghĩ đến cũng là bởi vì sự tình của Lão vương phi nên Lục Lưu mới không xuất môn.

Lại không thể không nói Lục Lưu ba lần bốn lượt cứu mệnh nàng, coi như nàng không quen biết Lục Lưu thì nàng cũng rất yêu thích Lão vương phi hiền lành hòa ái, đây là người thân duy nhất thật tâm thương yêu hẳn, nếu như Người đi, chắc chắn Lục Lưu bị đả kích không nhỏ.

Giang Diệu vội vã nhìn Kiều Thị, hỏi: “Nương, tại sao không mời Hoa đại phu đi xem bệnh cho Lão vương phi?”

Ngay cả bệnh của nàng Hoa đại phu liền có thể trị hết, nếu để hẳn xem bệnh cho Lão vương phi thì tốt rồi.

Kiều Thị nói:

“Tất nhiên là có đi mời. Nửa tháng trước Tuyên Thế tử đi tìm Hoa đại phu...” Kiều Thị hít một tiếng, nói tiếp: “Hài tử kia thật là một người hiếu thuận, Hoa đại phu tâm địa sắt đá, đều bị tâm hiếu của hắn cảm động. Chỉ là, bệnh tình Lão vương phi tuy có chuyển biến tốt, nhưng người đến số tuổi, đến thời gian nhất định thì cho dù là thần y cũng đều không giữ được...”

Đối mặt với đôi mắt to long lanh nước của nữ nhi trong lồng ngực, Kiều Thị cảm thấy lời của mình quá mức thâm ảo, nữ nhi chỉ mới là hài tử bảy tuổi thôi, hiểu sao được sống chết là cái gì đây?

Kiều Thị nói: “Hiện tại Diệu Diệu còn chưa hiểu, nhưng sau này liền hiểu rõ ràng.”

Giang Diệu ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng, vùi đầu nhỏ vào trong lồng ngực mẫu thân, nói:

“Diệu Diệu muốn đi gặp Lão vương phi, cũng muốn đi gặp Lục ca ca.”

Kiều Thị sờ sờ đầu nữ nhi, nói:

“Thật ngoan.”

Ngày kế, Lão thái thái Trần Quốc Công phủ cùng con dâu Kiều Thị đi Tuyên Vương phủ vấn an Lão vương phi.

Lão thái thái nhìn thấy Kiều Thị dẫn theo tôn nữ, mới nhú mày nói:

“Sao lại dẫn theo Diệu Diệu?”

Kiều Thị nói: “Lúc trước Tuyên Thế tử đối với Diệu Diệu có ân cứu mạng, Lão vương phi cũng rất yêu thích Diệu Diệu, bên con dâu liền nghĩ Lão nhân gia nhìn thấy hài tử, tâm tình có thể tốt hơn một chút.”

Lão thái thái tất nhiên rõ ràng đạo lý này. Nhưng tôn nữ bảo bối này của nàng, bây giờ mới được béo trắng khoẻ mạnh, trong bụng nàng có chút lo lắng, nếu tôn nữ lại giống hồi trước thường thường sinh bệnh, đáng dấp gầy gò suy yếu. Lão vương phi sinh bệnh, sợ là không còn nhiều thời gian, tiểu hài tử thân thể yếu, nếu mà không cẩn thận nhiễm phải một ít thì nàng hối hận cũng không kịp. Mọi người đều ích kỷ, huống hồ chuyện như vậy có đi hay không đi cũng không vội, nàng không muốn tôn nữ mạo hiểm như vậy.

Lão thái thái nói: “Thôi, bên ngoài lạnh, ta tự mình đi thăm Người một chút là được, người mang theo Diệu Diệu trở về đi thôi.”

Giang Diệu thấy thế vội vàng ôm cánh tay Lão thái thái, nói:

“Tổ mẫu, Diệu Diệu muốn đi.”

Nàng lại đỡ tính trẻ con lắc lắc cánh tay Lão thái thái, vẻ mặt thành thật nói:

“Lão vương phi đối với Diệu Diệu rất tốt, Diệu Diệu muốn đi gặp Người. Tổ mẫu liền để Diệu Diệu theo đi, có được hay không?”

Còn nhỏ tuổi, liền hiểu chuyện như vậy, Lão thái thái không thể làm gì khác hơn là gật đầu, vươn tay kéo mũ áo bông lên đội cẩn thận cho Giang Diệu một chút. Hài tử hiếu tâm là chuyện tốt, nàng cũng không thể ngăn. Lão thái thái xoa xoa mặt tôn nữ, thoả mãn cười cười.

∞ (_) ∞

Lão vương phi bệnh nặng, mấy ngày này ở Tuyên Vương phủ đúng là có vẻ hơi quạnh quẽ.

Dù là Tuyên Vương xưa nay phong lưu vô độ, nhìn mẫu thân bệnh nặng, cũng không có tâm trạng lại đi bên ngoài ăn chơi chè chén. Chỉ là Lão vương phi nhìn thấy nhi tử bất hảo này liền tức giận, vẫn chỉ lo lắng cho mình Tôn nhi.

Lý ma ma đi vào, nhìn Thế tử ngồi ở bên cạnh giường chăm sóc Lão vương phi, nghĩ đến hai tháng này, Thế tử đều không nghỉ ngơi tốt, thiếu niên tuổi mười bảy giờ gầy hốc hác đi, đúng là đau lòng hỏng rồi.

Lý ma ma viền mắt đỏ lên, mới nhắc đến chuyện chính:

“Thế tử gia, Lão thái thái Trần Quốc Công phủ cùng đại phu nhân đã tới.”

Trong phòng ẩm áp dễ chịu, tràn ngập một mùi hương thuốc, ngược lại cũng không tính là khó ngủ, nếu gặp khách thì cũng vẫn được.

Lão vương phi đang nằm trên giường, nghe thấy âm thanh của Lý ma ma, mới chậm rãi mở mắt ra.

Lục Lưu lập tức kêu một tiếng: “Tổ mẫu?”

Lão vương phi gật đầu ý nói không sao rồi quay về Lý ma ma nói:

“Mời bọn họ vào đi.”

Lý ma ma đáp một tiếng sau đó vội vàng đi ra ngoài đem người đón vào.

Lão thái thái đi ở phía trước, Giang Diệu theo Kiều Thị đi ở phía sau. Giang Diệu vừa vào nhà, liền nhìn bên giường là Lục Lưu một thân áo choàng xanh đang cẩn thận từng li từng tí đỡ Lão vương phi ngồi dậy ở trên giường, sau đó tiếp nhận tấm đệm từ nha hoàn, đem nhét vào phía sau để Lão vương phi dựa vào.

Lão vương phi tuy rằng bệnh nặng, nhưng gặp được người vừa ý liền hướng về phía Lão thái thái cười vui vẻ.

Giang Diệu cũng ngoan ngoãn chào một tiếng.

Lão vương phi cúi đầu, nhìn tiểu nữ oa xinh đẹp trước mắt, mặt mày tinh xảo, quả thật là khiến người ta yêu thích. Giang Diệu tiến lại gần Lão vương phi một chút, Lão vương phi thoáng nghiêng đầu, nhìn thấy vẻ mặt Lão thái thái có chút sốt sắng. Lão vương phi cũng là người có Tôn nhi, có thể hiểu được phần lo lắng này, bèn quay về Tôn nhi đang đứng bên cạnh nói:

“Con mang Diệu Diệu đi ra ngoài đi. Đứa nhỏ này thân thể yếu đuối, nếu mà không cẩn thận nhiễm khí bệnh, vậy thì không tốt.”

Lời này vừa dứt, viền mắt Lão thái thái cũng nóng lên. Nàng cũng không ngăn cản, chỉ nắm tay Lão vương phi, nói:

“Hoa đại phu y thuật cao minh, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Gặp được người rồi, Giang Diệu cũng nghe lời nắm tay Lục Lưu ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Gian ngoài có chút lạnh, Giang Diệu theo bản năng run lên một cái, nàng thoáng nghiêng đầu, nhìn thiếu niên bên cạnh mặt không hề cảm xúc, thấy hắn so với lúc trước còn buồn trầm mặc hơn rất nhiều.

Hắn vốn đã cao cao gầy gò, hiện nay áo choàng có chút rộng, nhìn càng ngày càng gầy. Mà gò má tuấn tú cũng hốc hác đi rất nhiều, nhìn đáng vẻ này chính là mấy ngày ngủ không được ngon giấc.

Chỉ là ——

Nghĩ đến vị lão nhân hiền lành bên trong kia, chỉ còn dư lại không tới một tháng, tâm trạng Giang Diệu có chút cảm giác khó chịu.

48. Chương 48: Sự Kiện Khoai Lang Nướng!

edit: Phương Moe

Giang Diệu yên tĩnh không lên tiếng, Lục Lưu lúc này mới quay đầu lại nhìn nàng một cái.

Thường ngày tính tình Lục Lưu lạnh nhạt nhưng nếu nhìn Giang Diệu vẫn sẽ ôn hoà một chút, còn hôm nay đúng là không có tâm tình này.

Hắn giơ tay lên xoa xoa khuôn mặt nhỏ của nàng, cảm thấy gò má của nàng có chút lạnh lẽo, lúc này mới dặn dò nha hoàn đi lấy lò sưởi trong phòng, sau đó Lục Lưu cầm lấy tay Giang Diệu nhét vào trong lồng ngực mình.

Giang Diệu xác thực sợ lạnh, nhìn Lục Lưu tri kỷ như vậy, tất nhiên là cảm kích nói: “Cảm ơn Lục ca ca.”

Lục Lưu trầm thấp “Ừm” một tiếng, cũng yên tĩnh ngồi đó, không nói một lời, chỉ là nhú mào quá chặt chẽ.

Một lúc sau thì Tiểu Tổng thị lại đây thăm bệnh.

Từ lúc Lão vương phi sinh bệnh, Tiểu Tổng thị tháng ngày này cũng trải qua không thoải mái. Nàng thân là con dâu nên đến phụng dưỡng Lão vương phi là đạo lý hiển nhiên, nhưng Lão vương phi đối với con dâu là nàng xưa nay không thích, nhìn thấy nàng liền tỏ một bộ dáng ghét bỏ, làm nàng mỗi lần đi tới, cũng chỉ dám đứng đó, các chuyện gì khác đều không cách nào làm.

Tiểu Tổng thị trong lòng tức giận, chỉ ước gì Lão vương phi đi sớm một chút.

Già hai thứ tóc, lại còn bệnh tật, nhìn đã thấy xúi quẩy.

Tiểu Tổng thị vào nhà, thấy Lục Lưu ngồi ở bên ngoài, dừng nhìn Lục Lưu là thiếu niên mới mười bốn tuổi, nhưng khí thế này đã rất khiếp người. Ngay cả Tiểu Tổng thị cũng cảm thấy có chút mặt dày kỳ diệu, nhìn hắn cũng chỉ là một tên nhãi con đang lớn, nàng sợ cái gì chứ? Nhưng nàng mỗi khi thấy hắn quả thực có chút sợ hãi.

Thái độ của Lục Lưu đối với Tiểu Tổng thị xưa nay lạnh lẽo, tiểu Tổng thị cũng không hi vọng hắn hiểu thuận với mình giống như con ruột, dù sao chung quy lại Lục Lưu này cũng là hài tử của trưởng tử đã chết của nàng. Chỉ là Tuyên Vương không thèm để ý đến đứa con trai này, lúc này nếu như Lão vương phi đi đời, xem hắn sau này còn dám cho nàng sắc mặt thối này không!

Nghĩ như vậy, tiểu Tổng thị liền cảm thấy thoải mái.

Trang phục hôm nay của nàng đoan trang, màu sắc nhã nhặn, cực phù hợp với thân phận con dâu. Đến khi nhìn thấy tiểu nữ oa ngồi bên người Lục Lưu, lúc này mắt tiểu Tổng thị mới sáng lên, biết hôm nay có Lão thái thái Trần Quốc Công phủ tới thăm, hiểu được vị này chính là tôn nữ Giang Diệu của Trần Quốc Công phủ.

Tiểu Tổng thị nhiều năm qua vẫn không thể mang thai, giờ nằm mơ cũng muốn sinh hài tử, mới đầu nàng ngóng trông có thể sinh con trai mập mạp, mấy năm gần đây, nếu như sinh được nữ nhi thì cũng tốt rồi.

Tiểu Nữ Oa này thời điểm so với hồi đầu năm thì đã mập hơn rất nhiều, đúng thật là ngọc tuyết đáng yêu.

Tiểu Tổng thị nhìn Giang Diệu khá là yêu thích, bèn lại gần vươn tay muốn sờ mặt Giang Diệu, mỉm cười nói:

“Giang tiểu thư cũng tới xem Lão vương phi sao?”

Vậy mà lúc tiểu Tổng thị muốn đụng tới mặt Giang Diệu thì Lục Lưu đang ở bên cạnh ử ả tay cho Giang Diệu, liền nhanh chóng kéo người ôm vào lòng hắn.

Vồ hụt, trên mặt tiểu Tổng thị có chút lúng túng, chậm rãi thu tay về. Nàng đối với ánh mắt lạnh như băng của thiếu niên trước mặt, không dám nói lời nào, trong lòng âm thầm chửi bới vài câu, mới tiến vào phòng ngủ của Lão vương phi.

Tay Giang Diệu bị nắm đến có chút đau, nhưng nghĩ đến bây giờ tâm trạng Lục Lưu đang không tốt nên nàng cũng nhịn xuống không dám kêu đau, cứ ngoan ngoan để hân ôm như thế!

Bên trong Lão vương phi cùng Lão thái thái Trần Quốc Công phủ nói chuyện, khi Lão vương phi nhìn thấy tiểu Tổng thị đến, mặt lập tức xụ xuống không vui. Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Tổng thị cũng là giận không chỗ phát tiết khi đối diện với vẻ mặt như nhìn thấy vật gì bẩn thỉu của Lão vương phi. Trong lòng nàng lại nói: Chờ bà đi rồi, xem ta trừng trị như thế nào Tôn nhi mà bà yêu thương nhất!

Lão vương phi thân thể ốm yếu, cần nghỉ ngơi nhiều, Lão thái thái cũng không dám quấy rầy lâu.

Trở lại trên xe ngựa, vẻ mặt Giang Diệu có chút đăm chiêu, nhưng hai người lớn cũng không có quá lưu ý.

°° (_) °°

Trở về Cẩm Tú viện, trong đầu Giang Diệu đều là dáng vẻ tiều tụy gầy gò của Lục Lưu ngày hôm nay, nàng cảm thấy hân thật là đáng thương. Chỉ là như mẫu thân nàng nói, sống chết đều đã có số, con người ta rồi cũng sẽ có một ngày trở về với đất mẹ, ngay cả Hoa đại phu đều hết cách rồi, nàng lại lo lắng cũng là không có tác dụng.

Vậy mà nửa tháng sau, Tuyên Vương phủ truyền đến tin tức —— nói là bệnh tình Lão vương phi có chuyển biến tốt, bây giờ đã có thể ngủ được, đi lại được, khẩu vị cũng đã tốt hơn.

Chuyện này khiến Giang Diệu hơi kinh ngạc.

Theo lý thuyết, Lão vương phi sẽ không qua nổi mùa đông này.

Xem ra nàng sống lại ở đời này có một số việc phát sinh ra biến hóa, có thể bao gồm cả số tuổi thọ của Lão vương phi sao?

Có điều dù thế nào đi chăng nữa thì đây đúng là một chuyện tốt.

Kiều Nguyên Bảo tuổi còn nhỏ, nhưng đối với Đại ca ca Lục Lưu này xưa nay luôn luôn sùng bái, mỗi lần hân đến Trần Quốc Công phủ tìm Giang Diệu, đều ồn ào muốn nàng cùng đi Tuyên Vương phủ tìm Lục Lưu.

Mới đầu Lục Lưu vẫn lo lắng bệnh tình Lão vương phi, Giang Diệu đương nhiên sẽ không để Kiêu Nguyên Bảo đi phiền hân. Nhưng ngày hôm đó Kiêu Nguyên Bảo đến, Giang Diệu đúng là có cố đi Tuyên Vương phủ nhìn Lục Lưu. Giang Diệu đem chuyện này nói cho Kiêu Thị, Kiêu Thị đồng ý cho hai tỷ đệ đi Tuyên vương phủ, chỉ cần dặn một phen, liền để nhóm ma ma nha hoàn đi cùng hai hài tử đến Tuyên Vương phủ. Hôm nay Kiêu Nguyên Bảo ăn mặc một thân áo bông màu xanh lục.

Hân căn bản đã mập mạp, bây giờ lại được bao bọc chặt chẽ bởi quần áo, chỉ thò ra mỗi cái đầu, dường như chỉ cần đá một cước là sẽ lăn như bánh xe, đây đúng là ví dụ điển hình cho việc lăn nhanh hơn đi. ()

Tiến vào Tuyên Vương phủ, Kiêu Nguyên Bảo nắm tay Giang Diệu, hỏi:

“Tiểu biểu tỷ, lúc chúng ta trở về, có thể mua khoai lang nướng nữa chứ? Nguyên bảo thật thích ăn.”

Mấy ngày nay, Giang Diệu rất thích ăn khoai lang nướng, mùa đông ăn khoai nóng hân hập, ngọt ngọt mềm dẻo, nghiêm nhiên là một việc hưởng thụ, thời điểm vừa nãy đi ngang qua sạp hàng khoai lang nướng, Giang Diệu lại cùng Kiêu Nguyên Bảo mua mỗi người một củ khoai để ăn. Giang Diệu nghiêng đầu, quay về nhìn mặt mập của tiểu biểu đệ nói:

“Được. Có điều không cho phép đệ nói cho nương là hôm nay chúng ta ăn khoai lang nướng.”

Dấu điểm cô đúng là thú vị nha, Kiêu Nguyên Bảo vội vàng gạt đầu, vô cùng thần bí nháy nháy mắt nói:

“Được ạ, Bảo Bảo nhất định phối hợp với tiểu biểu tỷ.”

Còn nhỏ tuổi đã có thể dùng cái từ “Phối hợp” này. Giang Diệu sờ sờ đầu Kiêu Nguyên Bảo khen thưởng, đỉnh đầu Kiêu Nguyên Bảo mang mũ lông bù xù, hai bên quai mũ còn có hai quả cầu lông lẳng hai bên mặt, phối hợp với khuôn mặt đơn thuần mập mạp của hân, nhìn đáng yêu cực kỳ.

Giang Diệu cùng Kiêu Nguyên Bảo được nha hoàn dẫn tới Ngọc Bàn Viện của Lục Lưu.

Bây giờ thân thể Lão vương phi đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, Lục Lưu cũng không cần phải bồi ở bên cạnh Lão vương phi cả ngày, chỉ là mỗi ngày đi nhìn vài lần.

Vừa vào nhà, liền thấy Lục Lưu một thân cẩm bào xanh ngọc đứng phía trước cửa sổ, Kiều Nguyên Bảo rất vui vẻ, nhanh chóng vọt tới, vui vẻ nói:

“Đại ca ca! Đại ca ca!”

Sắc mặt Lục Lưu hồ hững hờ liếc mắt nhìn Kiều Nguyên Bảo, sau đó nhìn Giang Diệu ở phía sau Kiều Nguyên Bảo.

Giang Diệu tất nhiên cũng đang nhìn hắn.

So với nửa tháng trước thì khí sắc của Lục Lưu tốt hơn rồi, hơn nữa trên mặt cũng ôn hòa một chút, nhìn không dọa người như lúc ấy. Giang Diệu ngoan ngoãn kêu một tiếng:

“Lục ca ca.”

Lục Lưu ôn hòa cười, vươn tay sờ sờ đầu Giang Diệu.

Kiều Nguyên Bảo cũng đem đầu nhỏ tiến tới, chớp chớp mắt nói:

“Bảo Bảo cũng muốn sờ sờ.”

Lục Lưu thu tay trở về, không có sờ đầu Kiều Nguyên Bảo, chỉ là ánh mắt rơi vào xiên kẹo hồ lô bọc đường trên tay Kiều Nguyên Bảo.

Đầu óc Kiều Nguyên Bảo đơn giản, lập tức liền bị dời đi sự chú ý, đem kẹo hồ lô nhắc lên như hiến vật quý, âm thanh non nớt nói:

“Cho Đại ca ca, ăn rất ngon.”

Kiều Nguyên Bảo là hài tử rất hiểu lễ phép, hôm nay đến gặp Lục Lưu, trong tay còn cầm theo một chuỗi kẹo hồ lô làm lễ ra mắt.

Lục Lưu vươn tay tiếp nhận, xưa nay hắn không thích ăn đồ ngọt, hiện nay cũng cực nể tình cần một miếng.

Giang Diệu nhìn dáng vẻ kia của hắn, liền biết hôm nay tâm tình hắn là thật sự tốt.

Lục Lưu nhã nhặn cắn một miếng kẹo hồ lô, Giang Diệu cùng Kiều Nguyên Bảo cũng rất ngoan ngoãn không nói lời nào, yên lặng, chỉ nhìn hắn ăn.

“Bùm... Bùm bùm ”

Hả?

Động tác ăn kẹo hồ lô của Lục Lưu dừng lại một trận, con ngươi đen nhánh nhìn về phía bên phải của tiểu hài tử mập Kiều Nguyên Bảo.

Con mắt Kiều Nguyên Bảo tròn trĩnh lên, sau đó mới phản ứng được, quay sang nhìn Giang Diệu, vẻ mặt hưng phấn nói:

“A... A a a a, tiểu biểu tỷ đánh rắm, ha ha ha ha!”

49. Chương 49: Dỗ Dành Tiểu Nữ Oa!

edit: Phương Moe

Ngọc Trác bưng trà nóng đi vào, thấy tiểu thư nhà mình mặc áo ấm dày bạch, ôm lò sưởi tay ngồi ở trên giường la hán, hai gò má hồng hào, vẻ mặt lại ngẩn ngơ sững sờ. Ngọc Trác càng nhìn càng thấy đáng yêu, bèn đem khay đặt ở trên bàn, bưng cái chén lên, quay về Giang Diệu nói:

“Tiểu thư dùng chút trà nóng cho ấm áp thân thể đi.”

Trong phòng đang để chậu sưởi, kỳ thực không có lạnh chút nào, hơn nữa thân thể nàng so với đời trước tốt hơn nhiều rồi, khả năng chịu lạnh tất nhiên cũng mạnh hơn nhiều. Có điều Giang Diệu vẫn là ngoan ngoãn đưa tay ra tiếp nhận, nâng trà nóng, cẩn thận từng li từng tí uống một hớp.

Vị trà thơm ngọt, quả thực cái bụng ấm hơn nhiều.

Ngọc Trác nhìn tiểu thư nhà mình uống liền mấy ngụm rồi mới lấy chén trà mang đi.

Khuôn mặt béo mập của Giang Diệu càng ngày càng hồng hào, dường như nghĩ tới chuyện gì buồn phiền, lập tức đem đầu nhỏ co rút lại, nghiêng người về trên giường la hán nằm bẹp ra.

Trên giường la hán lót hai lớp thảm lông dày đặc, nằm cực kỳ thoải mái. Giang Diệu đem mặt vùi vào trên gối đỏ thêu hoa mai, nàng cứ vùi như thế làm khuôn mặt nhất thời bị dồn ép lại khiến ngũ quan có chút biến dạng, nhìn giống như cái đầu heo nhỏ.

Lúc Kiều Thị mỉm cười tiến vào, nhìn thấy nữ nhi nhà mình chính là bộ dáng đáng yêu này.

Thân thể Kiều Thị tinh tế thướt tha, người bên ngoài nếu là đến ngày đông, không quan tâm tư thái tốt bao nhiêu, cũng không tránh khỏi việc ăn mặc quần áo dày bịch đến mức mập mạp dị thường, chỉ có Kiều Thị tự mình thay đổi thiết kế một phen nên dù là mặc áo bông dày đặc cũng có thể thể hiện dáng người uyển chuyển.

Mà trang phục của nàng đoan trang, không chút nào bởi vì xinh đẹp mà khiến người ta có cảm giác tùy tiện.

Kiều Thị cong môi cười nhìn nữ nhi, vươn tay bóp bóp mũi nhỏ mập mạp của nữ nhi đang nằm nhoài trên giường la hán, gọi:

“Diệu Diệu.”

Mũi nhỏ của Giang Diệu co rút lại, lúc này mới nghiêng đầu, mắt to đen lay láy nhìn Kiều Thị, mở miệng nói:

“Nương?”

Kiều Thị đem nữ nhi ôm lên, đưa tay lên sửa lại búi tóc cho nữ nhi một chút, nói:

“Nhìn Diệu Diệu giống như gấu ngủ đông vậy. Hôm nay Tuyên Thế tử cố ý đến gặp Diệu Diệu đó, con mau mau dậy theo nương đi ra ngoài nào.”

Hai tay nhỏ của Giang Diệu xoắn xít lại với nhau, cúi đầu thầm nói:

“Huynh ấy tới đây làm cái gì?”

Kiều Thị mày liễu nhất thời nhăn lại:

“Đứa nhỏ này, nói cái gì vậy? Người ta tiện đường đi ngang qua, có lòng tốt đến gặp Diệu Diệu, không cho con giở thói bướng bỉnh.”

Giang Diệu gương mặt, thầm nghĩ: Mẫu thân...đến tột cùng ai mới là nữ nhi của người?

Nhưng Giang Diệu xưa nay nghe Kiều Thị, dù là giờ khắc này không tình nguyện nhìn thấy Lục Lưu, cũng chỉ có thể bị chính mẫu thân nhà mình mặc cho trang phục thật xinh đẹp, sau đó ngoan ngoãn đi ra ngoài gặp khách.

Lục Lưu đang ngồi đợi ở trên ghế tử đàn, nhìn thấy người đi ra, sắc mặt liền ôn hoà đứng lên hướng về Kiều Thị lễ phép chào hỏi, sau đó quay về Giang Diệu nói:

“Diệu Diệu.”

Nhìn mặt Lục Lưu, Giang Diệu cảm thấy hai tai mình đều nóng cả lên.

Nàng bất đắc dĩ kêu một tiếng:

“Lục ca ca.”

Ánh mắt Kiều Thị tinh tế, liền đoán được nữ nhi cùng Tuyên thế tử phát sinh chuyện gì không vui.

Nhưng Tuyên Thế tử người ta đều sắp mười lăm, mà nữ nhi nàng mới là tiểu nha đầu bảy tuổi, có thể có chuyện gì?

Nên Kiều Thị liền cảm thấy được vấn đề này nhất định là xuất hiện từ phía nữ nhi mình, dù sao Tuyên Thế tử đáng đắp hào hoa phong nhã, làm sao cùng một tiểu hài tử tính toán đây?

Kiều Thị lập tức nói:

“Vậy các người trước tiên trò chuyện đi, ta còn có chút việc phải xử lý.”

Kiều Thị nói đi là đi, lưu lại một mình Giang Diệu ở lại với Lục Lưu.

Giang Diệu diện trang phục đến là đẹp, lại có được khuôn mặt yêu kiều khả ái, bây giờ còn béo trắng lên, đúng là một tiểu cô nương khiến người yêu thích.

Chỉ là hiện nay vẻ mặt của Giang Diệu nhăn nhó, một bộ dáng vẻ chỉ muốn quay trở về viện ngay lập tức.

Lục Lưu nhìn nàng, đuôi lông mày đều nhuộm ý cười, hần đến gần thuận thế đem nàng ôm lên, để nàng ngồi ở trên bắp đùi của hần.

Hần sờ sờ cái tai nhỏ nhắn của nàng, rồi lại nheo cái mũi nhỏ của nàng mấy cái, nhìn tiểu lông mày của nàng nhíu lại, mới hướng về Lục Hà ở phía bên cạnh đưa tay ra.

Trên tay Lục Hà đang cầm áo choàng đen tuyền của Lục Lưu, trong lồng ngực hần hình như còn có cái gì đó, đến khi nhìn thấy cử chỉ của chủ tử nhà mình, lúc này mới mang một bọc giấy dầu ra, khom lưng đưa tới.

Lục Lưu vươn tay tiếp nhận, hai tay vòng qua trước lồng ngực tiểu cô nương, sau đó mới mở bọc giấy dầu, bên trong liền lộ ra một củ khoai lang nướng nóng hổi thơm ngát, Lục Lưu cúi đầu ghé sát xuống bên mặt Giang Diệu nói:

“Ta vừa mới đi ngang qua, trùng hợp nhìn thấy, liền thuận lợi mua luôn.”

Tâm Giang Diệu đều đã muốn cắn chết Lục Lưu!

Rõ ràng chính là hần dùng biện pháp này cười nhạo nàng.

Ngày ấy nàng ở trước mặt hần chẳng may đánh rắm. Mập biếu đệ cười nàng, hần cũng cười theo.

Hai đời nàng tính gộp lại Nàng cũng đều không nháo thành chuyện cười mất mặt lớn như vậy đâu.

Nếu nàng thật sự là tiểu nữ oa bảy tuổi, thì chuyện thẹn thùng này có thể lập tức qua đi, nhưng nàng dù sao cũng không phải thật sự bảy tuổi.

Ngày ấy nàng xấu hổ đến nỗi liền vội vàng về nhà, ngay cả Kiều Nguyên Bảo cũng đều không có mang hần về theo —— nàng không muốn gặp Lục Lưu, ngược lại bị giờ thì hay rồi, Lục Lưu cư nhiên lại đến tìm nàng..

Kiều Nguyên Bảo chỉ có ba tuổi, xưa nay trí nhớ dễ bị phân tâm, đến mấy ngày nữa sẽ liền quên đi, chỉ là Lục Lưu sợ rằng sẽ nhớ cả đời để cười nhạo nàng.

Lục Lưu thấy nàng yên tĩnh cúi đầu, lúc này mới vươn tay nắm mặt nàng mặt, sau đó xoay mặt nàng ngẩng lên để hần nhìn.

Thấy viên mắt tiểu cô nương hồng hồng, một bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ. Lục Lưu hiểu rõ như ban ngày là tiểu nha đầu này cũng là có lòng tự ái nha, bèn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, nói:

“Chuyện lần trước ta cười Diệu Diệu, là ta không đúng, ta xin lỗi Diệu Diệu, có được hay không?”

Giang Diệu ngược lại sẽ không vì chuyện nhỏ này mà rơi nước mắt, viên mắt hồng hồng chỉ là bị tức giận vì Lục Lưu mua khoai lang nướng đến cười nhạo nàng.

Hiện nay nghe Lục Lưu đang hoàng trình trọng hướng nàng xin lỗi, nếu nàng còn tính toán, ngược lại là nàng không phải rồi.

Nhưng là, nếu hần thật sự muốn nói xin lỗi, mua khoai lang nướng là có ý tứ gì hử, cái củ khoai lang đáng ghét này chính là kẻ cầm đầu khiến nàng đánh rắm đấy!!!

Giang Diệu bất đắc dĩ rộng lượng nói:

“Diệu Diệu không có tức giận.”

Lục Lưu cầm khoai lang trong tay, sau đó hần bóc vỏ đi một nửa, lộ ra thịt khoai lang vàng óng ánh mềm dẻo.

Cử chỉ hần tao nhã đưa tới gần thổi mấy lần cho bớt nóng, sau đó mới phóng tới bên miệng nhỏ của Giang Diệu, nói:

“Muốn ăn không?”

Nàng mới không thèm ăn đâu. Giang Diệu nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt kiên định lắc lắc đầu.

Lục Lưu đứng là không ép buộc nàng, tự mình cắn một miếng, say sưa ngon lành bắt đầu ăn.

Giang Diệu ngược mắt nhìn Lục Lưu, thoáng đánh giá một hồi. Tam ca nàng thời điểm ăn khoai lang, ăn như hùm như sói, ăn xong cái miệng cũng đều nhom nhem, chật vật cực kỳ.

Nhưng còn hần đây, dáng vẻ ăn thanh tao nhã nhặn, làm người ta cảm thấy như hần đang ăn sơn hào hải vị, chứ không phải là đồ ăn vặt bán ven đường.

Xem lâu, hương vị lại kích thích khứu giác như vậy, Giang Diệu theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng có chút ngứa ngáy khó chịu.

Nàng ý nghĩ xấu muốn: Nếu như Lục Lưu có thể ở trước mặt nàng cũng đánh rắm, vậy thì tốt rồi, nàng có thể ha ha mà cười nhạo lại hần....

Lục Lưu thấy đôi mắt to của nàng nhìn hần chăm chú, lúc này mới lại đưa khoai lang tới gần bên miệng nàng, giọng điệu dụ dỗ:

“Đến, cắn một miếng.”

Giang Diệu vốn có chút do dự, hiện nay tâm càng là bị lung lay không ngừng, cứ thế bị một củ khoai lang nướng mê hoặc, nàng thực sự quá không có tiền đồ mà.

Lại nói, hần đều cắn qua rồi nha!!!

Dường như là rõ ràng ý của nàng, Lục Lưu đem khoai lang nướng xoay chuyển sang mặt đối diện, nói:

“Bên này ta chưa từng ăn qua.”

Đều đã đến nước này, Giang Diệu cũng chỉ đành nể tình hần cắn một cái. Có điều có lần trước giáo huấn, nàng cũng sẽ không dám ăn nhiều.

Ăn xong khoai lang nướng, bên ngoài tuyết cũng ngừng rơi. Lục Lưu nhìn tiểu cô nương sắc mặt đã hòa hoãn chút, hiểu được nàng đại để không còn tức giận, mới nói:

“Chúng ta đi ra ngoài dạo một chút đi.”

Bên ngoài lạnh như vậy, ra làm cái gì? Nhưng Giang Diệu vừa mới ngồi ở bên cửa sổ, nhìn bên ngoài tuyết lớn đầy trời, thật có chút động lòng.

Tiểu hài tử vốn là nên chơi thật nhiều, thời điểm nhìn mập biểu đệ gào thét vui vẻ ra ngoài nghịch tuyết, chỉ có nàng là ở trong phòng xem. Kỳ thực nàng cũng muốn đắp người tuyết nha. Giang Diệu động lòng, tất nhiên là gạt đầu nói được.

Ngọc Trác hiểu ý, lập tức đem ra một tấm áo choàng bông bằng gấm đỏ cùng với mũ lông thỏ, nàng vốn muốn giúp tiểu thư nhà mình buộc lên, nhưng đã thấy Lục Lưu đưa tay ra, nàng liền thuận thể đem áo choàng đưa cho Lục Lưu.

Ngọc Trác yên tĩnh đứng bên cạnh, nhìn vị Thế tử gia này, khom người giúp tiểu thư nhà nàng buộc dây áo, động tác rất ôn nhu. Nếu không phải tiểu thư của nàng tuổi còn nhỏ, có lẽ là có thể sinh ra một đoạn giai thoại thanh Mai Trúc mã nổi tiếng khắp kinh thành, đáng tiếc tiểu thư chỉ là một tiểu nữ oa, nhiều lắm cũng chỉ giống như là thương yêu muội muội.

Thực sự là đáng tiếc nha!!!!

Buộc xong áo choàng cẩn thận, Giang Diệu thấy hần lại đeo giúp nàng mũ lông thỏ đến bù xù cả lên...

Nhưng Lục Lưu chung quy là nam nhân, nghĩ đến cũng chưa bao giờ giúp tiểu cô nương đeo mũ lông thỏ nên đều đeo sai rồi. Cuối cùng vẫn là Ngọc Trác nén cười giúp Giang Diệu đeo thật xinh đẹp.

Nhìn gương mặt tuần tú của Lục Lưu có chút quần bách, Giang Diệu trong lòng thoải mái cực kỳ, bèn theo hần cùng ra ngoài sân đi dạo.

Ngoài sân tuyết trắng mênh mang, trải trên mặt đất dày đặc một tầng, tuyết vừa mới ngừng nên vẫn chưa kịp quét sạch, đạp lên tất nhiên là xộp nhuyễn, phát ra âm thanh “xộp xộp xộp”.

Mới đầu Giang Diệu cảm thấy lạnh, nhưng về sau tính ham chơi nổi lên, khom lưng nắm một khối cầu tuyết, liền hướng về phía người Lục Lưu ném tới.

Cho hần cười nhạo nàng này!

Một cái không đủ, Giang Diệu liền ném vài cái mới cảm thấy hả giận.

Nhưng Lục Lưu bộ dáng chi lan ngọc thụ cười tủm tỉm đứng ở đằng kia, tùy ý để nàng ném, dường như bị nàng quấy phá, còn rất vui vẻ chứ.

Dù là như vậy, Giang Diệu cũng không có nương tay, chơi đến càng hăng say, lại ném thêm bốn, năm cái nữa, sau đó Lục Lưu cũng cúi người dễ dàng nắm một khối cầu tuyết hướng về phía nàng ném tới.

Có qua có lại, chơi mới càng vui vẻ.

Chơi lâu, giang Diệu cảm thấy hai tay mình lạnh cóng. Nàng chớp mắt một cái, hướng về Lục Lưu ngọt ngào nói:

“Lục ca ca, Diệu Diệu có chuyện này muốn nói với huynh?”

Lục Lưu nghe vậy, cúi người nghe nàng nói chuyện.

Đã thấy Giang Diệu bỗng nhiên đưa tay ra, nhanh chóng nhét tay vào cổ áo Lục Lưu, ngược đầu cười khanh khách không ngừng, âm thanh trong trẻo như chuông bạc.

Tam ca nàng thường thường đùa cợt người khác như vậy.

Thời điểm Tam ca nàng đùa cợt Đại ca, mỗi lần như thế Đại ca nàng đều bị lạnh đến run người, sau đó sẽ cùng Tam ca nàng đùa giỡn nháo loạn cả lên.

Nhưng mà Lục Lưu...

Giang Diệu đưa tay để vào cổ Lục Lưu, cổ hần toả nhiệt ấm áp ra tay nàng, nàng vốn là có ý định đùa cợt hần, nhưng hần lại có một bộ dáng không hề phản ứng, đúng là vô vị nha.

Nàng biết tay mình có bao nhiêu lạnh, đem Lục Lưu làm thành lò sưởi tay có chút không tử tế, vội vàng chuẩn bị thu tay về. Nhưng Giang Diệu vừa muốn thu tay về, Lục Lưu liền đưa tay đè ép lại, không để cho nàng rút tay đi.

Giang Diệu hai tay ngửa ngáy, ở trên cổ Lục Lưu cào cào mấy cái, mới mở miệng hỏi:

“Lục ca ca không sợ lạnh sao?”

Từ nãy nàng còn ném cầu tuyết trúng đầu Lục Lưu, vào lúc này trên tóc của hần còn dính ít tuyết đó.

Hần dung mạo rất tuần tú, trong ngày thường không thích cười, bây giờ đáng vẻ ôn ôn vui vẻ, xác thực làm người yêu thích muốn thân cận không ít.

Lục Lưu nặn nặn hai bàn tay nhỏ của nàng, đem nàng bế lên để nàng thuận tiện ỷ tay vào cổ hắn, nói:

“Không sợ.”

Nếu không sợ, vậy nàng liền không khách khí.

Thái độ của Giang Diệu đối với Lục Lưu, xác thực thay đổi không ít, chỉ ít là thật tâm thành ý đem hắn thành Đại ca ca. Nàng biết Lão vương phi trọng bệnh, đột nhiên lại chuyển biến tốt nên tâm tình của Lục Lưu cũng rất tốt.

Giang Diệu cũng cực quan tâm hỏi thăm bệnh tình Lão vương phi.

Lục Lưu thấy nàng còn nhỏ tuổi, liền có tâm như vậy, bèn nói:

“Tổ mẫu thân thể rất tốt, nghĩ đến sẽ không có thêm cái gì quá đáng lo.”

Nói tới Lão vương phi, vẻ mặt Lục Lưu nghiêm nhiên chính là một Tôn nhi hiếu thuận. Kỳ thực hắn mới mười bốn, vẫn còn con nít đây.

Giang Diệu gật gật đầu: “Tổ mẫu Lục ca ca nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Lục Lưu cúi đầu, nhìn tiểu cô nương trước mặt sắc mặt hồng hào, cười đến vui vẻ. Lục Lưu chợt nhớ tới ngày ấy nàng rơi xuống nước, ở trong nước giãy dụa rất lâu, hắn hiếm khi sinh ra lòng thương hại, liền nhảy xuống đưa nàng cứu lên.

Nàng tuổi còn nhỏ, gầy gò đến mức như da bọc xương, tuy đã ngất đi, nhưng vẫn ôm thật chặt lấy hắn, vùng vằng cầm lấy vạt áo của hắn, nhìn rất đáng thương như bé mèo nhỏ có ý chí mãnh liệt muốn sống.

Lục Lưu cười vỗ vỗ đầu của nàng, tán thành lời nói của nàng, mở miệng nói:

“Sẽ.”

Giang Diệu cười đến con mắt cong cong, âm thanh điềm nhiên hỏi:

“Thời điểm năm mới, Diệu Diệu cùng Nguyên Bảo đến tìm Lục ca ca chơi đùa, có được hay không?”

Lục Lưu gật đầu, nói: “Được.”

Đến thời điểm đó, hắn nhất định sẽ chuẩn bị cho nàng một cái lì xì thật to.

Giang Diệu ngẩng đầu nhìn thiếu niên tuấn tú trước mặt, đột nhiên cảm giác thấy Lục Lưu như vậy, còn rất khiến người yêu thích.

Mặc kệ ngày sau hắn biến thành hình dáng gì, chỉ ít hiện tại, hắn như Đại ca ca đối với tiểu muội muội thương yêu, là xuất phát từ chân tâm. Nàng bèn híp mắt cười hôn “Chụt” lên má hắn.

Ánh mắt Lục Lưu nhìn nàng chăm chú, cũng cúi xuống hôn một cái lên gò má mềm mại của nàng.

• • •

Có điều, ban ngày nghịch ngợm, buổi tối báo ứng liền đến.

Hơn nửa đêm, Giang Diệu mơ mơ màng màng bị sốt, thân thể khoẻ mạnh hồi lâu, lại bỗng nhiên bị bệnh.

Lúc này Giang Diệu sinh bệnh, không giống lúc trước phát bệnh kéo dài, mà chỉ là phong hàn bình thường, ngày kế liền hạ sốt bắt đầu chuyển biến tốt.

Chỉ là ——

Thời điểm Giang Diệu còn ở trên giường nhỏ dưỡng bệnh, liền nghe được Tuyên Vương phủ truyền tin tức Lão vương phi bỗng nhiên tạ thế!

50. Chương 50: Thời Gian Là Một Cái Chớp Mắt

•edit: Phương Moe

Sáu năm sau...!

Vào cuối thu, trong sân Cẩm Tú viện là hai hàng cây hoa quế, bây giờ đang khoe sắc toả hương, mùi thơm dịu mát lòng người.

Dưới hàng cây hoa quế có hai nha hoàn mặc áo màu xanh lục, nha hoàn đang đỡ cây thang có dáng vẻ cao gầy hơn một chút so với nha hoàn đang ở phía trên ngắt hoa quế; nha hoàn nhỏ nhắn chính là đang túm lấy làn váy, ôm giỏ giã lên trên thang, vươn tay kéo một cành hoa quế xuống để ngắt, hoa quế này sau khi thu thập đủ thì sẽ mang đi sấy khô để dự trữ, nếu hết mùa hoa quế thì vẫn có thể làm được túi thơm cùng bánh ngọt.

Kiều Thị vừa vào sân, nhìn thấy hai nha hoàn, liền nhú mày nói:

“Cẩn thận một chút, đừng té ”

Hai nha hoàn này chính là nha hoàn thiếp thân của Giang Diệu, cao gầy chút gọi Bảo Cân, nhỏ nhắn chút gọi Bảo Lục, hai người này đều là Kiều Thị tự mình tuyển, đối với tiểu thư nhà mình là trung thành tuyệt đối.

Kỳ thực, nếu là làm nha hoàn, có thể phục vụ chủ nhân như Giang Diệu, người hầu trên dưới trong phủ đúng là ước ao, cũng coi như là hai người đời trước đã tu luyện phúc phận.

Giang Diệu ở Trấn Quốc Công phủ được sủng ái, liên đới đến nha hoàn bên người nàng cũng có người người nịnh bợ. Cứ như vậy, hai nha hoàn đương nhiên phải rất tận tâm hầu hạ chủ nhân .

Bảo Cân và Bảo Lục vừa nghe âm thanh này, liền vội vàng từ bên cây hoa quế lại đây, hướng về Kiều Thị cùng nhau hành lễ:

“Nô tỳ gặp qua phu nhân.”

Kiều Thị bây giờ đã ba mươi có lẻ, thân là mẫu thân của bốn hài tử, mấy năm qua Kiều Thị đều bảo dưỡng rất tốt, nên dung nhan giống như chừng nữ tử hai mươi, chỉ là trên người có thêm một luồng thành thực mặn mà.

Thí dụ như hôm nay, Kiều Thị ăn mặc một thân váy màu đỏ sẫm hoa văn tiên hạc, chải lên uyển đọa kể, dù là thân phận quý giá, cũng chưa bao giờ diện phục trang quá mức đẹp đẽ, nhưng nhìn lại dị thường quý khí.

Ba năm trước, lão Quốc Công gia tạ thế, con trưởng đích tôn Giang Chính Mậu liền thuận lý thành chương kế thừa tước vị Trấn Quốc công, thêm nữa Lão thái thái đã đem toàn quyền quản lý hậu viện giao cho Kiều Thị, địa vị này của Kiều Thị tự nhiên lại cao một đoạn.

Kiều Thị đối với hai nha hoàn Bảo Cân, Bảo Lục là tương đối tín nhiệm, nhìn hai người đều ở bên ngoài sân, mới hỏi:

“Diệu Diệu đâu?”

Bảo Cân so với Bảo Lục lớn hơn một tuổi, bây giờ đã mười bốn, nàng đáp:

“Thưa phu nhân, tiểu thư đang ở trong phòng đọc sách.”

Kiều Thị lẩm bẩm một câu, liền bước liên tục khoan thai đi vào.

Bảo Cân, Bảo Lục liếc mắt nhìn nhau rồi cũng đi theo.

Trong phòng tiểu cô nương đang tập trung tinh thần chăm chú đọc một quyển tập thơ, có lẽ là quá mức chăm chú nên cũng không nhận thấy được người đến, chờ đến khi tập thơ trên tay bị rút đi , tiểu cô nương mới ngẩng đầu lên, hướng về mẫu thân ai oán nói:

“Nương, sao nương đi vào cũng không nói một tiếng?”

Tiểu cô nương khoảng mười hai mười ba tuổi, mặc một thân váy dài màu hồng thêu hoa mẫu đơn, trên đầu mang một cái trâm trâm châu, chải lên song bình kể. Làn da của nàng hồng hào mềm mại, mi mắt vừa dài vừa dày, đôi mắt nước long lanh trong suốt vô tội chớp chớp mấy cái, đúng là nhan sắc chim sa cá lặn, khiến người xem tâm đều mềm nhũn.

Kiều Thị cũng thầm than: Nữ nhi thực sự quá đẹp.

Kiều Thị sững sốt một lúc, mới nắm tập thơ trong tay, nhẹ nhàng vỗ mặt nữ nhi mấy cái, oán giận nói:

“Cô nương gia đọc sách là tốt, nhưng không phải cả ngày cắm đầu vào sách vở như con mọt sách.”

Giang Diệu nói: “Tháng này nữ nhi có ra ngoài chơi cùng Tiết biểu tỷ và Tuyền tỷ tỷ các nàng mà.”

Kiều Thị hiểu mình nói không lại nữ nhi, cũng lười nói lại nàng, chỉ cầm tập thơ trong tay cất đi, quay về Giang Diệu nói:

“Giờ con đi sửa soạn một chút đi, chờ một lúc còn xuất môn cùng nương.”

Hôm qua Kiều Thị đã thông báo cho Nhị phòng Phùng thị cùng Tam phòng Thích thị là hôm nay sẽ đi Hoa Trạch sơn để ngâm suối nước nóng.

Mỗi lần đi như này Giang Diệu đều không tình nguyện đi lắm vì Nhị thẩm thẩm Phùng thị cùng Tam thẩm thẩm Thích thị dọc đường đi cứ thích lôi kéo nàng nói chuyện, hai người này muốn thể hiện ra mình mới là người có quan hệ tốt hơn với cô cháu gái là nàng, hai người đều sắp lên chức bà bà rồi, mà vẫn còn ấu trĩ so bì lẫn nhau.

Giang Diệu chớp chớp mắt nói:

“Nương, nữ nhi có thể không đi không?”

Kiều Thị không chút suy nghĩ, nói:

“Nhất định phải đi. Suối nước nóng ở Hoa Trạch sơn đối với thân thể con rất tốt, hơn nữa cũng rất tốt đối với da dẻ cô nương gia...”

Có điều nghĩ đến nữ nhi nhà mình da dẻ trắng nõn nà, so với nàng hồi còn trẻ còn muốn thủy nộn hơn, nếu tốt hơn nữa thì nàng cũng không thể tưởng tượng nổi là sẽ tốt đến mức nào.

Giang Diệu được cái ngoan ngoãn, vừa nghe mẫu thân mình lập trường kiên định như vậy, nàng cũng đành mà nghe theo.

Chỉ là trải qua mấy năm nay, thân thể của nàng đã không có việc gì, liền ngay cả Hoa đại phu vẫn giúp nàng xem bệnh, ba năm trước cũng đã rời kinh thành đi du sơn ngoạn thủy, Hoa đại phu nói thân thể của nàng đã khỏe mạnh như các cô nương khác nên cũng không cần đại phu là hẳn nữa.

Chỉ là Kiều Thị vẫn còn lo lắng, dù nữ nhi thân thể đã khỏe mạnh như vậy, nhưng chỉ cần có biện pháp khiến thân thể nữ nhi trở nên tốt hơn, Kiều Thị cũng phải để cho nữ nhi thử một lần.

Mà Giang Diệu cảm thấy mình cứ dương rồi tẩm bổ như này, thì thân thể nhỏ bé này của nàng có cho đi bất hổ cũng không vấn đề gì.

Giang Diệu sửa soạn một phen, khoác lên một cái áo choàng hoa văn mẫu đơn rồi theo Kiều Thị lên xe ngựa.

Bên trong xe ngựa, Nhị thẩm thẩm Phùng thị cùng Tam thẩm thẩm Thích thị đã đang đợi.

Vừa lên xe, Giang Diệu liền ngoan ngoãn chào: “Nhị thẩm thẩm, Tam thẩm thẩm.”

Về mặt hai người Phùng thị cùng Thích thị nguyên bản đều cao ngạo, không ai chịu nói với ai câu nào. Đến khi nhìn thấy màn xe được vén lên, tiểu cô nương đang tiến vào trong xe hướng về phía các nàng nở nụ cười xinh đẹp, hai người mới có chút hoảng hốt.

Tuy hai người này luôn đối chọi nhau gay gắt nhưng cả Phùng thị và Thích thị vẫn phải thừa nhận rằng tiểu chất nữ này quá xinh đẹp, so với mẫu thân Kiều Thị của nàng lúc trước nhan sắc đã nổi tiếng khắp kinh thành thì giờ đây tiểu chất nữ này còn muốn long lanh hơn.

Sinh ra trong gia đình trâm anh thế gia có một không hai ở kinh thành, hơn nữa Trần Quốc Công phủ có mười Tôn nhi mà chỉ có duy nhất Giang Diệu là tôn nữ, thêm nữa bây giờ Giang Chính Mậu đã là Trần Quốc công, thân phận như vậy đối với Giang Diệu vốn đã là thiên chi kiều nữ, nhưng ông trời một mực đối với nàng đặc biệt sủng ái, lại ban cho nàng bộ dáng tuyệt sắc, thật là khiến người ghen tỵ vô cùng.

Phùng thị phản ứng lại, mới cười khanh khách hướng về Giang Diệu ngoắc tay nói:

“Đến, Diệu Diệu lại đây ngồi bên Nhị thẩm thẩm này.”

Thích thị cũng không chịu yếu thế, nói: “Diệu Diệu xưa nay thích cùng ta thân cận, nên ngồi bên cạnh ta mới đúng.”

Giang Diệu nhìn hai người, có chút đau đầu, may mà Kiều Thị tới đúng lúc giúp nàng giải vây, để nàng ngồi sát bên mình, lúc này mới khiến Phùng thị cùng Thích thị đều không nói thêm lời nào.

Cách Hoa Trạch sơn còn có một canh giờ lộ trình, trong xe ngựa ba phụ nhân cộng thêm một tiểu cô nương tự nhiên là nói không hết chuyện.

Chỉ là bây giờ cả ba phụ nhân đều có chung chủ đề, chính là chuyện đại sự cả đời của bọn nhỏ.

Ba nhi tử của Kiều Thị qua năm nay liền mười tám, ngoại trừ trưởng tử Giang Thừa Nhượng đã định thân thì hai nhi tử còn lại đều chưa có tin tức gì. Kiều Thị hỏi ý kiến hai nhi tử kia, hai người đều nhàn nhạt nói không vội vã, rồi còn chê các cô nương trong kinh thành này quá xấu, không sánh bằng một sợi tóc của muối muối bảo bối, lấy gái xấu làm vợ không bằng tối ôm gối ngủ. Đúng là mấy câu này của hai nhi tử khiến Kiều Thị tâm đều nát.

Giang Diệu chen miệng vào không lọt, chỉ ngoan ngoãn ngồi ở trong góc ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Bỗng nhiên, xe ngựa một trận rung chuyển, Giang Diệu không cẩn thận, đầu nhỏ đụng cái “Cốp” vào xe ngựa làm Giang Diệu đau đến nổ đom đóm mắt.

Kiều Thị theo bản năng che chở cho nữ nhi, xoa xoa đầu nàng, ân cần hỏi:

“Đau không?”

Thấy nữ nhi lắc đầu một cái nói không có chuyện gì, Kiều Thị nhú mày lại, hướng về Hứa ma ma nói:

“Người đi nhìn một chút xem là xảy ra chuyện gì?”

Hứa ma ma hiểu rõ tình huống, đi vào cùng Kiều Thị nói:

“Bẩm phu nhân, là xe ngựa Vệ phủ. Vốn là ở phía sau xe ngựa chúng ta nhưng bỗng nhiên lại vượt lên trước.”

Nếu là có việc gấp, muốn vượt qua thì phải nói trước một lời, cứ như thế đột nhiên mà vượt lên, nếu có cái gì sơ suất vậy thì sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Phùng thị nhìn sắc mặt Kiều Thị, hiểu được Kiều Thị là đang đau nữ nhi, tâm trạng sợ là nuốt không trôi cơn giận này, vội vàng khuyên nhủ:

“Đại tẩu, cũng may chúng ta đều không có chuyện gì, chuyện này quên đi thôi.”

Kiều Thị làm sao chịu quên đi?

Lại nghe Hứa ma ma nói:

“Phu nhân, xe ngựa Vệ phủ đã dừng lại. Vệ tiểu thư biết là va phải xe ngựa Trần Quốc Công phủ, cảm thấy áy náy, liền phái nha hoàn thiếp thân lại đây, hướng về phu nhân biểu thị áy náy.”

Chỉ cho cái nha hoàn thiếp thân nói xin lỗi, nơi nào có thành ý hả?

Giang Diệu được mẫu thân mình ôm vào trong ngực, nhìn khuôn mặt tươi cười của mẫu thân mỹ nhân ngậm lấy phần nộ, liền biết mẫu thân nuốt không trôi cơn giận này.

Chỉ là Vệ phủ này, ngày xưa cậy có Thập nhất hoàng tử mà bây giờ Thập nhất hoàng tử sau khi lên ngôi thì người Vệ phủ càng ngày càng kiêu ngạo hung hăng.

Cảnh Huệ để sủng ái biểu muội Vệ Bảo Linh, nếu không có Hoắc Tuyền của Bình tân Hầu phủ làm Hoàng hậu, thì Vệ phủ sợ là muốn bay ra một Kim Phượng hoàng. Có thể không có cái vị Hoàng hậu kia, nhưng Vệ Bảo Linh này sau khi cập kê thì vị trí Quý phi là chạy không thoát. Thêm vào nhiều năm thanh Mai Trúc mã, trong kinh thành này đúng là không ai dám đắc tội Vệ phủ.

Nhắc đến Cảnh Huệ đế, Giang Diệu liền không thể không nhớ tới Tuyên Thế tử bây giờ đã là Tuyên Vương Lục Lưu.

Thích thị xinh đẹp nhưng tính khí nóng nảy, làm sao nhịn được những chuyện này? Nàng xì một tiếng, nói:

“Trước mắt còn chưa tiến cung, bộ dáng đã hung hăng như này, nếu thật sự thành Hoàng phi thì nha đầu này không biết sẽ đem hậu cung nháo loạn đến như nào?” Nói xong, lại đau lòng xoa xoa cái trán của Giang Diệu, nhíu mày nói:

“Nhìn này, đều đỏ rồi.”

Thực ra vết thương cũng không khuếch đại như vậy. Chỉ là tiểu cô nương da dễ mềm mại, mà Giang Diệu trời sinh quấy rầy, thêm vào được mẫu thân Kiều Thị nuông chiều mọi cách nên da dễ của nàng đúng là phần nộn có thể thấm ra nước.

Còn Vệ Bảo Linh này thực ra hung hăng từ trong xương, bây giờ chỉ là vừa mới bắt đầu, chờ sau khi cập kê vào cung, cũng chỉ có Hoắc Tuyền mới có thể áp chế được Vệ Bảo Linh.

Mà Hoắc Tuyền, so với nàng lớn hơn một tuổi, qua năm liền mười bốn, cùng Cảnh Huệ đế đại hôn đã định vào ngày mùng 6 tháng 6.

°° (_) °°

Ở một gian xe ngựa khác, thiếu nữ da dễ trắng như tuyết, đôi mắt hạnh đào, trang phục tinh xảo đẹp đẽ, mười ngón tay vừa nhỏ vừa dài đang nắm trong tay một cái hà bao.

Hà bao này có màu vàng óng, trong thiên hạ có thể sử dụng cái hà bao loại này cũng chỉ có một người. Chỉ là nghĩ đến biểu ca thanh Mai Trúc mã, thời điểm tháng sáu sang năm liền muốn cùng người con gái khác đại hôn, đôi tay đang nắm hà bao của nàng cũng không nhịn được mà nắm thật chặt.

Lúc này nha hoàn thiếp thân của Vệ Bảo Linh sau khi đã đi tạ lỗi thì trở lại xe ngựa báo cáo với Vệ Bảo Linh:

“Tiểu thư, nô tỳ đã thay thế tiểu thư hướng về phu nhân Trần Quốc công phủ tạ tội. Có điều...” Nha hoàn chớp mắt, muốn nói lại thôi.

Vệ Bảo Linh thoáng liếc nhìn, một đôi mắt trong suốt sạch sẽ, thêm nữa mặt nàng lại thuộc dạng tròn nên khi nhìn càng khiến người ta cảm thấy nàng đơn thuần ngây thơ.

Nha hoàn nói tiếp:

“Nô tỳ chẳng qua là cảm thấy, chuyện này... Tiểu thư ngài, ngài nên tự mình đi...”

Dường như nghe được một chuyện cười, Vệ Bảo Linh nhếch miệng cười cợt, nói:

“Ngu xuẩn, người ở bên cạnh ta lâu như vậy, cũng không có nửa điểm tiến bộ. Trần Quốc công phu nhân thì làm sao? Biểu ca ta là hoàng thượng, hẳn xưa nay thương ta nhất, nếu ta mà hướng về người ta nói xin lỗi thì hẳn sẽ đau lòng.”

Tuy biết Cảnh Huệ đế thú Hoắc Tuyền là chắc chắn, nhưng Vệ Bảo Linh biết được, từ nhỏ đến lớn ở trong lòng biểu ca nàng thì thương yêu nhất chỉ là một mình nàng. Nàng đi xin lỗi, còn phải xem biểu ca có chịu hay không chịu nổi.

Nhớ tới Cảnh Huệ đế, tâm tình Vệ Bảo Linh mới tốt chút, dường như nghĩ tới điều gì, nàng quay về phía nha hoàn, hỏi:

“Trong xe ngựa còn có những ai?”

Nha hoàn trả lời: “Bên trong xe ngựa đằng trước, nô tỳ nghe người ta nói có Trần Quốc công phu nhân, còn có Nhị Phòng phu nhân cùng Tam Phòng phu nhân...”

Nha hoàn dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Vệ Bảo Linh, tiếp tục nói:

“Còn có Giang tiểu thư. Có người nói Giang tiểu thư không cẩn thận nên bị va vào đầu một phát, có điều không có gì đáng ngại.”

Giang Diệu.

Vệ Bảo Linh biết, mấy năm qua Giang Diệu này không thiếu trong các buổi tụ họp của các quý nữ kinh thành.

Mà nàng ta cùng Hoắc Tuyên quan hệ vô cùng tốt, hai người xưa nay giao du rất mật thiết.

Mới đầu Vệ Bảo Linh đối với Giang Diệu ấn tượng chỉ dừng lại ở ngoại hình béo mập hồi bé. Nhưng hai năm qua nàng gặp qua vài lần, thời điểm Giang Diệu cùng Hoắc Tuyên đứng chung một chỗ thì đúng là đẹp đến nỗi không thể hình dung ra. Ngay cả ca ca Vệ Dương Vinh vô học kia của nàng cũng không nhận được mà ở trước mặt nàng tán thưởng sắc đẹp của Giang Diệu.

Vệ Bảo Linh suy nghĩ một chút, mới quay về nha hoàn nói:

“Biệt viện của Trần Quốc Công phủ cách viện chúng ta cũng không xa, chờ một lúc nếu có thì giờ rảnh, ta sẽ tự mình đi một chuyến. Trần Quốc Công phủ này, xác thực không nên đắc tội...”

Vệ Bảo Linh nói xong lại dặn dò thêm nha hoàn:

“Lúc ấy nhớ chuẩn bị lễ.”

Nha hoàn gật đầu đáp lại.

°° (_) °°

Biệt viện của Trần Quốc Công phủ ở Hoa Trạch sơn gọi là Cẩm Đường Uyển.

Cẩm Đường Uyển quanh năm suốt tháng cũng chỉ có mùa thu mới náo nhiệt một chút, những mùa còn lại thì đều bỏ trống.

Kiều Thị hiểu được suối nước nóng đối với thân thể rất tốt, nên hàng năm vào mùa thu Kiều Thị đều sẽ mang theo Giang Diệu đến ngâm suối. Mỗi lần Giang Diệu đến, đều ở tại Cúc Thanh các, bên trong Cúc Thanh các có một cái bể rất lớn, chỉ tiếc Giang Diệu không có tỷ muội ruột nên mỗi lần đi ngâm suối nước nóng đều chỉ lẻ loi một người.

Giang Diệu ngồi ở trong bồn tắm ngâm một lúc, lúc bước ra ngoài da dẻ ửng hồng, gò má mềm mại cũng như hoa đào nở rộ.

Bảo Căn cùng Bảo Lục hầu hạ Giang Diệu mặc quần áo. Giang Diệu cúi đầu, nhìn trước ngực mình hơi nhô lên hai cái tiểu bánh bao nên trên mặt có chút thẹn thùng. So với đời trước vóc người khô quắt thì hiện tại là tốt lắm rồi.

Bảo Căn hỏi: “Tiểu thư đau sao?”

Thân thể tiểu thư đang trong giai đoạn phát triển thành đại cô nương nên thân thể tự nhiên sẽ phát sinh một ít biến hóa, cũng không có cái gì đáng lo.

Chỉ là Giang Diệu da mặt mỏng nên tự nhìn thân thể này của mình không giống với đời trước gầy yếu, trong lòng không tránh khỏi ngại ngùng cùng rất hài lòng.

Đời trước, nàng không dậy thì sớm như vậy, mười sáu tuổi mà vẫn chưa hành kinh nên khiến mẫu thân Kiều Thị gấp sắp hỏng rồi.

Đời này, Giang Diệu nhìn thân thể khỏe mạnh của mình, tính toán sang năm liền có thể thành đại cô nương.

Giang Diệu nói: “Có chút đau. Có điều ta hỏi qua nương, nương nói là bình thường, qua mấy ngày sẽ không sao rồi.”

Khi Giang Diệu còn bé hầu hạ nàng là Ngọc Trác và Phỉ Thúy, nhưng sau đó Ngọc Trác và Phỉ Thúy đến tuổi lập gia đình, Giang Diệu liền nói với Kiều Thị nên hai năm trước đã trả lại giấy bán thân cho hai nàng ấy để họ ra ngoài phủ.

Bảo Căn cùng Bảo Lục này cũng là nha hoàn nhỏ tuổi, Giang Diệu dùng thuận lợi, hơn nữa trong phủ chỉ có một mình nàng là nữ nhi, nên nàng cũng coi hai nha hoàn này xem như tỷ muội.

Bảo Lục lại gần, rõ ràng chỉ lớn hơn một tuổi so với Giang Diệu, nhưng đã có dáng vẻ của người từng trải, nháy nháy mắt nói:

“Nô tỳ nghe nói, hai nơi này phải lớn một chút mới đẹp. Hơn nữa lần trước Thanh Nguyệt bên người Nhị phu nhân cùng nô tỳ nói, Nhị phu nhân còn chuyên môn sai người tìm mấy biện pháp để giúp chỗ đó to lên, mỗi ngày đều dùng nên cũng rất có hiệu quả.”

Chuyện này là tư mật lẽ ra không nên thảo luận, nhưng chủ tớ ba người tuổi tác xấp xỉ nhau, tính tình lại hoạt bát, tán gẫu đến những chuyện này trên mặt tuy thẹn thùng, nhưng trong lòng vẫn là muốn nghe.

Thí dụ như Giang Diệu, vào lúc này liền nghe đến say sưa ngon lành, một bộ dáng vẻ rất là tiếp thu kinh nghiệm.

Nói xong, nha hoàn bên ngoài mới lại đây bẩm báo, nói là Vệ tiểu thư tới thăm.

Giang Diệu vừa mới chải tóc xong, nghe thấy nha hoàn bẩm báo làm nàng cảm thấy đúng là kỳ. Vừa mới này vẫn còn ương ngạnh, vào lúc này lại đến xin lỗi.

Giang Diệu xưa nay phân biệt rõ ràng, nàng đứng phía bên Hoắc Tuyền nên tất nhiên là không thích Vệ Bảo Linh, nhưng vào lúc này Vệ Bảo Linh cố ý lại đây, nàng vẫn phải đi ra ngoài gặp gỡ. Giang Diệu cúi xuống nhìn rương trang sức, liền chọn một nhánh trâm hoa nạm hồng ngọc rồi tự mình cắm lên búi tóc, sau đó mới đi ra ngoài gặp khách.

Vệ Bảo Linh mới vừa gặp qua mấy người Kiều Thị, sau khi xin lỗi thì nàng chủ động nói ra muốn vào xem Giang Diệu một chút, nếu không thì trong lòng sẽ rất băn khoăn.

Vệ Bảo Linh ngồi đợi ở sảnh khách của Cúc Thanh các bèn tinh tế đánh giá cách trang trí của Cúc Thanh các.

Trang trí của Cúc Thanh các tuy rằng đơn giản, nhưng vật nào cũng là tinh phẩm.

Trần Quốc Công phủ đông con cháu, không quan tâm là con trai trưởng hay là con thứ, mỗi người đều rất có tiền đồ.

Mà Vệ phủ đây? Cảnh Huệ để tuy đối với Vệ phủ ân sủng đầy đủ, nhưng Vệ Thăng tầm thường vô năng, con trai trưởng Vệ Dương Vinh càng là mười phần mười công tử bột, hai cha con này ít gây chuyện cũng đã rất tốt rồi.

Vệ Bảo Linh vốn có chút không thoải mái, nhưng nghĩ đến còn hai năm nữa là nàng có thể tiến cung, đến thời điểm ấy muốn cái gì mà không có chứ, nghĩ thế nên trong lòng Vệ Bảo Linh thấy thoải mái hơn.

Lúc Giang Diệu tiến vào, liền nhìn thấy Vệ Bảo Linh ăn mặc một thân bối tử mềm mại như đoá phù dung.

Tiểu cô nương ngồi ở trên ghế hoa hồng, trên đầu mang trâm vàng, dưới chân là giày thêu đính trâm châu, eo nhỏ quấn một dải lụa dạng đai lưng, ngoại trừ đeo một cái túi thơm giống như các cô nương bình thường thì Vệ Bảo Linh còn đeo thêm một miếng ngọc bội.

Có người nói ngọc bội kia là của Cảnh Huệ để đưa, xem như là tín vật đính ước của hai người, đây chính là sự tình mà các quý nữ trong kinh thành người người đều biết.

Chỉ là liền như vậy lăm lăm liệt liệt đem ngọc bội nam tử đưa mà đeo ở bên ngoài, nghĩ đến cũng chỉ có Vệ Bảo Linh dám làm như thế. Nhưng nam tử kia là người có thân phận tôn quý nhất Đại Lương thì có ai dám ngay trước mặt nói nàng cái gì?

Giang Diệu tuổi tuy nhỏ nhưng gia thế mạnh, giáo dưỡn tốt, lại thích đọc sách nên một khi nàng muốn bày ra bộ dáng quý nữ đoan trang, dịu dàng thì đúng là không ai bằng. Nàng mỉm cười, nhìn Vệ Bảo Linh, nói:

“Vệ tiểu thư.”

Vệ Bảo Linh nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thiếu nữ tiến vào mặt như hoa như ngọc, đúng là làm nàng hơi run run, sau khi bình tĩnh lại thì Vệ Bảo Linh mới đứng dậy. Nàng vốn là muốn cùng Giang Diệu thân cận một chút, nhưng hiện nay nghe Giang Diệu xưng hô lạnh nhạt như vậy, nàng hiểu được là Giang Diệu không muốn cùng mình dính líu quan hệ.

Vệ Bảo Linh vốn kiêu ngạo, xưa nay không mấy khi nhiệt tình mà lại bị người ta hờ hững nên nàng cũng nhàn nhạt kêu một tiếng:

“Giang tiểu thư.” Mà không phải là hai chữ “Diệu Diệu”.

Vệ Bảo Linh theo bản năng đánh giá một phen, thấy khuôn mặt nhỏ của Giang Diệu dường như chưa dùng phấn trang điểm mà lông mày như họa, môi như điểm son, da sáng như ngọc, dáng dấp như đoá sen hồng nở rộ dưới hồ.

Vệ Bảo Linh yêu thích trang điểm cùng trang phục lộng lẫy, lại hay tô son điểm phấn, hiện nay thấy Giang Diệu trời sinh quyến rũ, vốn là không thích, lại nhìn thái độ Giang Diệu lạnh nhạt, không giống những cô nương khác luôn nịnh bợ nàng, nàng càng ngày càng là ức đến hoảng.

Vốn trong lòng Vệ Bảo Linh không thừa nhận Giang Diệu không có trang điểm, nàng biết mẫu thân của Giang Diệu đối với son phấn cùng hương liệu rất có nghiên cứu, nên Giang Diệu cũng trang điểm chẳng qua nhìn rất tự nhiên mà thôi.

Hai tiểu cô nương cùng nhau ngồi xuống trà vờ khách khí một phen. Mà Vệ Bảo Linh cố tình đến hơi gần một chút, ngửi thấy mùi vị trên người Giang Diệu có vị ngọt nhàn nhạt, đúng là so với hương liệu bình thường dễ ngửi hơn nhiều.

Vệ Bảo Linh khá yêu thích hương liệu, nàng đoán không ra đây là hương gì nhưng lại kiêu ngạo không muốn hỏi Giang Diệu, nên tâm trạng càng ngày càng ngứa ngáy khó chịu.

Vệ Bảo Linh nói: “Vừa rồi phu xe của ta lái xe lỗ mãng, ta đã răn dạy qua hắn. Nghe nói cái trán của Giang tiểu thư không cẩn thận va vào một phát, ta cảm thấy áy náy, liền lại đây nhìn một cái, cùng người nói tiếng xin lỗi...”

Nàng quay đầu nhìn về phía nha hoàn của mình, nói tiếp:

“Ta mang thuốc mỡ sang đây bồi tội với Giang tiểu thư.”

Nha hoàn lấy một bình nhỏ trong tay áo đưa cho Vệ Bảo Linh.

Vệ Bảo Linh nắm trong tay thuốc cao, hướng về phía Giang Diệu nói:

“Đây là ngọc da cao, Giang tiểu thư nhận lấy đi.”

Ngọc da cao là một loại thuốc mỡ tương đối quý. Ngày thường Vệ Bảo Linh đều coi như bảo bối, nhưng hôm nay nàng có ý định muốn khoe khoang ở trước mặt Giang Diệu, nên nàng là nhịn đau cắt thịt đem nửa bình ngọc da cao hiếm hoi còn lại đưa tới cho Giang Diệu. Nếu Giang Diệu có chút nhân lực thì tất nhiên có nghe qua tên tuổi của ngọc da cao này.

Tâm tình Vệ Bảo Linh quá mức lộ liễu, Giang Diệu muốn không chú ý cũng khó khăn. Chỉ là Vệ Bảo Linh thân là nữ nhi của Vệ phủ, ngày sau có thể sẽ trở thành Hoàng phi, mà ngay cả ngọc da cao này thôi cũng đã coi như bảo bối, sợ là hoàng cung này có chút hữu danh vô thực.

Chỉ là mấy năm trước Cảnh Huệ đế kế vị, Đại Lương hai mặt trước sau đều phải chống lại địch, sau chiến tranh thì quốc khố cạn kiệt, Cảnh Huệ đế tuy thủ đoạn non nớt nhưng lại có tấm lòng nhân ái, tự bản thân mình đề xướng tiết kiệm, mỗi lần dùng bữa cũng ăn cực đơn giản, nên đương nhiên sẽ không cho Vệ Bảo Linh nhiều kim ngân châu báu.

Giang Diệu vốn không muốn lấy thứ gì của Vệ Bảo Linh, nhưng con người thường hay có thói hư tật xấu, nàng nhìn thấy Vệ Bảo Linh không nở lòng đưa thì nàng lại càng muốn lấy của Vệ Bảo Linh.

Giang Diệu mỉm cười tiếp nhận, hướng về Vệ Bảo Linh nói:

“Vậy thì đa tạ.”

Mẫu thân nàng yêu thích đeo trên người nàng núi vàng núi bạc, ngọc da cao này nàng có nhiều đến nỗi vào mùa đông mỗi lần tắm rửa xong, nàng hay dùng để thoa ở lòng bàn chân để hai chân vào mùa đông có thể duy trì mềm mại thủy nộn.

Khoẻ miệng Vệ Bảo Linh hơi méo đi, có chút không ngồi yên được liền đi tới, nàng nói:

“Mùng sáu tháng sau ta muốn mời mấy tỷ muội cùng tụ tập ở Minh Cao sơn trang, Giang tiểu thư cực ít đi ra ngoài, nếu có thì giờ rảnh thì nhất định phải tham gia nhé.”

“Minh Cao sơn trang?”

“Ừm.” Vệ Bảo Linh đắc ý gật gù, “Biểu tỷ ta xưa nay xem ta là thân tỷ muội, liền cho ta mượn sơn trang này. Minh Cao sơn trang phong cảnh rất đẹp, đến lúc ấy chúng ta có thể trò chuyện chơi đùa vui vẻ.”

Minh Cao sơn trang là sơn trang của hoàng tử Cảnh Huệ đế - Minh Hà trưởng công chúa Lục Dục Tú.

Tiến Vệ Bảo Linh đi về, Bảo Lục mới ở trước mặt Giang Diệu che miệng cười, nói:

“Tiểu thư, vị Vệ tiểu thư này thật là đề cao bản thân. Nếu không có nàng ta dận dò thì phu xe nào dám làm như thế? Hơn nữa ngọc da cao này nàng ta coi như bảo bối, còn nghĩ tiểu thư của chúng ta không có ngọc da cao mà dùng.”

Giang Diệu cũng cảm thấy buồn cười. Ánh mắt của Vệ Bảo Linh lại thiển cận và ái mộ hư vinh như vậy, cùng so với Hoắc Tuyền thì thật là kém xa lắm. Cũng không biết được Cảnh Huệ đế kia con mắt bị làm sao mà có thể một mực yêu thích Vệ Bảo Linh đây?

Sau khi Vệ Bảo Linh đi, Kiều Thị vào nhà hỏi chuyện. Giang Diệu như thực chất kể lại, Kiều Thị nghe xong, ngăn người nói:

“Diệu Diệu dự định đi?”

Giang Diệu lắc đầu một cái, bĩu môi nói: “Diệu Diệu mới không đi đâu. Nếu mà con đi thì có khi Tuyền tỷ tỷ sẽ lột da con không biết chừng.”

Hoắc Tuyền còn chưa tiến cung, tính tình cũng như khi còn bé hoạt bát. Nàng căn bản liền không thích Vệ Bảo Linh, bây giờ nàng phải giả cho nam nhân trong lòng có bóng hình Vệ Bảo Linh, nên quan hệ của nàng cùng Vệ Bảo Linh càng ngày càng không tốt lắm.

Tuy rằng Hoắc Tuyền không muốn giả, nhưng vì Hoắc gia, cái địa vị này nàng vẫn phải ngồi vào.

Kiều Thị cười: “Vậy con còn đáp ứng.”

Giang Diệu nói: “Con mới không đáp ứng nha. Nàng chỉ nói mời con đi, con nói nếu có thì giờ rảnh liền đi...” Nàng chớp chớp đôi mắt to long lanh nước nói tiếp: “Nhưng ngày ấy con không rảnh đâu.”

Kiều Thị không nhịn được nhéo lấy chớp mũi của nữ nhi, nói:

“Bướng bỉnh.”

Giang Diệu liền nũng nịu vùi đầu vào lồng ngực Kiều Thị, nghiêm túc nói:

“Có điều, con thật lo lắng Tuyền tỷ tỷ...”

Kiều Thị nói: “A Tuyền xác thực là đứa trẻ tốt, tiến cung... Đáng tiếc. Chỉ là hoàng thượng tuy rằng tuổi trẻ, nhưng có một số việc vẫn phân rõ được đúng sai, ngày sau sẽ không làm khó dễ A Tuyền. Hơn nữa bên cạnh hẳn lại có Tuyền...”

Nghe ngữ khí Kiều Thị nói chuyện dừng lại một chút, Giang Diệu giương mắt nhìn nàng, hỏi:

“Tuyên Vương sao?”

Kiều Thị cúi đầu, đối mặt với đôi mắt to của nữ nhi, thở dài nói:

“Tuy rằng hiện tại Tuyên Vương tai tiếng xấu, nhưng ở trong lòng nường, hài tử kia vẫn giống như trước đây là đứa trẻ tốt, nường sẽ không nhìn lầm người. Những năm này, đứa nhỏ này khẳng định chịu rất nhiều khổ sở. Có điều hiện tại, cũng coi như là hết khổ.”

Nghe mẫu thân mình đánh giá Lục Lưu, Giang Diệu không nhịn được khóe miệng mím lại.

Mùa đông năm ấy, sau khi Lão vương phi đột nhiên chết bệnh, tính tình Lục Lưu càng ngày càng lạnh nhạt, sau đó Tuyên Vương lại xảy ra chuyện, có người nói là chết ở trên người nữ nhân, Lục Lưu tuổi còn trẻ liền thuận lý thành chương kế thừa tước vị. Cũng trong năm đó, Cảnh Huệ đế băng hà, vì nâng đỡ Thập nhất hoàng tử lên ngôi vị hoàng đế, Lục Lưu cũng là tổn không ít tâm huyết. Cảnh Huệ đế dù sao tuổi nhỏ, có nhiều việc hắn sẽ chưa làm được, sau lưng đều là vị đường huynh Lục Lưu này giúp hắn làm, bây giờ Đại Lương dần dần yên ổn, phồn vinh hưng thịnh, Cảnh Huệ đế để vị vững chắc, nhưng danh tiếng Lục Lưu lại càng ngày càng kém.

Trần Quốc Công phủ không hề đảng tranh chấp, chỉ cống hiến cho hoàng gia, các đời đều là trung thành.

Tuyên Vương Lục Lưu đã có quyền thế không tưởng.

Mà mấy năm gần đây Tuyên Vương phủ cùng Trần Quốc Công phủ không có một chút nào vắng lại.

Thời điểm mấy năm trước, biểu đệ mập của nàng còn ồn ào muốn đi Tuyên Vương phủ tìm Đại ca ca chơi đùa, nhưng hôm nay cũng ngoan ngoãn, không lại náo loạn. Dù sao bây giờ thân phận Lục Lưu đã không giống lúc trước.

∞ (_) ∞

Vệ Bảo Linh trở về biệt viện, chính mình kìm nén đầy một bụng tức giận, nhưng vừa nghe Cảnh Huệ đế đến rồi, nhất thời mừng tít mắt. Nhìn thấy bóng dáng nam tử cao gầy tuấn tú đang đứng ở ngoài sân, Vệ Bảo Linh liền hài lòng chạy tới, vui vẻ nói:

“Biểu ca.”

Cảnh Huệ đế mặc một thân áo bào xanh ngọc, đầu đội kim quan, nhìn bộ dáng nhã nhặn tuấn tú, có phong thái như một thiếu niên quý tộc. Thấy tiểu biểu muội, Cảnh Huệ đế nhíu mày nở nụ cười.

Hắn giơ tay vuốt ve đầu Vệ Bảo Linh, ôn hòa nói:

“Mới đi đâu vậy?”

Vệ Bảo Linh nói:

“Muội đi tới biệt viện của Trần Quốc Công phủ cùng Giang Diệu nói chuyện một chút, thời điểm mừng sáu tháng sau mời nàng ấy cùng đến Trang tử của Biểu tỷ tụ hội.”

Nói tới Giang Diệu, Cảnh Huệ đế đúng là có chút ấn tượng. Hắn cười cười nói: “Chính là tiểu nữ oa béo trắng kia sao? Khi còn bé khiến người người yêu thích, hiện tại vẫn mập như thế sao?”

Vệ Bảo Linh hiểu được, vị biểu ca này của nàng là hoàng thượng, ngày sau còn muốn Tam Cung Lục Viện, kẻ thù của nàng, không đơn thuần là một người Hoắc Tuyền.

Hiện nay nghe Cảnh Huệ đế hỏi thăm Giang Diệu, tâm trạng Vệ Bảo Linh mơ hồ có cảm giác nguy hiểm, bởi vì Giang Diệu xác thực quá đẹp đẽ, mà nam nhân đều yêu thích cô nường xinh đẹp.

Vệ Bảo Linh ngược mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cảnh Huệ đế, nghĩ Hoắc Tuyền cùng nàng chia sẻ biểu ca cũng coi như thôi đi, nhưng nếu lại thêm một Giang Diệu này nữa, nàng mới không muốn đâu.

Vệ bảo linh cố ý nói:

“Đúng nha, nàng ấy vẫn mập như thế. So với khi còn bé còn muốn mập hơn.”

Cảnh Huệ đế tất nhiên là tin. Hắn xoa xoa mặt Vệ Bảo Linh, nói:

“Muội cũng ăn nhiều một chút, mập mới càng tốt.”

Hai gò má Vệ Bảo Linh ửng đỏ, nắm lấy mu bàn tay của Cảnh Huệ đế, ngượng ngùng nói:

“Muội mới không muốn đâu, nếu như mập, biểu ca liền không thích muội nữa.”

Nhìn tiểu biểu muội này đơn thuần yếu ớt, Cảnh Huệ đế cảm thấy mỗi lần hấn thấy nàng, trong lòng sẽ dễ chịu một ít. Kỳ thực hấn không muốn nàng tiến cung, nhưng hấn cũng không muốn nàng gả cho người khác. Cảnh Huệ đế nói:

“Muội yên tâm, ở trong lòng trẫm, vẫn chỉ có một người là muội”

Vệ Bảo Linh biết hấn nói lời này là có ý gì, gật đầu nói:

“Có câu này của biểu ca với muội đã là đủ rồi.”

Cùng Vệ Bảo Linh nói chuyện một lúc, lại nhận lấy hầu bao nàng đưa cho mình, Cảnh Huệ đế mới nói:

“Sắc trời không còn sớm, trẫm phải trở về, còn có rất nhiều tấu chương trẫm còn chưa phê duyệt đấy, ngày mai trẫm còn phải giao cho anh họ nhìn một cái.”

Vệ Bảo Linh không nỡ xa hấn, nhưng vừa nghe hấn nói đến Tuyên Vương, liền nhú mày lại, nói:

“Biểu ca, người mới là hoàng thượng, làm sao... Làm sao chuyện gì cũng đều nghe Tuyên Vương vậy?”

Cảnh Huệ đế biết được tiểu biểu muội tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện này nên giải thích:

“Bảo Linh, trẫm không muốn muội nói đường ca như vậy, nếu không có đường ca, sẽ không có trẫm hiện tại.”

Vệ Bảo Linh gật đầu, nói lầm bầm: “Nhưng mà, nhưng mà biểu ca không biết người khác đều nói thế nào về biểu ca cùng Tuyên Vương sao? Bọn họ đều nói, Tuyên Vương hấn... Hấn muốn lấy ngôi vị của biểu ca.”

Lời này vốn là đại nghịch bất đạo, đổi lại là những đế vương khác, sợ là mặt rồng giận dữ rồi, nhưng Cảnh Huệ đế nghe xong, cũng chỉ là lắc đầu cười cười, nói:

“Sẽ không. Cái ngôi vị hoàng đế này, coi như đường ca thật sự muốn, trẫm có thể con mắt đều không nháy mà dâng lên cho đường ca.”

Hấn nhìn Vệ Bảo Linh, nói tiếp: “Kỳ thực trẫm cảm thấy, đường ca so với trẫm càng thích hợp làm hoàng đế. Hơn nữa, nếu mà trẫm không làm hoàng đế, chúng ta là có thể như hình với bóng, đồng thời du sơn ngoạn thủy...”

Vệ Bảo Linh nhìn nam nhân trước mắt, tưởng tượng nếu hấn không có ngôi vị hoàng đế, cùng nàng trải qua một cuộc sống bình dân tầm thường thì nàng liền không chịu nổi. Nàng yêu thích biểu ca, cũng yêu thích vinh hoa phú quý, từ nhỏ đã muốn làm Hoàng hậu. Bởi vì gả cho biểu ca, liền có thể làm Hoàng hậu, cho nên nàng đối với biểu ca mới càng thêm yêu thích. Nhưng nếu là không thể, nàng cũng sẽ không yêu thích hấn như thế.

Bây giờ Tuyên Vương quyền thế quá lớn, nhưng đến cùng vẫn là giúp đỡ biểu ca xử lý triều chính, hôm nay nếu nàng vội vàng làm biểu ca thật sự đem ngôi vị hoàng đế cho Tuyên Vương thì cuối cùng tổn thất còn không phải nàng sao?

Vệ Bảo Linh lập tức nói:

“Là muội sai rồi, không nên nói Tuyên Vương như vậy. Nếu như Tuyên Vương đã giúp đỡ biểu ca như thế, biểu ca càng phải nỗ lực làm một vị hoàng đế tốt.”

Vệ Bảo Linh đơn thuần vui tươi mỉm cười, lặng lẽ nhìn hấn chăm chú, nói:

“Một thời gian sau nữa muội có thể gả cho biểu ca, muội nhất định cũng cố gắng hầu hạ biểu ca, vì biểu ca mà chia sẻ.”

Bên trong tâm Cảnh Huệ đế liền ảm áp. Hấn không nỡ để nàng tiếp xúc với bất kỳ việc dơ bẩn nào, ngày sau để nàng tiến cung, hấn chỉ có thể cố gắng che chở nàng, làm sao có thể để nàng giúp hấn chia sẻ cái gì?

Cảnh Huệ để cúi người hôn một cái lên trán Vệ Bảo Linh sau đó mới rời khỏi biệt viện.

Sau khi rời khỏi Hoa Trạch sơn, Cảnh Huệ để tiện đường đi một chuyến tới Tuyên Vương phủ.

Cảnh Huệ để xưa nay không bao giờ róng trống khua chiêng thể hiện mình là bậc đế vương, tiến vào Tuyên Vương phủ cũng rất tự nhiên như nhà mình, đều không cần bọn hạ nhân vào bẩm báo, liền một đường thông suốt tiến vào Ngọc Bàn viện của Lục Lưu.

Cảnh Huệ để tiến vào thư phòng Lục Lưu, nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ mặc một bộ cẩm bào xanh, hiện nay chính là chấp bút làm việc công, lúc này khoé miệng Cảnh Huệ để mới nhếch lên cười, khoanh tay dựa vào cửa, cà lơ phát phơ huyết sáo một tiếng, nói:

“Đường ca.”

Nam tử ngẩng đầu liếc mắt nhìn, sau đó đi tới trước mặt Cảnh Huệ để hành lễ.

Cảnh Huệ để bĩu môi, bất mãn nói:

“Ai, trăm điều nói bao nhiêu lần rồi , lúc không có người không phải hành lễ.”

Lục Lưu mặt không hề cảm xúc, mở miệng nói:

“Quân là quân, thần là thần, mặc kệ có người hay không có người ngoài, đều cứ phải như vậy.”

Cảnh Huệ để gãi gãi đầu, ủ rũ nói:

“Được rồi.”

Hắn nhìn đường ca của mình một bộ dáng vẻ lạnh như băng, liền không nhin được thở dài, thật tiếc cho gương mặt tuấn mỹ kia.

Hành lễ xong, hai người ngồi xuống đàm luận chuyện chính sự.

Cảnh Huệ để đối với Lục Lưu xưa nay tín nhiệm, hôm nay vì sao lại xuất cung hắn tất nhiên cũng không có ẩn giấu. Nói xong, hắn mới nhỏ giọng hỏi:

“Đường ca, ngươi nói có phải là trăm sai rồi không? Bảo Linh là cô nương tốt, trăm từ nhỏ nhìn nàng lớn lên, nhưng nàng tâm tư đơn thuần, trong cung này, sợ là không thích hợp với nàng... Nhưng mà trăm yêu thích nàng. Trăm lần trước cùng nàng đề cập tới chuyện tứ hôn cho nàng với một vị hôn phu thật tốt, nhưng nàng vừa khóc, tâm trăm đều nát...”

Lải nhải nói rồi hồi lâu, thấy người bên cạnh không nói tiếng nào, Cảnh Huệ để ngẩng mặt lên, nhìn nam nhân ngồi ở phía sau bàn, tay cầm bút chăm chú viết, căn bản không nghe lọt tai lời nói của hắn.

Đúng vậy, vị đường ca này của hắn không gần nữ sắc, không nói chuyện yêu đương thì làm sao hiểu tâm tình của hắn?

Cảnh Huệ để thở dài một tiếng, lúc này mới nghĩ tới điều gì, hướng về phía Lục Lưu trừng mắt nhìn, nói:

“Đường ca, ngươi có biết hôm nay ai cũng đi tới Hoa Trạch sơn không?” Tuy là giọng điệu nghi vấn, nhưng trong lòng Cảnh Huệ để bức thiết hi vọng đối phương hỏi hắn, sau đó hắn sẽ kìm nén không nói vội, cuối cùng mới ban ân giống như chậm rãi trả lời.

Nhưng ngừng hồi lâu, cũng không thấy đối phương lộ ra một tí vẻ mặt cảm thấy hứng thú, tâm Cảnh Huệ để ngửa ngáy, liền nói:

“Được rồi được rồi, trăm biết ngươi muốn biết, trăm sẽ nói cho ngươi biết ngay.” Hắn cười hắc hắc, nói:

“... Là Giang tiểu thư Trần Quốc Công phủ, chính là tiểu nữ oa khi còn bé mà đường ca rất yêu thích đó, bộ dáng mềm mại mập mạp, thiếu mất răng cửa cũng rất đáng yêu.”

Dứt lời, bút trên tay Lục Lưu mới thoáng ngừng lại.

Cảnh Huệ để tiếp tục nói:

“Bảo Linh hẹn nàng ấy mừng sáu tháng sau đi Trang tử của hoàng gia chơi đùa. Nghe Bảo Linh nói, nàng so với khi còn bé còn muồn mập hơn, ha ha ha... Khăng định là nàng bị ba cái ca ca kia nuôi đến mập.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-sung-the-bao>